

♥ Библиотека Любовь и Судба

САНДРА БРАУН

СДЕЛКА

ЗА

МИЛЮНИ

САНДРА БРАУН СДЕЛКА ЗА МИЛИОНИ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Седемте смъртни греха завъртат перките на този провокативен, напоен със секс гориво трилър: похот, алчност, гордост, ярост, завист, рекет и убийство заплашват всеки от участниците в драмата. От първата до последната страница неустоима съблазън и грях се борят за надмощие с достойнството и любовта.

Гриф Бъркет е паднала звезда. След пет дълги години във федералния затвор той най-сетне е на свобода. Но още с първата стъпка навън разбира, че прошка няма. Там не го чака никой — освен ония, заради които е влязъл зад решетките. Старата мръсна игра започва с нова сила и Гриф е притиснат до стената — без чест, без пари, без изход.

Фостър Спийкман — ексцентричен милионер, собственик на авиокомпания — и красивата му жена Лора са златна двойка. Богатството, успехът и любовта им блестят в един живот като щастлива приказка, докато съдбата не се намесва жестоко и им отказва онова, което най-много искат... Казват, че не всичко се купува с пари, но може би може да се купи един изпаднал бивш затворник без бъдеще?

И тогава Гриф Бъркет получава най-зашеметяващата и невероятна оферта в живота си: да вземе първо сто хиляди, после половин милион, а след това по един милион долара всяка година... докато е жив. Сделка за милиони. Условието е просто. И разбира се — тайно. Защото е толкова необичайно, че дори коравият бивш затворник е стъписан.

Какво е това — перверзна игра? Лудост? Гриф е шокиран, но още по-шокиращо е, че нито може да приеме, без да изгуби и последните останки от достойнството си, нито да откаже. Искането или не, Гриф ще трябва да влезе в играта на живота си и да я изиграе без право на грешка, а залозите непрекъснато ще се покачват... чак до разтърсващия финал.

Никой не може да напише толкова горещ съспенс за любовта, както Сандра Браун!

ГЛАВА ПЪРВА

— Това ли е всичко?

— Това е! — Гриф Бъркет хвърли една малка цилиндрична торба от брезент на задната седалка на колата, след което се настани отпред. — Не нося много неща. Адски съм сигурен, че не съм взел сувенири — той не искаше никакви спомени от престоя си във ФИУ — официалното кодово име за Федералното изправително учреждение в Биг Спринг, Тексас.

Настани се удобно на луксозната кожена седалка, нагласи климатика да духа право в лицето му, след което, осъзнавайки, че не се движат, погледна въпросително към шофьора.

— Сложи си колана.

— Да, вярно — Гриф опъна колана през гърдите си и го закопча. С език в бузата, каза: — Не бива да се нарушава законът.

Като за адвокат, Уайът Търнър си го биваше. Но ако имаше някакво чувство за хумор, то го държеше под ключ. Не се ухили на ироничната забележка на Гриф.

— Хайде, Търнър, развесели се! — каза Гриф. — Днес е специален ден.

— За съжаление, не сме единствените, които го празнуват.

Търнър обърна внимание на Гриф към грозната маслинено зелена кола, паркирана на мястото за инвалиди. Незаконно, както изглежда, тъй като не се виждаше никакъв талон на огледалото за обратно виждане. Гриф не разпозна марката на колата, тъй като беше по-нова от пет години. Нищо не отличаваше лишения от всякакви излишества седан, освен мъжът, седнал зад волана.

Гриф изруга под нос.

— Какво прави *той* тук?

— По всички новини съобщиха, че днес те освобождават, но не мисля, че носи шампанско.

— Тогава защо ще бие целия този път да види старото си другарче?

— Предполагам, че иска да продължи оттам, откъдето сте спрели.

— Никакъв шанс.

Обектът на разговора им, Стенли Родарт, беше паркирал на място, където не можеше да не бъде забелязан. Искаше Гриф да го види. А Гриф би го разпознал, където и да е, защото Стенли Родарт беше гаден кучи син. Лицето му приличаше на изрязано от дъб с верижен трион от дърводелец, прекалено нетърпелив да изглади грубите контури. Скулите му бяха остри, сякаш острието на нож хвърляше сенки през червендалестото му сипаничаво лице. Цветът на косата му напомняше мръсна слама. Зад непрозрачните стъкла на слънчевите очила очите му — жълтеникави, доколкото си спомняше Гриф, — без всякакво съмнение следяха Гриф с враждебност, която петте години не бяха притъпили.

Гриф сви рамене с по-голямо равнодушие, отколкото в действителност чувстваше.

— Той е този, който си губи времето.

С глас, който прозвуча като гласът на съдбата, Търнър каза:

— Явно не мисли така.

Когато приближиха другата кола още, Гриф се ухили широко на Родарт, след което му показва среден пръст.

— Господи, Гриф! — Търнър ускори към изхода на затвора. — Какъв ти е проблемът?

— Не ме е страх от него.

— А би трябвало. Ако имаше поне капка разум, щеше да те е страх. Както изглежда, не е забравил за Бенди. Сигурен съм. Не му се изпречвай на пътя.

— Трябва ли да ти платя за съвета, който не съм ти искал?

— Не, за сметка на заведението е. Казвам го за своя защита, а така също и за твоя.

Въпреки струята на климатика, Гриф смъкна стъклото на прозореца си, докато Търнър минаваше през изхода на Федералния затвор, който бе негов дом през последните пет години. Районът, в който беше затворен, бе минимално охраняван, но все пак си беше затвор.

— Не искам да обиждам населението в Биг Спринг, но не възнамерявам никога повече да прекрача чертите на това място —

обади се той, когато напуснаха западнотексаския град и се насочиха на изток по междуцатско шосе № 20.

Въздухът беше горещ и сух, с мирис на нафта и бензин, изтощен от натоварената магистрала, но бе свободен въздух, първият, който Гриф опитваше от хиляда осемстотин двацет и пет дни. Той го вдиша жадно.

— Хубаво е да си на свобода, а? — подхвърли адвокатът му.

— Представа си нямаш.

Носещият пясък вятър жулеше лицето на Гриф и рошеше косата му.

— Успокой се, Търнър — каза той, надвиквайки шума на смърдящия камион, пълен с говеда, покрай който минаваха. — Няма да развее червено знаме пред Родарт. Нито пред когото и да било. Това е в миналото ми. Древна история. Понесох си наказанието и си платих дълга към обществото. Виждаш един реабилитиран, преобразен човек.

— Радвам се да го чуя — каза адвокатът със скептицизъм.

Гриф гледаше Родарт в страничното огледало. Следваше ги от Биг Спринг и сега караше с тяхната скорост на най-малко три коли разстояние отзад. Ако Уайът Търнър осъзнаваше, че Родарт е по петите им, с нищо не го показва. Гриф понечи да направи коментар по въпроса, когато разбра, че има неща, които адвокатът му не е нужно да знае. Неща, които би трябвало да са само негова грижа.

* * *

Четиристотин и осемдесет километра по-късно Гриф стоеше в средата на помещение, което с доста голямо въображение би могло да се нарече дневна. Човек можеше да съществува, но не и да живее тук. Светлината в стаята беше толкова мъждива, че направо граничеше с мрак, но слабото осветление всъщност работеше в нейна полза. Една пукнатина, широка колкото показалец, се издигаше от пода до тавана като назъбена мълния. Килимът лепнеше. Климатикът хъхреше и въздухът, който изпомпваше, беше спарен и миришеше на престоляла китайска храна.

— Не е кой знае какво — каза Търнър.

— Не, по дяволите!

— Но няма договор за наем. Плаща се месец за месец. Временна спирка, само докато си намериш нещо по-добро.

— В Биг Спринг поне беше чисто.

— Да не би да искаш да се върнеш?

Може би все пак Търнър имаше чувство за хумор.

Гриф хвърли брезентовата торба на дивана. Изглеждаше му не само неудобен, но тапицерията беше на петна от бог знае какво. Спомни си апартамента, в който живееше в луксозния район Търтъл Крик в Далас. Облян в естествена светлина през деня, с внушителен изглед на хоризонта през нощта. Оборудван с безброй удобства. Не знаеше какво представляват половината от уредите и приспособленията, за какво служат и как се работи с тях. Но важното беше, че ги имаше.

— Когато продаде жилището ми, не успя ли да задържиш някои от вещите ми?

— Дрехи. Лични вещи. Картини. Такива неща. Всичките са в един склад. Но останалото... — Търнър поклати глава и неспокойно раздрънка ключовете си, сякаш нетърпелив да се върне в колата си, въпреки, че пътуването им беше отнело почти пет часа с едно-единствено спиране. — Първо ликвидирах всичко в „кутията за играчки“.

„Кутията за играчки“ бе шеговитото име на допълнителния гараж, който той бе наел да складира играчките си на възрастен — комплект ски, леководолазни бутилки, мотоциклет, рибарска лодка, която беше пускал на вода точно един път. Неща, които беше купил най-вече защото можеше да си го позволи.

— Ескаладата и поршетото бяха следващото. Отлагах продаването на лексъса, докато стане невъзможно. След това започнах да изпразвам апартамента. Трябваше да продам всичко, Гриф. Да платя глобата ти. Хонорарите за консултациите.

— *Твоят* хонорар.

Търнър спря да върти ключовете в ръцете си. При други обстоятелства войнствената позиция, която бе заел, щеше да е смешна. Гриф беше по-висок с двайсет сантиметра и не се беше отпуснал на тренировките по време на престоя си в затвора. Дори беше по-як, отколкото при влизането си там.

Уайът Търнър имаше бледността на човек, който работи на затворено по дванайсет часа на ден. Една тренировка за него се равняваше на осемнайсет дупки на голф, возене в количка, последвано от два коктейла в клуба. В средата на четиридесетте, той вече бе развил отпуснато шкембе и увиснал задник.

— Да, Гриф, моя хонорар — рече той отбранително. — Плаща ми се, за да си върша работата. Точно както и на теб.

Гриф го изгледа, след което произнесе меко:

— Да я вършиш. Точно както аз я върша.

Търнър се дръпна, и леко смутен от сприхавия му тон, остави друга връзка ключове върху масичката за кафе.

— Другата ни кола. Паркирана е навън. Не може да бъде пропусната. Избеляло червена Хонда с две врати. Не се наложи да доплащаме за нея, така че когато Съюзън си получи Рейндж Роувъра, задържахме Хондата за всеки случай. Върви добре. Смених ѝ маслото, гумите са проверени. Използвай я, докогато имаш нужда.

— Ще ми бъде ли добавена дневна такса за наем към сметката?

Търнър отново се засегна.

— Защо трябва да се заяждаш за всяко нещо? Просто се опитвам да помогна.

— Помощта ти ми трябваше преди пет години, когато можеше да ме спасиш от проклетия затвор.

— Направих за теб всичко, което можех — тросна се Търнър. — Но те бяха стащили. Нали знаеш, който чупи — купи.

— Брей, този лаф трябва да си го запиша! — Гриф бръкна в джоба си, уж търсейки химикалка.

— Тръгвам си.

Търнър се насочи към вратата, но Гриф побърза да го спре:

— Добре де, добре. Ти си адвокатът на адвокатите, а аз съм един неблагоприятен мърморко. Какво още? — остави на Търнър още няколко мига на справедливо негодувание, след което повтори с по примирителен тон: — Какво още си направил за мен?

— Прибрах някои твои дрехи в гардероба в спалнята — той кимна към отворената врата отсреща. — Дънки и пуловери, които още не са демоде. Купих чаршафи и кърпи от „Таргет“. Имаш ли си тоалетни принадлежности?

— В брезентовата торба са.

— В хладилника има вода, мляко, яйца... И хлябът е там. Предположих, че може да има хлебарки в кухненския килер.

— Стига бе.

— Виж какво, Гриф, знам, че не е палат, но...

— *Палат?* — възкликна той през смях. — Дълбоко се съмнявам, че някой би могъл да обърка тая дупка с палат! — после, за да не звучи неблагоприятно, добави: — Но както ти каза, това е само междинна спирка. Има ли телефон?

— В спалнята. Платих депозита вместо теб. На мое име е. Можем да го прекъснем, когато си имаш свой собствен.

— Благодаря. Какъв е номерът?

Търнър му каза.

— Няма ли да си го запишеш?

— Държал съм до двеста позиции в главата си. Мога да запомня десет цифри.

— Хм. Добре. Не забравяй да се обадиш на надзорника, който отговаря за пробацията ти. Трябва да знае как да се свързва с теб.

— Това е първото в списъка ми. Да звънна на Джери Арнолд — Гриф вдигна пръст.

Търнър му връчи един плик.

— Вътре има малко джобни, докато получиш кредитна карта. Както и шофьорската ти книжка. Адресът е фалшив, разбира се, но тя няма да изтече преди следващия ти рожден ден, а дотогава ще си на друго място.

— Благодаря — Гриф хвърли плика на масата до ключовете за колата. Да приема благодеяния от адвоката си беше почти толкова унижително, колкото първия ден в затвора, когато му казаха правилата и наказанията, в случай, че ги наруши.

— Е, предполагам, вече си готов да започнеш наново — адвокатът го плесна по рамото, което изглеждаше неестествен и неловък жест за него. Той се отдалечи бързо, но на вратата спря и погледна назад. — Гриф... тъъ... някои хора още ги е яд на теб. Мнозина смятат, че си извършил сериозен грях. Ако някой се заяде с теб, не се връзвай прекалено. Обърни другата си буза, нали?

Гриф не каза нищо. Не би могъл да даде обещание, което няма да спази.

Търнър се поколеба, гледаше притеснено.

— Излизането... Човек трудно свиква.
— Във всеки случай по-лесно, отколкото с живота там вътре.
— Онези курсове за затворници, на които предстои да бъдат освободени...
— Подготвителната програма за освобождаване.
— Точно така. Сеансите помагаха ли?
— О, да. Научих се как да попълвам молба при кандидатстване за работа. Както и това да не си чеша задника и да не си бъркам в носа по време на интервю.
Раздразнен, Търнър каза:
— Имаш ли идея какво ще правиш?
— Ще си намеря работа.
— Разбира се. Имам предвид начертал ли си някакви планове?
— Знаеш ли дали националният отбор по футбол не търси защитник? — лицето на Търнър се отпусна и Гриф се разсмя: — Беше майтап.

* * *

Имението беше заобиколено от покрита с бръшлян стена, висока двайсет стъпки.

— Мамка му! — Гриф насочи червената хонда към домофона на портата. Беше разбрал от адреса, че това е от богатите райони на Далас, но не бе очаквал да е чак *толкова* богат.

Инструкциите как да се свърже с къщата бяха отпечатани върху кутията на домофона. Той набра поредица от цифри на клавиатурата, което сигурно трябваше да накара телефона вътре да иззвъни. След миг прозвуча глас:

— Да?

— Гриф Бъркет, за среща с господин Спийкман.

Не каза нищо друго. Но желязната врата се отвори и той мина през нея. Тухлената алея беше оброчена от грижливо поддържани лехи с ниски градински храсти и цветя. Зад тях засенчената от дървета ливада приличаше на килим от зелено кадифе.

Самата сграда беше толкова впечатляваща, колкото пейзажът. Постаря от Гриф с няколко десетилетия, тя бе изградена от зелен камък.

Някои от стените бяха покрити с бръшлян, както стената на имението. Той последва извитата алея и паркира точно срещу входа, след което излезе от хондата и се приближи към входната врата. От двете ѝ страни стояха кашпи с вечнозелени дървета. Гриф лениво се запита как, по дяволите, караха тези дървета да растат във формата на тирбушон.

По стрехите не висяха паяжини. Не се виждаше нито едно листо, което да не е на място. Никакво петънце по прозорците. Къщата, земята, цялото място бяха перфектни по някакъв странен начин.

Когато беше казал на Уайът Търнър, че няма никакви планове, той беше излъгал. Не че предложенията за работа валяха като из ведро. Точно сега за Гриф Бъркет едва ли можеше да се каже, че е най-търсеният човек в Далас, ако не и в целия щат. Не, това беше меко казано: той бе презрян от всички, обичащи футбола в тази държава. Хората произнасяха с презрение името му или плюеха, когато станеше дума за него, сякаш да се предпазят от злия дух. Никой с всичкия си не би желал да го вижда във ведомостите на фирмата си.

Но той таеше тази надежда, макар и слаба.

Няколко дена преди да го освободят, беше получил покана да дойде на това място, на тази дата, в този час. Върху твърдата картичка беше гравирано: Фостър Спийкман. Името му си стори смътно познато, въпреки че Гриф не можеше да си спомни откъде.

Докато натискаше звънеца, не можеше да си представи що за човек, живеещ на подобно място, ще иска да се среща с него. Беше предположил, че срещата е свързана с предлагането на някаква работа. Сега, виждайки всичко това, си помисли, че не е възможно. Може би този Спийкман беше някакъв твърдоглав фен на „Каубоите“, който искаше своя дял от плътта на Гриф Бъркет.

Вратата се отвори почти мигновено. Посрещна го вълна охладен въздух, лек аромат на портокали и мъж, който изглеждаше така, сякаш би трябвало да е с препаска през слабините и да носи копие.

Гриф беше очаквал прислужница или прислужник — някой в бяла престилка с мек глас и учтиви, но сдържани маниери. Мъжът не се приближи. Беше облечен в тясна черна тениска и черни панталони. Имаше широките, плоски черти на наследник на майките. С гладка кожа и голобрад. Правата му коса беше черна като индиго.

— Тъъ... господин Спийкман?

Мъжът кимна и се усмихна. По-точно — разкри зъбите си. Не можеше да се нарече усмивка, защото нищо друго върху лицето му не се промени, дори леко. Той отстъпи настрани и покани с жест Гриф да влезе.

Сводестият таван се издигаше три етажа нагоре. Ориенталски килими оформяха изискани цветни острови върху мраморния под. Образът на Гриф бе уловен от огромно огледало, което висеше над дългата маса. Витото стълбище бе истинско архитектурно чудо, особено като се има предвид кога е била строена къщата. Помещението беше просторно и тихо като катедрала.

Мъжът безмълвно кимна на Гриф да го последва. Гриф отново си помисли, че Фостър Спийкман може да лежи, очаквайки го. Дали не държеше уреди за извиване на палци и камшици в подземиеето?

Когато приближиха до една двойна врата, прислужникът — поради липса на по-подходяща дума — натисна да я отвори и се отдръпна настрани. Гриф пристъпи в стаята, явно библиотека, трите стени отгоре до долу бяха изпълнени с рафтове с книги. Четвъртата почти изцяло бе заета от прозорци, разкривайки изглед към вътрешната поляна и цветните градини.

— Питам се...

Гриф се обърна при неочаквания глас и се изненада за втори път. Мъжът му се усмихваше от инвалидна количка.

— Питайте се какво?

— Как ли изглеждате физически на живо — той премери с поглед Гриф. — Висок сте толкова, колкото предполагам, но не сте чак толкова... грамаден. Разбира се, виждал съм ви само отдалеч на стадиона и по телевизията.

— Телевизията добавя пет килограма отгоре.

Мъжът се засмя.

— Но нищо върху подплънките на раменете — той протегна дясната си ръка. — Фостър Спийкман. Благодаря, че дойдохте. — Те си стиснаха ръцете. Нищо чудно, че ръката му бе по-малка от тази на Гриф, но дланта му беше суха, а ръкостискането — твърдо. Той натисна едно копче на инвалидния си стол и се дръпна назад. — Заповядайте, седнете.

Посочи на Гриф към група удобно аранжирани фотьойли с подходящи масички и лампи. Гриф седна. Когато потъна в креслото,

изпита пристъп на носталгия заради мебелировката, толкова сходна на тази, сред която той самият някога живееше. Сега трябваше да държи хляба си в хладилник с дразнещо бръмчене.

Хвърляйки още един поглед на помещението и ширналия се пейзаж отвъд прозорците, се запита отново какво, по дяволите, правеше тук, в това обвито с бръшлян имение, с този сакат мъж.

Фостър Спийкман сигурно беше с пет-шест години пот възрастен от него, което означаваше, че е някъде около четиридесет. Добре изглеждаше. Трудно можеше да се каже колко висок ще е ако се изправи, но Гриф предположи, че няма да е нисък. Беше облечен в скъпи дрехи — морскосиня риза за голф и панталони цвят каки, кафяв кожен колан, подходящи мокасини, светлокафяви чорапи.

Крачолите на панталоните му приличаха на изпразнени балони, нямаше достатъчно плът, за да ги изпълни.

— Нещо за пиене? — предложи любезно Спийкман.

Гриф се сепна и насочи вниманието си обратно към домакина си.

— Кола?

Спийкман погледна към мъжа, който беше отворил вратата.

— Мануело, две коли, *por favor*.

Мануело с кубичната си фигура напомняше чувал цимент, но се движеше абсолютно безшумно. Спийкман забеляза, че Гриф гледа прислужника, докато отива към бара и налива напитките им.

— От Ел Салвадор е.

— Аха.

— Пропътувал е пеша Съединените щати.

— Аха.

— Грижи се за мен.

Гриф не можа да измисли какво да каже, въпреки че искаше да попита дали Мануело, въпреки усмивката му, не държи под кревата си колекция от съсухрени глави.

— Вие ли шофирахте днес от Биг Спринг? — попита Спийкман.

— Адвокатът ми ме взе тази сутрин.

— Дълго пътуване.

— Не мисля така.

Спийкман се ухили.

— Предполагам, че не. След като човек е бил затворен за толкова дълго — той изчака Гриф да вземе напитката си от малкия поднос,

който Мануело бе протегнал към него, след това взе кристалната си чаша и я вдигна: — За освобождаването ви!

— Ще пия за това.

Мануело излезе през двойната врата и я затвори след себе си. Гриф отпи още една глътка от колата, чувствайки се неудобно под безочливия, любопитен поглед на Спийкман.

Какво беше това? Кани престъпник да си пийнат заедно?

Цялата сцена започваше да го кара да се чувства неловко. Решил да хване най-сетне бика за рогата, той остави чашата си на края на масичката и се подпря на лакът.

— Да не би да ме поканихте тук, за да видите отблизо един бивш футболист? А може би един осъден престъпник?

Спийкман не изглеждаше объркан от грубостта му.

— Предположих, че може да си търсите работа.

Като не желаше да изглежда отчаян или нуждаещ се, Гриф вдигна рамене неопределено.

— Имате ли някакви оферти? — попита Спийкман.

— Не и такива, които ме интересуват.

— „Каубоите“ не са ли...

— Не. Нито пък някой друг отбор. Отстранен съм от лигата. Съмнявам се, че бих могъл да си купя дори билет за мач на националния.

Спийкман кимна, сякаш вече бе сигурен, че това е начинът, по който стоят нещата при Гриф Бъркет.

— Ако не можете да работите нещо, свързано с футбола, какво сте планирали да правите?

— Планирах да излежа присъдата си и да изляза.

— И нищо друго?

Гриф се облегна назад, отново сви рамене, сякаш не му пукаше, протегна се за колата си и отпи нова глътка.

— Заигравах се с някои идеи, но още не съм се спрял на нищо конкретно.

— Притежавам авиолиния. „Сън Саут“.

Гриф запази изражението си непроменено, опитвайки се да не показва нито че е изненадан, нито че е впечатлен, макар всъщност да беше и двете.

— Летя с нея. Или по-точно — често съм летял със „Сън Саут“.

Спийкман пусна преднамерено щедра усмивка.

— Доволен съм да кажа, че много хора го правят.

Гриф огледа красивата стая, погледът му се спря върху някои от ценностите, после отново се върна към Спийкман. — Сигурен съм.

Въпреки насмешливостта му, усмивката на Спийкман си остана на мястото.

— Поканих ви тук, за да ви предложа работа.

Сърцето на Гриф забърза. Човек като Фостър Спийкман би могъл да му направи много добрини. Сега си спомни защо това име му беше прозвучало познато. Спийкман имаше влияние в Далас, притежател и управител на едно от най-успешните предприятия в региона. Подкрепа от него, дори и минимално кимване, би възвърнала до голяма степен благоразположението, което Гриф бе изгубил преди пет години.

Но той побърза да потисне въздушните мехури на оптимизма си. От всичко, което знаеше, можеше да предположи, че човекът тук ще иска от него да изпразва резервоарите на самолетите му.

— Слушам.

— Работата, която предлагам, ще ви донесе незабавно финансово облекчение. Разбрах, че авоарите ви са били ликвидирани, за да се плати глобата, която съдът ви е наложил.

Увъртайки, Гриф промърмори:

— Повечето от тях, да.

— Били са използвани също така, за да покрият големи дългове. Така ли е?

— Вижте, Спийкман, тъй като по някакъв начин явно знаете всичко, спрете да ме подпитвате. Загубих всичко. Това ли е, което искахте да чуете? Нищо нямам.

— Предполагам тогава, че сто хиляди долара биха ви дошли добре.

Изненадан от сумата, Гриф усети, че раздражението му преминава в подозрение. Беше научил по трудния начин да бъде предпазлив към всичко, което изглежда леснодостъпно.

— Сто хиляди на година?

— Не, господин Бъркет — каза Спийкман усмихнато, наслаждавайки се на себе си. — Сто хиляди, за да сключим нашата сделка. Да използвам термин, с който сте запознат — това ще е нещо като допълнително възнаграждение при подписването.

Гриф втренчи очи в него.

— Сто бона?

— Напълно законна оферта. От вас зависи дали ще кажете „да“ на предложението ми.

Гриф се размърда и внимателно свали глезена на десния си крак, облегнат върху коляното на десния, печелейки време, докато умът му се въртеше около количеството пари и това колко отчаяно се нуждае от тях.

— Мислите да ме използвате да рекламирам авиолинията ви? Билбордове, телевизионни клипове, такива работи? Не бих приел да позирам гол, но би могло да се преговаря.

Спийкман се усмихна и поклати глава.

— Съзнавам, че допълнителните клаузи по договора са представлявали значителна част от доходите ви, когато сте играли като защитник в „Даласките каубои“. Онази фланелка номер десет продаде много стоки. Но сега, боя се, от вас се очаква по-скоро да отблъсквате клиенти, отколкото да ги привличате.

Дори да знаеше, че това е истина, Гриф се подразни да го чуе.

— Тогава какво имате предвид? Кого трябва да убия?

Спийкман се разсмя силно.

— Не става въпрос за нещо чак толкова драстично.

— Не знам нищо за самолетите.

— Не е свързано със самолети.

— Нуждаете се от нов градинар?

— Не.

— Тогава нямам никаква представа. Какво трябва да свърша, за да спечеля моите сто хиляди долара?

— Да се погрижите съпругата ми да забременее.

ГЛАВА ВТОРА

— Моля?

— Чухте съвсем правилно, господин Бъркет. Още една кока-кола?

Гриф продължи да се взира в домакина си, докато се опитваше да асимилира въпроса му. Мръсният кучи син, поне беше вежлив.

— Не, благодаря.

Спийкман придвижи инвалидната си количка до края на масата и взе празната чаша на Гриф, занесе я заедно със своята до мокрия бар и сложи двете на един рафт под мивката. Взе една кърпа да избърше гранитния плот, въпреки че от мястото на Гриф той изглеждаше съвършено чист, нямаше и капчица течност или петънце по блестящата му повърхност. Спийкман сгъна кърпата, подравни ръбовете и я преметна през металния пръстен, прикачен към плота.

Той се върна до масата и върна използвания поднос на месинговата му стойка, след което обърна количката си в противоположната посока и застана на предишното си място, на няколко крачки от Гриф.

Гриф, който гледаше всички тези маневри, си помисли: учтив и подреден.

— Кажете ми, ако промените мнението си за друга напитка — каза Спийкман.

Гриф се изправи, заобиколи фотьойла си и се обърна да види дали лудостта на Спийкман може да бъде установена от такова разстояние, след което се приближи към прозорците и се взря навън. Трябваше да се успокои, да се увери, че не е хлътнал в някоя заешка дупка или нещо подобно.

Почувства се като през първите няколко седмици в Биг Спринг, когато се събуждаше дезориентиран и му трябваша няколко секунди, за да си спомни къде е и защо. Сега беше същото. Имаше чувството, че се наблюдава от страни. Имаше нужда да се ориентира.

Отвъд прозорците не се виждаше Лудия шапкар^[1].

Всичко беше спокойно и изглеждаше напълно нормално — изумрудената трева, каменните пътеки, лъкатушещи между цветните лехи, дърветата с разперени клони, които покриваха със сянката си всичко. Езерото в далечината. Синьото небе. Самолетът, който приближаваше към Далас.

— Един от нашите.

Гриф не беше чул приближаването на инвалидната количка на Спийкман и се стресна като го видя толкова близо. Затворът прави и това — кара те да си неспокоен.

Макар и в зона с понижена сигурност, където затворниците бяха престъпници с бели якички, се налагаше да е нащрек двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Вдигаш гарда и държиш другите на една ръка разстояние.

Разбира се, беше действал така и преди затвора.

Спийкман наблюдаваше самолета.

— От Нашвил. Трябва да се приземи в седем и седем — той погледна към часовника на ръката си. — Точно навреме.

Гриф го гледа няколко секунди, след това каза:

— По дяволите, изглеждате напълно нормален!

— Съмнявали сте се дали съм нормален?

— И още как!

— Защо?

— Ами като за начало, не нося надпис, че съм банка за сперма.

Спийкман се усмихна.

— Не такъв тип работа сте си мислили, че ще ви предложи, а?

— Не точно — Гриф погледна часовника си. — Вижте, имам планове за довечера. Излизане с приятели — нямаше никакво излизане. Нито пък приятели. Но звучеше правдоподобно. — Трябва да се задействам, за да го направя навреме.

Спийкман явно прозря лъжата му.

— Преди да откажете офертата ми — каза той, — чуйте поне какво ще ви кажа.

Той протегна ръката си, сякаш да докосне Гриф. Потрепването на Гриф бе неволно, нямаше начин да го скрие от Спийкман. Мъжът погледна към Гриф с объркване, но дръпна ръката си, преди да е осъществил действителен контакт.

— Съжалявам — промърмори Гриф.

— Инвалидната количка — любезно произнесе Спийкман. — Отблъсква някои хора. Като болест или лош късмет.

— Не, не, изобщо не е това. Просто... Вижте, мисля, че приключихме. Трябва да тръгвам.

— Моля ви, не си тръгвайте още, Гриф. Имате ли нещо против да ви наричам Гриф? Мисля, че е добре да започнем да си говорим на малко име, нали?

Очите на Спийкман отразяваха ярката светлина от прозорците. Бяха ясни, умни очи. Никаква следа от лудост или нещо, което да показва ненормалност. Гриф се запита дали госпожа Спийкман знаеше за това. По дяволите, той се питаше дали изобщо имаше госпожа Спийкман. Така натрапчиво подреден и спретнат, милионерът може и да си внушаваше.

Когато Гриф не отговори на въпроса за името, усмивката на Спийкман премина в израз на разочарование.

— Останете поне още малко, за да свърша. Ще ми е неприятно всичките тези приказки да отидат напразно — той се усмихна кратко. — Моля ви.

Борейки се с желанието си да се махне, но и като изпитваше вина заради това, че се бе дръпнал така рязко, Гриф се върна на мястото си и седна. Когато се отпусна на възглавницата, забеляза, че гърба на ризата му е пропит от пот. Колкото се може по-скоро трябваше да се измъкне, да каже *adios*.

Спийкман поднови диалога с думите:

— Не мога да стана баща. С помощта на нито един метод — той направи пауза, сякаш да го подчертае. — Ако аз имах сперма — добави той тихо, — ние с вас изобщо нямаше да водим този разговор.

На Гриф му се искаше да не го е чул. Не беше лесно да гледаш един мъж в очите, докато той ти казва, че е загубил мъжествеността си.

— Ясно. Затова имате нужда от донор.

— Споменахте банка за сперма.

Гриф кимна кратко.

— Лора... това е жена ми. Тя и аз не искахме да минем по този път.

— Защо не? В повечето случаи те са почтени, не е ли така? Надеждни? Правят изследвания на донорите. Всичко каквото трябва.

Гриф знаеше малко за банките за сперма и всъщност не го интересуваше кой знае колко как точно работят. Мислеше повече за това какво се беше случило на Спийкман, че да го постави в инвалидна количка. Дали винаги е бил парализиран или беше нещо скорошно? А може би се е заразил от някаква дегенеративна болест? Или е бил хвърлен от кон? Какво беше?

— Когато мъжът не е в състояние да създаде дете, какъвто съм аз — каза Спийкман, — семейните двойки наистина използват донор на сперма. В повечето случаи успешно.

Е, както изглежда той не се чувстваше смутен, нито пък неловко от състоянието си и Гриф трябваше да му го признае. Ако той самият беше в ситуацията на Спийкман, нуждаещ се от някой като Мануело, за да се „грижи“ за него, твърде много се съмняваше, че ще може да го приеме така, както явно го правеше този човек тук. Във всеки случай знаеше, че не би могъл да разговаря за това толкова свободно, особено с друг мъж. Може би просто Спийкман се бе помирил.

Той казваше в момента:

— Лора и аз отчаяно искаме дете, Гриф.

— Ясно — произнесе Гриф, като не знаеше какво друго да каже.

— Освен това искаме нашето дете да прилича физически на мен.

— Окей.

Спийкман поклати глава, сякаш Гриф още не беше схванал какво му говори. И той самият осъзна, че е така, когато Спийкман продължи:

— Искаме всички да повярват, че бащата на детето съм аз.

— Правилно — промърмори Гриф с лек намек за въпрос в края на думата.

— Това за нас е изключително важно. Жизненоважно. Всъщност, задължително — Спийкман вдигна показалеца си като политик, който се кани да направи най-важното изказване в кампанията си. — Никой не трябва да се усъмни, че аз съм бащата на детето.

Гриф сви рамене равнодушно.

— Нямам намерение да казвам на никого.

Спийкман се отпусна, усмихвайки се.

— Отлично. Ще ти платим за твоята дискретност, така както и за твоята... подкрепа.

Гриф се засмя леко и вдигна двете си длани:

— Чакай малко. Когато казах, че няма да кажа на никого, имах предвид, че няма да кажа на никого за този разговор. Всъщност, повече не искам да слушам. Да приемем, че това... въъ... интервю е приключило, окей? Вие си задържате вашите сто бона, аз си задържам спермата, а срещата ни си остава нашата малка тайна.

Той почти бе станал от фотьойла, когато Спийкман каза:

— Половин милион. Половин милион долара, когато Лора забременее.

Гриф застина и усети, че му е по-лесно да се върне обратно на мястото си. Приземи се по-скоро твърдо и седна, втрепен с изумление в Спийкман.

— Шегуваш се.

— Уверявам те, че не се шегувам.

— Половин милион?

— Ти имаш сини очи, руса коса. Като мен. Сега трудно може да се каже, но бях по-висок. Имаме много еднакви гени, ти и аз. Във всеки случай достатъчно, за да може дете, на което ти си баща, да мине за мое.

Мислите на Гриф препускаха така лудешки, че в главата му не можеше да се оформи нищо ясно. Той мислеше за доларите, Спийкман говореше за гени.

— Тези банки за сперма имат книги — той направи движение с ръка, сякаш прелиства. — Прочитате ги и намирате каквото ви трябва за вашето дете. Избирате цвят на очите, цвят на косата, височина. Всичко.

— Не купувам нищо, което не съм видял, Гриф. Не пазарувам от каталози. Определено не и за детето и наследника си. Винаги съществува риск от разкриване на тайната.

— Тези картони са поверителни — възрази Гриф.

— Така се предполага.

Гриф помисли за вратата с безплътния глас, за високата стена, ограждаща имота. Явно уединението се беше отразило на този тип тук. Като подреденост. Психолозите в Биг Спринг биха се потрудили доста, за да анализират натрапчивия начин, по който Спийкман беше преместил чашите, после бе сгънал кърпата и прибрал на място подноса.

Озадачен въпреки всичко, Гриф гледа милионера в продължение на доста време, след което каза:

— И как смяташ точно да стане? Да отида в лекарския кабинет, да се изпразня в буркан и...

— Никакъв кабинет. Ако Лора бъде оплодена в лекарски кабинет, ще започнат да говорят.

— Кой ще говори?

— Хората, които работят в кабинета. Останалите пациенти, които могат да я срещнат. Хората обичат да говорят. Особено за известните и за звездите.

— Аз съм паднала звезда.

Като се засмя приятно, Спийкман каза:

— Визирах Лора и себе си. Но твоята намеса определено добавя допълнителен елемент към клюката. Би било прекалено изкусително дори за хора, обвързани професионално.

— Окей, тогава няма да отида в лекарския кабинет с вас. Можете да вземете спермата ми и да я представите за своя. Кой ще знае?

— Ти не разбираш, Гриф. Това продължава да оставя пространство за спекулации. Състоянието ми е очевидно. Проба, която представям за своя, може да е взета от всекиго. Носач на аерогарата, водопроводчик. Всеки! — той поклати глава. — Това го изяснихме. Никакви медицински сестри, никакви бърбиви рецепционистки, никакви общодостъпни кабинети. Изобщо.

— Тогава къде? Тук? — Гриф си представи как взема едно мръсно списание и чашка за проби в една от баните на имението, мълчаливият прислужник стои отвън до вратата и го чака да свърши, за да отнесе пробата.

Няма начин, Хосе. Или по-точно: Няма начин, Мануело.

Но пък за половин милион долара?

Всеки си има цена. Той беше доказал, че има. Петте години я бяха намалили значително, но ако Спийкман искаше да му плати петстотин бона да направи онова, което правеше безплатно през изминалите пет години, нямаше да позволи на благоприличието да застане на пътя му.

Щеше да си тръгне с шестстотин хиляди, като броеше и онези сто хилядарки при сключването на сделката. Спийкман щеше да си

получи детето, което двамата с жена му отчаяно искаха. Всички печелеха и дори не беше противозаконно.

— Предполагам, че първо ще искате да ме прегледа лекар — каза той. — От всичко, което знаете, може да съм си хванал любовник в затвора и да съм пипнал ХИВ.

— Сериозно се съмнявам — произнесе Спийкман остро, — но да, бих искал да минеш през лекарски преглед и да ми представиш здравно заключение, подписано от лекар. Можеш да кажеш, че е за медицинска застраховка.

Тази работа продължаваше да му изглежда твърде лесна. Гриф се запита какво ли му убягва. Къде бяха капаните?

— А какво ще стане, ако не забременее? Трябва ли да върна първите сто бона?

Спийкман се поколеба. Гриф наклони глава, сякаш да внуши, че това би могло да развали сделката. Спийкман произнесе:

— Не. Ще си ги задържиш.

— Понеже ако не забременее, може вината да не е в мен. Съпругата ти може да не е фертилна.

— Кой уговори договора ти с „Каубоите“?

— Какво? Бившият ми агент. Защо?

— Един малък съвет, Гриф. По време на бизнес преговори, когато спечелиш позиция, престани. Не я споменавай отново. Накарай противника да играе с по-висока карта. Вече приех да задържиш първоначалните сто хиляди долара.

— Окей — не бяха говорили за това в подготвителните курсове за освобождаване.

Гриф претегли опциите си и установи, че се свеждат до следното: нямаше никакви опции. Трябваше да каже или „не“, или да си тръгне с огромна сума. Да се откажеше щеше да означава, че е напълно побъркан. Побъркан като Спийкман и бабичката му.

Той вдигна едното си рамо небрежно.

— Ами, ако това е всичко, което искаш, значи имаме сделка. Има обаче едно нещо. Искам да си свърша работата на спокойствие в собствената си баня. Така че лекарят трябва да дойде у дома, за да вземе пробата. Мисля, че може да се замрази, така че няма проблем да му дам няколко *отделни проби* — той се засмя на двусмисления израз. — Тъй да се каже.

Спийкман също се засмя, но беше повече от сериозен, когато рече:

— Няма да има никакъв лекар, Гриф.

Чак тогава си помисли, че е схванал, Спийкман го нападаше като защитник, който го заобикаля от сляпата му страна и го изритва в задника.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да има лекар? Кой ще... — той направи красноречиво движение с ръка. — Кой ще вкара спермата там, където трябва?

— Ти — произнесе Спийкман спокойно. — Съжалявам, че не го казах ясно от самото начало. Държа детето ми да бъде заченато по естествен начин. Както Господ го е измислил.

Гриф го гледа втренчено няколко секунди, след това се разсмя. Или някой си правеше голям майтап с него, или Спийкман съвсем се беше побъркал.

Никой до този момент не беше измислял толкова сложна шега, за да го подиграе. Никой в настоящия му живот не би си търсил белята. Никой в предишния му живот не би отделил цял ден от времето си, още по-малко пък да инвестира време в създаването на такъв странен сценарий и да убеди Спийкман да участва в него.

Не, бас ловеше, че това излиза отвъд всяка ексцентричност и Спийкман е не просто чудак, а луд за връзване.

Във всеки случай, това беше огромна загуба на време и той започваше да губи търпение. Той произнесе пренебрежително:

— Работата ми ще се състои в това да чукам жена ти?

Спийкман примига:

— Не ме е грижа за жаргона, особено за...

— Да спрем с глупостите, окей? Наемаш ме да играя ролята на разплоден бик. Това е по същество, правилно ли съм схванал?

Спийкман се поколеба, след което каза:

— По същество? Да.

— И за половин милион долара, предполагам, че ти ще наблюдаваш.

— Това е оскърбително, Гриф. По отношение на мен. И определено към Лора.

— Нима? Ами... — той не се извини. Ексцентричният секс беше най-малко противният фактор в цялото това интервю. — Като стана

дума за нея, тя знае ли за твоите планове?

— Разбира се.

— Хм. И какво мисли по въпроса?

Спийкман насочи инвалидната си количка към края на масата, където стоеше един безжичен телефон.

— Можеш да я попиташ лично.

---

[1] Персонаж от „Алиса в Страната на чудесата“ от Луис Карол.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

На втория етаж, в домашния си кабинет, Лора Спийкман погледна часовника на бюрото си. Беше минал само половин час от пристигането на Гриф Бъркет. Точното му пристигане. Пунктуалността определено щеше да му спечели точки пред Фостър. Колкото до другите впечатления, дали бяха добри или лоши?

От трийсет минути четеше договор за стюардеси, предложен от техния отдел, без да може да запомни и една-единствена дума от него. Отказвайки се да се преструва, че работи, тя стана от бюрото и закри из кабинета. Той представляваше светло, приятно помещение. На прозорците имаше завеси, върху пода — килим, таваните бяха оформени в сводове. Приличаше на офис единствено по бюрото и компютъра, скрит в един античен френски шкаф.

Какво ли се говореше долу в библиотеката! Незнанието я докарваше до лудост, но Фостър беше настоял да се срещне с Бъркет сам.

— Нека опипаме почвата — беше казал той. — След като добия някакво мнение за него, ще ти се обадя да дойдеш при нас.

— И ако мнението ти за него не е добро, ако решиш, че не е подходящ, тогава какво?

— Тогава ще го изпратя по пътя му и ти ще си си спестила едно неловко и безполезно интервю.

В думите му според нея имаше логика. Но не беше в природата ѝ да оставя друг да взема решение. Определено не и за нещо толкова важно. Дори и когато това беше съпругът ѝ.

Разбира се, ако тя и Фостър не бяха напълно единодушни, че Гриф Бъркет е подходящ, той щеше да бъде отхвърлен. Въпреки това не ѝ харесваше, че няма да види първата реакция на предложението им и да прецени за себе си. Начинът, по който реагира, щеше да ѝ каже много за него.

Тя погледна към затворената врата и за миг се запита дали да не слезе на първия етаж и да се представи. Но това щеше да наруши

старателно изградения план на Фостър. Не би му харесало да прекъсват програмата му.

Разходката из офиса ѝ я караше само още повече да се вълнува. Тя се върна до стола на бюрото си, облегна се в него, затвори очи и си послужи с една релаксираща техника, която бе измислила сама, още докато беше студентка в университета. След дни наред учене без прекъсване, когато главата ѝ беше направо задръстена от информация и не можеше да побере повече, тя лягаше, затваряше очи и правеше няколко дихателни упражнения, след което се успокояваше, дори заспиваше. Помагаше. Ако не друго, поне я принуждаваше да намали темпото, караше я да признае ограниченията на ума и тялото.

Трудно ѝ беше да приеме, както сега, че не може да направи нищо, освен да чака.

Когато вълнението ѝ постепенно се уталожи, мислите ѝ се върнаха към събитията и обстоятелствата, които я бяха довели до този момент в живота ѝ, до този ден и час, да наеме напълно непознат, който да ѝ направи бебе.

Беше започнало с цвета на униформите...

* * *

Заглавията на бизнес страниците бяха разтръбили новините, когато Фостър Спийкман, последният от рода на прочут даласки род, който бе забогатял от нефт и газ, купи злощастната авиолиния „Сън Саут“.

От години зле ръководената авиолиния се люлееше на ръба на пълното сгромолясване. Пилотски стачки, жлъчни критики в медиите, небрежна поддръжка; след това един самолет се разби и отне петдесет и седем човешки живота. Обявяването на банкрут беше последната надежда за възстановяване на компанията, но за съжаление това последно издихание не я бе спасило.

Всички си мислеха, че наследникът на Спийкман е луд, когато изхарчи огромна част от наследството си, за да купи авиолинията. Дни наред историята бе водещата в местните бизнес новини: „Скъпо хоби за милионери?“ „Сън Саут — спасен, Спийкман — съсипан?“

Придобивката беше спомената дори с лека насмешка по националното радио. С намека, че поредният богат тексасец се е побъркал.

Фостър Спийкман по-нататък изненада всички като спря от полет самолетите, освобождавайки всички служители с обещанието да ги наеме отново веднага щом има време да проведе цялостен анализ на състоянието на авиолинията. Той затвори врати за всички медии, казвайки на разочарованите репортери, че ще забележат, когато има да им каже някаква важна новина.

През следващите месеци Фостър се изолира с финансови и оперативни експерти и съветници. По-висшият ешелон от старото управление получи възможността да се пенсионира по-рано с достойни пенсии. Онези, които избраха да не го правят, бяха уволнени без всякакви заобикалки.

Уволнението не беше от мъщение, а проява на бизнесменска проникателност. Фостър имаше визия, но също така съзнаваше, че за да я осъществи, се нуждае около себе си от хора, с еднакви или поголеми от неговите познания. С неговия ентузиазъм, харизма и както изглежда бездънна банкова сметка, той привличаше най-добрите в индустрията от добре платените позиции в другите авиолинии.

Почти три месеца, след като се зае, Фостър свика шефовете на всички нови отдели на първото от многото дискусии около кръглата маса. Лора беше там, представяше стюардесите. Тъкмо на тази среща тя го видя за първи път.

Знаеше как изглежда от всичките интервюта, които беше дал по медиите, но снимките и телевизионните образи не успяха да уловят неговата пращяща виталност. Енергията струеше от него като електричество.

Беше строен, красив, уверен, представителен. Влезе в конферентната зала, облечен в перфектно ушит раиран костюм, мека сива риза и консервативна вратовръзка. Но скоро, след като срещата бе открита, той съблече двуредното си сако, закачи го на стола си, разхлаби вратовръзката и нави ръкавите на ризата си. Тези му действия показваха, че възнамерява да прави онова, което трябва да се направи, че не се кани да се поставя над тежката работа и че очаква същия трудов морал от всички в тази стая.

Датата за пускането на авиолинията беше определена. Беше оградена с червено върху огромния календар, сложен върху статив

така, че да може да се вижда от всички.

— Пусков срок — обяви радостно Фостър. — Следва разглеждане на бюджета, всеки от вас ще има възможността да ми каже защо съм побъркан и защо, по дяволите, няма начин да спазим крайния срок.

Всички се ухилиха, както се очакваше. Срещата започна.

Новият финансов директор — назначен, защото бе всеизвестен скъперник — беше спечелил репутацията си със спасяването на един американски автомобилен фабрикант от фалит. Бяха го накарали да им разясни точка по точка предлагания бюджет.

С провлачения си говор той не спря за миг в продължение на десет минути, след което каза:

— Програмата за стюардеси. Заплатите остават същите. Следващата точка са храната и напитките. Сега...

— Извинете.

Финансовият директор вдигна глава и, поглеждайки през очилата си за четене, огледа масата, за да разбере чий е гласът, който го беше прекъснал. Лора вдигна ръката си.

— Преди да продължим, тези цифри подлежат на обсъждане.

Гъстите му вежди се свиха и му придадоха намръщен вид.

— Кое не е ясно?

— Абсолютно ясно е — отвърна тя. — Това, което изисква обсъждане е колко силно подценен във финансово отношение е въпросният отдел.

— Всеки около тази маса мисли, че неговият отдел е подценен — той отново ѝ хвърли бегъл поглед, връщайки се към дневния ред на срещата, след което отново я погледна за миг. — Коя сте вие, все пак?

Преди да успее да отговори, Фостър Спийкман заговори от мястото си:

— Дами и господа, за тези от вас, които не я познават, това е госпожица Лора Тейлър.

Устните ѝ се разтвориха безмълвно. Дойде ѝ като шок, че Фостър Спийкман знае за съществуването ѝ.

Финансовият директор свали очилата си и след като я изгледа смаяно, попита Фостър:

— Къде е Хейзъл Купър?

Спийкман каза:

— Госпожице Тейлър, ще обясните ли?

Тя отвърна на предизвикателството спокойно:

— Госпожица Купър подаде оставката си онзи ден.

— Така е, наистина — долетя един глас от другата страна на масата. Мъжът беше началник „Личен състав“. — Не знаехте ли? — погледът му обиколи насядалите около масата, но всички поклатиха единодушно глави. — Е, ами Хейзъл предпочете ранното пенсиониране. Каза, че тъй като тук отдавна имало големи трусове, щяла да се премести. И без това догодина се канела да се пенсионира. Помолих госпожица Тейлър да заеме мястото ѝ, докато назначим друг директор.

Финансовият директор се изкашля с ръка на устата.

— Ами добре тогава. Когато бъде назначен новият директор, тогава ще обсъдя бюджета на този отдел с него.

— Или с нея — произнесе Фостър.

Финансистът се изчерви.

— Разбира се, говорех по принцип.

— Тъй като и без това сме тук, нека обсъдим бюджета на прословутия отдел — предложи Фостър.

Финансовият директор отново изпрати към Лора поглед, пълен с раздражение.

— Нека госпожица Тейлър не се засяга, но има ли тя нужната квалификация да води тази дискусия?

Фостър разрови купчината папки, които беше донесъл със себе си. Откри онази, която търсеше, подреди останалите прецизно, изравни ги по ръбовете, после разтвори тази, която беше отделил.

— Лора Елинол Тейлър... хм, прескачам... Така-а-а. Завършила с отличие щатския университет „Стивън Остин“. Две години по-късно става магистър по бизнес администрация. Отново с отличен.

Кандидатства и е приета в програмата за стюардеси на „Сън Саут“ през 2002-а година. Повишение, повишение, трето повишение — продължи той, прелиствайки служебното ѝ досие. — Повишена да провежда подготовка и да оценява представянето през 2003-а. Била е трън в очите на предишното ръководство и дошла до гуша на госпожица Купър с писането на докладни записки, с копия, от които разполагам — каза той и вдигна купчина листове, — „критикувайки стандартите и практиките, и предлагайки начини, по които работата в

отдела да бъде значително подобрена“. Той четеше направо от бележката. — „Но... — това е подчертано — не и без проницателността, интелекта и здравия разум на новия собственик“. Който е...? — Той спря за един миг, който се стори на Лора цяла вечност. — Аз.

Постави листите в папката, след което я прибра при останалите в купчината. Едва след като ги подравни отново, се изправи.

— Ще ме придружите ли отвън, госпожице Тейлър? Вземете си нещата.

Тя седеше слисана, страните ѝ горяха, чувстваше всички очи в залата, с изключение тези на Фостър Спийкман, вперени в нея. Той стоеше вече до вратата и я изчакваше.

С колкото е възможно по-голямо достойнство, тя взе дамската си чанта и служебното куфарче, и се изправи.

— Дами, господа — кимна тя.

Някои, смутени заради нея, отвърнаха очи. Други ѝ кимнаха с разбиране. Финансовият директор, от когото бе започнало всичко, отвори уста, сякаш да се извини, след това премисли и поклати глава с разкаяние.

Тя излезе и затвори вратата след себе си, след което изправи рамене и се обърна към Фостър Спийкман, който стоеше в празния коридор.

— Не изглеждате чак толкова свирепа, както очаквах от докладните ви, госпожице Тейлър.

Страните ѝ отново пламнаха от унижение, но тя запази хладнокръвие.

— Не съм очаквала, че междуведомствените ми докладни записки ще стигнат до вас.

— Предвид предстоящото ѝ пенсиониране, предполагам, че госпожица Купър е сметнала, че въпросите, които повдигате, не са повече неин, а мой проблем.

— Предполагам.

— Ако знаехте, че съм чел докладните ви, щяхте ли да промените мнението си?

— Разбира се, че не. Но може би щях да смекча тона и езика, на който съм ги писала.

Той скръсти ръце пред гърдите си и я гледа втренчено известно време.

— Любопитството ми е удовлетворено. Защо, с магистърска степен от толкова известен университет, сте станали стюардеса? Това е достойна професия, но сте с далеч по-висока квалификация?

— Четири пъти кандидатствах в „Сън Саут“ за входящо ниво мениджър, но всеки път ме отхвърляха.

— Казано ли ви беше защо?

— Не, но на местата бяха назначени мъже.

— Полова дискриминация?

— Не обвинявам никого, само ви казвам какво се случи.

— И тогава решихте да кандидатствате за стюардеса.

— Приех го, но не се примирих. Мислех си, че щом веднъж кракът ми стъпи вътре...

— Ще се отличите и ще се издигнете до мястото, за което сте мечтали.

— Нещо такова.

Той се усмихна.

— Докато разглеждах досието ви, доста мислих. От всичко, което знам, имате свои разбирания за работата ми, госпожице Тейлър. Сигурно ще постигнете, каквото сте решили, възхищавам се на амбициозните. Но днес ви предлагам мястото на госпожа Купър като директор на програмата за стюардеси. Добавете към това титлата вицепрезидент, отговарящ за... и т.н.

За трети път, откак бе спряла очи върху него, я смайваше. Първия път, когато се оказа, че знае коя е. Втория, когато я извика навън и когато смяташе, че ще бъде незабавно уволнена. А сега това.

— Просто така?

Той се разсмя.

— Никога не правя нещо „просто така“. Не, това предложение идва след внимателен анализ на служебното ви досие. Освен това направих кредитни проверки и проверки за съдебно минало, както постъпих с всички в онази зала. Минахте теста, но имате една неплатена глоба за неправилно паркиране.

— Изпратих чека вчера. Без особено желание. Нямахте пътен знак, но щеше да ми струва много повече, ако започна да споря, отколкото просто да платя глобата.

— Практично решение, госпожице Тейлър. Сигурен съм, че вашата предприемчивост, амбиция и талант са били разхищавани от шефове, на които липсва „проницателност, интелигентност и здрав разум“ — каза той, усмихвайки се широко, докато цитираше собствената ѝ докладна записка. — Предполагам, ще приемете мястото?

Все още неуверена, но с облекчение, че няма да бъде незабавно уволнена, тя каза „да“.

Без повече церемонии, той кимна:

— Добре. Какво ще кажете сега да се върнем в офиса? — той се приближи до вратата, след това спря. — Само едно предупреждение — вие ще си водите битката за увеличаването на бюджета. Съгласна ли сте?

— Абсолютно.

При влизането им разговорите в залата секнаха. Фостър изненада останалите като я представи с новата ѝ титла, но повечето изглеждаха по-скоро доволни.

— Господин Джордж — каза Фостър, обръщайки се към началника на „Личен състав“, — след приключването на заседанието аз, вие и госпожица Тейлър ще сключим договора, който подготвих предварително, с надеждата, че тя ще приеме офертата ми. Мисля, че и двамата ще сте удовлетворени. — Той отпусна ръце върху масата. — А сега, госпожице Тейлър, вашето първо официално задължение е да ни кажете защо определеният за вашия отдел бюджет е неадекватен.

От трън, та на глог. Лора си пое дълбоко дъх, знаеше, че това е изпитателен тест и се надяваше да не се изложи.

— По време на периода, в който самолетите бяха спрени, сме загубили голям брой стюардеси. Някои започнаха работа в други авиолинии. Други изобщо напуснаха тази сфера. Сега съм изправена пред назначаване на нови служители. Не мога да привлека най-добрите кандидати, ако не им предложа стартова заплата и привилегии, еднакви с предлаганите от нашите конкуренти. Бих искала да им предложа по-добро заплащане, но ще се примиря и с равно. Второ, униформите на нашите стюардеси са грозни и скучни.

— Мислех, че стюардесите плащат за собствените си униформи.

— Така е — потвърди Лора. — Но няма бюджет за нов дизайн. Което ме наведе на друга мисъл.

— „Външният вид на авиолинията“? — всички глави се обърнаха към челната страна на масата. Фостър потупа купчината папки пред себе си. — Цитат от последната ви докладна, госпожице Тейлър. Ще ни дадете ли малко подробности?

Нещата се развиваха прекалено бързо. Не беше очаквала да се издигне до началник толкова внезапно. Нито пък бе планирала да я сложат незабавно на горещия стол. Но тази мисъл не я напускаше от седмици. В свободното си време бе размишлявала дълго за това какво би направила, ако тя започне да движи нещата. А сега новият собственик на авиолинията я бе поканил да разясни критиките от собствените си докладни. Тя беше готова.

— Преди време Хейзъл, госпожа Купър, ми даде копие от предложения бюджет, така че можех да се запозная с него преди тази среща. Вие харчите много пари, за да правите драстични промени в инфраструктурата и в пълната реорганизация на работата на авиолинията — каза тя, обръщайки се директно към Фостър. Правите го гореща новина. Но спряхте точно преди да обявите на клиентите в какво се състои нейната новост.

— Промяната на цвета на униформите е лесна — обади се някой. — Билетите и служителите на гейтовете, също.

Лора кимна разбиращо на коментара.

— Външният им вид е важен, защото контактуват непосредствено с клиентите ни. Така че впечатлението, което правят, е от съществено значение. Но ние целим пълна промяна на общественото мнение за авиолинии „Сън Саут“. Като го имаме предвид, не смятам, че промяната в цвета на униформите е достатъчна — погледът ѝ обиколи масата и се спря върху Фостър. — Но както повечето новоназначени директори на отдели, не искам да преминавам границите си.

— Не, моля ви — каза той, показвайки ѝ, че трябва да продължи.

Тя задържа погледа си върху него и каза:

— Когато пуснем отново „Сън Саут“, ако изглеждаме по същия начин, клиентите ще си мислят, че сме същите.

Обади се друг от директорите:

— Беше предложено да се промени името на компанията.

— Но предложението се отхвърли при гласуването от новия борд на директорите — допълни трети.

Лора каза:

— Съгласна съм, че трябва да запазим името си. То е хубаво. Отлично дори.

— Но? — вдигна вежди Фостър.

— Но то предполага светлина. Слънчеви дни. Ярко небе и открит пейзаж. Самолетите ни са с цвета на буреносни облаци, каквито са и униформите — тя спря, знаейки, че предложението, което се готвеше да направи, щеше да предизвика хор от протести. — Дори ако това означава оряване в други сфери, включително програмата за стюардеси, предлагам да наемем първокласна дизайнерска фирма, която да преработи цялостната визия на авиолинията.

— Чуйте! Чуйте! — гласът принадлежеше на началника на рекламата и маркетинга, симпатичен млад мъж на име Джо Макдоналд. Той винаги носеше някаква странна вратовръзка и тиранти. Всички в „Сън Саут“ го познаваха, защото той смяташе за необходимо да познава всекиго. Обичаше да се шегува с всички — от шефовете до чистачите, които идваха след края на работното време да чистят офисите. — Благодаря ти, Лора, че сложи главата си на дръвника, като по този начин спаси моята.

Всички се разсмяха. Обсъждането продължи в малко побезгрижен тон.

Предложението на Лора, повторено от Джо Макдоналд, беше в края на краищата прието, макар и след продължителни дебати. Разноските бяха главният фактор. Дизайнерите от висока класа не излизаха евтино. Промяната на самолетния парк отвътре и отвън беше нещо изключително скъпо. Всеки слой боя по самолета означаваше допълнително тегло, което водеше до увеличаване на горивото, необходимо, за да лети самолетът, и по тази причина — до покачване на разходите, които отиваха за сметка на пътниците под формата на цена на билетите. Спийкман обаче каза, че те трябва да са най-ниските в индустрията.

По тази причина дизайнерският екип предложи да свали от самолетите предишната боя и да постави ново проектираното лого върху сребърния метал. В края на краищата червеният нюанс, използван в логото, стана знаковият цвят на новите униформи на стюардесите. Бяха вталени, изглеждаха професионално, но излъчваха жизненост и доброжелателство, което медиите отчетоха и одобриха.

Първият полет на обновената авиолиния излетя в 6:25 сутринта на 10 март по разписание. Онази вечер Фостър Спийкман и съпругата му Илейн дадоха пищно парти в дома си. На всички знаменитости в Далас бяха изпратени покани за официалното събитие.

Придружителят на Лора за вечерта беше един приятел, с когото играеха тенис. Приятелството им беше необвързващо. Той беше разведен, притежаваше собствена счетоводна фирма, чувстваше се спокойно сред непознати и по тази причина не се налагаше тя да го обгрижва.

И наистина, малко след тяхното пристигане в имението, той се извини и отиде в билиардната зала. Преди време за нея бе излязла цяла статия в „Аркитечъръл Дайджест“ и оттогава имаше име на райски кът за мъжете.

— Няма нужда да бързаш — каза му тя. — И без това ще съм заета със светски задължения.

Мисис Илейн Спийкман беше великолепна жена, безукорно облечена в дизайнерски тоалет, и носеше спираци дъха бижута. Нейната красота беше крехка, изящна, като на героиня, родена от въображението на Ф. Скот Фицджералд. Също като съпруга си, беше златокоса и синеока, но в акварелна версия. Рамо до рамо с него, тя изглеждаше бледа в буквалния смисъл.

— Истинско удоволствие е най-сетне да се срещнем — обърна се тя топло към Лора, щом Фостър ги запозна. — Член съм на борда на „Сън Саут“ — един от няколкото, които оцеляха след сътресенията, когато новият собственик пое контрола. — Тя побутна с лакът съпруга си в ребрата.

Накланяйки се, Фостър снижи глас и прошепна:

— Разбрах, че той може да е истински гадняр.

— Не му вярвайте — каза Илейн на Лора.

— Не вярвам. Опитът ми е показал, че е упорит и знае какво иска, но е удоволствие да се работи с него.

— И е истинско съкровище вкъщи — усмихна се съпругата му. Дватамата се усмигнаха един на друг, след което Илейн се обърна отново към Лора. — Ние в борда чухме за отличните ви идеи и нововъведения. От името на членовете на борда, на инвеститорите и от мое име, ви благодаря за ценния принос.

— Благодаря, но ме надценявате, госпожо Спийкман.

— Илейн.

Лора го прие с леко кимване.

— Фостър знае, че е постижение на целия екип. Всеки служител има глас в компанията.

— Но някои гласове са предложили значително повече от други — усмихна се Илейн.

— Благодаря ви отново. Но продължавам да твърдя, че нашият успех ще се дължи на мотивацията и ръководните способности на съпруга ви.

— Изчервих ли се? — попита игриво той.

Илейн го погледна с възхищение, после каза на Лора:

— Джентълменът, с когото видях, че дойдохте, е ваш...

— Добър приятел — прекъсна я Лора, надявайки се да избегне обясненията за социалния си статус. Въпреки, че хиляди трийсетгодишни жени бяха останали неомъжени, изглежда се налагаше непрекъснато да дава обяснения.

Истината беше, че никой, дори случайните любовници — а и те не бяха много, — не бяха толкова важни за нея, колкото преследването на кариерата ѝ. Но по някакъв начин това просто обяснение не удовлетворяваше напълно хорското любопитство.

— Той е поразен от билиардната ви зала. Може би трябва да го измъкна оттам.

Поприказваха още малко, но Лора знаеше, че има и други, които искаха да разменят по някоя дума с двойката. Тя кимна леко и се отдалечи.

По-късно, когато си отиваха, тя остави приятеля си да се оправя с прислужника, отговарящ за паркинга, и потърси домакините, за да им благодари за гостоприемството. Забеляза ги в другия край на помещението, допрели глави, да си говорят нещо. Фостър се приведе и каза нещо на ухото на Илейн, което я накара да се засмее. Той я целуна по слепоочието. Лора отново се изненада от това колко привлекателна и очевидно влюбена двойка бяха.

— Той ѝ е напълно предан.

Лора се обърна и видя, че до нея стои една колежка. Тя също се беше загледала в семейство Спийкман.

— Както и тя на него — кимна Лора.

— Прекрасна е.

— Не само външно, но и вътрешно. Истинска дама.

— Да — въздъхна жената. — Точно това прави нещата толкова трагични.

Лора се извърна отново към нея:

— Трагични?

Колежката ѝ, осъзнавайки, че е сбъркала, докосна ръката ѝ.

— Съжалявам. Мислех, че знаете. Илейн Спийкман е болна. Всъщност, умира.

* * *

Внезапният смях, идващ от долния етаж, беше заглушен от разстоянието, но достатъчно силен, за да извади Лора от унеса ѝ. Не беше познатият смях на Фостър, така че явно идваше от Гриф Бъркет. Какво може да му е казал мъжът ѝ, което да го накара да се разсмее?

Няколко минути по-късно телефонът на бюрото ѝ иззвъня. *Най-после*, помисли си тя. Вдигна слушалката преди второто позвъняване.

— Фостър?

— Можеш ли да се присъединиш към нас, скъпа?

Сърцето ѝ затуптя силно. Повикването му означаваше, че нещата са потръгнали.

— Слизам веднага.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Докато чакаше съпругата на Спийкман да дойде, Гриф със скучаещ вид изучаваше глобуса. Закачен на лъскава месингова стойка, той беше с размерите на плажна топка, изработен от полускъпоценни камъни. Истинско бижу. Помисли си, че сигурно струва колкото една доста добра кола.

Интересно как това дали имаш или нямаш пари, променя перспективата. Като си спомни рядко използваните, напълно безполезни вещи в някогашния си гараж, нямаше право да кори Спийкман за прищявката му да притежава такъв глобус, щом можеше да си го позволи.

Гриф се обърна към вратата на библиотеката, когато чу, че се отваря. Очакваше погледът му веднага да попадне върху госпожа Спийкман, но вместо това влезе безстрастният Мануело.

Мъжът тръгна право към Спийкман и му подаде малък сребърен поднос. На него бяха подредени шишенца с таблетки и чаша вода. Спийкман взе едно хапче и го прокара с няколко глътки вода. Те проведоха кратък разговор на испански, след което Спийкман каза на Гриф:

— Докато Мануело е тук, искате ли нещо?

Гриф поклати глава.

Спийкман погледна към латиноамериканеца и го освободи с думите:

— *Nada mas. Gracias.*

Мануело и госпожа Спийкман се срещнаха на отворената врата. Той отстъпи настрана, така че тя да влезе в стаята, след което си тръгна, затваряйки почтително вратата след себе си. Но Гриф вече не се интересуваше от Мануело. Беше се фокусирал върху госпожа Спийкман. Лора, така се казваше.

Нямаше вид на побъркана. Нещо повече, изглеждаше като човек напълно контролиращ поведението си. Тя не погледна към Гриф, макар едрият му силует да се открояваше дори в огромна стая като тази.

Вместо това се насочи към мястото, където съпругът ѝ седеше в инвалидната си количка. Сложи ръце върху раменете му, наведе се и го целуна по бузата.

Когато се отделиха един от друг, Спийкман каза:

— Лора, това е Гриф Бъркет.

Понеже до този момент не го бе удостоила с внимание, той се изненада, когато тя се насочи към него и протегна дясната си ръка:

— Господин Бъркет, как сте?

Двамата си стиснаха ръцете. Както на съпруга ѝ, и нейното ръкостискане беше сухо и силно. Бизнесменско ръкостискане.

Гриф ограничи поздрава си до простото:

— Здравейте.

Жената пусна ръката му, но не свали очи от него.

— Благодаря, че дойдохте. Не ви ли освободиха днес сутринта?

— Говорихме вече за това — в гласа на Спийкман се усети настроение.

— О, съжалявам. Бих ви попитала как е минало дългото ви пътуване, но предполагам, че и тази тема вече е изчерпана.

— Така е — съгласи се Гриф.

— Незначителните разговори изглеждат дори още по-незначителни в тази ситуация, нали?

Той не изпитваше съчувствие към тази двуметрова върлина наред с библиотеката му. Съпругата му се обади:

— Предполагам, вече са ви предложили нещо за пиене.

— Предложиха ми. Всичко е наред.

— Ако промените мнението си, кажете ми.

Може и да им липсваше чувствителност, но маниерите им си оставаха безупречни.

— Моля ви, седнете, господин Бъркет — тя седна на фотьойла, който стоеше най-близо до съпруга ѝ.

Гриф не беше имал време да размишлява над това как би изглеждала съпругата на Фостър Спийкман, но ако трябваше да определи първоначалната си реакция, то тя беше изненада. Нямаше нищо в ръкостискането и в прямия ѝ поглед, което да се окачестви като нервност, флиртуване или свенливост. Нито пък изглеждаше объркана от въпроса, заради който се бяха събрали. Помисли си, че по-скоро би трябвало да е тук, за да го назначат да им чисти килимите.

Тя не се държеше покорно, нито пък сякаш това бе нещо, което съпругът ѝ бе измислил за свое собствено удоволствие и тя се беше съгласила да го направи под принуда.

По дяволите, не знаеше какво бе очаквал, но каквото и да беше, не беше Лора Спийкман.

Беше облякла тесни черни панталони и бяла блузка без ръкави, с плохи отпред — той си помисли, че май така ги наричаха. Нещо като риза за под смокинг. Черни обувки с нисък ток. Непретенциозен ръчен часовник, проста венчална халка. Беше виждал на ушите на някои футболисти от отбора по-големи и блестящи диамантени обици от тези на нейните.

Косата ѝ беше тъмна и късо подстригана. Предположи, че би се накъдрила, ако я оставеше по-дълга. Беше по-висока от средното, стройна и, съдейки по голите ѝ бицепси, тренирана. Тенис, може би. Два пъти седмично, сигурно играеше йога или пилатес, нещо, което жените тренират за тонизиране и гъвкавост.

Той се опита да не я гледа, да не се взира прекалено настойчиво в лицето ѝ, въпреки че цялостното му впечатление беше такова, че ако я забележеше в тълпата, щеше да спре изненадано. Не беше сладурана, нито пък от подсилените със силикон даласки куклички, които висяха в нощните клубове, посещавани от него и съотборниците му. Но Лора Спийкман не беше обикновена. Според нито едни стандарти.

И друго — изглеждаше достатъчно здрава, за да има бебе. А също и достатъчно млада, ако не губеше време. В средата на трийсетте, може би. Там някъде.

Той усети неловкост, застанал така в средата на стаята, докато онези двамата го гледаха, сякаш очакваха да ги забавлява.

— Господин Бъркет? Гриф? — Спийкман кимна към фотьойлите.

Беше си казал, че първото, което ще направи, е да каже: „Не, благодаря“ и ще си излезе. Но изпита непреодолимо желание да остане. Мътните да го вземат, ако знаеше защо.

Ами, имаше шестстотин бона. Сумата звучеше наистина дяволски неустоймо.

Той отиде до фотьойла и седна. Като гледаше право в Лора Спийкман, произнесе:

— Съпругът ви ми каза, че сте напълно съгласна с всичко това. Вярно ли е?

— Да.

Никакво колебание. Дори не мигна.

— Окей. Извинете ме, че го казвам, но това е...

— Необичайно?

— Щях да кажа: доста странно. Мъж моли друг мъж, плаща на друг мъж да спи с жена му.

— Не да спи с нея, господин Бъркет. Не в контекста, който се влага в това. Да оплоди. Колкото до странността, случаят не е безпрецедентен. Всъщност е библейски. „Сътворение“. Спомняте ли си?

В семейството, в което Гриф бе израсъл, нямаше никаква Библия. Когато тръгна на училище се изненада като разбра, че Бог невинаги се използва в комбинация с ругатня.

Във всеки случай му прозвуча шокиращо, че в Библията може да има нещо подобно.

— Отчаяно искаме бебе, господин Бъркет — каза тя.

— Има и други начини за забременяване.

— Има, да. Причините да го правим по този начин са лични и не би трябвало да ви засягат.

— Но ме засягат.

— Не би трябвало — повтори тя.

— Един вид ние... ъъ... си свършваме работата, аз се прибирам къщи и заспивам с чиста съвест. Така ли?

— В крайна сметка, да.

Той я погледна, питайки се как може да говори толкова спокойно за това какво ще правят двамата, когато съпругът ѝ седи тук и държи ръката ѝ. Гриф премести очи от нея към Спийкман и мъжът изглежда прочете мислите му.

— Преди да се присъединиш към нас, Лора, Гриф предположи, че се каня да ви наблюдавам, докато го правите.

Тя гледаше съпруга си, докато той говореше. Минаха няколко секунди, преди погледът ѝ да се върне отново на Гриф и той усети обхваналото я възмущение.

— Мислите, че става въпрос за нещо извратено?

— А как бихте го нарекли?

— Щяхте ли да мислите, че е извратено, ако ви бяхме помолили да ни дадете бъбрек? Или да дарите кръв?

Той се засмя.

— Има голяма разлика. За да станеш донор на бъбрек не трябва да... докосваш — каза той, бързо заменяйки думата, която се канеше да каже. — Дори не се налага да познаваш човека.

— За съжаление, при репродуктивната физиология такова нещо като *докосването* се налага.

Пълна лудост. Защо той лично трябваше да извърши акта на зачеването? Но вече бе спорил със съпруга ѝ по този въпрос. Спийкман твърдо бе решил тя да забременее по естествен начин. Доколкото виждаше, тя нямаше етични или морални проблеми с това, така че защо тогава той да има? Потръпвайки вътрешно, той стигна до едно решение: щом искаха да я чука, щеше да я чука. Какво, да не би тя да имаше три очи или нещо подобно?

Той се обърна към Спийкман:

— Стискаме си ръцете и получавам сто бона?

Спийкман хлъзна инвалидния си стол към едно бюро и отвори чекмедже. Взе един кафяв плик от него и когато се върна обратно и го отвори, Гриф си спомни как бе получил заем в брой от адвокатата си, като дете, което получава дажбата си. Колкото по-скоро престанеше да е дължник, толкова по-добре.

Той взе плика с парите.

Спийкман каза:

— Вътре има ключ за сейф и карта. Подпиши я. Ще се погрижа картата да се върне обратно в банката утре, където ще остане на архив. Докато съм там, ще депозирам парите в сейфа. Можеш да ги вземеш, м-м-м... да кажем утре след два следобед. С Лора имаме събрание сутринта с представители на отдела за стюардеси за обсъждане на новите им договори.

Назначаването на животно за разплод беше просто поредната точка от работния им график. Гриф взе картата и я погледна.

— Ами „изпита по физическо“? Какво ще стане, ако пропадна?

Двойката размени погледи, но Фостър беше този, който заговори:

— Ще приемем на доверие, че няма да пропаднеш.

— Голямо доверие.

— Ако очаквахме проблем, нямаше сега да си тук.

— Окей, аз си получавам аванса, вие получавате изследванията ми от медицинските прегледи. И после?

— После чакаш да ти съобщят къде трябва да бъдеш и кога. До следващата овулация на Лора.

Гриф я погледна. Тя отвърна на погледа му твърдо, сякаш не се обсъждаше нейната овулация. Би искал да знае какво точно влече овулацията, но нямаше намерение да пита. Не му трябваше да знае. Знаеше как да чука, и това беше всичко, което се искаше от него.

— Ще се срещате веднъж месечно за толкова време, колкото е необходимо, за да зачене — обясни Спийкман. Той вдигна ръката на жена си към устните си и я целуна. — Да се надяваме, че няма да трае прекалено много цикли.

— Да, и аз се надявам — кимна Гриф. — Ще бъда с половин милион долара по-богат.

Почувствал се отново неспокоен, той се изправи и се приближи до един от рафтовете с книги. Прочете няколко заглавия, онези, които бяха на английски, но те не му говореха нищо. Звучаха му като философия и пълна скука. Сред тях ги нямаше Елмър Ленард, нито пък Карл Хайасин.

— Нещо май те безпокои, Гриф?

Той се обърна към тях.

— Защо мен?

— Така ми се стори — отвърна Спийкман.

— Наоколо е пълно с русокоси и синеоки типове.

— Но никой не е с твоите гени. Ти имаш всичко, което бихме искали за нашето дете. Сила, забележителна издръжливост, скорост, сръчност, дори перфектно зрение и свръхестествена координация. Бих могъл да продължа. За теб са публикувани статии не само в спортни списания, но и в медицински журналы — за това какъв невероятен човешки екземпляр си.

Гриф си спомни статиите, писани от треньори и медицински експерти, един, от които го наричаше „биологичен шедьовър“. Заради това съотборниците му го бяха затворили в съблекалнята, присмиваха се на тъй наречената му перфектност и искаха да я тестват с най-гадните физически състезания, които можаха да измислят. Съвсем друго бяха мацките, които водеше в леглото си. Чукането му наистина беше „шедьовър“.

Спомни се обаче и язвителните уводни статии, след като беше тръгнал по кривия път. В тях го ругаеха не само за престъплението му,

но и за това, че пропилява дадените му от Бога дарби.

Дадени от Бога, дрън-дрън, помисли си той.

Онези, които му се възхищаваха, нямаше да мислят, че е чак толкова перфектен, ако познаваха онези двамата, които го бяха създали. Ако господин и госпожа Спийкман биха могли да видят откъде произхожда, щяха доста да си помислят. Наистина ли искаха кръвта на неговите родители да тече по вените на тяхното дете?

— Не знаете нищо за произхода ми. Може би просто не съм извадил късмет, получил съм няколко добри гени, крило са се подредили правилно свършено случайно. Генният ми фонд може да се окаже замърсен с лошо семе.

— Това може да се случи без значение кой е донорът, дори и аз да съм — рече Спийкман. — Защо се опитваш да ни откажеш, Бъркет?

— Не се опитвам — всъщност, в известен смисъл правеше точно това. Бе прекарал пет години в затвор, разсъждавайки за лошия избор, който бе направил. Дори ако не беше научил нищо друго, бе научил поне това — да не скача с главата напред, докато не разбере колко дълбока е водата.

Той каза:

— Просто не искам да започвам нещо, след което ситуацията да се обърка и после да обвиняват мен за това.

— Какво може да се обърка? — попита Лора.

Той се засмя горчиво.

— Нямате голям опит, нали? Повярвайте ми, винаги нещо може да се обърка. Какво ще стане, например, ако стрелям напразно?

— Искаш да кажеш, ако имаш нисък брой сперматозоиди? — попита Спийкман.

Гриф кимна рязко.

— Имаш ли причина да подозираш, че случаят е такъв?

— Не. Но откъде да зная. Просто питам, какво става, ако...

— Когато отидеш на медицински преглед, ще се изследваш — Спийкман направи пауза, после каза: — Предполагам, че изживяваш пост затворническа параноя.

— Дяволски си прав, така е.

Последва неловка тишина. Спийкман разтърка челюстта си, сякаш се опитваше да избере най-правилните думи.

— Сега, след като зачекнахме темата, нека поговорим за хвърлянето ти в затвора.

— Какво точно?

— Признавам, че това повлия на избора ни.

Гриф сложи ръка на сърцето си, преструвайки се, че чувствата му са били наранени.

— Искаш да кажеш, че е имало нещо повече от това, че съм перфектният във физическо отношение екземпляр?

Спийкман игнорира сарказма му.

— Ти измами отбора си, лигата и повечето от феновете си. Направи се персона нон грата, Гриф. Страхувам се, че ще бъдеш обект на обиди.

— Не съм имал никакви конфронтации.

— Има време и за това — обади се Лора. Умереният ѝ тон го раздразни.

— Не очаквам да спечеля някаква популярност, окей? Измамих и наруших закона. Бях наказан за престъплението си. Но всичко това е зад гърба ми.

— Тук стои обаче и въпросът за букмейкъра, който умря.

Гриф се беше питал кога ли ще стане дума за това. Ако имаха някакъв ум изобщо, а той беше сигурен, че е така, те неизбежно щяха да попитат за Бенди. Беше изненадан единствено от това, че именно жената бе тази, която подзе деликатната тема.

— Бил Бенди *не умря*, госпожо Спийкман. Той беше убит.

— Вие бяхте заподозрян.

— Бях разпитван.

— Арестуваха ви.

— Но не ме обвиниха.

— Както и никого другиго.

— Е, и?

— И убиецът си остана ненаказан.

— Не е мой проблем.

— Надявам се.

— Какво, по дяволите...

— Вие ли го направихте?

— Не!

Размяната на реплики помежду им беше разпалена и бърза, последвана от напрегната тишина, която Гриф отказа да наруши. Беше казал каквото имаше да каже. Не беше убил Бил Бенди. Точка. Край.

— Обаче — произнесе Спийкман с приятния и помирителен тон на собственик на погребално бюро, — сянката на подозрението още тегне над теб, Гриф. Сигурно си освободен поради липса на доказателства, но това не те оневинява.

— Вижте, ако мислите, че аз съм убил Бенди, тогава какво, по дяволите, правя тук? — Той разпери ръце. — Защо искате аз да съм бащата на детето ви?

— Не мислим, че си извършил убийство — каза Спийкман. — Абсолютно не.

Гриф отмести ядосания си поглед към Лора, за да види дали тя споделя вярата на съпруга си, че той е невинен. Изражението ѝ остана безстрастно, не обвиняващо, но със сигурност не и оправдаващо.

Тогава защо го назначаваше да спи с нея? Наистина ли се нуждаеше от такъв вид оскърбление!

Да, за съжаление се нуждаеше. Парите му трябваха. Трябваше да си стъпи на краката, а шестстотин бона бяха сериозно нещо. Мътните да ги вземат, да върви по дяволите и тя, ако си мисли, че той е ликвидирал Бенди. Сигурно не се съмняваха силно в него, иначе не би бил тук. Не стига, че бяха откачени, ами бяха и лицемери.

— Въпросът за убийството на Бенди, а така също федералното престъпление, за което беше осъден, остави черни точки срещу името ти, Гриф — каза Спийкман.

— Знам го.

— Така че доколко реалистично е да се надяваш, че някой наоколо ще иска да те назначи? Да те назначи, за каквито и да е пари, много по-малко от тези, които ние с Лора ти предлагаме?

Отговорът беше очевиден. Когато Гриф отказа да хаби дъха си, Спийкман продължи:

— Нямаш перспектива. Не можеш да играеш футбол. Няма да те наемат за треньор. Не можеш да пишеш, нито да говориш за футбол, тъй като никоя от медиите няма да иска да го направиш. Сам призна, че си ликвидирал всичките си авоари, за да платиш дълговете си, което ме навежда на мисълта, че не си спестил нищо за черни дни.

Спийкман изглежда се наслаждаваше да подчертава слабостите му. Може би, помисли си Гриф, го предизвикваше да се състезават. Да видим тогава кой е по-добър в това.

— Спечелих три милиона за една година от „Каубоите“, плюс допълнителните клаузи за осигуровки — каза той стегнато. — Всички взеха доста, като се започне от агента ми и Държавната агенция за приходите, но каквото получих — го изхарчих, а имах доста време да го правя. Какво мислите по въпроса?

— Мисля, че изглежда нямаш достатъчно ум в главата, иначе щеше да разпределяш доходите по различен начин. Явно е също, че нямаш талант да крадеш, иначе нямаше да те хванат.

— Бяха ми заложили капан. И аз скочих в него.

— Въпреки това. — След малко Спийкман каза: — Не се опитвам да те засегна, Гриф.

— Нима?

Спийкман отново игнорира язвителния му тон.

— Попита защо точно ти си бил избран.

— Вече почти бях забравил въпроса.

— Много е дълго за обяснение. И исках да бъда брутално честен за причините ни да ти отправим това предложение. На първо място — ти притежаваш генетичния материал за създаването на детето, което искаме. На второ — по причини, които току-що обсъждахме, ти спешно се нуждаеш от парите, които сме готови да ти платим. И на последно — напълно независим си. Нямаш семейство, нямаш истински приятели, обвързвания, нито човек, на когото да даваш отчет, а това е огромно предимство за нас. Ние придаваме голямо значение на конфиденциалността, която това споразумение изисква. Ние сме единствените трима души, които някога ще знаят, че не аз съм бащата на детето, което Лора ще зачене.

Гриф някак си се беше успокоил. Освен това не можеше да си позволи да бъде раздразнен. Особено от голата истина. Той се приближи до бюрото, вдигна кристалното преспание и го претегли в ръка.

— Прекалено много разчитате на мен да държа устата си затворена.

Спийкман се подсмихна.

— Всъщност, не. Прекалено много разчитаме на алчността.

— Шестстотин хиляди? — Гриф остави преспапието и се озъби на Спийкман: — Като си помислиш, не е чак толкова много. Не и за човек, който бихте нарекли алчен.

Лора погледна съпруга си:

— Не си ли му казал останалото?

— Не стигнахме чак толкова далеч — отвърна Спийкман.

Гриф вдигна вежди:

— Останалото?

Спийкман придвижи инвалидната си количка до бюрото и взе преспапието. Извади носна кърпичка от джоба на панталона си, която използва, за да лъсне кристала, и се усмихна на Гриф.

— Не че подлагаме на съмнение твоята почтеност.

— Глупости. Щяхте да сте пълни глупаци, ако не го направите.

— Точно така — каза Спийкман и се засмя приятно. — Щяхме да сме. — С все още увитата около преспапието носна кърпичка, той го остави на бюрото, премести го с няколко сантиметра по-наляво, след което бавно издърпа кърпичката и я сгъна на идеален правоъгълник, преди да я върне в джоба си. — Ами, за собствено успокоение и за успокоение на Лора, и за да обезпеча вашето мълчание, ще ти бъдат изплатени един милион долара при раждането на нашето дете. Отделно от това ще получаваш по един милион долара всяка година на рождения му ден. И единственото, което трябва да направиш в замяна, е да забравиш, че някога си ни познавал.

ГЛАВА ПЕТА

Гриф хвърли ключовете на хондата на служителя, обслужващ паркинга, и влезе бързо в лъскавото фоайе на супер луксозната сграда. Долните дванайсет етажа се заемаха от хотел, а горните дванайсет бяха частни апартаменти.

Лоби барът бе относително тих тази вечер в средата на седмицата. Пианистът свиреше стандартните парчета тип Синатра на малкия бял роял. Повечето от масите бяха заети от бизнесмени, които се наливаха с коктейли.

Барът бе свързан с осветен вътрешен двор, където можеше да се седне, но Гриф избра да остане вътре, където можеше да се наслаждава на климатика, докато държеше под око входа. Той избра една свободна маса, даде знак на келнерката и поръча бърбън.

— Наливен или от бутилка?

— Наливен е добре.

— Вода?

— Лед.

— Очаквате ли някого?

— Не.

— Връщам се веднага.

Въпреки, че случаят — излизането му от затвора — и деня, който бе имал — странната среща със семейство Спийкман, — подканваше да обърне едно-две уискита със сода, Гриф всъщност не обичаше да пие. Тъй като често трябваше като дете да бърше повръщаното от алкохол, така и не разви вкус към него.

Но питието, което келнерката донесе изглеждаше добре и миришеше хубаво. Първата глътка мина гладко, въпреки, че мигновеният огън, който възпламени в стомаха му, бе доказателство, че в продължение на пет години не е близвал алкохол. Той си напомни да не бърза. Не беше сигурен колко време трябва да чака.

Един милион долара.

— Ще ти се плати в брой — беше му казал Спийкман. — Парите ще бъдат сложени в банков трезор и само ти, аз и Лора ще имаме достъп. Няма да има никакви регистрации, нито каквито и да било официални документи. Щом Лора забременее, прекратява се всякаква връзка между теб и нас. Ако пътищата ни се пресекат, което е малко вероятно, не ни познаваш. Срещаме се за първи път. Ясно?

— Ясно.

Разговорът замря, когато Мануело влезе, за да предаде телефонно съобщение на госпожа Спийкман. Тя го прочете, извини се и каза, че след малко ще се върне. След което излезе и Мануело я последва.

Спийкман забеляза, че Гриф гледа прислужника, докато онзи тихо затваряше двойната врата след себе си.

— Не се тревожи за Мануело — каза той. — Знае само няколко думи на английски. Казах му, че си стар приятел от училище, който се е отбил. Не би разпознал в твое лице някогашния футболист. По времето, когато е дошъл в Щатите, ти си бил в Биг Спринг.

Лора Спийкман се върна почти веднага. Съпругът ѝ попита:

— Нещо важно ли беше?

— Джо Макдоналд с въпрос, който не можело да чака до утре.

Фостър са засмя:

— Такъв си е Джо, винаги бърза.

Докато двамата бърбеха за нетърпеливия Джо, Гриф си помисли за един друг проблем.

— Трудно ще е да се харчат пари в брой — произнесе той рязко.

След леко колебание, Фостър отвърна:

— Да, боя се, че това ще създаде известни затруднения. Допускам, че ще бъдеш наблюдаван зорко от Държавната агенция по приходите и ФБР заради спекулациите относно празната ти банкова сметка по времето на ареста ти.

— Предполагах, че сте скрили някъде пари.

Зад хладната констатация на Лора Спийкман той долови незададения въпрос.

— Точно както се предполага, че съм очистил Бил Бенди — сухо каза той. — Не съм, не съм, не съм!

Тя задържа погледа си няколко секунди.

— Добре.

Но го произнесе така, сякаш е наполовина убедена, но не иска да го дразни повече. Въпреки, че щеше да спи с нея, не смяташе, че някога ще я хареса. Беше хубава да я гледаш, но никога не го бяха привличали жени, дето ще ти скъсат топките. Пък и защо да му ги съсипва, нали бяха жизненоважни за онова, за което той ѝ трябваше? Изкуши се да обърне вниманието ѝ към тази ирония, но реши да не го прави. Съмняваше се, че ще усети хумора.

Вместо това каза:

— Нуждая се от парите, госпожо Спийкман. Парите са единствената причина, поради която бих се съгласил някога да правя това. Поне съм честен.

Намекът му беше ясен — че те не бяха достатъчно честни по отношение на своите причини. Тя се канеше да каже нещо, когато съпругът ѝ се намеси:

— Не си ми искал финансов съвет, Гриф, но ще ти предложи няколко. Започни работа, за която ще получаваш заплата. Направи си сметка, извади си кредитни карти. Нормални неща. Ако наистина те проверят, от теб зависи как ще обясниш милионерския си стил на живот. Вероятно през целия остатък от живота ти ще търсят извора на приходите ти.

Той вдигна едната си вежда и добави:

— Може би някои от бившите ти бизнес съдружници би могъл да ти помогне по въпроса. Сигурен съм, че при възможност използват задгранични банки, които не се интересуват от произхода на големите пари в брой.

— Не знам — каза Гриф. — Но дори ако го правят, няма да се обвързва никога повече с тях — той погледна към Лора и добави: — Никога. — Наблегна на последната дума с кратко кимване на глава.

Спийкман го попита дали има още въпроси. Обсъдиха още някои дребни подробности, след което Гриф повдигна един, който според него бе най-важният. Отнасяше се до потенциален проблем с дългосрочното плащане. Десет, петнайсет, двайсет години нататък, той не искаше да се сблъска с дилема, за която не е измислено решение предварително.

Последва дълга дискусия. Не се стигна до никакво решение, но Спийкман обеща да помисли сериозно и да съобщи на Гриф колкото се

може по-скоро. Дали го устройва? Това се уреди и Спийкман предложи да скрепят сделката със здраво стискане на ръцете.

После поканиха Гриф да остане за вечеря.

Преди да приеме или откаже, госпожа Спийкман каза:

— О, скъпи, съжалявам, но не съм казала на госпожа Добинс, че ще имаме гост и тя вече си тръгна. Мислех, че идеята беше да пазим визитата на господин Бъркет в тайна. Мануело е друго нещо, но...

Изглеждайки объркана за пръв път, откак се бе присъединила към тях, тя търсеше оправдания да не седне на масата с него. Както изглежда, нямаше угризения да има плътски отношения с него, стига да не се налага да се хранят заедно.

— Освен това — добави тя неуверено, — горе ме чака огромно количество работа.

— Не се безпокойте — каза Гриф. — И без това имах планове. Всъщност, вече закъснявам.

Лора Спийкман се изправи. Изглеждаше облекчена, че той си тръгва и по всяка вероятност малко засрамена заради негостоприемството си.

— Ще ви се обадя след около две седмици, господин Бъркет. Как мога да се свържа с вас?

Той ѝ даде телефонния си номер, онзи, който Търнър бе прокарал в гадния апартамент. Тя си го записа на малко листче хартия.

— Ще ви се обадя и ще ви кажа къде да ме намерите.

— След две седмици?

— Приблизително толкова. Може да варира с ден или два. Ще използвам устройство, което предсказва момента на овулация, тествайки покачването на нивото на ЛН.

— ЛН...?

— Лутеинизиращ хормон.

— Аха... — прозвуча като „разбирам“, макар представа да си нямаше.

— Надявам се, че ще мога да предскажа деня, но може и да стане много бързо и да нямам много време.

— Чудесно. Както стане.

Очите ѝ се отклониха от него и тогава Гриф прозря. Може и да се правеше на властна и уверена с големите момчета до известно време. Може и да имаше менструалния си цикъл и овулация и да говореше

свободно за количеството на неговата сперма с технически и практически термини. Но когато опреше до действителното положение, до това да легне в леглото с непознат, тя се превръщаше в сто процентова жена, което го успокои.

Тя каза довиждане и се извини. Спийкман предложи да го изпрати до входната врата. Когато стигнаха до нея, каза:

— Любопитен съм, Гриф.

— За какво?

— За какво ще мислиш, когато излезеш оттук. Ще разсъждаваш ли над въпроса какво първо да си купиш?

Всъщност онова, което щеше да си мисли, докато се отдалечава от сивото каменно имение беше, че макар те да изглеждаха благоразумни и интелигентни хора, сигурно беше добре, че Фостър и Лора Спийкман не можеха да се размножават, тъй като и двамата бяха шибани костеливи орехи.

Кой би направил подобно нещо? Никой, то се знае. Не и когато имаше достъпни научни методи за оплождане. Не и когато притежаваха парите, за да платят за тези методи. Може в библейските времена да се е правело така, когато не можеш да имаш дете. Но не и в наши дни, когато съществуваха възможности.

В момента, когато стигна до дестинацията си, той почти се самоубеди, че никога няма да чуе отново за семейната двойка.

Почти.

— Още едно?

Той вдигна глава. Келнерката се бе върнала. Гриф се изненада, установявайки, че чашата му с бърбън е празна.

— Не, благодаря. Една минерална вода, ако обичате.

— Разбира се. Връщам се веднага.

Връщам се веднага. Беше използвала този израз два пъти, без да знае, че безобидната на пръв поглед фраза може да е като сол в отворената му рана.

Майка му му бе казала тези думи в нощта, когато замина. Завинаги.

Често се случваше да я няма дни наред, тръгваше без дори да се сбогува и се връщаше без обяснения или оправдания за отсъствието си. Никога не се бе разстройвал и притеснявал, че не е наоколо.

Знаеше, че когато се умори от настоящия си любовник или обратното и той я изриташе, щеше да се прибере.

Никога не го питаше къде е бил или какво е правил, докато я е нямало. Дали е бил добре? Ходил ли е на училище? Бил ли е болен?

Веднъж се беше случило. Разболя се. Хранително отравяне. Беше ял телешко задушено от консерва, оставена отворена прекалено дълго. Повръща, докато в стомаха му не остана нищо, после се срути на пода в банята, с лице в повръщаното и с цицина на главата от падането.

Беше осемгодишен.

След този случай внимаваше повече какво яде, когато майка му я няма. Научи се да се грижи по-добре за себе си.

През нощта, когато тя замина завинаги, той знаеше, че няма да се върне. През целия ден беше измъквала тайно неща от къщата, когато си мислеше, че не я гледа. Дрехи. Обувки. Сатенена възглавница, която един тип беше спечелил за нея на градския панаир. Спеше върху нея всяка нощ, казваше, че предпазва прическата ѝ. Когато видя тази възглавница, напъхана в хартиена торба и как я занася в колата на последния си любовник, той знаеше, че това отсъствие ще е завинаги.

Последния път, когато Гриф видя баща си, той беше в белезници, бяха го набутали на задната седалка в една полицейска кола. Съсед се обади на ченгетата и съобщил за домашен спор.

Спор. Изискана дума за побоищата, които баща му нанасяше на майка му, когато се върнеше вкъщи и я завареше в леглото с мъж, с когото се е запознала предишната вечер.

Майка му влезе в болницата. Баща му отиде в затвора. Той беше настанен в приемно семейство, докато майка му се възстанови от нараняванията. Когато случаят стигна до съд, районният съдия обясни на шестгодишния Гриф, че може да го извикат, за да каже на съдията какво се е случило онази нощ, защото той бе видял насилието. Живееше в ужас заради това. Ако баща му излезеше, щеше да накара Гриф да си плати скъпо и прескъпо, че се е раздрънкарал. И за да е поубедителен, щеше да го нашари с кожения си колан. Нямахше да е за първи път, но обещаваеше да е най-сериозният.

Пък и честно казано, не би могъл да каже, че обвинява баща си. Гриф знаеше думи като *курва*, *уличница* и *мръсница*, които означаваха

грозни неща за майка му и той предполагаше, че тя заслужава да бъде наричана с тези гадни имена.

Стана така, че процес нямаше. Гриф така и не разбра кога баща му е излязъл от затвора. Когато и да е било, той не го потърси. Гриф никога не го видя отново. Оттогава бяха само той и майка му. И мъжете, които тя мъкнеше вкъщи. Някои оставаха за по-дълго, седмица или дори две. Други тръшваха вратата веднага, щом навлецаха отново панталоните си.

Гриф си спомняше как не много, след като баща му влезе в затвора, плачеше, защото майка му е заключила вратата на спалнята му и той не може да излезе, не може да избяга от паяка, който бе пропъзлял в леглото му. Типът, с когото тя беше онази нощ, най-после влезе в стаята му, уби проклетото насекомо, погали го по косата и му каза, че всичко е наред и че може да се върне в леглото си и да спи спокойно.

Когато порасна достатъчно, за да го пускат да играе навън, някои от приятелите на майка му го гледаха с извинителни погледи, дори с вина. Особено ако времето беше лошо. Други изобщо не обичаха да се навърта наоколо. Тогава майка му му казваше да се заключи и да стои заключен няколко часа. Понякога му даваше пари и той можеше да отиде на кино. Най-често, когато го изгонваха от къщи, той бродеше сам из квартала, търсеше нещо, с което да се занимава, а по-късно — да направи някаква пакост.

Някои от мъжете на майка му му обръщаха не повече внимание, отколкото на избелелите тапети. Няколко от тях обаче се държаха мило с него. Както онзи, който беше убил паяка. Но, за съжаление, той никога не дойде отново. Един тип, Нийл някой си, прекара у тях повече от месец. Двамата с Гриф се разбираха. Той можеше да прави разни фокуси с карти и показа и на Гриф как стават. Един ден влезе в къщата с пазарска торба и я подаде на Гриф с думите:

— Вземи, хлапе. Това е за теб.

В торбата имаше топка.

Години по-късно Гриф се питаше дали Нийл го е познал, когато стана професионален играч. Дали си спомняше, че му е подарил първата топка? Сигурно не. Сигурно не си спомняше и майка му.

Мъжете идваха и си отиваха. Годините минаваха. Майка му щеше да заминава. Но винаги щеше да се връща. И тогава настъпи

онзи ден, когато тя тайно натовари колата на един тип, с когото се бе появила преди няколко седмици и който бе останал. Името му беше Рей и той бе намразил мигновено Гриф, който се хилеше скептично всеки път, когато Рей се впускаше да разказва за феноменалния си рекорд като родео каубой, преди конят му да го хвърли от гърба си и да го погуби за арената. Както изглежда конят го бе погубил и за всичко останало, защото доколкото Гриф можеше да каже, Рей нямаше очевидно нищичко.

Рей не харесваше Гриф и не го криеше. Пък и Гриф не беше за харесване. По времето, когато Рей се появи на сцената, Гриф беше на петнайсет, съвършен егоист, изпълнен с гняв и недоволство. Беше арестуван за кражба и за вандализация над автомобил, но милостиво получи условна присъда и двата пъти. Два пъти го отстраняваха от училище за побои. Държеше се така, че направо си го просеше. С годините косата му беше потъмняла, а така също и възгледът му за живота.

Онази вечер, когато майка му последва Рей до входната врата и се обърна да му каже довиждане, Гриф се престори на безразличен и остана с вперени очи в телевизора. Беше втора употреба и с картина на снежинки, но беше по-добре от нищо.

— Ще се видим по-късно, бибчо.

Мразеше, когато го наричаше бибчо. Ако някога изобщо се бе грижила за него, то е било толкова отдавна, че той не си го спомняше.

— Гриф, чу ли ме?

— Не съм глух.

Тя изпусна драматична въздишка.

— Защо си толкова ядосан тази вечер? Скоро се връщам.

Той се обърна, двамата заковаха очи един в друг и тя разбра, че той е наясно.

— Какво става, идваш ли? — извика Рей от предния двор.

Погледът, който Гриф размени с майка си, трая няколко секунди. Може би тя изпитваше леко съжаление за онова, което прави. Искеше му се да си го мисли. Но сигурно не беше така. После тя се обърна бързо и излезе. Вратата се затръшна след нея.

Гриф не излезе от къщи три дена. Мразеше се за изблика на надежда, че е сбъркал и че тя в края на краищата ще се върне. Може би

бе прозряла какъв е Рей и всичките му глупости. Може би Рей беше разбрал, че е курва, както си беше и щеше да я изгони.

Но стъпките на верандата бяха твърде тежки, за да са нейните.

— Гриф?

Мамка му! Тренъорът.

Гриф се надяваше, че няма да го види там, където седеше отпуснат на овехтелия диван и гледаше телевизия. Но къде ти такъв късмет! Вратата изскърца, когато мъжът отвън натисна да я отвори и Гриф се наруга, че не я беше заключил. С периферното си зрение видя как тренъорът се приближава към края на дивана. С ръце на хълбоците той стоеше и гледаше Гриф с неодобрение.

— Не те видях на тренировките. От училището ми казаха, че си отсъствал от часове през последните три дни. Къде си бил?

— Тук — каза Гриф, продължавайки да се взира в екрана на телевизора.

— Болен ли си?

— Не.

Пауза.

— Къде е майка ти?

— Откъде да знам, по дяволите? — изломоти той.

— Пак ще те попитам: къде е майка ти?

Тогава Гриф го погледна и с подчертано безразличие каза:

— Мисля, че е на родителско-учителска среща. Или там, или на църковната сбирка на шивачките.

Тренъорът отиде до телевизора. Не го изключи; дръпна щепсела от контакта на стената.

— Вземи си нещата.

— А?

— Вземи си нещата.

Гриф не помръдна. Тренъорът отиде при него. От стъпките му празните купички от мюсли и кутийките от сода, които Гриф бе оставил пред телевизора, издрънчаха.

— Събирай си багажа. Веднага.

— Защо? Къде ще ходя?

— У дома.

— Как ли пък не.

— Или тръгваш с мен, или се обаждам на социалните — мъжът отново сложи едрите си юмруци на кръста си и го изгледа. — Имаш една секунда да вземеш решение.

Смях от една близка маса върна Гриф обратно в настоящето. В някакъв момент по време на унеса му, келнерката бе донесла водата му. Той я гаврътна като човек, умиращ от жажда. Потисна лекото оригване, когато жената, която чакаше, влезе през въртящата се врата. Изправи се и махна с ръка на келнерката да му донесе сметката, като с това привлече вниманието на жената.

След като го видя, тя спря внезапно, очевидно изненадана. Даде ѝ знак да почака, докато се оправи с плащането. Свърши бързо, след това се насочи към жената, която продължаваше да стои по средата на пътеката между входа и асансьорите.

— Здравей, Марша.

— Гриф. Чух, че си излязъл.

— Лошите новини се разпространяват бързо.

— Не, чудесно е, че те виждам — тя се усмихна и го огледа. — Добре изглеждаш.

Той я изпи жадно с поглед — от разрошената кестенява коса до сандалите ѝ на високи токчета. Извитият терен между тях направо го побъркваше от похот. Като се засмя весело, той каза:

— Не толкова, колкото теб.

— Благодаря.

Той задържа погледа си върху нея още малко, след това попита:

— Свободна ли си?

Усмивката ѝ помръкна. Тя огледа фойето, неловкостта ѝ пролича.

Гриф се приближи с още една стъпка и произнесе тихо:

— Минаха пет дълги години, Марша.

Тя помисли малко, след това, взела решение, каза:

— Имам ангажимент в полунощ.

— Няма да ми отнеме толкова много време.

Той я хвана за лакътя и те се насочиха към асансьорите, без да произнесат и дума, преди да влязат в една от облицованите с огледала кабинки. Тя пхна малък ключ в един дискретен прорез в панела и забелязвайки въпросителния му поглед, каза:

— Преместих се няколко етажа по-нагоре, в надстройката.

— Явно бизнесът върви добре.

— Сега имам три момичета, които работят за мен.

Той подсвирна.

— Бизнесът май *наистина* върви добре.

— Пазарът за моя продукт никога не омеква — тя се засмя и добави: — Тъй да се каже.

Гриф се впечатли още по-силно от успеха ѝ, когато излязоха от асансьора във фоайе с мраморен под и светъл прозорец на тавана, който осигуряваше изглед към четвъртинката луна и пръснатите звезди.

Три врати водеха към частното фоайе.

— В приятелски отношения ли си със съседите си?

— Единият е японски бизнесмен — рядко се вясва, но когато е тук, намира близостта ни за доста удобна.

Гриф се ухили.

— Какво, идва да вземе назаем захар ли?

— Най-малко веднъж, докато е в града — каза тя с престорена скромност. — Другият е приятел, декоратор, който ме ревнува от клиентелата ми.

Тя отключи входната врата и Гриф я последва вътре. Интериорът изглеждаше като снимка в списание, нещо като въплъщение на мокрите сънища на съседа ѝ. Гриф хвърли любопитен поглед наоколо и произнесе любезно:

— Много приятно — след това протегна ръце към нея и я притисна към себе си.

Не беше целувал жена от пет години и сексът щеше да е дяволски страхотният завършек на удоволствието, което изпита, пъхайки език в устата ѝ. Целуна я като пубертет, чийто гимназиален бал приближава. Прекалено нетърпеливо, прекалено алчно, прекалено влажно. Ръцете му бяха навсякъде.

Минутка, след като я бе сграбчил, тя го отблъсна и се разсмя:

— Знаеш правилата, Гриф. Никакви целувки. И аз съм инициаторът.

Спортното му сако му се съпротивляваше, докато той яростно се опитваше да се отърве от него.

— Дай ми минутка.

— Това едно. Но някои правила трябва да се спазват.

— Добре. Плащам предварително.

— Хм.

Ръкавите на самото му бяха обърнати с хастара навън, когато то най-после излетя към пода. Той бръкна в джоба на панталона си за пачката, която Уайът Търнър му беше дал. Стиснатият задник щеше да припадне, ако знаеше, че неговият клиент си харчи парите вместо за храна и бензин, за проститутка. Говорейки сам на себе си, Гриф си помисли, че не му се свиди и цент от хонорара на Марша. Ако се налагаше, нямаше да яде няколко пъти.

— Колко?

— Две хиляди. За един час. Стандартен секс.

Той зяпна и преглътна топката, заседнала в гърлото му.

— Две хиляди! Вдигнала си тарифата. Много.

— Разходите за живеене също се вдигнаха — отговори тя невъзмутимо. — Както и разходите по бизнеса.

Той изпусна една разочарована въздишка, после се наведе и вдигна самото си от пода.

— Нямам ги. Може би ще разполагам с тях утре вечер — каза той огорчено.

Извади пачката с парите и въздъхна. Тя я взе, извади от нея две банкноти от по сто долара, после му я върна.

— Не казвай на никого.

Гриф си помисли, че ще се разплаче от благодарност.

— Ще съм ти вечно задължен.

Марша беше най-труднодостъпната проститутка в Далас и тъкмо строгата бизнес практика я бе поставила там. Тя беше бизнес дама сто процента. От слухове Гриф бе чул, че тя, действайки по съвети на клиенти, бе инвестирала мъдро в недвижими имоти. Беше си купила обработваема земя северно от Далас и когато градът се разшири в тази посока, тя спечели огромни пари. Говореше се също, че имала банково портфолио, струващо милиони.

Всичко това може и да бяха слухове, но той нямаше да се изненада, ако се окажеха истина.

Скоро след като беше подписал с „Каубоите“, Гриф беше научил за нея чрез един съотборник, който му каза, че Марша била най-доброто, ако можеш да си я позволиш, макар да била скъпа. Той предпочиташе професионалистка пред момичетата, които ти се

хвърлят на врата и щом преспиш с тях, неизбежно ти причиняват скандали, каквито не му трябваха.

Марша беше дискретна. Беше чиста. Беше добросъвестна, когато се стигнеше до приемане на клиенти, уверявайки се, че не са болни, че са финансово стабилни и сигурни. Никога не приемаше приходящи. Беше направила изключение за него тази нощ.

Тя имаше благочестивото лице на солистка на църковен хор, съчетано със сладострастно тяло, което приканваше към грях. По някакъв начин, въпреки заниманието ѝ, тя успяваше да остава дама, и ако някой клиент не се държеше с нея по този начин, той преставаше да ѝ бъде клиент.

Петте години не бяха оставили никакви видими щети по нея, откри със задоволство Гриф, когато тя се съблече. Беше сочна, но стегната там, където трябваше. Той не можеше да се отърве от дрехите си достатъчно бързо. Познавайки го и помнейки предпочитанията му, тя не му помогна, само лениво се докосна, докато го гледаше как съблича дрехите си и ги хвърля настрани. Когато пръстите ѝ изчезнаха между бедрата ѝ, той издаде неволен звук, но беше стигнал твърде далеч, за да го е грижа колко неловко изглежда.

Когато бе напълно съблечен, тя отиде до него и нежно го блъсна назад, като го принуди да седне на края на леглото. Той притисна лице към дълбоката гънка и смачка с бузите си тежките ѝ гърди. Тя му подаде презерватив и той го надяна.

— Какво искаш да правя, Гриф?

— В този момент... Няма значение.

Тя се смъкна на колене между неговите бедра и наведе глава към него, шепнейки:

— Наслаждавай се.

* * *

— Гриф?

— А?

— Минава единайсет. Трябва да тръгваш.

Беше заспал върху корема ѝ, главата му лежеше върху меката, ароматна възглавница като в безсъзнание. Той се обърна по гръб.

Марша се беше изкъпала и беше облякла една роба.

— Заспа светкавично — каза тя. — Сърце не ми даде да те събудя, но сега трябва да си тръгваш.

Той се протегна широко.

— Чувствам се страхотно, че спя гол, на чаршафи, които не миришат на санитарни препарати за обществени заведения — той изви гръб и отново се протегна. — Трябва ли да тръгвам?

— Трябва.

Произнесе го с усмивка, но той знаеше, че го мисли. Не би могъл да спори, след като тя вече бе проявила такава щедрост. Седна и смъкна крака на пода. Тя държеше дрехите му и го чакаше, всъщност го подканяше да побърза. Подаде му сакото, след това го побутна по гърба към вратата. С ръка на бравата, той се обърна към нея:

— Благодаря ти. Направи ми огромна отстъпка и го оценявам повече, отколкото си мислиш.

— Подарък за добре дошъл — тя целуна пръста си, след това го притисна към устните му. — Но следващия път трябва да бъде с предварително уговорен час и пълната такса.

— Финансовото ми положение ще се подобри значително от утре — но след като си спомни колко притеснена изглеждаше, че я виждат заедно с него във фоайето, той добави: — Искам да кажа: ако все още ме искаш като клиент. Мога да се отразя зле на бизнеса ти.

— Всеки бизнес изисква малко хитруване — тя го произнесе небрежно, но той знаеше какво си мисли. — Може да искаш да опиташ с някое от новите момичета. Те са млади и разкошни, освен това лично аз съм ги обучила.

— Значи удоволствието е гарантирано?

— Винаги. Искаш ли да ти уредя нещо?

Образът на Лора Спийкман избухна в съзнанието му.

— Не съм сигурен какво ще правя, нито къде ще бъда. Ще ти се обадя. Опитах стария ти номер. Но един глас на запис ми каза, че е изключен.

Тя му подаде една визитка.

— Трябва да го сменям периодически. Да държа чиста нравствената полиция — добави тя, като се усмихваше.

Той я целуна по бузата, благодари й отново и си пожелаха довиждане. Вратата зад него се затвори тихо, но решително. На

влизане в асансьора Гриф се размина с онзи тип, декоратора, който излизаше от него. Мъжът го изгледа отгоре до долу, след това затвори очи и издаде глухо ръмжене.

— Доста, доста сладък — промърмори той и се плъзна покрай него.

Лоби барът сега имаше по-малко работа. Момичето, което му беше сервирало, бърбеше с един свой свободен колега. Пианистът беше заменен от музика на запис.

Портиерът посрещаше нови гости, когато Гриф натисна въртящата врата. Навън се бе захладило, но все още беше достатъчно горещо и му трябваше известно време, за да се аклиматизира. Остана да стои известно време там, изпотен, очаквайки момчето, обслужващо паркинга, да го види. Но тъй като не стана нищо подобно, Гриф не издържа и отиде да го потърси.

Зад ъгъла го посрещна един юмрук.

Ударът, който усети скулата му, беше като от пневматичен чук. Последва втори. После още един.

Той залитна назад, изригвайки силна ругатня, олюля се и присви очи в опит да разбере кой е нападателят.

Родарт.

ГЛАВА ШЕСТА

Ухиленият Родарт приличаше на маска за Хелюин.

— О, съжалявам. Да не би да боли?

Въздухът, задържан в дробовете на Гриф изсвистя през зъбите му, които бе стиснал от болка. Той потърка скулата си и дръпна пръстите си бързо. Бяха червени.

— *Мръсен кучи син!*

Родарт запали цигара и се разсмя, размахвайки клечката.

— Това чух и аз.

Гриф го погледна заплашително.

— Чух, че майка ти се чукала с куче, когато наоколо нямало нищо друго. Бедният малък Гриф. Било ти е гадно, нали? Докато треньорът Милър и жена му не те взели у тях.

Когато Гриф беше подведен под отговорност и за една нощ се превърна от момче от афишите в парий, голяма част от грозното му минало беше разкрита. Нито треньорът, нито Ели бяха казали нещо. Гриф можеше да се закълне в живота си. Но един нахъсан репортер от „Морнинг Нюз“ беше копал, докато най-накрая изрови достатъчно факти, за да събере в едно хипотезите си. Те направиха сензационно разкритие. В заключение журналистът бе загатнал, че пропадането на Гриф Бъркет е било предопределено от самото му раждане, че е бил създаден, за да прегреши и че престъплението, което е извършил, би трябвало да се предвиди.

Родарт го погледна злобно.

— Кажи ми, какво е чувството да загубиш голямата игра? Ама честно. Само между нас. Имал ли си някакви угризения на съвестта или не?

Предупреждението на Уайът Търнър прозвуча в ушите му: *Не му противоречи. Обърни другата си буза.* Което изглеждаше един ироничен съвет точно в този момент, когато скулата му пулсираше и цялата страна на главата го болеше толкова, че му се струваше, че ще се пръсне.

Гриф изпитваше желание да хване Родарт за мръсната коса и да блъска лицето му в бетонната стена на паркинга отново и отново, докато грозната му физиономия стане на каша.

Но той не можеше да направи проклетото нещо, без да си навлече неприятности и Родарт го знаеше добре. Нищо не би донесло по-голямо удоволствие на това животно от това да го види окошарен отново в деня, в който го бяха пуснали.

Като изруга, Гриф се обърна, но онзи го стисна за рамото, завъртя го обратно и го блъсна в стената.

— Не ми обръщай гръб, самонадеяно копеле мръсно!

По-скоро от обидните думи, отколкото от ударите главата на Гриф се проясни от острата болка и направи гнева му крехък и студен като стъкло. Би могъл да убие този нещастник тук. Лесно. Да се забъркаш в игра беше едно нещо. Да те докосне Родарт беше съвсем друго.

— Свали си ръцете от мен!

Леденият му тон или може би очите му издадоха убийствената ярост, която чувстваше, защото Родарт го пусна и направи няколко крачки назад.

— Така ти се падаше — просъска мъжът, като кимна към разкъравената скула на Гриф. — За това, че днес ме отхвърли. Изминах целия път дотук, за да отпразнувам освобождаването ти и ето какви благодарности получавам за своята загриженост.

— Благодаря. Сега сме квит — Гриф го подмина.

— Вчера проведох интересен разговор с някои твои бивши съдружници.

Гриф спря и се обърна.

Родарт дръпна дълбоко от цигарата си, после я хвърли на пода и я смачка с тока на обувката си, като междувреме издухваше дима нагоре.

— Не се прави на ударен. Знаеш за кого говоря. Става дума за бившите ти бизнес партньори.

— Да не би да са започнали благотворителна дейност из бедняшките квартали? — попита Гриф.

Родарт само се ухили.

Тримата босове на организираната престъпна групировка „Виста“. За тях говореше Родарт. Мъжете в костюми за по пет хиляди

долара. Триото, което Бил Бенди бе представил на Гриф, когато се нуждаеше от спешна помощ за погасяването на един голям дълг, натрупан от хазарт.

Перспективният триумвират се бе оказал услужлив и още как! Бяха отворили за него широко вратите на луксозните си офиси в небостъргача с изглед към голф игрището в Лае Колинас. И това бе само началото. Последваха щедри вечери в частните салони на петзвездни ресторанти, частни пътувания с джет до Вегас, Бахамите, Ню Йорк, Сан Франциско. Лимузини. Момичета.

Изкушения в най-чиста форма.

Единственото, което им бе отказал, бяха наркотиците, въпреки че във всеки един момент бе имал достъп, до каквито си поискаше.

— Тези момчета знаят, че си навън — тъкмо казваше Родарт. Усмивката му беше опасна и заплашителна, на чакал.

— Не са кой знае колко радостни от този факт. Определено са мислели, че ще си го получиш за това, че очисти Бил Бенди.

— Нямах нищо общо с Бенди.

— Да-а бе!

По дяволите, ако този задник си мислеше, че Гриф ще стои пред него и ще се оправдава.

— Ако видиш онези от „Виста“ пак, предай им, че съм казал да си го начукат.

Родарт присви очи.

— Уха, това ще им хареса. Първо убиваш ключовия им букмейкър...

— Не съм убил Бенди.

— Ето на, въобще не смятам, че ще клъвнат, Гриф. Беше му толкова бесен, че те изтропа на ФБР, че естествено си го убил. И имаше правото на това. То си беше почти *задължение*. Виж какво, разбирам те. Те също. Кучият син си е кучи син. Ако ти не го беше пречукал, следващите изпортени от Бенди щяха да са те.

— Какъв им е проблемът тогава?

— Никога не биха могли да са сигурни дали Бенди щеше да ги предаде или не. Докато ти... — рече той и заби показалец в гърдите на Гриф. — Ти всъщност директно каза имената им на ФБР. *Техните* имена. Виждаш ли проблема? Те смятат, че Бенди все пак би останал

лоялен към тях, ако не беше ти. Независимо как биха приключили нещата, те те обвиняват, че си прецакал перфектния им план.

— Господи, това наистина е трогателна история!

Родарт игнорира забележката и продължи:

— Ти се отрази зле на бизнеса им. След като замина за Биг Спринг, за тях бе все по-трудно да привличат професионални спортисти в южните щати. Играчите от всички спортове бяха притеснени, бояха се, че ако кривнат от правия път, ще ги хванат както хванаха теб — Родарт пое дълбоко дъх и когато заговори отново, гласът му бе по-мек. — Перспективните момчета, както ти с нежност ги наричаш, не са се възстановили напълно след мъката, която им причини.

— Мъката, която аз съм им причинил? — Гриф най-сетне даде отдушник на гнева, който се бе натрупал в него. — Никой от тях не е стоял окошарен дори и един ден.

— Само защото ФБР строеше обвинението си върху голите ти свидетелски показания — Родарт тъжно сви рамене в израз на неодобрение към тази стратегия. — Историята ти не се оказа убедителна за Голямото федерално жури. Схванаха, че се опитваш да посочиш с пръст други, за да отклониш вниманието от себе си. — Той отново сръчка Гриф. — Това е единствената причина, поради която момчетата от „Виста“ не бяха осъдени с теб. Но бяха на косъм. Не са забравили на колко тънък косъм. И всичко, благодарение на теб. Може да се каже, че ти имат зъб.

— Чувството е взаимно. А сега се разкарай от пътя ми.

Тъй като Родарт не помръдна, Гриф се опита да го заобиколи. Мъжът пристъпи настрани, блокирайки пътя му.

— Всъщност, все пак говорим за приятни хора. Те биха могли да те приветстват обратно в редиците си... При едно условие.

— Да не би да са те наели да им набиращ персонал?

Родарт му смигна.

— Нека кажем, че една дума от мен — и се уреждаш!

— Нямам намерение да се връщам в „редиците“ им.

— Не си ме доизслушал.

— Няма и нужда.

Родарт изчетка невидима пращинка от ревера на сакото му. Ако го докоснеше отново, Гриф усети, че няма да издържи и ще счупи

всяка кост на ръката му.

— Приеми един съвет, Гриф. Помисли си.

— Имах пет години да си мисля.

— Значи няма да работиш с тях отново?

— Не.

— Ами конкурентите им? „Виста“ все пак са бизнесмени. Притеснени са — само лекичко — какво можеш да направиш сега, след като отново си навън.

— Обмислям дали да не отворя будка за лимонада.

Смръщването на Родарт говореше, че не му прилича да говори така.

— Не е нито тяхна, нито твоя работа какво се каня да правя — рече Гриф.

— С извинение, те са на друго мнение. Особено ако планираш да се свържеш с някой от конкурентите им.

— Облекчи тревогите им по този въпрос. Няма от какво да се притесняват. Чао, Родарт.

Гриф отново понечи да го подмине, но Родарт се завъртя и застана на пътя му. Приблужи се и пак снижи глас, този път до доверителен шепот.

— После идва и въпросът с парите.

— Какви пари?

— Е хайде сега, Гриф — рече той закачливо. — Тези, които сви от Бенди.

— Нямаше пари.

— Кеш може би не. Ключ от трезор? Номера на банкови сметки в чужбина? Комбинацията за някакъв сейф? Колекции от марки?

— Нищо.

— Глупости! — Родарт отново заби пръст в гърдите на Гриф, по-силно и по-ядосано.

Гриф побесня, но при все желанието си да троши кости, не можеше да докосне мъжа. Това щеше да е провокацията, от която Родарт се нуждаеше, за да го въвлече в бой. А ако това станеше, дори ако той победеше, щеше да прекара нощта в ареста на далаското районно. Колкото и кофти да беше новият му апартамент, той го предпочиташе пред затворническа килия.

— Чуй ме, Родарт. Ако Бенди е имал някакви пари, то тайната е умряла заедно с него. Аз ти казвам адски сериозно, че не съм ги взел.

— Пробвай с нещо друго — Родарт отново го блъсна към стената и се надвеси над него с оголени зъби. — Изпечен мошеник като теб със сигурност не си е тръгнал с празни ръце. Обичаш лукса, коли, дрехи, кучки. Ако не си си заделил част от паричките на Бенди, как ще финансираш всички тия глезотийки?

— Недей да си блъскаш хубавата глава над този въпрос, Родарт. Подсигурил съм се.

— Сериозно?

— Аха.

— И как?

Гриф не отвърна.

— Знаеш, че ще разбере.

— Късмет! А сега се измитай от пътя ми.

Те си размениха дълъг, враждебен поглед. Гриф впрегна всяка частица от волята си да не изрита мръсника. Стоеше неподвижно и очите му не трепваха. Най-сетне Родарт свали ръце от раменете му и направи крачка назад. Но не се признаваше за победен.

— Е добре, номер десет — рече той кротко. — Щом искаш да направиш нещата трудни за себе си, за мен няма проблем. Всъщност дори предпочитам така. — Той шепнеше, сякаш прави някакво зловредно заклинание.

Гриф мина край него и вече бе стигнал ъгъла на гаражите, когато онзи го повика отново.

— Хей, отговори ми на един въпрос.

— Да, наистина мисля, че си грозен.

Родарт се засмя.

— Това беше добро. Но сега сериозно: когато счупи врата на Бенди, свърши ли? Чувал съм, че се случва понякога.

* * *

— Какво мислиш?

На Лора не ѝ се наложи да попита „за кое“. Тя и Фостър все още не бяха говорили за Гриф Бъркет, но въпреки това можеше да се каже,

че той стои в центъра на вниманието, откак бяха седнали на масата. Присъствието му между тях изглеждаше почти осезаемо.

Тя остави вилицата си и посегна към чашата за вино. Разклати я и се взря замислено в рубиненочервената течност.

— Първото ми впечатление е, че е ядосан.

— На?

— На живота.

Официалният салон, който можеше да събере трийсет души и повече, се използваше само за забави. През първата година от брака им те бяха домакини на безброй партита, но през последните две години бяха направили само едно — на Коледа, за Борда на директорите на „Сън Саут“ и техните съпруги.

Тази вечер, както и повечето други вечери, се хранеха в семейната трапезария. Тя бе разделена от неголямата кухня с врата и беше много по-уютна. Икономката, която бе и готвачка, си тръгваше в шест всеки ден. Последното ѝ задължение беше да остави вечерята върху подгриваща плоча, тъй като Лора бе поела голяма част от натоварването на Фостър върху себе си, тя често оставаше в корпоративните офиси до седем и половина — осем часа и така вечерята ставаше късна. Фостър отказваше да се храни преди тя да се е прибрала. Днес причината за закъснението беше интервюто с Гриф Бъркет. Тя беше загубила апетит, но Фостър изглежда се наслаждаваше на бифтека „Уелингтън“. Той си отрязва една хапка, сдъвка я точно дванайсет пъти — четири серии по три, преглътна, отпи глътка вино и попи устни с кърпата.

— Петгодишен престой в затвора би развалил настроението на всеки човек.

— Смятам, че господин Бъркет би бил гневен при всякакви обстоятелства.

— Гневът е заложен в личността му.

— Е, нали прочете статията във вестника за това как е израснал — рече тя. — Първите години от живота му определено са били кошмар. Но това не извинява постъпките му като възрастен. Нарушил е закона. Заслужил е наказанието си. Може би и повече, отколкото е получил.

— Напомнете ми никога да не заставам на ваша страна в спор, госпожо Спийкман. Вие сте безпощадна.

Тя не се засегна, тъй като знаеше, че само я дразни.

— Просто не съм склонна да проявя толерантност към пораснали хора, които хвърлят вината за недостатъците си, дори за престъпленията си, върху трудното детство. Единствено господин Бъркет е отговорен за действията си.

— За които си е платил — кротко отбеляза мъжът ѝ. След което, за да разведри обстановката, добави: — Обещавам да направя каквото зависи от мен, за да се уверя, че нашето дете няма да има тежко детство.

Тя се усмихна.

— Всъщност се опасявам, че ще го разглезиш до безобразие.

— Него?

— Или нея.

— Ще се радвам на момиченце, което прилича на теб.

— А аз ще съм на седмото небе, ако имаме момче.

Усмивките останаха на лицата им, но неизказаните думи сякаш увиснаха над масата. Нито син, нито дъщеря биха имали чертите на Фостър. Може би подобни, но не и неговите.

Лора отново отпи от виното си.

— Фостър...

— Не.

— Какво „не“? Не знаеш какво ще ти кажа.

— Напротив, знам — той посочи чинията ѝ. — Приключи ли?

Тя кимна и се изправи, а той остави ножа и вилицата си в чинията, сгъна кърпата и оттласна инвалидната количка от масата.

— Ще помоля Мануело да почисти, докато аз отида за кафето.

— Хайде да го прием в кабинета.

В кухнята Лора напълни кана с кафето, което бе сложила да се вари, докато се хранеха, сложи я на един поднос заедно с течната сметана и захарницата. После занесе всичко в кабинета. Фостър си миеше ръцете с течен омекотяващ сапун. Когато приключи, го прибра в един шкаф.

Тя приготви кафето му както обичаше да го пие и му го занесе. Той благодари, изчака я да направи и своето и да седне на едно от кожените кресла, подвила крака под себе си.

Продължи разговора, сякаш не бяха го прекъсвали.

— Канеше се да кажеш, че бихме могли да постъпим и по-конвенционално. Да потърсим изкуствено оплождане от анонимен донор.

Точно това искаше да каже.

— Тази анонимност не е случайна, Фостър. Никога няма да знаем кой е, няма да си представяме лицето му. Детето ще е наше. Никога няма да се взираме в чертите му, търсейки прилика със... с някого, когото познаваме.

— Имаш възражения към чертите на Гриф Бъркет?

— Не това е важното.

Той се засмя и плъзна количката до креслото ѝ.

— Знаем, само те дразня.

— Май не съм в настроение за това тази вечер.

— Съжалявам — той протегна ръка и разроши косата ѝ.

Но тя нямаше да се размекне толкова лесно.

— Може би това е най-важното решение, което някога ще ни се наложи да вземем.

— Ние вече го взехме. Говорихме за това повече от хиляда пъти, огледахме ситуацията от всички възможни ъгли, обсъждаме го от месеци. Обсъждахме го до смърт, плюс още малко, и най-накрая съвместно достигнахме до извода, че това е верният път за нас.

За теб, за малко да каже тя, но не го направи.

— Знаем, че се съгласих, но...

— Но какво?

— Не знам, на теория... — тя остави изречението недовършено. Онова, което вършеше работа на теория, не се осъществяваше задължително добре в реалността от плът и кръв. Особено щом ставаше въпрос тъкмо за *нейните* плът и кръв.

— Моля те само за едно дете — произнесе той като галеше бузата ѝ. — Ако можех, щях да ти дам трите или четирите деца, които искахме. Преди.

Преди. Ето го, великото наречие. Тази пет буквена дума с цялата си тежест върху тях. Тя беше демаркационната линия на живота им. Преди.

Очите му нежно обходиха лицето ѝ.

— Все още сънувам как правим любов.

— Ние правим.

Той се усмихна слабо.

— Донякъде. Но не е истинско.

— За мене е.

— Но не е същото.

Лора се наведе и го целуна по устните, после зарови лице във врата му. Той я притисна към себе си и погали гърба ѝ. През натоварените работни дни можеше да минат часове, преди тя да си спомни за състоянието му и за драстичния ефект, който то бе оказало върху живота и брака им.

Гадните напомнания за това я хващаха неподготвена, идваха отникъде, като стрелички за дартс, без предупреждение и затова нямаше начин да ги избегне. По време на среща, докато говореше по телефона или докато провеждаше заседания, все някоя я пробуждаше, оставяйки я без думи за секунда, преди болката да утихне.

Но тези тихи вечери у дома бяха най-лоши. Когато оставаха насаме, както сега, всеки от двамата си спомняше как е било, как са правили любов, когато си поискат, смеейки се над нетърпението си, как са седели прегърнати след това.

Сега тя от време навреме отиваше в стаята, където той спеше в болнично легло, оборудвано с всички съвременни средства да осигурят удобството му, събличаше се и лягаше до него, плътно притисната. Целуваха се и той я галеше. В други нощи тя достигаше оргазъм, което всъщност само я караше да се чувства егоистка след това. Когато му го каза, той се опита да я успокои, като твърдеше, че е щастлив, че може да ѝ достави удоволствие.

Но щом тя си тръгваше от леглото му, чувствайки се като екхибиционист, то Фостър сигурно се чувстваше като воайор. Защото във всичко това някак си нямаше взаимност, беше... Както той каза, не беше същото.

Те рядко говореха за съвместния си живот преди нощта, когато всичко се бе преобърнало. Наслаждаваха се тайно на спомените за онези първи години на брака им, никой не искаше да причини мъка на другия, като ги изрече гласно. Спомените бяха агонизиращи за нея. Но за Фостър сигурно бяха още по-ужасни. Тя поне беше цяла и здрава. А той не беше. И изглежда не таеше никаква обида или огорчение към съдбата или към Бог. Нито пък към нея.

Как ли успяваше.

Хващайки раменете ѝ сега, той леко я отстрани от себе си.

— Имаш ли някакви опасения, Лора? За използването на Бъркет или някого другиго? Някакви колебания? Ако е така, ще трябва да поговорим за това.

Дали имаше опасения? Имаше хиляди. Но това беше начинът, по който Фостър настояваше да се направи, значи така и щеше да стане.

— Искам да видя резултатите от пълния медицински преглед.

— Той обеща да действа бързо и да ни изпрати изследванията веднага. Веднага щом ги прочетем, ще ги изгорим.

— Не мисля, че ще има проблем. Предполагам, че ще е в идеално здраве, точно както се надявахме.

— А какво ще кажеш за характера му?

Тя се засмя при тези думи.

— Не съвсем идеален. Демонстрира го преди пет години.

— Престъплението му не ме безпокои. Това, което ме интересува, е дали мислиш, че можем да разчитаме на дискретността му.

— Мисля, че парите ще го поощрят да пази тайната.

— Направих условията за него колкото се може по-прости.

Беше обяснил на Гриф Бъркет, че не бива да проявява никакви претенции към детето, че няма да контактува никога с него, че няма да признава никога познанството си с тях. Ако Гриф спазеше тези уговорки, щеше да получава по един милион долара на година. Бъркет бе попитал:

— В течение на колко години?

— В течение на остатъка от живота ти.

Той им бе отправи невярващ поглед.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

Като ги гледаше така, сякаш и двамата са си изгубили ума, той каза:

— Да имате дете и да пазите зачатията му в тайна, това е важно за вас, така ли?

Въпросът прозвуча като прелюдия към изнудване. Лора не би се изненадала, ако в този момент той поискаше два пъти повече пари, отколкото му предлагаша. Но когато Фостър каза: Да, това е важно за нас, Бъркет се усмихна и поклати глава, сякаш го намираще за напълно

неразбираемо. Очевидно не бе възприемал нищо в живота си толкова сериозно. Дори кариерата си.

— Ами, не мечтая за дете — каза той. — Всъщност, от пубертета насам, дяволски съм се старал това да не се случи.

Така че можете да се успокоите, че няма да се появя някой ден, за да го поискам.

— А проблема за конфиденциалността? — попита Фостър.

— Няма проблем. Приемам. Ще си държа устата затворена. Ако случайно се срещнем някой ден, гледам през вас и не ви познавам. За един милион годишно мога да си загубя паметта. Ей така, изведнъж — той щракна с пръсти.

— Има едно нещо обаче.

— Какво?

— Какво става, ако... ако те надживея?

— Лора ще изпълни задължението ни към теб.

— А ако я няма?

Това беше въпрос, който те не бяха очаквали. Никога не бяха обсъждали възможността той да надживее и двама им. Тя и Фостър се спогледаха и в този миг тя разбра, че мислят за едно и също. Ако Гриф Бъркет ги надживееше, те оставяха детето си уязвимо за изнудване, както финансово, така и емоционално. Бяха се съгласили, че то никога няма да знае за този човек. Щяха да го оставят да мисли, както всички останали, че Фостър е бащата.

— Този сценарий не ни е хрумвал — призна Фостър.

— Е, на мен ми хрумна и е нужно да бъде обсъден.

Лора каза:

— По това време вече ще сте изключително богат.

— Вие сте изключително богати сега — отвърна той язвително.

— Вие не бихте сключили договор, ако толкова важни случайности като тази, останат неуредени, нали? Щяхте ли да го направите?

Той беше прав, но на нея не ѝ се искаше да го признае.

— Сигурна съм, че по-нататък ще можем да измислим нещо.

— Тц. Не по-нататък. Сега.

— Прав е, Лора. Важно е да се прецизира. Аз съм живото доказателство, че животът може да се промени за един миг. По-добре да уредим въпроса веднага, отколкото да го оставим да се влачи — Фостър помисли за миг, после каза: — За съжаление, всяко решение,

което ми хрумва в момента, изисква документ, а е необходимо да го избягваме. — Той разпери ръце и вдигна длани. — Гриф, или ще трябва да ми повярваш, че ще намеря използваемо решение, или...

— Кога?

— Поставям си го като приоритетна задача.

Бъркет се намръщи, сякаш това не беше достатъчно добро.

— Какво значи „или“?

— Или, както разбирам от теб, сделката е приключена.

Лора забеляза, че не се наложи той да мисли дълго.

— Окей, вярвам, че ще измислиш нещо. В края на краищата ти ми се довери, а аз съм осъденият пандизчия.

— Радвам се, че вие го казвате, господин Бъркет.

Лора го беше произнесла, без да мисли, но не съжаляваше, че го е казала. Трябваше да му се напомня, че рискът, който те поемаха, беше далеч по-голям. Той не помръдна, премести само очите си, но тя усети гнева в тях, когато се срещнаха с нейните.

— Щом мислите така, не бива да го правите — каза той. — Така че не е нужно да изтъквате, че ако има някой в тази стая, на когото да не може да се вярва, това съм аз.

— Лора не искаше да те обиди, Гриф — намеси се Фостър.

Като продължаваше да я гледа, Гриф каза:

— Не. Разбира се, че не. Никой не е искал.

Но тя знаеше, че не го мисли, точно както и той знаеше, че тя мислеше думите, които бе изрекла.

— Рискът от двете страни е присъщ на всяко бизнес партньорство — Фостър говореше от опит. Той беше също така отличен посредник, който винаги се опитваше да разсее недоразумението, преди ситуацията да е излязла от контрол. — Смятам, че споделяният риск е позитивно нещо. Той прави уязвими и двете страни в определена степен и изисква честност и от двете. — Той се обърна към Лора: — Нещо друго?

Тя поклати глава.

— Отлично — произнесе той и плесна с длани по дръжките на инвалидния си стол три пъти. — Да се уговорим. Ти му каза, че ще му се обадиш след около две седмици.

— Ще следя цикъла си, ще си меря температурата всяка сутрин, така че се надявам да разбере деня на овулацията.

— И колко дни след това трябва да минат, за да разбереш дали си забременяла?

— Две седмици.

— Главата ми се замайва като си помисля за това.

— Ще се замае наистина, когато направя теста и стане розов. Или син.

Като се смееше, той я целуна звучно, след това, по мълчаливо съгласие, двамата се насочиха към асансьора, скрит дискретно под стълбището.

— Качвай се горе — каза той, докато бутна количката си към металната клетка.

Тя изтича по извитите стъпала и когато той пристигна го чакаше на площадката.

— Винаги ти печелиш — промърмори той.

— Тези спринтове по стъпалата ме поддържат в добра форма.

— Ще проверя — той се протегна и я потупа по дупето.

Чувайки, че идват, Мануело отвори вратата към спалнята на Фостър.

— Може ли да пропуснем терапията тази вечер? — попита Фостър. Прислужникът се усмихна и вдигна рамене, показвайки, че не разбира въпроса. — Той се преструва. Знам, че се преструва. Много добре знае, че говоря за терапията, на която ме подлага и как се чувствам от това. — Той стисна ръката ѝ здраво. — Спести ми го, Лора. Моля те.

— Ей, оставям те в добри ръце. Аз трябва да прегледам онзи договор с профсъюзите отново. Но ще дойда и ще те завия — тя го целуна леко по устните и продължи по широкия коридор към кабинета си.

Но час по-късно, когато влезе в спалнята на Фостър, Мануело бе направил всичко, което трябваше да се направи. Завесите бяха спуснати. Термостатът бе нагласен на предпочитаната от Фостър температура. Имаше гарафа с леденостудена вода и чаши за пиене на нощното му шкафче. Бутонът за повикване бе на достъпно място. Той спеше с разтворена книга на скута.

Лора изключи лампата отстрани на леглото и остана да седи в стола до леглото известно време в тъмното, заслушана в дишането му. Той не помръдна и тя беше доволна, че може да спи толкова дълбоко.

Най-накрая го остави и си легна сама в леглото, което дяляха, пожелавайки си сънят ѝ да е толкова дълбок.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин Гриф го болеше гърбът от мекия матрак, хлътнал в средата. Той не признаваше, че хроничната болка беше резултат от блъскането на играчите от противниковия отбор, когато играеше за „Каубоите“.

Дясното рамо също го безпокоеше повече, отколкото искаше да признае. Докато играеше, беше чупил четири пръста, един, от които — два пъти на едно и също място. Втория път не се погрижи да го намести и той зарасна накриво. Като се прибавят и другите злополуки на футболното игрище и сбиванията, сутрешното ставане от леглото се бе превърнало в бавен процес.

Спомняйки си с нежност облекчението сред парфюмираните копринени чаршафи на Марша, той закуцука към мрачната кухня, кипна вода за нес кафе, препече си филия хляб и изгълта чаша мляко, за да прогони горчивия псевдо кафеен вкус в устата си.

Преди да е забравил, телефонира на надзорника си. Записът от гласовата поща на Джери Арнолд го бе представил като доста приятен тип и сега гласът му на живо прозвуча дори още по-дружелюбно и не заплашващо.

— Звъня само за да се уверя, че сте получили съобщението, което ви оставих вчера — каза Гриф, след като си размениха стандартните поздравии.

— Разбира се. Но нека повторя отново информацията, за да проверим правилно ли съм разбрал — той изрецитира адреса и телефонния номер, които Гриф бе оставил.

— Точно така.

— А какво е положението с работата, Гриф? Появи ли се нещо?

— Ще проверя днес.

— Добре, добре. Дръж ме в течение.

— Непременно.

— Е, знаеш условията на пробацията си, така че няма да те тормозя с тях.

— Направо са гравирани в мозъка ми. Не искам да се връщам пак в затвора.

— И аз не го искам — бюрократът се поколеба, след това каза: — Ти беше дяволски добър играч, Гриф. Разтрепервах се като те гледах.

— Благодаря.

— Е, късмет днес!

Като свърши с това неприятно задължение, Гриф отиде да си вземе душ. Плочките бяха покрити с черен мухъл, но за негова изненада, горещата вода беше обилна. Той се облече бързо, но грижливо, избирайки най-доброто от дрехите, които Уайът Търнър беше оставил в апартамента за него. Отбеляза си мислено да го попита къде бяха складирани останалите неща и как можеше да си ги вземе.

След това си спомни, че ако семейство Спийкман му изплатят първата сума от уговореното, той можеше да се изнесе оттук и да си купи всичко отново. Мисълта накара стомаха му да се свие в щастливо очакване.

Обаче не би могъл да знае до два следобед днес дали ще спазят обещанието си. Междувременно имаше да свърши други задачи.

Той отиде в медицинската клиника в осем и половина и излезе оттам след час.

— Кога ще са готови резултатите?

— От три до пет дни.

— Нека да са три — каза той като намигна на сестрата и я дари с най-очарователната си усмивка. Тя кимна разбиращо и му обеща да опита. Явно не следеше мачовете на „Каубоите“.

От клиниката той се отправи към един клон на обществената библиотека — най-близкият до бившия му адрес в Търтъл Крик. Съмняваше се, че има такъв в квартала, в който живееше сега, съмняваше се дори в това, че голяма част от обитателите му можеха да четат.

Дойде в библиотеката, колкото да установи, че я отварят след десет. Група малки деца и млади майки — откога младите майки бяха започнали да изглеждат така дяволски добре — се бяха струпали пред входа и чакаха да я отворят.

Майките и децата го наблюдаваха с еднакво любопитство. Раната и натъртеното на скулата му, дело на Родарт, също привличаха вниманието им и го караха да се чувства неудобно.

След отключването на вратата майките поведоха малчуганите към далечния край, докато той тръгна към гишето за информация. Библиотекарката му се усмихна любезно и го попита с какво да му помогне.

— Трябва да използвам компютър. И сигурно ще ми е необходима известна помощ.

Пет години напредък в компютърните технологии се равняваха на цяла вечност. Но жената търпеливо му показва как да осъществи достъп до Интернет и да пусне търсене в „Гугъл“ и скоро той бе залят от информация за авиолиния „Сън Саут“, а така също — за собственика ѝ.

Първо получи представа за произхода на Фостър Спийкман. Тръгвайки от 1920-а с прапрадядо му, семейството му бе натрупало състояние от нефт и природен газ. Като единствен наследник, на Фостър бяха завещани мегамилиони в добавка към обширни парцели земя в Ню Мексико, Колорадо и Аляска.

Той имаше магистърска степен от Харвард Бизнес Скул и бе известен играч на поло. Бе получил безброй почетни грамоти и награди от бизнес групи и градски сдружения за обществена дейност. Икономически анализатори го възхваляваха за смелото поемане на контрола и обрата в работата на авиолинията.

Ако беше футболист, Спийкман щеше да е стартирац куотърбек в шампионата за Суперкупата и обявен за най-добрия играч в отбора.

Той и госпожа Спийкман — не Лора — бяха снимани на многобройни благотворителни и социални събития. Една от снимките, придружаваща статия във „Форбс“, показваше Фостър гордо изправен пред джет на „Сън Саут“; скръстил ръце пред гърдите си, той приличаше на човек, току-що завладял света. Изглеждаше енергичен и силен.

Което означаваше, че някъде между времето, когато е купил авиолинията преди няколко години и сега, бе станал инвалид. Болест? Нещастно събитие?

Докато размишляваше над възможностите, Гриф прочете цялата биография на покойницата. Беше починала след храбра и тежка битка с левкемията. От брака нямаше никакви деца.

Вдовецът се беше оженил за Лора една година и пет месеца след смъртта на Илейн.

Фостър и Илейн бяха добре представени в пресата. Но Фостър и госпожа Спийкман II бяха показвани почти ежедневно.

След това Гриф откри това, което търсеше. Една година и седемдесет дни след брака им, животът на Фостър и Лора Спийкман безвъзвратно се беше променил. Историята заемаше първата страница на „Далас Морнинг Нюз“ под заглавие по протежение на цялата страница и черно-бяла снимка. Новината не беше стигнала до Биг Спринг. Или ако бе стигнала, той я бе пропуснал. А може и да я беше чул, но да я бе забравил, тъй като нямаше никакво отношение към него и не го бе интересувала.

Гриф прочете статията два пъти. Беше свързана с безброй други истории. Прочете всичките и тогава се върна на първата, за да я прочете още веднъж. И когато на третия път стигна до многозначителното изречение, което казваше толкова много, той се отпусна в стола си и измърмори глухо.

* * *

Беше приятен квартал. За разлика от онзи, в който бе израснал, тук къщите не бяха с разхлабени кепенци или навиващи се мрежи по прозорците. Ливадите бяха окосени, живият плет — подрязан, а цветните лехи — оплевени. Баскетболните рингове имаха кошове и ако алеите бяха замърсени с нещо, то това бяха лъскави велосипеди и летящи скейтбордисти, а не ръждясали коли, сложени на трупчета.

Макар този квартал да бе на по-малко от двайсет години, беше от същия сорт, както онзи, в който живееха треньора и Ели Милър. Където той беше живял от деня, в който треньорът му го взе от паянтовата къща на майка му. Треньорът се беше свързал със „Службата за закрила на децата“ и беше уредил документите, които бяха неразбираеми и напълно лишени от интерес за петнайсетгодишния Гриф. Той предполагаше, че треньорът му е определен за негов покровител. Във всеки случай, остана със семейство Милър, докато завърши гимназия и отиде да играе футбол за Тексаския университет.

Откри адреса, който търсеше и премина с колата покрай къщата бавно, оглеждайки я. От всяка страна на входната врата имаше по една

бяла саксия с цветя. Над оградата на задния двор Гриф успя да види горния край на улей към плувния басейн. Две деца ритяха футболна топка на предната поляна. Бяха достатъчно големи, за да се пазят от непознати и сега наблюдаваха подозрително Гриф, докато минаваше бавно с колата покрай тях.

Той отиде до края на сградата и зави зад ъгъла. Осъзна, че дланите му са изпотени от мрачни предчувствия. И това го караше да се ядосва на себе си. Защо, по дяволите, трябваше да се поти? Имаше толкова право, колкото всеки друг, да се движи по тези приятни, поддържани улици. Хората, които живееха тук, не бяха по-добри от него.

Но той усещаше същата тревожност, както онзи ден, когато треньорът Джо Милър го дръпна към алеята на къщата си и каза:

— Тук е.

Гриф бе огледал къщата с килимче на прага и дървени летвички, подпирани пълзящия нагоре бръшлян и се бе почувствал толкова не на място. Той не принадлежеше на това място. Но по-скоро би умрял, отколкото да признае, че се чувства човек второ качество.

Бавно, като влачеше крака, той последва треньора нагоре по стълбите и през входната врата.

— Ели?

— Влизай.

Гриф беше виждал съпругата на треньора по мачове. Отдалече тя изглеждаше добре според него. Той никога всъщност не промени мнението си за нея.

Тя се обърна към тях, докато влизаха в кухнята. Косата ѝ беше къдрава, на ръцете си бе сложила жълти гумени ръкавици.

— Това е Гриф — каза треньорът.

Тя му се усмихна.

— Здравей, Гриф. Аз съм Ели.

Той продължи да гледа навъсено, така че те не биха могли да разберат, че сърцето му бие по-силно, отколкото по време на мач, и с надеждата, че няма да чуят оплакванията на стомаха му. Погледна към отворената врата на кухненския бокс. Освен в супермаркета, той никога не бе виждал толкова много храна, складирана на едно място. На плота имаше пай със златна коричка, напоен с черешов сок. Ароматът му накара устата на Гриф да се напълни със слюнка.

Треньорът каза:

— Ще остане при нас за известно време.

Ако новината я бе шокирала, Ели Милър не го показва.

— Ами чудесно! — каза тя. — Добре дошъл. Ще ми помогнеш ли, Гриф? Този пай е изцапал цялата фурна. Опитвам се да извадя решетката, така че да я изчистя, докато е топла, но ръкавиците ми ще се стопят, ако хвана дръжката. Ръкохватките за тавата са в горното чекмедже.

Като не знаеше какво друго да направи, той беше взел ръкохватките и бе извадил металната скара от фурната. Без повече церемонии се бе нанесъл в къщата на семейство Милър и в техния живот.

Винаги бе подозирал, че треньорът и Ели са обсъждали тази възможност преди треньорът му да дойде и да го вземе онази сутрин. Защото го въведоха в стая, обзаведена като за момче на неговата възраст. Имаше двойно легло, покрито с одеяло в бяло и червено, с изображенията на талисмана на училищния отбор върху него — със свиреп, намръщен викинг. По стените бяха забодени знаменца от шампионати.

— Това е килерът. Уведоми ме, ако ти трябва още закачалки — Ели погледна надолу към малката торба от брезент, която Гриф бе взел със себе си, но не направи коментар колко малко побира. — Можеш да държиш сгънатите си дрехи в този скрин. Ако нещо трябва да се изпере, кошът е в банята. О, мили боже, не съм ти показала банята. — Помещението беше толкова чисто, че той се страхуваше да използва тоалетната.

После всички отидоха в „Спиърс“ онзи следобед, така че Ели да вземе „някои неща“, но се прибраха вкъщи с нови дрехи за него. Никога не беше ял храна, каквато Ели готвеше, включително пая, който хапнаха за десерт онази вечер. Никога до този момент не бе влизал в къща, която миришеше толкова хубаво, в която имаше книги по рафтовете и картини на стените.

Но от опита си с чистенето на фурната научи, че такъв лукс не идва даром. От него се очакваше да върши досадна кухненска работа. Некаран никога да прави каквото и да било, освен да стои навън, докато майка му се търкаля в леглото с някой мъж, Гриф откри, че е нужно известно време, за да свикне с този аспект от семейния живот.

Укорите на Ели бяха кротки и обикновено включваха известен упрек към самата нея: „Забравил си да си оправиш леглото тази сутрин, Гриф. А може би аз съм забравила да ти кажа, че чаршафите не са сменяни от петък?“ „Няма да можеш да облечеш любимата си тениска тази сутрин, защото не я намерих, докато не проверих под леглото. Не забравяй следващия път да използваш коша.“

Треньорът не беше чак толкова изтънчен.

— Свърши ли със съчинението си по история?

— Не.

— Не беше ли за утре?

Той знаеше, че е. Един от неговите помощник-треньори беше учителят на Гриф по история.

— Сега ще го напиша.

Когато го наказваха, Гриф се бунтуваше и заплашваше да се махне. Повръщаше му се да му опяват. Направи това, направи онова, изчисти това, изнеси другото. Само тъпаците ходеха на църква в неделя, но той да не би да имаше избор? Не. Просто се очакваше от него. И какво го интересуваше дали колата е измита и ливадата окосена?

Но така и никога не изпълни заканите си да се махне. Освен това изобщо не обръщаха внимание на мърморенето му. Когато Ели говореше за това, треньорът или обръщаше гръб, или излизаше от стаята.

Един следобед, бесен, че не са му разрешили да гледа телевизия предишната вечер, Гриф отказа тренировки. Той не подаде една топка. Бягащите защитници трябваше да дойдат да я вземат от него, защото той не направи и минималното усилие да им я даде. Изпорти играта.

Треньорът го гледаше; въпреки навъсения си поглед, той нито му изсвири, нито му даде съвет, нито го наруга.

Но в края на тренировката, когато всички тръгнаха към съблекалнята, треньорът му нареди да остане там, където беше. Постава блокиращ манекен, отдалечен на триста метра и хвърли топката на Гриф.

— Удари го.

Гриф хвърли топката без особени усилия и не улучи. Треньорът го изгледа гневно.

— Опитай пак! — каза той и му хвърли друга топка.

Гриф отново пропусна.

Треньорът му подаде трета топка.

— Удари проклетото нещо!

— Имам свободен ден. Какъв е големият проблем?

— Големият проблем е, че си едно лайно!

Гриф хвърли топката право към треньора и тя отскочи от изпъкналия му гръден кош. След това се обърна и се насочи към съблекалнята.

Когато треньорът го хвана за рамото и го завъртя рязко, шлемът почти без малко да излети заедно с главата му. Преди да се е окопитил, треньорът заби широката си корава ръка в центъра на гърдите му и го блъсна. Гриф падна по задник. Прониза го болка от опашката нагоре по гръбнака и сякаш отиде право в мозъка му. Болеше го толкова силно, че дъхът му спря и в очите му се появиха сълзи. Те бяха по-мъчителни от унизителната му поза на земята.

— Не ме е страх от теб — извика той на треньора.

— Сега имам ли вече вниманието ти?

— Защо не взе някой друг да ме смениш? Филипс пропусна десет от десет днес. Но не виждам да го риташ. Рейнолдс колко неуспешни опита имаше в последната игра? Три? Четири? Защо не срита неговия задник? Защо все аз, все аз?

— Защото Филипс и Рейнолдс нямат талант! — изрева треньорът с цяло гърло. — А ти имаш!

Той изтри потта от челото си с опакото на дланта си. Погледна настрани, след това отново към Гриф, който продължаваше да седи в праха, тъй като го болеше прекалено силно, за да се изправи.

Треньорът каза:

— Няма друг играч в този отбор, нито в училището, нито пък в конкурентните училища, който да е с твоя талант, Гриф. А ти го пилееш, самосъжаляваш се и си търсиш повод да се заяждаш, защото майка ти е курва. Имал си гаден живот досега, никой не го отрича. Но ако оставиш това да съсипе остатъка от живота ти, кой ще е кривият? На кого ще навредиш? На себе си, ето на кого! Може да не те е страх от мен, но те е страх от собствените ти глупости — каза той, разсичайки пространството между тях с пръст. — Защото, макар и да не искаш, ти си по-добър от онези двамата, които са те създали. Ти си умен и изглеждаш добре. Имаш по-големи атлетически способности,

отколкото някога съм виждал, в който и да е спорт. И тъкмо заради тези дарби си длъжен да направиш нещо от себе си. От това те е страх, защото тогава няма да можеш да се валяш в проклетото си самосъжаление. Няма да можеш да мразиш света и всички останали заради гадния жребий, който си изтеглил. Няма да имаш оправдание, че си толкова егоцентричен, погълнат от себе си, че си тотална мижитурка, каквато си.

Той спря да говори, стоеше и гледаше надолу към Гриф още известно време, след което внезапно се обърна и изстреля с отвращение:

— Ако изобщо си разбрал нещо от това, стегни се утре и бъди готов да се заловиш за работа. Ако ли не, измитай се от моя отбор!

Гриф отиде на тренировка на следващия ден, както и на всички след това, и онзи сезон той заведе отбора на държавния шампионат, както стана и през следващите три години. Нито инцидентът, нито лекцията, която треньорът му беше изнесъл, се споменаха вече. Но Гриф не ги забрави, знаеше, че и треньорът не ги е забравил.

Отношенията им се подобриха. Те имаха своите върхове и спадове, заради това, че Гриф сякаш постоянно искаше да види колко ще издържат треньора и Ели, преди да побеснеят и окончателно да го изритат навън.

Когато не спазваше вечерния час през уикенда и се прибираше половин час по-късно, те не го изгониха, но треньорът му наложи най-лошото наказание — накара го да изчака два месеца след шестнайсетия си рожден ден, преди да държи шофьорския си изпит и да вземе книжка.

Окуражаваха го да кани приятели вкъщи, но той никога не го направи. Така и не се научи да създава приятелства, а и нямаше желание. Опитите със съучениците му го отказаха. Рано или късно хората те зарязват, така че за какво да си правиш труда? В състезанието по дълго бягане човек по-добре да е сам.

Понякога хващаше, че Ели го гледа тъжно и знаеше, че се опитва да прикрие притесненията си за него. Може би е чувствала дори тогава, че най-лошото тепърва ще се случи.

Нещата вървяха добре. После, в прогимназията, един инцидент в съблекалнята доведе до отстраняването му от училище за три дни.

Боят не беше честен — Гриф срещу петима спортисти, трима футболисти и двама от баскетболния отбор.

Когато помощник-треньорът ги разтърва, две от момчетата бяха откарани в спешното, един със счупен нос, а другият трябваше да изтърпи няколко шева на сцепената си устна. Останалите трима бяха с разкъравени носове и контузии по тялото, но не останаха в болницата.

Гриф, подстрекателят на този по всичко изглеждащ непровокиран бой, си тръгна само с няколко ожулвания и насинено око.

— Нямам избор, треньор Милър — каза директорът, когато извика Гриф в кабинета. — Благодарен съм, че родителите на другите момчета се отказаха да повдигат обвинения. А биха могли — добави той, гледайки към Гриф.

Треньорът го отведе вкъщи, мина покрай смълчаната Ели и го заключи в неговата стая за времето, докато е отстранен от занятия. Вечерта на втория ден, треньорът влезе в стаята му направо. Гриф лежеше по гръб в леглото и лениво подхвърляше топка във въздуха.

Треньорът дръпна стола до бюрото и се отпусна в него.

— Днес чух нещо интересно.

Гриф продължи да подхвърля топката, без да сваля очи от нея. По-скоро щеше да си отхапе езика, отколкото да попита.

— От Роби Ланселот.

Гриф хвана топката до гърдите си и обърна глава към треньора.

— Роби ме помоли да ти благодаря вместо него за онова, което си направил. И най-вече за това, че нищо не си казал.

Гриф остана мълчалив.

— Мислел, че аз стоя зад това, да не кажеш. Сега те моля да ми разкажеш.

Гриф стисна топката между силните си пръсти, гледаше с подчертано внимание връзките, избягвайки очите на треньора.

— Гриф.

Той пусна топката. Въздъхна.

— Ланселот вдига колко? Сто двадесет и пет, може би? Той е смотаняк. Напаст, схващаш ли? Преписват от него на теста по химия, но иначе... — той погледна треньора, който кимна разбиращо. — Бях свършил тренировката си с тежестите и отидох в съблекалнята. Чух суматохата откъм душовете. Онези петимата бяха сгацили Роби в

ъгъла. Бяха по белъо. А той стоеше там без нищо върху себе си, гол и те го караха... разбираш ли. Да мастурбира. Говореха разни глупости: „Наистина ли пишката ти е толкова голяма, Ланселот“? „Я да видим тази голяма пишка, а?“ „Много лошо, не била голяма колкото мозъка ти“. Ей такива неща.

Той погледна тренъора, после отклони очи.

— Той плачеше. От носа му течеха сополи. Дърпаше оная си работа, но... не се получаваше нищо.

— Окей.

— Онези го тормозеха. Аз си проправих път между тях и го дръпнах от стената, заведох го до шкафчето му и му казах да се облече, да си избърше носа, за Бога, и да се измита веднага.

— После се върна и им показа къде зимуват раците.

— Опитах се — промърмори Гриф.

Тренъорът го гледа известно време, после се изправи, върна стола на мястото му и отиде до вратата.

— Ели каза, че вечерята е след половин час. По-добре иди се измий.

— Тренер? — той се обърна. — Не казвай на никого, става ли? Остава ми само още един ден и... обещах на Ланселот.

— Няма да кажа на никого, Гриф.

— Благодаря.

Гриф запомни изражението върху лицето на тренъора онази вечер, когато излизаше от стаята му. Не можеше да го определи, но осъзнаваше, че нещо важно се е случило, сякаш са започнали да се разбират по друг начин. Доколкото знаеше, тренъорът никога не беше нарушил обещанието си и не бе казал на никого за инцидента.

Сега Гриф огледа преценяващо съседната сграда и за втори път се приближи до къщата с бели цветя от двете страни на вратата и басейн в задния двор. Беше загубил достатъчно време. Трябваше да го направи или да умре.

Двете деца с топката продължаваха да си подават пасове, когато Гриф паркира на тротоара и излезе от колата.

ГЛАВА ОСМА

Момчетата спряха играта си и го загледаха как се приближава към тях.

— Здравейте! — каза той.

— Здравей — гласовете им прозвучаха в унисон и с известно любопитство.

— Това ли е къщата на Боли Рич?

— Вътре е — отвърна по-високо. — Той ми е баща.

— Как се казваш? — попита го Гриф.

— Джейсън.

— Играеш футбол?

Джейсън кимна.

— Каква позиция?

— Защитник.

— Сериозно?

— В резервите — призна Джейсън смутено.

— Искаш ли да играеш в основния отбор?

Момчето погледна приятеля си, после отново Гриф.

— Разбира се.

— Подай ми топката.

Джейсън отново погледна приятеля си, после подаде топката на Гриф, оставайки на една ръка разстояние.

— Сякаш хвърлям по патици.

Той се ухили на израза, който момчето бе използвало за бавен и несигурен пас.

— Случва се на всекиго, но можеш да го избегнеш — той пое топката в дясната си ръка и притисна пръсти към връзките. — Виждаш ли това? — Държеше топката така, че Джейсън и приятелят му да виждат. — Трябва да стискаш здраво възглавничките на пръстите си, все едно се опитваш да изстискаш въздуха от тях. И когато стане... — Той показа на двете момчета как да изстрелят паса. Те го направиха

охотно. — Гриф дръпна ръката си. — Така получавате контрол, по-добър прицел и скорост.

Той хвърли топката и тя полетя уверено напред. Децата я следяха с грейнали лица. Гриф вдигна палци, след което се обърна към Джейсън:

— Куршум вместо патица, нали?

Джейсън вдигна ръка да заслони очите си от слънцето.

— Ти си Гриф Бъркет.

— Точно така.

— Имах твой плакат в стаята си, но татко ме накара да го сваля.

Гриф изсумтя.

— Не съм изненадан.

— Гриф?

Той се обърна. Един слаб мъж, облечен с работни шорти, тениска на дупки и стари маратонки, беше отворил входната врата и стоеше на прага между саксиите с цветя. Беше по-плешив, но слънчевите му очила бяха същите, които Гриф помнеше от последния път, когато Боли го беше интервюирал.

— Здравсти, Боли — той погледна към момчето. — Продължавай да тренираш, Джейсън. — Малкият кимна почтително. След това Гриф приближи Боли и протегна ръка. След кратко колебание — секунда или две — мъжът подаде ръка. Но очите му зад телените рамки не блестяха от радост, че вижда най-мразения човек в Далас пред вратата си.

— Мисля, че Джейсън има потенциал да стане много добър един ден.

Боли кимна разсеяно, опитвайки да се възстанови от шока.

— Какво правиш тук, Гриф?

— Можеш ли да ми отделиш една-две минути от времето си?

— За какво?

Той погледна през рамо към момчетата, които следяха репликите им с внимание. Гриф се дръпна и каза:

— Обещавам да не изчезна със семейното сребро.

Спортният журналист се поколеба още няколко секунди, след това влезе в къщата и махна на Гриф да го последва. Боли го поведе по късия коридор към малка, облицована с ламперия стая. Рафтовете бяха претъпкани и почти преливаха от трофеи и спомени за спортни

събития. Снимки в рамки на Боли с прочути спортисти заемаха по-голямата част от стените. Имаше и едно неподредено бюро в ъгъла с телефон и компютър. Мониторът беше включен. Скрийнсейвърът показваше фойерверки, които разцъфваха в многоцветна тишина.

— Сядай, ако успееш да намериш място — каза Боли, когато се намести зад бюрото.

Гриф премести купчина вестници от единствения друг стол в стаята и седна.

— Обадох се в спортната редакция на „Нюз“. Типът, който вдигна, каза, че днес ще работиш вкъщи.

— Така правя вече през повечето дни. Ходя в офиса само няколко дни седмично, ако не и по-малко. Ако имаш електронна поща, можеш да си движиш бизнеса от вкъщи.

— Използвах компютър в библиотеката тази сутрин. Чувствах се като пещерен човек, зяпнал пред контролния панел на Боинг 747.

— Те вече остаряха. Купи си от подобрените версии.

— Аха.

Спусна се неловка тишина. Боли взе една топка за тенис от бюрото си и започна да я върти между дланите си.

— Слушай, Гриф, искам да знаеш, че нямам нищо общо с онази статия, която излезе по време на процеса срещу теб.

— Не съм мислил, че ти си го направил.

— Е, добре. Само исках да знаеш. Онзи журналист — ти знаеш, че сега е в Чикаго.

— Прав му път.

— Амин. Между другото, той ме подпитваше, искаше информация за произхода ти. За твоите хора. За треньора Милър. Такива работи. Всичко, което му казах, *единственото* всъщност, беше, че ти имаш най-добрата ръка и най-добрия тласък от защитниците, които някога съм виждал. Като вземем Монтана, Стобак, Февър, Марино... Кажу, което и да е име, ти ще си по-добър. Така мисля.

— Благодаря.

— Което ме кара още повече да съжалявам за онова, което направи.

Боли Рич, който пишеше спортната колонка за „Далас Морнинг Нюз“, винаги бе честен с него. Дори когато не се беше представил добре, както на мача срещу Питсбърг. Беше през новобранската му

година, играеше за първи път със „Стийлърс“ на тяхна територия и направи най-лошата игра в кариерата си. Статията на Боли на другата сутрин звучеше критично, но обвиняваше до голяма степен за унизителната загуба нападателите, които направиха твърде малко, за да защитят новия куотърбек. Той никога не бе разпъвал на кръст Гриф по начина, по който го правеха останалите спортни журналисти. Това не беше в стила на Боли.

Гриф се надяваше да се позове на чувството на Боли за честна игра.

— Издъних се — каза той. — Много.

— Как можа да го направиш, Гриф? Особено след такъв изключителен сезон. Делеше те една игра от Суперкупата. Единственото, което се искаше, беше да спечелиш мача срещу Вашингтон.

— Аха.

— Нямахме начин Оукланд да разбие „Каубоите“ онази година. Щеше да стигнеш с валсова стъпка до Купата.

— И аз го знам.

— Трябваше само да...

Нямаше нужда Боли да му разказва. Беше разигравал ситуацията в ума си стотици пъти, след като изпрати онзи пас, докато изтичаха последните секунди от играта...

„Каубоите“ изгубиха с 14:10.

— Беше съкрушителна загуба — каза Боли, — но си спомням как феновете те окуражаваха, когато напускаше игрището в онзи ден. Те не се обърнаха срещу теб до тогава, когато се разбра, че съвсем съзнателно си пропуснал Уайтторн. И кой може да ги вини? Излезе, че тяхната звезда за Суперкупата е измамник, предател.

Дори петте години, изминали оттогава, не намаляваха гнева на Боли. Той пусна топката за тенис, която скочи на пода, но не ѝ обърна внимание. Свали очилата си, разтърка очи развълнувано и попита рязко:

— Какво искаш, Гриф?

— Работа.

Боли намести отново очилата си и го погледна. Най-сетне, осъзнал, че Гриф е сериозен, той произнесе:

— Какво?

— Чу ме правилно.

— *Работа!* Да правиш какво?

— Мислех си, че мога да разнасям вестници например. Можеш ли да кажеш за мен една добра дума на някой в отдела по пласмента?
— Боли продължаваше да се взира в него; той не се усмихна. — Беше шега, Боли.

— Така ли? Защото иначе не мога да си представя защо си дошъл да ме молиш за работа. Иди в някоя спортна редакция и ще видиш какво ще стане.

— Няма защо да ходя по спортните редакции. Мога да работя директно за теб.

Боли се намръщи.

— Какво имаш предвид? Не че смятам, че съществува някакъв шанс да се прави нещо. Просто ми е любопитно да разбера как работи мозъкът ти.

— Не можеш да си навсякъде едновременно, Боли. Не можеш да покриеш повече от един мач. Знам, че използваш хора, които да отразяват мачовете вместо теб. Включи някого, който наистина разбира от тази работа.

— Използвам някои нещатни сътрудници, да.

— Нека съм един от тях. Специалността ми е английски. Владее езика. Поне колкото всеки в Тексас — бързата му усмивка не се беше върнала. — Мога толкова да вържа две изречения. И най-важното, познавам играта. Живял съм я. Мога да ти дам такива подробности, каквито никой друг не би могъл. Като добавим перспективата, която ще бъде уникална, базирана на действителен опит. В продължение на години. — Беше доловил рекламата и в ушите му тя прозвуча добре. — Бих могъл да опиша колко велико е усещането, че печелиш. И колко противно е, когато губиш. Че най-гадното е да печелиш, когато знаеш, че си играл като боклук и победата е чист късмет. — Той направи пауза, после попита: — Какво мислиш?

Боли го гледа изпитателно известно време.

— Да, мисля, че би могъл да дадеш точна сметка за печалбите и загубите с някои автентични пикантерии. Сигурно ще си дяволски добър в това. Но дори със страхотни езикови умения, ти не би могъл да се доближиш до описание на това какво е да си отборен играч, Гриф. Защото не го знаеш.

— Какво искаш да кажеш? — но не беше нужно да пита. Знаеше какво има предвид Боли.

— Ти беше човек, който правеше шоуто сам, Гриф. Винаги си бил. Дори да се върнем назад, в гимназиалните ти години, когато за първи път започна да получаваш съобщения от колежите за набиране на студенти, беше ти, само ти, никога отборът. Ти водеше отбора от победа към победа с удивителната си способност на терена, но не беше никакъв лидер!

Доколкото знам, никога не си бил избран за капитан, което не ме изненадва. Защото единственото нещо, което те правеше част от отбора беше цветът на екипа, който носеше. Ти не си създаде приятели. Съотборниците ти се възхищаваха на играта ти. Онези, които не ти завиждаха, те превръщаха в идол. Но не те обичаха и това беше добре дошло за теб. Ти пет пари не даваше, докато те изнасяха на гърба си играта; спектаклите, както ги наричаше. Никога не съм те видял да окуражаваш друг играч, който е направил грешка, никога не съм те видял да поздравяваш някого, че е играл добре. Не съм те видял да подаваш ръка за приятелство, нито пък за помощ. Това, което видях, беше как връщаш коледния си подарък неотворен, с думите: „Аз не празнувам тези глупости“. Видях как скастри Честър, когато те покани на молебен за здравето на жена му, която бе преминала през ужасна химиотерапия и облъчване. Когато годеницата на Ламберт беше убита в онази размазана кола, ти беше единственият от отбора, който не отиде на погребението. Ти беше изключителен спортист, Гриф, но кофти приятел. Предполагам, че затова се изненадах и леко се подразних, че дойде при мен, сякаш сме били добри приятели, та да ме молиш за помощ.

Не му беше лесно да слуша тези неща за себе си, особено като се има предвид, че бяха истина. Смирено и кротко, Гриф каза:

— Нуждая се от работата, Боли.

Боли махна очилата си и отново разтърка очи, и Гриф знаеше, че щеше да му откаже.

— Не ми хареса онова, което направи, но всеки може да сбърка и заслужава втори шанс. Просто... По дяволите, Гриф, не мога да те взема на запазените за журналистите места в лигата.

— Ще отразявам колежанските мачове. Гимназиалните.

Боли клатеше глава.

— Ще се срещнеш със същата неприязън и там. Може би и с по-голяма. Ти измами. Първо наруши правилата при хазарта. След това изгуби умишлено мач. Мамка му, прецака мач — произнесе той разгорещено. — За пари. Ограби собствения си отбор, лиши го от сигурна победа за Суперкупата. Легна с... с гангстери, за бога! Мислиш ли, че някой ще те допусне близо до деца, до млади играчи? — Той поклати глава и се изправи. — Съжалявам, Гриф. Не мога да ти помогна.

* * *

Обядва в „Соник“. Седейки в Хондата, той излапа един чийзбургер с люти чушки, един пай, две порции на „Тетър Тотс“ и ягодов шейк. Пет години, откак не бе ял вредна храна. Освен това реши, че щом ще е презрян парий, можеше да бъде и дебел.

На излизане от квартала на Боли, и след като Боли му беше казал не само „не“, но и „по дяволите, не“, Гриф се бе поздравил, че е имал смелостта да търси работа, когато от два и половина този следобед настоящите му парични проблеми биха могли да бъдат решени. Той се бе опитал да намери работа, преди да отиде до банката и да провери съдържанието на онзи банков трезор. Според него това изискваше достатъчно скромност и самоунижение да молиш за работа смирено, когато след днешния ден би могло изобщо да не се налага да върши нищо, дори и да не го искаше. Беше издържал дори проповедта на Боли, а спортният журналист не бе пропуснал ни един негов недостатък.

Макар да трябваше да признае, че Боли беше прав. Този човек имаше също така остра интуиция. Ето защо той не бе помолил за прошка и не се бе опитал да се само осъжда. Никога не е бил от прекалено докачливите. Никога не беше потупвал по задниците съотборниците си след хубав мач и беше сигурен, по дяволите, че няма желание да го потупват. Беше оставил всичките онези глупави „Ура-ура“ на онези, дето топлеха пейките, когато той излизаше на игрището и вършеше своя костотрошачески, кървав труд, докато го смилала.

Но защо се вълнуваше от порицанията на Боли? Нищо от това нямаше значение. Сега имаше само двама съотборници и всичко, което

трябваше да стори, за да ги ощастливи, бе да направи така, че единият да забременее. Нещо съвсем лесно.

Получи разстройство, докато влизаше в сградата на банката. Отдаде го на лютите чушки, не на нерви. Огледа се, сякаш очакваше да насочат прожектори към него и да го обявят за най-наивния глупак на планетата.

Но стана точно както Фостър Спийкман му бе казал, че ще бъде. Никакво суетене, никакви неразбории. Получи информация на гишето, след което бе съпроводен до асансьора, който го достави в подземната част на банката, където една любезна, майчински тип жена, го помоли да подпише една карта. Тя я сравни с картата, която Фостър Спийкман беше попълнил, както обеща. Удовлетворена, жената въведе Гриф в една кабинка.

Сърцето му биеше неравномерно. Тя му връчи кутията, каза му да си свърши работата и след като приключи, да натисне бутона на стената, после излезе. Ключът, който Спийкман му беше дал миналата вечер, лежеше в джоба на дънките му. Той го извади и отключи кутията.

* * *

От банката Гриф потегли право към Норт парк за пазарна фиеста. Обичаше джинсите си, стари и „очупени“, но все пак си купи два чифта — защото можеше да си го позволи. Обувките му бяха прекалено удобни, за да ги сменя, но ги беше лъснал. Хареса си три дизайнерски ризи в „Нейманс“, които не изглеждаха прекалено предизвикателни и в пробната облече една от тях.

Нито едно от спортните сака в „Армани“ не беше достатъчно широко като за неговите рамене, но все пак откри едно, което би могло да свърши работа с известна поправка. Казаха му, че може да го вземе след няколко дни. Взе си и слънчеви очила за четиристотин долара. Странно, стилът на слънчевите очила се беше променил повече от всичко за изминалите пет години. Снабди се и с клетъчен телефон. Сигурно ако купуваше къща, щеше да му отнеме по-малко време. Междувременно му бяха демонстрирани и обяснени всички възможни

функции и опции; нямаше търпение да излезе и да проведе най-последен телефонен разговор.

С Марша. Той набра първия номер, изписан на визитната картичка, която тя му беше дала и един анонимен глас на запис го помоли да остави съобщение, което и направи. Изчаквайки тя да му отговори, той обиколи района, поглъщайки с очи цялото улично оживление, мина покрай старите си свърталища и любими ресторанти. Някои още се държаха в бизнеса, други бяха дали път на нови.

Когато след час Марша все още не му беше телефонирала, той позвъни на едно от нейните момичета. Млади, великолепни, с гаранция.

— Ало?

Имаше дрезгав, секси глас. Хареса я веднага.

— Здравей. Казвам се Гриф Бъркет. Клиент съм на Марша. Тя ми препоръча да ви се обадя.

Първото, което си помисли беше, че е изхълцала, но след това разбра, че плачеше.

— Марша... — тя се задави и не можа да довърши. После простена: — О, Господи! Толкова е ужасно!

— Кое е толкова ужасно?

— Марша е в болницата.

* * *

Презвитерианската болница беше заобиколена от мрежа пътища в ремонт. Докато криволичеше между конструкциите и отклоненията, които те налагаха, Гриф ругаеше толкова цветисто, колкото обилно се потеше.

Той притича през паркинга, който му се стори дълъг километри и след като стигна до главния вход, трябваше да изчака реда си на гишетото за информация. Беше груб и нетърпелив, докато служителката му даваше номера от стаята на Марша.

Отвън, облегнат на стената, стоеше съседът ѝ, когото Гриф бе видял последната нощ да излиза от асансьора. Когато мъжът забележа Гриф да пресича коридора и да тръгва право към него, той скочи като ударен и се позиционира пред вратата на болничната стая.

— Не, не. Махай се. Тя не би искала да я видиш така — той френетично размаха ръце пред лицето му.

— Защо е тук? — Гриф не беше научил нищо от момичето, изпаднало в истерия.

Мъжът спря да протестира и свали ръцете си. Острото му, лисичо лице се разкриви от мъка. Очите му бяха зачервени от плач и в момента отново започваха да се пълнят със сълзи.

— Не мога да повярвам, че това ѝ се случи. Отначало си помислих, че си бил ти, въпреки че не приличаше на такъв. Зверството се състоеше в това...

— Зверството?

Мъжът отново размаха ръце, този път от объркване под напора на емоциите си. Разстроен, Гриф го отмести настрана, игнорирайки надписа „Забранено за посетители“ и влезе в стаята. Транспарантите бяха спуснати срещу следобедното слънце и всички лампи бяха изгасени. Но той виждаше достатъчно добре и онова, което видя, го спря на средата на пътя между вратата и болничното легло.

— Исусе...

— Казах ти, че е било зверство — съседът ѝ го беше последвал вътре. Между другото, аз съм Дуайт.

— Гриф. Не съм ѝ го причинил аз.

— Разбрах го. Сега.

— Какво се е случило?

— Около час, след като те видях в коридора, звънецът на вратата ми извъня. Не очаквах посетител, пък и портиерът не ме беше предупредил за никого. Погледнах през шпионката и видях Марша, която стоеше във фойето като... като прегъната на две. Тя беше... така.

Върху нея се беше изляла ярката дневна светлина. Гриф не я виждаше цялата, разбира се, но имаше натъртвания и подутини навсякъде по откритата ѝ кожа. Ако останалата част от нея изглеждаше като лицето ѝ, тя беше щастливка, че изобщо е жива. Няколко срязвания бяха защипани с клипсове. От кръвта косата ѝ бе прилепнала към главата. Лицето ѝ бе толкова обезобразено от подутината, че ако не знаеше кой е това, никога не би я разpoznал.

— Челюстта ѝ е била счупена — прошепна Дуайт. — Направиха операция тази сутрин, за да я захванат. Миналата нощ никакво

количество морфин не можа да притъпи болката.

Гриф наведе глава и си пое няколко пъти дълбоко дъх. Когато я вдигна, попита с убийствено спокойствие:

— Кой беше последният ѝ клиент? След мен. Очакваше някой да дойде в полунощ. Знаеш ли името му? — той се обърна внезапно към Дуайт и изражението му накара мъжа да се дръпне назад. — Знаеш ли името му? — повтори той гневно.

Откъм леглото долетя стон. С две крачки Гриф се озова до леглото. Като внимаваше за системата, той внимателно взе ръката ѝ между своите.

— Здравей — произнесе той нежно.

Двете ѝ очи бяха затворени от отоците, но тя се опита да ги отвори. Прекрасните зелени ириса плуваха в кървавочервени езера. Тъй като не можеше да движи челюстите си, за да говори, тя само изскимтя.

— Шшшт, — той се наведе и я целуна по челото, едва допирайки устни до нея, от страх да не я нарани. — Възползвай се от лекарствата. Почивай си. — Отново целуна челото ѝ, след което се изправи и се обърна към Дуайт, който стоеше на крачка от леглото ѝ и подсмърчаше тихо.

— Обади ли се на полицията?

Дуайт поклати глава.

— Защо не си го направил, по дяволите?

— Тя не можеше да говори заради челюстта си, но изпадна в истерия, когато споменах полицията. Предполагам... — той погледна зад рамото си да се увери, че не ги подслушва никой. — Заради професията си тя не искаше да се намесва полицията.

— Но си звъннал на 911.

— Веднага. Парамедиците дойдоха за минути.

— Как обясни състоянието ѝ?

— Имам вити стъпала в апартамента си. Казах им, че се е качила горе да използва тоалетната и е паднала, докато е слизала надолу.

— И те повярваха?

— Сигурно не. Но накараха персонала в спешното да извика полицаи. Той не повярва на историята ми за стълбите и настояваше Марша да идентифицира нападателя като напише името му. Тя отказа.

С отслабналите си пръсти Марша стисна ръката на Гриф. Той се наведе над нея отново и нежно отмахна кичур коса от защитата рана на скалпа ѝ.

— Кой беше, Марша? С кого се срещна след мен?

Тя едва помръдна глава. Стисна по-силно ръката му и той разбра, че иска той да се наведе по-близо, за да може да чуе думите ѝ. Спусна се по-ниско и почти допря ухо до устните ѝ.

Когато до слуха му достигна единствената дума, която тя прошепна, той рязко вдигна глава и погледна в окото, което можеше да държи отворено. Тя го затвори за няколко секунди, давайки му да разбере, че е чул правилно.

— Било е заради мен?

Тя кимна.

Задуши го ярост. Вените му се издуха и усети как пулсират. Но гласът му остана забележително спокоен.

— Той ще умре — каза го като факт. — Стенли Родарт ще умре.

Едва сега разбра защо беше отказала да се обади в полицията. Родарт щеше да направи така, че да обвинят Гриф за побоя, който той ѝ беше нанесъл.

Най-гадното беше да знае, че единствената причина да тормози Марша, беше, че по този начин изпраща послание на Гриф. И всъщност беше успял. Гриф го прочете ясно. Родарт още не бе приключил с него.

Е, познай какво, шибан гадняр, помисли си Гриф. Едва сега започваме теб.

— Ще го накарам да си плати за това — обеща той на Марша. — Кълна ти се.

Тя притисна ръката му и той отново се наведе към устните ѝ. Звучите излязоха някъде от дълбочината на гърлото ѝ, но тя успя да го накара да разбере предупреждението ѝ.

— Внимавай с него.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Звънът дойде рано в понеделник сутринта, точно докато се събуждаше, но преди да е станал от леглото. Той се изтърколи, протегна се сънено за новия си клетъчен телефон на нощното шкафче и го отвори.

— Ало?

— Господин Бъркет? Това го разбуди.

— Да. На телефона.

Тя не се представи. Не беше нужно.

— В един днес следобед ще ви бъде ли удобно?

— Един? — сякаш трябваше да го мисли. Сякаш се бореше със себе си или имаше някаква друга работа. — Един е добре.

— Ето и адреса — тя му продиктува номер на „Уиндзор стрийт“.

— Разбрахте ли?

— Разбрах.

Тя прекъсна. Гриф затвори шумно телефона си и се стовари на леглото, осъзнавайки факта, че наистина им предстоеше да го направят. След това рязко се изправи. Сецването в гърба възропта достатъчно шумно, за да спре дъха му.

Той отхвърли чаршафа, стана от леглото и напълно гол тръгна, влачейки се, през апартамента, докато откри лист и химикалка, за да запише адреса. Беше сигурен, че може да разчита на паметта си, но не искаше да поема рискове.

Отиде в банята. Изправен пред тоалетната, той погледна надолу и промърмори на себе си:

— Дори не помисляй, че може да се изплашиш.

Както очакваше, медицинските изследвания излязоха успешни. Сестрата ги беше направила заради него само за два дни. Данните показваха, че ЕКГ-то му е нормално, а белите му дробове — чисти. Имаше ниско кръвно налягане, нисък холестерол и нисък ПСА — помисли си, че това сигурно е свързано с простатата. Броят на сперматозоидите, напротив, беше висок. Отлично.

Беше пъхнал рапорта заедно с номера на клетъчния си телефон в адресирания и подпечатан плик, който Спийкман му бе дал за тази цел и го пусна в най-близката пощенска кутия.

Това се беше случило преди две седмици. След това се беше преместил в друг апартамент и беше придобил тен.

Използвайки новопридобития кеш, той бе изоставил гъмжащата от хлебарки бърлога, и се беше изнесъл в двоен апартамент. Живеенето изключително от пари в брой беше създавало очакваните проблеми. Веждите се бяха вдигнали, когато подписа договора за наема, но управителят на жилищния комплекс прие кеша, без да задава много въпроси. Новото му жилище не беше в най-богаташкия квартал, което би изисквало препоръчителни писма и по-внимателна проверка, но беше с класи над предишното.

Комплексът имаше охрана на входа, добре поддържани тревни площи, фитнес салон и басейн — което обясняваше неговия тен. След обзавеждането с мебели и разполагането на звукова уредба и телевизор с плазмен екран, (най-добрият открит досега), той нямаше с какво друго да се занимава, освен да тренира и да се излежава покрай басейна.

Ходеше също така до болницата почти всеки ден да посещава Марша и винаги носеше нещо. Всеки път купуваше цветя, докато сестрите се оплакаха, че стаята заприличала на оранжерия. Дуайт, който беше доказал, че е неин верен и добър приятел, сгълча Гриф, че не е по-изобретателен. Затова един ден той й занесе плюшено мече. Следващия път замъкна глупава шапка.

— Да я носиш, докато излезеш оттук и си направиш косата — каза й той, докато й я слагаше на главата.

Тя все още не можеше да говори, но показваше с очи благодарността си за посещенията му. В момента вече правеше малки разходки из коридора. Дуайт се беше обърнал към един пластичен хирург, който според охолната и добре защитена клиентела на самия Дуйт, беше направо гений. След като прегледа Марша, хирургът обеща да направи страхотни неща, но каза, че не би могъл да започне преди окончателното й оздравяване.

Марша продължаваше да приема храната си през сламка и всеки път, когато Гриф го виждаше, космите му настръхваха. Предполагаше, че Родарт е отишъл при Марша непосредствено след срещата им в

гаража. Очаквайки клиента си, тя беше отворила вратата за него. Той беше искал информация за Гриф и когато тя не му я бе дала — всъщност не би могла — той се бе опитал да я изтръгне с бой.

От гледна точка на Родарт това бе провалена мисия, доколкото все още не знаеше какви бяха бъдещите планове на Гриф. Но бе изпитал удовлетворението да измъчва и да обезобрази една красива жена, която беше позната на Гриф. Знаеше, че може да си тръгне необезпокояван, заради професията ѝ. Родарт беше мижитурка, побойник, който би се наслаждавал да причинява болка просто заради самата болка.

Гриф не можеше да мисли за това, без да побеснее. При едно от посещенията си в болницата той отново зачекна въпроса за това да съобщи за Родарт в полицията, но страхът и страданието, които изпълниха очите на Марша го отказаха.

— Няма да му се размине — каза ѝ той. — Обещавам ти.

От нападението насам от Родарт нямаше ни вест, ни кост. Гриф знаеше къде да го намери, но нямаше смелост да отиде да провери. Родарт щеше да се радва Гриф да затръшне вратите и да заплаши с кръвопролитие. Нямаше съмнение, че се беше надявал да провокира такъв тип безразсъдна реакция.

Само че Гриф нямаше да му достави удоволствието да го тикнат зад решетките отново, нито пък искаше да влоши още повече положението на страдащата си приятелка. Затова той уважи тихия довод на Марша и не потърси възмездие.

Днес мислите за Родарт бяха засенчени от обаждането на Лора Спийкман. Разполагайки с две седмици да се подготви психически, той бе изненадан от нервността си. За да се разсее до часа на срещата, отиде да потича осем километра, след което потренира с тежести във фитнес салона. Целта му не беше да се върне към физическите си пропорции от времето на футболната си кариера, а да поддържа мускулите си стегнати и силни, каквито бяха сега.

Сериите с тежести бяха последвани от гмуркане в басейна. Но когато му хрумна, че прекалено голямото усилие може да е пагубно за сексуалното му представяне, той незабавно се измъкна от водата.

Сложи си балсам, преди да срещи косата си. Подряза ноктите си. Облече новото си спортно сако от „Армани“. Излезе от апартамента си

в дванайсет и трийсет. Пристигна на адреса в дванайсет и трийсет и седем. Трябваше да убие двама и три минути.

Къщата беше в солиден район, където съседите следяха за хора, които се промъкват и изглеждат подозрително. Той реши, че ще е по-добре да не чака паркиран на обградената от дървета улица, където лесно би бил забелязан и наблюдаван.

Вместо това пое по тясната подходна алея и заобиколи зад къщата, където имаше закътан паркинг и спретнат заден двор, засенчен от две вековни черничеви дървета. Самотна ограда отделяше имота от къщите от едната страна.

В този по-стар квартал хората бяха купували къщите и или ги бяха срутили, за да ги построят наново такива, каквито желаят, или изцяло ги бяха ремонтирали. Гриф предположи, че тази е от вторите, защото изглеждаше, че онова, което някога е било гараж, сега бе превърнато в стая. Но беше направено добре и къщата бе запазила характера и чара си.

Той беше купил червената хонда от Уайът Търнър. Наистина, не беше това, което искаше да шофира, но вървеше добре и предположи, че плащане в брой за лъскава нова кола — скоро след изтръскването на депозита за двойния апартамент — ще накара да светнат в червено всички сигнални лампички в мозъка на надзорника му, Агенцията за приходите и ФБР. Дори адвокатът му го изгледа подозрително, когато Гриф го попита колко ще иска за колата и му брой сто долара за нея. Търнър не го попита как се е сдобил с парите в брой. Гриф пък не изпитваше желание да дава доброволно информация.

В момента продължаваше да държи хондата с включен двигател, за да може да работи климатика. Той барабанеше с пръсти по волана и припяваше на къртито, което звучеше по радиото. Певецът беше пълнонационалният химн за откриването на един от мачовете на „Каубоите“, а след това — по покана на собственика — бе гледал всичките им игри онзи сезон.

След една лесна победа срещу Тампа бей, той бе помолил Гриф за автограф. Този тип бе новоизгряваща звезда. Беше спечелил няколко награди „Грами“, но беше пелтек и заекваше, докато обясняваше на Гриф програмата си.

Днес този певец не би дал пет пари за него.

Той чу колата ѝ през звуците на радиото и собственото си тананикане. Изключи двигателя, пое си дълбоко дъх, издиша и излезе.

Пое по алеята откъм западната страна на къщата и я настигна на малката веранда, докато тя отключваше входната врата. Усетила присъствието му, тя се обърна стреснато:

— О!

— Здравейте.

— Не разбрах, че вече сте тук.

— Паркирах отзад.

— О! — произнесе тя отново, после припряно издърпа ключа и влезе пред него. В мига, в който той прекрачи прага, тя затвори вратата. Малкото входно антре преминаваше в дневна. Жалюзите над широките прозорци бяха спуснати, така че стаята бе тъмна. Беше правоъгълна, с камина в средата на една от стените, дървен под, стандартната мека мебел.

Тя свали дръжките на ръчната чанта от рамото си, но я държеше пред гърдите си, сякаш се страхуваше, че той може да я грабне от нея.

— Мислех, че ще пристигна тук преди вас.

— Не живея далече.

— Разбирам.

— На няколко километра. Озовах се тук по-рано, отколкото предполагам.

— Дълго ли чакахте?

— Не. Но вие не сте закъсняла. Точна сте.

По време на този разговор тя нагласи термостата на стената. От вентилаторите на тавана повя хладен въздух. Гриф беше доволен. Беше започнал да се поти. Искаше да се отърве от спортното си сако, но си помисли, че тя може да приеме като нещо неприлично събличането на дреха, на каквато и да е дреха. Тъй като представа нямаше как щеше да се процедира, той смяташе, че трябва да я остави тя да води.

Беше облечена като за офис. Костюмът ѝ беше черен, но материята бе тънка, лятна. Лен, помисли си той. Полата стигаше до коленете ѝ, сакоето — стеснено в талията. Под него имаше бледорозова блуза, падаща на гънки над гърдите ѝ, която изглеждаше мека. Същите бижута, както преди. Черни сандали с високи токчета. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани с перлен лак в цвят слонова кост.

Забеляза всичко това, докато се качваше след нея на верандата. Не посмя да я огледа сега, защото беше напрегната като струна, държеше се сковано и напълно официално. Ако на челото ѝ бе татуирано „Не пипай“, не би могло да е по-ясно какво чувства в този момент, когато е сама с него.

— Тук има няколко списания — тя посочи към шкафа в ъгъла. — И телевизор... с видео. — Те погледнаха едновременно към затворената врата на шкафа, след това очите им се срещнаха.

— Окей — кимна той.

— Дайте ми няколко минути. После елате, когато сте готов, ще ви чакам в спалнята.

След тези думи тя пресече дневната, тръгна по коридора и влезе в една стая в дъното, затваряйки вратата след себе си.

Е, поне вече знаеше как щеше да е. Щяха да го правят като таралежи.

Той свали сакото си и то окачи на облегалката на стола. Отиде до шкафа и отвори двойната му врата. Беше същинска порнографска съкровищница. Той прегледа купчината списания. Поредица от възможности. По нещо за всеки. Същото беше и при видеоколекцията.

Кой ги беше оставил тук тези неща, зачуди се той. Фостър? Тя? Кой знае защо, не можеше да си ги представи да гледат порнофилми, докато прехвърляше заглавията, търсейки нещо, което да го заинтригува.

Може би бяха изпратили Мануело да изпълни тази поръчка; едно от списанията беше на испански. Може би Мануело беше навътре в порното. Може би това обясняваше тъпата му, безучастна усмивка.

Гриф осъзна какво представляваха всичките тези размишления: шикалкавене.

Той отиде в кухнята на гърба на къщата. Имаше бутилирана вода и опаковка от шест диетични коли в хладилника. Взе си бутилка вода, отвинти капачката и отпи, докато влизаше в бившия гараж, който сега бе слънчева стая, макар че в момента не влизаше кой знае колко светлина през спуснатите жалузи. Къщата беше толкова затворена, колкото и госпожа Спийкман.

Той се върна в дневната и седна на дивана, обърнат към шкафчето. Събу обувките си, размърда пръстите на краката си и се опита да си внуши, че се чувства удобно и е спокоен. Отново разлисти

списанията и лъскавите снимки на кориците подпомогнаха нещата. Но, решил, че предпочита собственото си въображение, той ги остави настрана, свали вратовръзката си и разкопча джинсите.

Облегна се на възглавниците на дивана, затвори очи и си спомни нощта, която бе прекарал с Марша. Но еротичните ѝ образи бяха мигновено заличени от представата как тя лежи в болничното легло като след военно сражение.

Мамка му!

Преди да загуби постигнатото, се постара да прерови съзнанието си за нещо, което да го поддържа възбуден. Какво беше доставяло удоволствие напоследък на фантазията му или бе гъделичкало любопитството му? Мозъкът му се напегна за няколко секунди, но откри само сделката, това беше.

Внезапно се възбуди.

И след като веднъж се фокусира върху това...

* * *

Той почука на затворената врата.

— Можете да влезете.

Отвори вратата и влезе в спалнята. Беше напълно обзаведена, макар че по-късно не можа да си спомни нищо, освен пастелните чаршафи, които я покриваха до кръста. Тя лежеше по гръб, с възглавница под главата и ръце, отпуснати върху стомаха. Все още беше с розовата блуза и той забеляза част от презрамката на сутиена върху рамото ѝ. А под чаршафите?

Сакото и полата и бяха сгънати върху стола. Обувките стояха край леглото.

Бикини? Не ги беше видял. С тях ли беше или ги бе събула?

Във всеки случай бе доволен, че е послушал чувството си и е останал с дрехи. Очевидно програмата не предвиждаше пълното събличане.

Джинсите му обаче бяха разкопчани само толкова, колкото се налагаше. Погледът ѝ в тази посока беше толкова краткотраен, че той се запита дали тя изобщо бе забелязала нещо, преди да погледне нагоре към тавана и да забие очи в една точка.

Той мина отстрани на леглото и се извърна. Тя не каза нищо, той също. Събу джинсите, но остави боксерките върху себе си. Стисна се дискретно и усети капчиците влага по плата. Продължавайки да стои с гръб към нея, той вдигна чаршафа и се плъзна под него. Помисли си, че изглежда направо нелепо, но все пак покри краката си.

Остана да лежи така по гръб и да гледа към тавана в продължение на трийсетина секунди. Но това си беше истински убиец на настроение, да не споменаваме риска, в който попадеше способността му да направи бебе.

Обърна се с лице към нея. Тя не проговори, дори не мигна. Но разтвори крака и той усети кожата ѝ. Бедрото ѝ докосна неговото. Тъкмо този контакт му беше нужен.

Той се премести върху нея, разположи се между бедрата ѝ и смъкна боксерките си. Тя вдигна колене, не че бяха подканящи, но най-малкото анатомично позиционирани за сексуален контакт. Той опита там, където се предполагаше, че трябва.

Сърцето му биеше до пръсване. Нямахме бикини. Беше... без нищо.

Тя извърна глава настрана и затвори очи.

Което го ядоса. Това правеше нещата неловки. Дори трудни. Но тя не би направила нищо, за да ги улесни. Докато бе в другата стая с мръсните си мисли и се опитваше да се възбуди, какво беше правила тя? Явно нищо. Мастурбацията очевидно не беше в нейния речник, но не можеше ли да се постарее поне малко, за да стане по-отзивчива? Ако не заради него, то поне заради самата себе си, за бога! Не можеше ли да наклони поне малко бедрата си? Да се мръдне напред, да се мръдне назад? Да го хване с ръце и да го отведе там...? Да направи каквото и да е?

Единственото нещо, което направи, беше да извърне лицето си настрана.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече побесняваше. В края на краищата идеята беше нейна, не негова! Тя беше организираща всичко, не той. Не искаше предварителни разговори? Дадено. И той нямаше да ѝ каже нищо.

Искаше да го правят облечени? Окей, на него не му пречеше.

Без предварителна игра? Че на кого му трябваше? Не и на него. Искаше да извърне глава настрана, сякаш се жертваше или нещо

такова? Нека прави каквото си иска.

Искаше да лежи вдървена и неогъваема като дъска? Идеално.

Но не беше идеално, защото скоро стана ясно, че не може да проникне в нея, без да я нарани, а мисълта, че ще я заболи...

— Просто го направи — каза тя.

Така че той го направи.

След това биологията и първичният инстинкт взеха връх. Упоритото съпротивление само го караше да натиска по-силно, по-дълбоко. Той затвори очи, но само защото не можеше да стои и да гледа гримасата ѝ. Тогава си каза, че не му пука. Опита се да изпразни съзнанието си от всичко, освен от мисълта за парите, които щеше да има.

Това е, мисли за парите. Не мисли за нея. Не мисли как се чувства или колко е стегната... По дяволите! Не мисли за... о, мамка му...

С дълъг стон той се изпразни, след това забрави правилата и рухна върху нея. Лицето му остана притиснато във възглавницата, близо до главата ѝ, кичурчета от косата ѝ го гъделичкаха по носа, докато се опитваше да дойде на себе си.

Тя не помръдна, когато той се надигна и се измъкна. Остана да лежи все така, обърнала лице към стената, със затворени очи, с вертикална бръчка между веждите. Той стана от леглото, обу боксерките си и намъкна джинсите. Когато приключи със закопчаването на копчетата и катарамата на колана, погледна през рамо. Коленете ѝ бяха смъкнати. Чаршафът отново бе вдигнат до кръста ѝ. Тя лежеше с ръка над очите.

— Добре ли сте?

Само кимна.

Той стоеше с чувство на вина, макар да не знаеше защо. Чувстваше се по същия начин, както когато Ели го бе хванала да краде десетдоларова банкнота от портмонето ѝ и бе настояла да я задържи. Отвори уста да каже нещо, отказа се, но най-накрая произнесе:

— Вижте, казахте ми да...

— Добре съм, господин Бъркет — тя свали ръката си и отвори очи, но не погледна в неговата посока. — Шансовете ми да зачена се подобряват, ако остана да лежа половин час или малко повече. Това е всичко.

— О! Значи сте добре?

— Да.

Тя не му благодари. И сигурно щеше да изглежда повече от неподходящо той да ѝ благодари.

* * *

Беше наметнала сакото си, когато влезе в дневната. Виждайки го на дивана тя спря, шокирана, че още е там. Ако съдеше по изражението ѝ, не беше кой знае колко щастлива от това. Мушна ръката си в ръкава и оправя сакото си.

— Защо не сте си тръгнал?

Той се изправи.

— Аз...

— Трябва да си тръгнете веднага.

— Аз...

— Не е трябвало да чакате, господин Бъркет — гласът ѝ прозвуча като скъсване на плат. Той не бе сигурен защо, но това беше най-силната емоция, проявена от нея до този момент. Страните ѝ бяха зачервени. Хладнокръвната, спокойна и овладяна дама от имението, беше изчезнала.

— Защо просто не си тръгнахте?

Той спокойно отговори:

— Колата ви е блокирала моята.

За миг стойката ѝ от вдървена стана отпусната. Тя бавно издиша, докосна чело с върховете на пръстите си, след това с opakото на дланта — пламналите си бузи; изглеждаше объркана.

— О!

— Щях да я преместя, но ключовете са у вас.

Той посочи дамската ѝ чантичка. Тя погледна към мястото, където я бе закачила.

— Така — след това, превръщайки се отново в овладяната бизнес дама, тя каза: — Извинявам се, че ви задържах.

— Няма проблем.

— Трябваше да дойдете и да ми кажете.

— Щом лежането би ви помогнало да... сама разбирате... нямам нищо против да почакам малко. Нали смисълът е да забременеете.

Тя кимна, после погледна ръчния си часовник.

— Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея за заседание. Бихте ли изключили термостата, ако обичате?

— Разбира се.

— Само затворете вратата след себе си. Тя ще се заключи. Ще държим връзка по един или друг начин.

Тя не можа да се овладее достатъчно бързо и припряността ѝ да си тръгне го караше да се чувства отвратително. Беше решил, че няма да казва нищо. И ако беше умен, така щеше да постъпи.

Но...

Той каза:

— Питам се защо ви е да се съгласявате с това, госпожо Спийкман.

На половината път от входната врата тя спря, обърна се и го погледна.

— Знаете защо, господин Бъркет. Искам дете.

— Но *това!* — той потупа дюкяна на джинсите си, след това посочи към корема ѝ. Жестът я извади от равновесие. Червенината се върна върху бузите ѝ. Той тръгна към нея и спря само на няколко крачки.

— След като се запознах с двама ви, мисля, че почти мога да разбера съпруга ви.

— Вашето разбиране не ни интересува. Нито пък е необходимо.

— Окей, Казвам, че исках да разбера положението за себе си. Съпругът ви е ексцентрик, може би дори побъркан, но отчасти мога да схвана гледната точка на един богат мъж, който иска наследник. *Отчасти* — той поклати глава, мръщейки се с недоумение. — Но вие... просто не мога да разбера.

— Тогава не се опитвайте.

Той направи още една крачка към нея, карайки я да се чувства неудобно, така както тя го бе накарала да се чувства в леглото — като вандал, изнасилващ девица.

— Защо, питам се, се съгласявате да ви правят бебе по такъв начин? — очите му се задържаха върху нейните. Той снижи гласа си: — Но сега знам защо.

Тя произнесе хладно:

— *Сега!*

— Сега, когато знам защо съпругът ви е в онази инвалидна количка.

* * *

Мога да го направя, убеждаваше сама себе си Лора, докато влизаше в конферентната зала. Всички останали се бяха събрали. Тя застана на челното място.

— Съжалявам за закъснението.

— Обещаваме да не казваме на Фостър — заяде се един от шефовете на отдели.

— Благодаря. Всички знаем, че пунктуалността за него е религия.

— Дълъг обяд? — поинтересува се друг.

Ръката ѝ трепна съвсем леко докато я протягаше към гарафата с вода.

— Не, просто една поръчка отне повече време, отколкото предполагам.

Поръчката не бе траяла толкова дълго. А времето, което ѝ бе нужно да се съвземе от нея. Тя се запита колко от жените, които имаха извънбрачни срещи по обяд, завършваха следобедна си сравнително спокойно. Беше сигурна, че когато се върне в офиса си, асистентката ѝ Кей, ще я погледне укорително и ще каже: „Току-що сте правили секс“.

Но слава богу, нямаше никакви видими следи от това как бе прекарала обедната си почивка. Кей се бе държала както обикновено, напомняйки ѝ за срещата, докато тя се занимаваше с купчината телефонни обаждания.

За всеки друг това си беше обикновен понеделник. За Фостър бе ден от огромна важност. За нея — до голяма степен двусмислен. Фостър прекара деня вкъщи. Тя обаче нямаше този късмет. Трябваше да се срещне с корпоративните шефове, след като преди по-малко от час, бе правила секс с непознат.

Да, беше с ясната цел създаване на потомство и да, тя го бе направила с благословията на съпруга си, и да, заради тяхното бъдеще

заедно би го направила отново, докато успеят. *Щеше* да го прави.

Отпи от чашата с вода, после се усмихва на насядалите около масата.

— Кой е пръв?

— Аз — каза мъжът, дежурен по товаренето на багажа. — За съжаление, имахме инцидент в Остнн. На Фостър няма да му хареса.

Фостър бе все още с много силно присъствие, но по-късно тя започна изцяло да го замества на заседанията. Ежедневното пътуване до офиса, съчетани с процедурите на Мануело му идваха в повече. Така че Фостър ограничи присъствието си в офиса до два пъти седмично. В дните, когато срещата с началник-отделите беше задължителна, Лора председателстваше, а след това вечер му съобщаваше подробно всички въпроси, които бяха обсъждали.

Само за няколко кратки години тя бе извървяла пътя от въпроса към пътниците: „Кафе или чай?“ до дублиращ изпълнителен директор. Когато Фостър я бе назначил на мястото на Хейзъл Купър, преходът към тази длъжност премина гладко. Години наред тя се бе подготвяла точно за такава позиция. Точно към това се стремеше и получила тази възможност, бе сигурна, че може да се справи с предизвикателството.

Но когато работните ѝ задължения внезапно се увеличиха, включително грижа за осакателя ѝ съпруг, както и поемането на много от неговите предишни корпоративни отговорности, промяната не мина без сътресения. Сега тя нямаше избор. По-второстепенните и рутинни задачи, които преди бе настоявала да върши сама, вече започна да възлага на подчинените си.

Но дори и така, основното натоварване падаше върху нея. Пък и нещата, които вършеше за Фостър, не можеха да бъдат поверени на другото. Само тя можеше да ги свърши, защото Фостър изискваше да бъдат свършени в определен ред и по определен начин, по неговия начин, който бе възможно най-педантичният начин. Настояването му за перфекционизъм изцеждаше времето ѝ.

Но нямаше значение колко труден и натоварен е графикът ѝ, тя отказваше да се предаде. Напускането, или дори намаляването на темпото, не бяха опция. Тя правеше това, което трябва и щеше да продължава да го прави.

Но сега бе започнала да се страхува от влиянието, което майчинството щеше да окаже върху баланса, който грижливо

поддържаше. Как би могла да бъде пълноценна майка, без да намали задълженията си като съпруга, като шеф на отдел и изпълняващ длъжността изпълнителен директор? Перспективата да жонглира с тази допълнителна отговорност беше плашеща. Но ако — *когато* — се сблъскаше с нея, нямаше начин да не успее.

В момента имаше други неща, които изискваха вниманието ѝ, в случая — проблем с багажите.

— За какъв точно инцидент става дума? — попита тя.

— Най-лошият. Откраднати багажи.

— Прав сте. На Фостър няма да му хареса. Подробности?

Обяснението беше многословно и объркано, и възбуди дискусии около масата. Лора се опита да се концентрира върху казаното, но умът ѝ блуждаеше. Способността ѝ да се фокусира просто отсъстваше. Беше я оставила в онази малка, спретната къща на „Уиндзорстрийт“, заедно със своето достойнство.

Защо, питаш се, ще се съгласявате да ви правят бебе по такъв начин?

— Лора?

Тя върна мислите си обратно към работата. Всички я гледаха и тя се запита колко ли пъти бяха извикали името ѝ, преди да осъзнае.

— Съжалявам. Умът ми за миг се отклони.

Повториха отново въпроса. Лора отговори и заседанието продължи. Макар и да не бе напълно настроена, тя не позволи отново да я хванат в разсеяност. Но тъй като имаше удобно оправдание, реши да се възползва и след малко обяви:

— Останалите проблеми ще решим следващия път, нали? Този следобед графикът ми беше ужасен.

Докато другите излизаха, никой явно не прояви специално любопитство за причината на нейната разсеяност или за внезапното прекъсване на заседанието. Джо Макдоналд спря до вратата и я попита:

— Тежък ден, а?

— По-тежък от всякога.

— Може би това ще те ободри — той извади иззад гърба си голям бял плик и като го размаха, го остави на масата пред нея. — Това е!

— Какво е това?

— Твоето бебе.

— Моето *какво?*

— Тъъ... — явно объркан от реакцията ѝ, той се поправи: — Исках да кажа, че отдавна го чакаш. Виж го.

Тя вече се бе съвзела от думите му и отвори плика. Изсипа съдържанието му на масата. Беше художествен макет на джет на „Сън Саут“ с ново и характерно лого на фюзелажа.

— О, мили боже! — възкликна Лора. — Изглежда страхотно, Джо! Наистина страхотно!

Той мушна палци под тирантите си.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Да ми хареса? — повтори тя, неспособна да сдържа въодушевлението си. — *Обичам го.* — Тя прокара пръсти по макета, сякаш четеше думите, отпечатани върху самолета. „Сън Саут Селект“.

Джо сияеше.

— Както казах, твоето бебе.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джо я остави и Лора реши да се възползва от уединението в конферентната зала. Остана да седи във високия кожен стол начело на масата — онзи, в който бе седял Фостър първия път, когато го видя — и погледна отново към четирицветния макет на лъскавия джет.

„Сън Саут Селект“ беше идея, над която бе работила повече от година. Беше нововъведение, ориентирано към бизнес пасажери, което тя се надяваше да осъществи, преди на конкурентните компании да им хрумне нещо подобно. Искаше „Сън Саут“ да е инициатор, а не имитатор.

Джо изглеждаше изненадан, че Фостър още не е видял програмата. Лора работеше над нея от месеци и след като я завърши, Джо предполагаше, че я е занесла право на съпруга си.

— Не — каза му тя. — Искях „Сън Саут Селект“ да бъде изненада. Искях да му го представя напълно готов.

— Искаш да изпипаш всичко.

— Именно. Все още чакам няколко пазарни анализа и проекти за разходите. Когато са готови и ги проуча, ще му представя всичко наведнъж.

Това беше необичайно. Винаги преди тя и Фостър работеха в тандем. Рядко единият правеше нещо, без другият да знае. Макар да бе истина, че иска да го сюрпризира с напълно готовото предложение, истина беше също и, че искаше цялото му внимание. А го нямаше от месеци. Той беше напълно зает да търси правилният мъж, който да стане баща на детето им.

Напоследък рядко мислеше и говореше за нещо друго. Във всеки разговор се споменаваха поне веднъж за бъдещото дете и зачеването му. Това беше доминиращият проблем в сегашния им живот. Ако тя забременееше, знаеше, че Фостър би станал експерт по предродилни грижи, диети, упражнения. Щеше да прекарва часове в търсене и запечатване на всеки аспект от бременността. И без съмнение, щеше да планира развитието на тяхното дете ден по ден.

Веднъж го бяха цитирали в „Бизнес Уик“ като казва, че успехът на неговата авиолиния до голяма степен се дължи на неговата НМХ — натрапчивата му мания за хаос. Интервюиращият мислеше, че той се шегува. Но той не се шегуваше.

Беше диагностициран като юноша, макар симптомите да се бяха проявили в ранното му детство. Родителите му си бяха обяснявали манията му да носи ръкавици с брилянтния му ум и не се бяха притеснявали. Но когато тази мания започнала да пречи на нормалните му функции и на ежедневния му живот, родителите му потърсили лекарска помощ.

Фостър бил подложен на лечение и манията била под контрол. Той не бил „излекуван“ обаче и неговата маниакалност била отговорна всъщност за фанатичното внимание към детайлите и оттам — за изключителния успех на авиолинията „Сън Саут“.

Освен ако климатичните условия не забраняваха, късните излитания и кацания не се толерираха в „Сън Саут“.

Всеки пакет с фъстъци съдържаше еднакъв брой от тях. Няколко по-малко — значи клиентът е излъган. Няколко повече — разходите на компанията се увеличават. Стюардесите и пилотите не променяха униформите си дори при носене на незадължителните ръкавели или неодобрен нюанс на чорапогащите.

Ако беше по-малко харизматичен, манията на Фостър би подтикнала към бунт подчинените му. Но той бе толкова обезоръжаващ, че всичко се приемаше. Повечето гледаха на това с развеселеност, вместо с отвращение. Понякога това изглеждаше като идиосинкразия, една такава симпатична. И никой, дори най-суровите му критици, не можеха да оспорят успеха му.

Но Лора виждаше по различен начин тази му мания, защото живееше с нея. Тя се опитваше да я прикрива, да я прави незабележима за колегите му. Само тя знаеше до каква степен това управлява живота му. Натрапчивите идеи бяха останалата част от живота му. Но понеже го обичаше, тя ги приемаше и понасяше. Макар преди да беше по-лесно.

Лора се изправи и отиде до прозореца, триейки ръце да се стопли заради студения въздух, идещ от климатика. Завъртя ръчката на жалюзите и погледна през лентите трафика по магистралата. Един джет

на „Сън Саут“, излетял само преди няколко минути, се насочваше на запад. 3:45 за Денвър, помисли си тя механично.

Гледаше самолета как набира височина, как сребърният фюзелаж отразява слънцето и усети, че очите я заболяват от острата светлина. Но внезапно осъзна, че просто ѝ се плаче. Опряла глава в рамката на прозореца, тя стисна здраво очи и сълзите ѝ бликнаха. И прошепна: „Искам си живота обратно“.

* * *

Фостър беше изчакал една година след смъртта на Илейн, преди да покани Лора да излязат. Първоначално тя погрешно разбра поканата, смятайки, че я е поканил на благотворително събитие с някаква бизнес цел. Но когато няколко дузини бели рози бяха доставени в апартамента ѝ, преди той да дойде да я вземе, тя започна да си мисли, че има нещо повече. Безспорно, мисълта за това накара стомахът ѝ да се свие.

В края на вечерта нямаше въпроси дали това е била истинска среща. Ако Фостър беше поканил друг директор — да кажем финансовия — да го придружи, той не би взел двете му ръце в своите и не би го целунал по бузите за лека нощ.

Излизанията им вечер зачестиха. Вечеряха след работа, плаваха с лодка по езерата в съботните следобеди, а в неделя вечер тя готвеше в апартамента си. Присъстваше на мачовете му на поло и той не се притесняваше да я целува пред останалите си съотборници след победа. Стана редовната му приятелка на частните партита и обществените събития. Престана да приема други покани от приятеля си, с когото играеше тенис, и който бе започнал да я тормози за новия ѝ любовник.

Тя не можеше да отнесе такъв лекомислен израз към Фостър Спийкман, но извън офиса той се държеше точно като такъв. Колкото повече време прекарваха заедно насаме, толкова по-малко целомъдрени ставаха прегръдките им. Тя започна да мисли много за него, за усмивката, за очите му, за маниерността му. Улавяше се, че се отдава на блянове за него, каквито не бе имала за други мъже дори и в пубертета. Винаги се беше занимавала активно с обществен живот.

Беше имала безброй гаджета и достатъчно любовници, за да бъде уверена в своята привлекателност, но не чак толкова, че да обърка броя им.

Измежду тях нямаше никакви изключителни, разочароващи разбивачи на сърца или такива със сериозни ангажименти. Но заради всичките романтични връзки, които бе имала някога, от първата среща в кола до последния мъж, с когото бе спала, беше подготвена.

Кое то не можеше да се каже за отношенията ѝ с Фостър. Заради професионалните последици нито единият, нито другият признаваха увеличаващата се интимност между тях и копнееха за повече. Целувките и докосванията им ги оставяха възбудени и объркани, но всеки бе решен да запази служебните взаимоотношения.

Една вечер, докато седяха прегърнати на дивана в нейния кабинет и гледаха филм по телевизията, той внезапно се пресегна за дистанционното и го изключи.

— Благодаря — каза тя. — И на мен ми е трудно да следя какво става на екрана.

— Обичах Илейн от цялото си сърце, Лора.

Доловила сериозността в тона му, тя изправи гръб и го погледна в лицето.

— Да, обичал си я. Знам.

— Ако беше жива, щях да я обичам винаги.

— Не се съмнявам в това.

— Винаги ще пазя паметта за нея и годините, в които бяхме заедно.

Нищо от думите му не изненада Лора. Беше ги виждала заедно при различни случаи, след онзи първи път в техния дом. Личеше си колко много се обичат. След смъртта на съпругата си Фостър беше основал фондация за подпомагане изследванията за лечение на левкемия. В смъртта, както и в живота, Илейн беше неотделима част от него.

Той погали бузата на Лора.

— Но Илейн вече не е тук. А ти си. И аз съм влюбен в теб.

Той прекара онази нощ с нея. Както и повечето нощи, които последваха. В офиса продължиха, както бяха правили винаги, да изпълняват работните си задължения, отношенията им бяха професионални, не по-различни отколкото между колеги. Бяха

убедени, че никой не подозира за връзката им, но Лора научи по-късно, че дълбоко се бяха лъгали. Всички знаеха.

Една сутрин тя влезе в кабинета му без предупреждение и остави плик на бюрото му.

— Какво е това?

— Оставката ми.

Той се помъчи да сдържи усмивката си.

— Не ти ли плащаме достатъчно? Може би имаш по-добра оферта?

Тя седна на стола срещу бюрото му.

— Фостър, последните четири месеца бяха най-щастливите в живота ми. Но също така и най-ужасните.

— Е, надявам се, че да бъдеш с мен е била щастливата част.

Тя го погледна нежно.

— Знаеш колко щастлива съм с теб. Но пазенето на тайна го прави да изглежда...

— Мръсно?

— Да. И долнопробно. Спя с шефа си. Като жена, която прави кариера, не харесвам внушенията, на които навежда този факт. Не харесвам смисъла, който биха вложили колегите ми. Не искам да се отказвам от работата си. Толкова усилия положих, за да я получа. Знаеш колко я харесвам. Но не искам да се откажа и от теб — каза тя с дрезгав от емоции глас. — Между двете неща — кариерата и теб — обичам повече теб. Затова... — Тя посочи към плика на бюрото. — Трябва да напусна „Сън Саут“.

Той взе плика и го погледна, обръщайки го на всички страни, сякаш обмисляше думите й.

— Или — каза той, — ще трябва да се омъжиш за мен.

* * *

Илейн Спийкман беше работила в Борда на директорите, така че никой не ги обвини в семейственост. Когато Фостър и Лора обявиха плановете си на останалата част от ръководството, единствената дискусия беше за датата на сватбата и дали ще могат да вземат един джет на „Сън Саут“ за медения си месец.

Ако беше имало някакви разговори зад гърба им, че се жени за Фостър заради парите му или по друга егоистична причина, Лора не разбра. Но дори и да знаеше, че е имало нещо такова, би го игнорирала. Докато някои може и да гледаха на тази история като на приказката за Пепеляшка — всичките тези думи, загатнати в една вестникарска статия — тя знаеше, че единствената причина да се омъжа за този човек беше, че го обича напълно и безусловно. Не можеше да се тормози от догадките на разни долни типове.

Сватбата им беше отразена широко в пресата, въпреки, че нямаше придружаващи събитието снимки. Те организираха интимно сватбено тържество, поканиха само най-близките си приятели на църковната служба и последвалата вечеря.

Фостър беше споменал бегло, че ще се изместят от семейното имение, но Лора разбра, че за него това би било голяма саможертва. Той харесваше семейната къща и я прегърна силно, когато му каза, че също я харесва и би искала да останат да живеят там заедно.

Тя се премести при него, променяйки съвсем малко неща в обзавеждането на Илейн. Както богатството му, така любовта му към Илейн беше само друг аспект от неговия характер. Лора не се чувстваше заплашена от спомените за съпругата му, още повече — от благосъстоянието му.

Фостър би предпочел да е бременна, когато се върнат от медения си месец във Фиджи. Когато тя възрази, той ѝ напомни за биологичния ѝ часовник.

— Аз съм на трийсет и една! — възкликна тя.

Той прилепи ухо ниско към корема ѝ.

— Чувам го как тиктака.

Въпреки всичко тя го помоли за известно време, в което да е само съпруга, преди да стане майка. Беше решение, което по-късно изглеждаше ужасно егоистично и за което винаги щеше да съжалява.

През онази първа година те бяха заети с авиолинията и привикването към улегналия брачен живот. Макар че Лора разбра, че „улегнал“ е дума, твърде чужда, за да бъде отнесена към съпруга ѝ. Този човек никога не си почиваше. Колкото повече имаше да работи, толкова повече работа поемаше. Беше неуморим, безконечен генератор на енергия. Ентусиазмът му за живот беше заразителен. Лора се наслаждаваше на вихъра на техния живот.

Фостър използваше медиите в своя полза, периодично захранвайки ги с пикантна информация за своята авиолиния, дори когато нямаше актуални новини, така че „Сън Саут“ беше постоянно в съзнанието на обществото. Неговото име, заедно с това на Лора, се появяваше често в бизнес секцията на вестниците.

Пишеха за тях в националните списания, веднъж публикуваха дори снимка двамата с Фостър играят тенис с президента и първата дама. Телевизиите също не ги подминаваха. Поканиха ги дори в „Добро утро, Америка“, за да говорят за фондацията „Илейн Спийкман“ и медицинските изследвания, които финансираше.

Клюкарите журналисти, които бяха предположили, че Лора е „златотърсач“, скоро започнаха да възхваляват интелигентността ѝ, находчивостта ѝ в бизнеса, безукорния вкус и непресторения чар. Семейство Спийкман се превърна в любимец на местните медии, техните снимки непрестанно се появяваха по повод различни светски събития.

Решението да си тръгнат по-рано от едно такова събитие промени живота им завинаги.

Беше четвъртък вечерта. Бяха присъствали на вечеря, по случай пенсионирането на виден даласец. Хотелът, където се бе състояла вечерята и имението на Спийкман бяха на разстояние само четири и половина километра.

Когато служителят на паркинга докара колата на Фостър, Лора мина откъм шофьорското място.

— Ти пи повече от мен — каза тя.

— Мога да шофирам.

— Защо трябва да рискуваш?

Тя седна зад волана, а той се настани на пасажерското място. Обсъждаха плановете за следващия ден. Тя тъкмо му напомняше за съвещанието, което бяха свикали следобед.

— Имам натоварен ден — каза той.

— Някакъв шанс да го променим?

После всичко се промени.

Шофьорът на камиона за зареждане мина на червено, грешка, която му коства живота. Не беше закопчал колана си и при удара излетя през предното стъкло на камиона.

В обратния случай щеше да бъде прерязан от смачкания до неузнаваемост метал при удара, както стана с Фостър. Кабината на камиона се вряза в седана им отдясно, където седеше Фостър. Бяха нужни четири часа на работниците, за да го измъкнат отвътре.

Лора бе изпаднала в безсъзнание при удара. Бяха я вкарали в линейка и първата ѝ мисъл, когато дойде на себе си, беше за съпруга ѝ. Нарастващата ѝ истерия разтревожи парамедиците, занимаващи се с нея.

— Не знаем нищо за съпруга ви, госпожо — отговориха ѝ те честно.

Бяха агонизиращи часове, преди да ѝ кажат, че е жив, но състоянието му е критично. Научи по-късно, че е прекарал спешна операция за възстановяване на многобройните вътрешни наранявания, причинили застрашаващи живота кръвоизливи. Тъй като тя бе само със счупена ръка, няколко драскотини и натъртвания, най-накрая ѝ разрешиха да отиде в интензивното, където той се бореше да оцелее. Специалисти идваха и си отиваха. Разговаряха с приглушени гласове. Никой не изглеждаше оптимист.

Дните минаваха; Фостър се вкопчи за живота. Лора бдеше денонощно край леглото му, докато мониторите известиха с кратки бибипкания невероятната му воля да живее.

Прекара шест операции. Тя осъзна, че ортопедите още от самото начало са знаели, че той никога няма да може да върви отново, но правят операциите сякаш има надежда. Използваха игли и болтове да закрепят наново костите, които никога нямаше да помръднат отново, освен ако някой друг не ги помръдне вместо него. Други специалисти свързаха кръвоносните съдове така, че да могат да осигуряват по-добра циркулация. Той понесе втора коремна операция, за да възстановят разкъсване в дебелото черво, което не бе уловено при първата.

Не можеше да си спомни колко още операции направиха.

Не бяха минали седмици след инцидента, когато съобщиха на Фостър за състоянието му и прогнозите. Той прие новините със забележително хладнокръвие и стоицизъм.

Когато бяха сами, той се пресегна за ръката на Лора, стисна я между своите и я успокои, че всичко ще се оправи. Гледаше я с

неизразима любов и многократно повтаряше благодарностите си към бога, че е оцелял в катастрофата без сериозни наранявания.

Никога не ѝ намекна, че тя е отговорна. Но когато го гледаше през сълзи в онзи ден, тя каза онова, което сигурно му беше минало през ума, както и на нея стотици пъти: „Трябваше да те оставя ти да шофираш“.

Две години по-късно, взирайки се, без да вижда през прозореца на конферентната зала на „Сън Саут“, тя продължаваше да се терзае за взетото в онази нощ решение. Дали ако Фостър бе карал малко по-бързо или малко по-бавно, щеше да ги предпази от катастрофата, в центъра, на която се бяха озовали, след като камионът не беше спрял?

Дали, ако съдбата бе решила да са точно там по точно това време, тя трябваше да седи на пасажерската седалка?

Фостър никога не я обвини. Дори не се върна към краткия им разговор за това кой колко алкохол е пил и кой е трябвало да шофира. И макар и неизречен, въпросът винаги оставаше да виси между тях: дали всичко това щеше да се случи, ако той седеше зад волана?

Разбираше колко безсмислено е да пита. Дори така предположенията я измъчваха, както сигурно измъчваха Фостър. Щяха да се питат, докато са живи: Какво щеше да стане, ако...

Гриф Бъркет по някакъв начин бе научил за катастрофата. Тя не искаше да разговаря с него за това, но ако той знаеше подробности защо Фостър е в инвалидна количка, сигурно разбираше защо би се съгласила с този или с който и да е план, който Фостър предложеше.

* * *

Фостър не беше умрял, но предишният му живот бе свършил в онази злополучна нощ. А Лора бе останала разбита от вина.

Да имат дете, заченато по начина, по който искаше Фостър, изискваше съвсем малко от нея, като се има предвид всичко, което той трябваше да загуби. Детето бе една от мечтите, които онази нощ той прегърна. Може би като се съгласеше с тази мечта, тя щеше да надмогне вината си и щеше да възвърне част от предишния си живот.

Раздразнена от обхваналото я самосъжаление, тя се дръпна от прозореца. В този момент усети пробуждане между краката, което я

накара да стисне очи, по-скоро от спомена, който то събуди, отколкото от физическия дискомфорт.

На Гриф Бъркет му бе трудно да проникне в нея. Това, че бе суха и стегната говореше достатъчно за състоянието на личния ѝ живот и това беше унижително. Но той поне прояви достатъчно чувствителност да разбере положението ѝ и да се поколебае. Сякаш го правеше с неохота, знаейки, че ще я заболи. Всъщност, той я беше...

Не. Не биваше да мисли за това. Не биваше да мисли за него. Така се превръщаше в нещо лично. Ако станеше лично, аргументът ѝ нямаше да издържи. Аргументът, който използваше, за да си наложи да се съгласи с плана на Фостър беше, че използването на баща — заместител за зачеване, беше толкова клинично, и не по-емоционално обвързващо от подлагането на изкуствено оплождане в стерилната обстановка на лекарски кабинет.

Но чувствителността между краката ѝ беше едно подигравателно напомняне, че е била с мъж. Мъж, който бе проникнал в нея! Който бе достигнал оргазъм в нея.

Как можеше, да мисли за глупавия момент като за клиничен?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Спортният бар беше претъпкан и шумен, но Гриф си бе помислил, че ако прекара още една вечер затворен в апартамента си, ще превърти.

Без нищо интересно, с което да запълва деня си, вечерите изглеждаха дълги. Тенът му бе вече прекалено силен, за да е здравословен. Макар да изпълняваше стриктно програмата си за упражнения, тренировките му доскучаха. Беше изгледал всичките филми, които вървяха в момента, повече от веднъж. Беше започнал отново да чете. Всичко, което му се стореше интересно.

Марша бе завършила възстановяването си вкъщи и чрез Дуайт бе помолила Гриф да не я посещава там. Той бе допълнително усложнение, от което не се нуждаеше. Тя не го обвиняваше за случилото се, но да се дистанцира от него щеше да е по-сигурно — за нея, а така също и за бизнеса ѝ.

Следователно той не правеше дори ежедневните си пътувания до болницата, за да я види. Беше отегчен. И може би за първи път в живота си — самотен. Да бъде социален изгнаник беше по-различно, отколкото да избере да бъде сам.

Едно от нещата, свързани с лишаването му от свобода, които мразеше най-много, беше липсата на уединение. През тези пет години беше жадувал за самота и се бе заклел, че когато излезе, никога няма да я приема за нещо дадено. И когато най-малко бе в настроение да говори, другите затворници около него не спираха да дрънкат и да се надлъгват. Винаги трябваше да се храни в компанията на други хора.

Сега нямаше никой, с когото да прави каквото и да било. Минаваха дни, в които не бе разменил и една дума с някого.

Не че беше кой знае колко общителен по природа. Както Боли откровено беше казал, той винаги е бил самотник. Без съмнение тази тенденция тръгваше от детството му.

Това, че майка му го бе изоставила, го бе научило да бъде самостоятелен. Разчиташе единствено на себе си за всичко — хранене,

успокояване, развлечение.

Тази принудителна самоувереност с течение на времето се превърна в черта на характера му. Стана оръжие, което той използваше да държи другите хора на една ръка разстояние, не защото не ги харесва или им няма доверие. Просто не виждаше защо някой друг трябва да му влияе. Дори най-обикновените приятелства изискваха твърде много. Да бъдеш приятел означаваше както да даваш, така и да получаваш. Гриф намираще и двете за еднакво трудни. Треньорът и Ели най-сетне разбраха това и бяха спрели да го притискат да си намери приятели, примирявайки се с предпочитанията му да бъде в собствената си компания, вместо на някой друг.

Но в предишния си живот той бе поне сред други хора, дори и когато не общуваше с тях. В училище, с „Каубоите“, в Биг Спринг. Сега беше всъщност самотен. Затова преди няколко дни от отчаяние звънна на един от бившите си съотборници, един от онези, с които бе в относително дружески отношения.

Сега той притежаваше успешна софтуерна компания. Поздрави го с освобождаването от затвора и излъга, че много се радвал да го чуе. Но когато Гриф предложи да излязат заедно и да изпият по бира, мъжът изтъкна дузина оправдания в рамките на трийсет секунди, едно от които беше, че се е оженил.

— Тя е страхотна жена, не ме разбирай погрешно. Но ме държи на къса каишка. Знаеш как е.

Всъщност той не знаеше. Но това, което знаеше беше, че този едър, як, бивш футболист от Националната лига по-скоро би накарал Гриф да помисли, че е под чехъл, отколкото да изпие една бира с него.

Тази вечер, решил, че няма желание да прекарва поредната нощ сам в апартаментата си, Гриф се облече и излезе да си потърси компания. Откри такава в един скъп спортен бар в луксозен квартал. Мястото беше лъскаво и шикозно, сервираха предимно мартини с плодов аромат, отколкото бира. Това доставяше удоволствие на младите, красивите и силните. Гриф беше с най-бледия тен сред тях.

Той бе огледан любовно от една двайсет и няколкогодишна с оскъдно лятно горнище и къса поличка. Отвърна на погледа ѝ, но без определени амбиции. Което го изненада, тъй като не беше правил секс с никого след Марша.

Е, и Лора Спийкман.

Не отивай там.

Това си казваше всеки път, когато мислите му се насочеха в тази посока.

Хората седяха в три редици на кръглия бар. Трябваше да изчака почти половин час, преди да се освободи стол за бара. Той го поиска, поръча си бира и бургер. Докато ядеше гледаше бейзболния мач по широкоекранния телевизор, разположен в центъра на бара.

Беше забелязал една брюнетка, която седеше от другата страна на бара и го гледаше. Тя му се усмихваше и му хвърляше погледи всеки път, когато гаджето ѝ — или съпругът ѝ — не гледаше. Освен това Гриф не забелязваше какво се развива в бара около него.

Той проточи храненето си през петте полувремена на мача на „Рейнджърс“. За да запази мястото си и да не се връща в празния си апартамент, си поръча втора бира, която не му се пиеше.

„Рейнджърите“ имаха добър сезон. Ако играеха за плейофите, би се заинтересувал. Иначе не харесваше много бейзбола. Не виждаше никакъв смисъл в спорт, където идеалната игра беше тази, в която нищо не се случва. Бейзболните запалняковци не биха се съгласили, но той не я разбираше тази работа.

Няма и дума, че беше дяволски по-забавно да гледаш, когато си се хванал на бас за резултата.

Играеше комар съвсем невинно, правеше го за забавление.

Психарят, който го съветваше в Биг Спринг, имаше теория. Каза, че Гриф се чувствал виновен от доброто си благосъстояние. „Лонгхорнс“ бяха спечелили националния шампионат през последната му година. Не му стигнаха два гласа да получи наградата „Хайсман“. Беше най-желаният за трансфер онази година и завидна награда за „Каубоите“, чийто ветеран куотърбек се бе пенсионирил. Когато подписа с тима, снимката му се появи на корицата на „Спортс илюстрийд“. Известност и богатство на двайсет и три. Шемет.

Психарят го убеждаваше, че рискувал на хазарт с подсъзнателната надежда да го хванат, да го накажат и да изгуби всичко, включително обичта на треньора и Ели. Психарят бе наблегнал на това.

— Треньор Милър е може би единственият човек на света, когото уважаваш и към когото изпитваш обич и привързаност. И

въпреки това умишлено правиш неща, които знаеш, че не би ти простил, които биха довели до непоправим разрыв в отношенията ви.

Накрая завърши с обобщението, че подсъзнателно Гриф чувства, че трябва да бъде наказан за всичките хубави неща, които са му се случили — като се започне с тренъора, който му беше дал дом и се завърши с назначаването му за куотърбек за даласките „Каубои“ — защото в най-дълбоката си, най-тъмна същност, той беше чувствал, че тези благодеяния са незаслужени. Неговата разруха бе станала само осъществено пророчество.

Може би така беше правилно.

А може би бяха пълни глупости.

Залагаше на комар, защото му беше забавно и защото можеше да се справи.

Но тогава, когато задлъжня много, престана да му е забавно. И вече не можеше да се справя.

Докато седеше сега и пиеше втората си бира, той лениво се запита колко ли пари са били заложени за резултата на този мач на „Рейнджърс“. Колко ли бяха откраднали неговите бивши бизнес партньори в луксозния офис в Лас Колинас тези девет полувремена? Много, можете да сте сигурни. „Виста“ имаха букмейкъри из цялата страна, които работеха за тях.

Един по-малко, сега Били Бенди не беше вече техен служител.

Гриф се надяваше, че хленчещият малък доносник е бил бавно въртян на шиш на жестокия огън в ада.

— Заложил ли пари за него?

Потънал в мислите си, Гриф обърна главата си надясно, за да се увери, че изречението е адресирано към него. Мъжът на съседния стол го гледаше, горната му уста се повдигна във воинствена самодоволна усмивка.

— Моля? — каза Гриф.

— Попитай го пак — втори мъж застана зад първия. Агресивното му изражение бе също като на приятеля му, а очите му бяха кървясали от прекалено много алкохол.

Гриф спокойно отвърна.

— Да ме попита какво?

— Питам дали си заложил пари за този мач — онзи на стола посочи с палец към телевизора.

— Не. Не съм — Гриф се извърна, надявайки се, че това е краят на разговора.

— Не си ли залагал никога?

Игнорирайки го, Гриф се пресегна за бирата си. Мъжът на стола го перна през ръката, принуждавайки го да остави бирата на плота.

— Хей, задник, не ме ли чу? Зададох ти въпрос.

Сега най-близко седящите усетиха по разменените думи, че става нещо. Музиката продължаваше да гърми през високоговорителите с осезаеми перкусии. Действието на екрана на телевизора продължаваше, но разговорите се прекратиха и вниманието бе насочено към тях.

— Не искам неприятности — каза Гриф. — Защо просто не ме оставите на мира и не отидете някъде другаде да изтрезнеете, а? — Но той знаеше, че няма да си тръгнат толкова лесно. Вторият мъж, който се бе намесил, се приближи още. Гриф беше с гръб към него, но усети враждебната му, предизвикателна стойка.

Той размени поглед с бармана и направи жест да покаже, че иска да плати. Барманът се насочи бързо към компютъризирания касов апарат. Гриф погледна към brunetката, която му се беше усмихвала. Тя смучеше питието си през сламка и го гледаше над напръсканата със захар чаша. Придружителят ѝ също го гледаше.

Мъжът, застанал зад стола на Гриф, каза:

— Сигурен съм, че залага само за мачовете, който проваля.

— Шибан мошеник! — първият блъсна отново ръката му, този път силно. — Шибан, шибан мошеник...

Ръката на Гриф се стрелна с бързината на змия, хвана китката на нападателя и я удари в бара като на състезание по канадска борба.

Онзи изрева от болка. Приятелят му се стовари върху гърба на Гриф като дюшек, пълен с олово. Гриф слезе от стола си и се опита да отблъсне мъжа. Настъпи шумно тътрене на крака, хората се отдръпваха. Чу се звън от счупена чаша. Двама бодигарда се появиха и отблъснаха нападателите, вкопчени в гърба на Гриф.

— Престанете!

Единият бодигард натисна Гриф по рамото, изблъсквайки го няколко стъпки назад. Гриф не оказа съпротивление. Той вдигна ръце.

— Не исках никакви неприятности. Не го исках.

Яките момчета хванаха двамата заядливици и ги изведоха навън. Но шоуто не беше свършило. Всички очи останаха вперени в Гриф, особено след като бе разпознат. Името му се понесе шепнешком през тълпата като разстилащо се петно.

Барманът му даде сметката. Преди да е успял да плати, един млад мъж в модерен костюм изникна до него. Явно беше дежурният.

— За сметка на заведението е — обърна се той към бармана, който кимна и прибра касовата бележка.

Гриф каза:

— Благодаря.

Но изражението на младия мъж не беше добродушно.

— Моля ви да напуснете и да не идвате повече.

Гняв и объркване накараха лицето на Гриф да пламне.

— Не съм направил нищо.

— Моля ви да напуснете и да не се връщате — повтори мъжът.

Гриф го гледа още известно време, след което го блъсна настрана и мина покрай него. Тълпата се раздели да му стори път. Когато достигна до вратата, един от бодигардовете я задържа отворена, за да мине. Когато прекрачи прага, Гриф го чу да промърморва:

— Духач мръсен!

Отвън въздухът го обви като мокър саван. Щеше да се освободи от тежката, спарена атмосфера, но не и от гнева си. Беше си седял вътре кротко, замислен за своите си работи, не обиждаше никого, а изведнъж го накараха да напусне и да не се връща — и то човек, облечен в една от онези ризи, които бе отминал в „Нейманс“, защото изглеждаха прекалено педерастки.

Да им го начука. Беше ял по-хубави бургери в „Дейли куин“ за много по-малко пари, така че какво му пукаше?

Пукаше му, защото бе унижен пред хората, които преди му се възхищаваха. И да слезе от суперзвезда в „Каубоите“, заобиколен от медийни фотографи и крещящи фенове до това, да го ескортират от една прехвалена дупка за бургери, беше истинско падение.

Той отиде до колата си и я отключи. Преди да е успял да отвори вратата, беше хванат изотзад и хвърлен с все сила към задния панел.

— Не сме приключили с теб — беше мъжът от бара, онзи, който първо го беше заговорил. Приятелчето му стоеше близо до него. Не

бяха пияни. Изглеждаха напълно трезви. И Гриф осъзна с болезнена яснота, че съвсем не са раздразнени фенове.

— Това ти е за китката ми! — озъби му се мъжът. И заби юмрук в стомаха му.

Не, помисли си Гриф, докато коленете му се подгъваха, тези момчета не са спортни фенове с бирени шкембета под коланите. Те са професионалисти.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Фостър?

— М-м-м?

— Ще идваш ли утре в офиса?

Той остави книгата, която четеше и погледна Лора. Тя си беше донесла работа за вкъщи. След вечерята беше седнала на дивана в библиотеката, преглеждайки цял куп доклади.

— Ако ме искаш.

— Някои от тези неща са над възможностите ми — каза тя. — Става въпрос за технически подробности, които изискват твоята намеса. Почти седмица откак не си идвал в офиса. Мисля, че е важно за теб да присъстваш, когато можеш.

— Мислиш ли, че мишките играят?

Тя се засмя.

— Не, защото те знаят, че ще изпортят всеки, който безделничи — тя се поколеба, след това продължи: — Мисля, че за теб е важно.

— О, значи мислиш, че аз *безделнича!*

Тя подпря ръце на кръста си и се престори на ядосана.

— Сражение ли започваш?

— Окей, край на дразненето. Но нали наистина разбираш, че само за това, че физически не съм в офиса, не означава, че не работя.

— Знам, че умът ти е винаги зает, но човек се активизира, когато е в офиса.

Той се замисли за миг.

— Изпълняваш работата си, освен това ме заместваш. Идва ли ти в повече двойното натоварване?

Беше докоснал чувствителна струна.

— Ти мислиш ли, че е така?

— Съвсем не. Просто забелязах, че си изморена.

Тя изчака няколко мига, после каза:

— Тревожа се за теб, не за себе си. Ти обичаш „Сън Саут“. Това е душата ти. Нуждаеш се от тази авиолиния, както и тя се нуждае от теб.

Освен това кога за последен път сме излизали на вечеря?

Той отметна глава назад.

— Съжалявам. Трябва да съм пропуснал прехода. Кога сменихме темата?

— Не сме. Темата е същата.

— Така ли?

— Вече рядко се срещаме с приятели. Не мога да си спомня кога за последен път сме излизали или сме имали гости. През повечето дни стоиш тук. Единственото, което правя аз, е да работя. Обичам работата си и не се оплаквам, но... — тя спря и остави изречението недовършено.

— Цикълът ти е дошъл.

Тя вдигна глава, срещна погледа му и когато раменете ѝ бавно се отпуснаха, кимна:

— Съжалявам.

Той се намръщи със съжаление.

— Знаех си.

— Заради опяването ми?

— Не. Това беше първата сутрин, когато не те попитах за цикъла ти.

— Фостър — беше сбъркала. В изражението му нямаше съжаление, а самообвинение. Той беше следил цикъла ѝ прилежно, питайки я всеки ден, понякога по няколко пъти дневно.

— Тази сутрин пропуснах, не станах навреме да те видя, преди да излезеш за сутрешното заседание. Не те попитах.

— Фостър, независимо дали вярваш, менструалният цикъл не зависи от това дали питаш за него или не.

— Закъсня.

— Само два дни.

— Защо закъсня?

— Не знам.

— Преди никога не е закъснявал.

— Обикновено не.

— А сега защо?

— Не знам, Фостър — каза тя, опитвайки се да сдържи нетърпението си. — Заради стреса, може би.

— По дяволите! — той удари три пъти ръчките на инвалидната си количка. — Когато не ти дойде преди два дни, започнах да се надявам. Трябваше да попитам. Ако бях попитал...

— Щях да имам менструация така или иначе.

— Няма как да знаем.

— Аз знам. Температурата ми беше понижена, което показва, че не съм била бременна. Имах болки дни наред. Затова съм заядлива и уморена. Надявах се, че съм сбъркала, но... — тя поклати глава замислено. — Страхувах се да ти кажа.

— Не си виновна ти. Ела.

Нежният му тон я накара да остави настрана документите. Когато протегна ръце към него, той я намести на скута си. Тя седна предпазливо.

— Да не те заболи.

— Само ако можеше — те се усмигнаха един на друг, но отново не изрекоха онова, което завинаги бе променило живота им. Той стисна рамото ѝ нежно. — Това е разочароващо, но не е поражение. Правиш всичко, каквото можеш.

— Което очевидно не е достатъчно.

— Успехът е само отложен. Което не е равно на провал.

Тя наклони глава, промърморвайки:

— Познаваш ме толкова добре.

— Просто знам как работи мозъкът ти.

И двамата амбициозни и решителни, бяха сравнявали детските си години и бяха открили, че независимо от огромната финансова пропаст между тях, си приличаха невероятно много. Нейните родители, както и неговите, бяха очаквали много от единствените си деца.

Бащите и на двамата бяха властни, но не неприятни. Натискът, който бяха упражнявали над децата си, за да успеят, беше по-скоро загатнат, отколкото явен, което не го правеше по-малко ефикасен.

Нейният баща беше от ВВС, пилот на бомбардировач, който беше служил във Виетнам. След войната беше станал изпитател и инструктор. По природа смел и готов да поема рискове, той караше мотоциклета си без каска, гмуркаше се и скачаше с бърнджи.

Умря в съня си. Мозъчен аневризъм. Никога не разбра какво го покоси.

Лора го бе обожавала и понесе тежко смъртта му не само защото ѝ изглеждаше несправедлива, а и защото не беше доживял, за да види как тя постига целите си.

Майка ѝ смяташе, че друг като него няма. Той бе нейният герой. Тя се прекланяше пред него и така и не успя да се съвземе от шока, намирайки го да лежи мъртъв до нея. Мъката ѝ прерасна в депресия. Лора бе безсилна да я спре и тя постепенно отнесе живота на майка ѝ.

Лора бе отличничка, студентката, която винаги произнасяше речите в университета. Бе постигнала всяка цел, която си бе поставила. Родителите ѝ открито показваха гордостта си от нея. Наричаха я своето върховно постижение. Но след тяхната смърт тя имаше чувството, че не е оправдала надеждите им. Фостър го знаеше. Тя насочи пръст към него и каза:

— Не започвай с онова психо бръцолевене как не съм искала да разочаровам родителите си.

— Окей.

— Но това е, което мислиш — обвини го тя. — Както мислиш, че си виновен за дето не си ме попитал за цикъла ми тази сутрин.

Той се засмя.

— Кой кого познава добре?

Тя разроши косата му.

— Знам, че не обичаш да променяш установения си ред, защото ако го направиш, ще се случат ужасни неща. Не е ли това принципът, според който живееш, Фостър Спийкман?

— А сега е налице доказателство колко разумен е този принцип.

— Законите на природата също са разумни — тя вдигна рамене.
— Една яйцеклетка не е била оплодена. Толкова е просто.

Той поклати глава упорито.

— Нищо не е толкова просто.

— Фостър...

— Неоспоримо е, Лора. Неписани закони управляват живота.

— Възможно е в някаква степен, но...

— Няма „но“. Съществуват космически структури, които никога не бива да нарушава. Ако го направи, последствията могат да бъдат жестоки.

Отпускайки глава, тя произнесе нежно:

— Като смяната на шофьори в последната минута.

— Исусе! Сега ставаш дори по-нещастна — той притисна главата ѝ към гърдите си и я погали по гърба.

Не можеше да спори за това с него. Би било свършено напразно. Малко, след като се бяха оженили, в опит да разбере по-добре неговата мания за подреденост, тя бе разговаряла с психиатъра му. Той бе обяснил, че Фостър е убеден в това, че безпорядъкът вещае нещастие. Структурите не могат да бъдат нарушавани. Сериите не бива да се прекъсват. Фостър го вярваше с цялото си сърце, ум и душа и докторът ѝ бе казал, че опитът да бъде убеден в обратното, е чиста загуба на време.

— Той се справя с това изключително добре — беше ѝ казал лекарят. — Но би било полезно да помните, че това, което за вас е спънка, за него е хаос.

Мълчаливо съгласявайки се да оставят напрежението да спадне, двамата останаха да седят тихо. След известно време Фостър се обади:

— Гриф Бъркет също ще бъде разочарован.

— Да. Ще трябва да чака най-малко до другия месец за половината си милион.

Той не я беше питал нищо определено за първата ѝ среща с Бъркет. Когато се бе прибрала онази вечер, беше му разказала подробно всичко, което се беше случило в офиса, но не бе споменала нищо по този въпрос, докато не я попита.

— Как мина срещата ти с Бъркет?

— Бързо. Направи каквото трябваше и си тръгна.

Не беше словоохотлива и той не зададе повече въпроси, може би усещайки, че навлизането в подробности ще ѝ причини неудобство.

— Значи ще му се обадиш отново след около две седмици?

Тя изправи гърба си и го погледна дълбоко в очите:

— Искаш ли да го направя, Фостър?

— Да. Освен ако не е непоносимо за теб.

Тя поклати глава и отклони поглед.

— Щом ти можеш да го понесеш, мога и аз.

— Значи сме съгласни и двамата.

— Да.

— Това е, което искаме.

— Знам. Само се надявам да се случи скоро.

— И двамата го искаме.

— Обичам те, Фостър.

— И аз те обичам — той обърна главата й отново към себе си и каза: — Това е, което искаме.

* * *

Седмица след боя Гриф започна да вярва, че ще живее. През изминалите шест дни не беше толкова сигурен.

Кучите синове дори не бяха го били достатъчно, за да изпадне в безсъзнание. И това е било съвсем предумишлено. Искаха да чувства всеки удар, всяко блъскане. Искаха да е в съзнание и когато вдигнат главата му за косата и посочат към паркираната наблизо кола, той да разбере, че това е маслинозеленият седан на Родарт и да види запалените му фарове. Не искаха да е зашеметен или объркан. Искаха да помни побоя и кой стои зад него.

Бяха му причинили сътресение на мозъка. Беше му се случвало няколко пъти във футбола, така че разпозна симптомите. Въпреки, че не получи амнезия, каквато понякога придружаваше сътресението, гаденето, световъртежът и размазаният образ го измъчваха двадесет и четири часа.

Подреден така, той не можеше да направи нищо, освен да се обади на 911 и да извика линейка на паркинга. Но едно отиване в спешното би означавало писмена работа, полиция. Един Господ знае само какво още.

Някак си успя да се намъкне в колата си и да се прибере вкъщи, преди очите му да се подуят напълно. След това гълташе таблетки ибупрофен на всеки два часа и се опитваше да намери такава поза за лежане, която да не води до пулсираща болка. Не се притесняваше за вътрешни наранявания. Професионалистите знаеха как да го бият, за да усеща, но не искаха да си цапат ръцете със смъртта му. Ако искаха, щеше да е мъртъв. Искаха да го накарат да се моли да е мъртъв.

Ставаше единствено, за да отиде до тоалетната и то чак тогава, когато мехурът му бе пълен до пръсване. Вървеше като старец, приведен в кръста, тътрейки се, защото всеки път, когато се опитваше да вдигне крака си, режеща болка ниско в гърба извикваше сълзи в очите му.

Вчера подвижността му се подобри малко. Тази сутрин бе придобил достатъчно смелост да си вземе душ. Горещата вода му действаше благотворно, облекчаваше болките му.

Банята вонеше, защото не беше сменил чаршафите. Ставаше му лошо да гледа вече тези четири стени, затова излезе от стаята за първи път след една седмица. Мисълта за кафе му се видя приятна. Осъзна, че е безумно гладен. Нещата изглежда отиваха към оправяне.

Той загребваше бърканите яйца направо от тигана, когато звънецът на вратата иззвъня.

— Кой ли е, по дяволите? — не можа да се сети за никой, който би дошъл тук.

Замъкна се до входната врата и погледна през шпионката.

— Сигурно се шегуваш! — промърмори той и додаде: — *Мамка му!*

— Гриф?

Гриф увеси глава и я поклати, удивен от отвратителния си късмет.

— Да. Един момент — той се зае с ключалките, с които се бе снабдил за по-сигурно, когато се върна онази нощ след побоя; страхуваше се, че главорезите на Родарт могат да се върнат за втори рунд.

Той отвори вратата.

— Здравей.

Служителят, отговарящ за пробацията му, направо зяпна.

— Пресвети боже! Какво ти се е случило?

Беше се срещнал с Джери Арнолд в офиса му седмица, след като говори с него по телефона. Беше разбрал, че среща очи в очи може да му бъде от по-голяма полза. Когато излезе след десет минутния разговор, знаеше, че е спечелил няколко точки.

Сега доброто мнение на Арнолд за него беше подложено на риск. Обикновено Гриф би се извисявал над ниския, набит чернокож мъж. Днес, превит под шейсетградусов ъгъл в най-добрия случай, те бяха на едно ниво.

— Какво се е случило? — повтори Арнолд.

Това бе най-дългото време от седмица насам, в което Гриф не беше в леглото, и той усети, че главата му е замаяна и трепери.

— Влез — обръщайки се с гръб към госта си, той бавно се дотътри до най-близкия стол и се отпусна в него колкото се може по-внимателно. Дори и така, болката, утихнала след топлия душ, се събуди отново.

— Разполагай се, Джери — каза той, посочвайки другия стол.

Арнолд, облечен като бюрократ и със съответното поведение, приличаше на мъж с големи отговорности и с много неща, за които има да мисли — жена, ипотека, няколко деца, които отглежда със заплатата си на държавен чиновник. И един ненадежден бивш затворник, когото да дундурка. Той сложи ръце на хълбоците си, в този миг напомняше на тренъора.

— Ще ми кажеш ли, или...?

— Хвърлиха ме в клетката на горилите в зоологическата градина. Тези гадняри могат да бъдат много раздразнителни.

На Арнолд не му беше забавно. Гриф въздъхна с примирение и болка.

— Налетях на няколко бивши мои фенове. Последния, м-м-м, четвъртък, мисля, че беше.

— И продължаваш да изглеждаш толкова зле?

— Не се тревожи. Боли много по-лошо, отколкото изглежда — той се ухили, но другият мъж остана намръщен.

— Ходи ли в спешното? Прегледаха ли те?

Гриф поклати глава.

— Нито пък съм съобщавал на полицията. Бяха просто група пияни. Нападнаха ме на паркинга на ресторанта — той направи жест, който омаловажаваше важността на инцидента. — Не отвърнах на боя, така че не трябва да се тревожиш, че могат да повдигнат обвинение срещу мен.

Най-после Арнолд седна.

— Случват ли се много такива неща?

— Получавам злобни погледни, но за първи път враждебността се проявява физически. Както казах, бяха пияни — той даде твърде нормална версия на случилото се.

— Смяташ ли, че „Виста“ стоят зад това?

— „Виста“? — изсумтя Гриф. — Ако бяха те, нямаше да седя сега тук и да си говоря с теб за това. Няма нищо, Джери. Кълна се в бога. Чувствам се много по-добре.

Арнолд погледна студената пот, която беше избила по челото му, но не каза нищо повече.

— Иначе как се чувстваш?

— Добре.

Надзорникът огледа апартамента, хвърли поглед към луксозния телевизор, към новата мебелировка.

— Приятно местенце.

— Благодаря.

Очите му се върнаха отново към него.

— Как си платил за него?

— В брой. Които получих законно.

— Как?

— Няма нищо общо с „Виста“, нищо! Не съм нарушил никакви закони. Не съм залагал.

— Вече имаш работа?

— Погледнах някои неща.

— Ходил си на интервю...

— Не се получи.

— Какво беше?

— Не получих работата, така че какво значение има?

Арнолд не показва видима тревога, но повтори натъртено:

— Какво беше?

Гриф отвърна примирено:

— Попитах един спортен журналист дали мога да върша грубата работа вместо него. Чувал ли си за Боли Рич?

— Чета репортажите му.

— Предложих да стана един от сътрудниците му. Отказа ми — всъщност Гриф беше доволен, че Арнолд го е притиснал за това. Надяваше се отговорният за пробацията му служител да се обади на Боли за потвърждение. Боли щеше да потвърди, че Гриф се е опитал сериозно да си намери работа.

— Нещо друго?

— Нищо конкретно — предполагаше, че Арнолд ще остави нещата така, защото той всъщност харесваше този човек. Имаше гадна работа, но все някой трябваше да я върши. Гриф нямаше нищо лично против него и не му беше приятно, че се налага да го лъже.

— Обади ми се веднага, щом започнеш някъде. Ще е добре за досието ти.

— Ще го направя. Щом започна.

— Но междувременно никакви залагания, никаква „Виста“.

— По дяволите, знам.

— Без значение колко си обезкуражен.

— Повярвай ми, Джери, не искам да имам нищо общо с тях.

— Вярвам ти — каза го така, сякаш искаше да му вярва, но не вярваше. — Опитай да стоиш далеч от местата, на които може да се натъкнеш на футболни фенове.

Гриф го погледна. Смутен, мъжът каза:

— Трудно е, знам, но се опитай да не провокираш друг инцидент.

— Не съм провокирал този инцидент.

— Вярвам го — този път наистина звучеше искрено. Той се изправи да си тръгне. Гриф се опита да не показва облекчението си. — Остани на мястото си — каза Арнолд, когато Гриф се надигна. — Ще си изляза сам. — Той тръгна, но се обърна: — Да имаш някакви вести от Родарт?

Гриф беше благодарен на маскировъчния ефект на отоците и натъртванията по лицето си.

— Всъщност, показва се пред затвора в деня, в който ме освободиха — призна това, в случай, че въпросът беше подвеждащ. Арнолд може да беше във връзка с Уайът Търнър, който да му е споменал за нежеланата поява на Родарт.

— Говори ли с него тогава?

— Не — отново истината.

— Той е беля за теб. Последният човек, когото би искал да видиш, идва.

— Можеш да го кажеш отново.

— Бих искал да знам, ако се навърта. Всъщност, необходимо е да знам.

— Абсолютно.

— Ще е дяволски тъпо да тръгнеш да се срещаш с него насаме, Гриф.

— Няма.

Арнолд замислено прокара пръсти по вратовръзката си.

— При репутацията, която има, съм малко изненадан, че стои на дистанция. И нищо от него от онзи ден при затвора, а?

— Не. Нищо.

Толкова не му се искаше да лъже.

* * *

Физическата издръжливост на Гриф и състоянието му се подобряваха. През седмицата, последвала изненадващото посещение на Джери Арнолд, отоците около очите и устата му спаднаха и лицето му започна да възвръща предишния си вид.

Натъртванията изсветляха до мръсно зелено-жълто, след това зеленото избледня, оставяйки навсякъде жълтевина. Раната над веждата му беше редуцирана до бледа розова черта. Съвсем в стила на бледата розова черта през скулата му, трайният подарък, който Родарт си бе направил онази нощ в гаража.

Родарт имаше да отговаря за цял куп неща. Въпреки онова, което бе казал на отговорника за пробацията му, Гриф нямаше да чака възможността да си върне тъпкано на наглото животно.

Той още не бе възобновил многокилометровите си обиколки, но си беше преплувал дължините последните два дни. Мускулите го боляха, но по онзи хубав начин, който се получаваше от упражнения, а не от удари с юмруци, който те кара да се чувстваш като кайма.

Не беше достигнал до предишната си скорост, но поне не се движеше като деветдесетгодишен старец с артрит на всяка става. Чувстваше се повече като самия себе си. Което беше добре. Защото Лора Спийкман му звънна една сутрин, тъкмо когато излизаше от душа.

— В един часа?

— Става.

— Ще се видим тогава.

Той се огледа в цял ръст в голямото огледало на гърба на вратата на банята. Ако преди бе извърнала глава от него, то като го видеше днес, щеше направо да припадне. Наистина, видът му се беше подобрил, но продължаваше да изглежда като че ли са го пребили много здраво.

Той си хвърли още един критичен поглед отгоре до долу в огледалото, отпред и отзад. *Хубавото е, помисли си той, че няма да ме види гол.*

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Лора му отвори вратата, след което отстъпи встрани и му махна да влезе. Без спортно сако този път, забеляза тя. Беше облякъл бяло памучно поло, носеше кафявите каубойски обувки, с които го беше видяла предишните два пъти. Държеше малка хартиена торбичка.

Тя затвори вратата и се присъедини към него в дневната, когато сваляше тъмните си очила. Едва се сдържа да не зяпне. Лицето му, главно около очите и по дължината на челюстта, беше натъртено.

Съдейки по цвета на ударените места, бяха поне от седмица. Трябва да са били ужасни в началото. Раната над веждата му беше нова. Тази на скулата изглеждаше по-бледа, отколкото е била преди месец.

Или беше склонен към инциденти, или...

Тя не желаше да размишлява над това „или“. Никоя от възможностите, които ѝ минаха мигновено през ума, не бяха добри.

Той забеляза, че го гледа, но тъй като нито призна, нито обясни съсипания си вид, тя не го попита нищо. Той остави слънчевите си очила и торбичката на масичката за кафе, после остана загледан в затворената врата на шкафчето няколко минути, преди да се обърне отново към нея:

— Не стана ли?

Тъй като тя продължаваше да се пита за обстоятелствата, причинили контузиите по лицето му, минаха две-три секунди, преди въпросът да стигне до съзнанието ѝ. Като гледаше настрани, тя поклати глава:

— Ако беше станало, нямаше да сме тук.

— Така е.

Климатикът се изключи. Без мекото му свистене къщата изглеждаше напълно тиха.

— Ами...

— Аз...

Заговориха едновременно. Лора му направи знак да мине напред.

Той се протегна към малката торбичка, която бе донесъл и ѝ я подаде:

— Донесох това.

Тя го погледна с любопитство, после отвори торбичката и надникна вътре. Когато видя кутийката, сърцето ѝ забави такт.

— Това е... въз... не е от онези, които убиват спермата — каза той. — Два пъти проверих, защото някои от тях го правят. Използвайте го, искам да кажа.

Тъй като не вярваше, че е способна да произнесе и дума, тя кимна.

Каубойските обувки се преместиха леко.

— Просто си помислих, след като...

— Да. Благодаря ви — преди да е успял да каже нещо друго, тя бързо се насочи към спалнята.

Щом се озова вътре, затвори вратата и се облегна на нея. Стискаше торбичката силно. Дланите ѝ бяха влажни. Това беше глупаво, да се вълнува така. Но това, което я развълнува повече от тубичката лубрикант беше, че му бе хрумнало да я донесе. Значи си беше мислил за това какво ще правят днес.

Тя остави дамската си чанта на тоалетната масичка и отиде в банята. Огледалото над мивката отрази образа ѝ, който изглеждаше изненадващо нормален. Тъмна коса. Сиви очи, на границата със зеленото, характерна черна точица в дясното. Лице с триъгълна форма, челото малко по-широко от челюстта. Би изглеждала прекалено морална, ако не бяха устните ѝ, които бяха пълни и — бяха ѝ го казвали — секси.

Цветът ѝ беше малко по-силен. Отдаде го на обедната жега.

Преди месец, както и днес, тя внимателно бе подбирала какво да облече, спирайки се на най-строгите си бизнес костюми. Нищо прекалено женствено, определено нищо предизвикателно. Тя свали самото, полата и обувките си. Както преди, остави горницето, което днес представляваше обикновена тениска с остро деколте, светлосиня, не прекалено впитана. Махна също така трите реда сребърни синджирчета около врата си, които по някакъв начин я караха да се чувства по-облечена, отколкото гола.

Извади кутийката от торбичката, отвори я и измъкна тубичката. За да се убеди, че не е сбъркал, тя прочете дума по дума етикета. Два

пъти.

* * *

Страхувайки се, че се е забавила прекалено дълго, тя излезе бързо от банята, вдигна чаршафите и се качи на леглото. Свали бикините си и ги пхна между матраците, както бе направила предишния път. Вдигна чаршафа до кръста си, после малко по-нагоре.

Какво правеше той отвън?

Всъщност, знаеше какво прави. Само се питаше какво прави. Дали стоеше изправен? Или лежеше на дивана? Дали изпитваше някаква неловкост? Безпокоеше ли се поне малко как ще се представи? Питаше ли се и той какво си мисли тя, докато го чака?

Не беше чула да идва никакъв звук от дневната както миналия път, така и сега, затова си помисли, че е решил да се възползва от списанията, а не от видеото.

А може би нямаше нужда нито от едното, нито от другото, а просто си фантазираше, отдаваше се на собствените си похотливи представи. Сигурно беше спал с безброй жени. Когато беше футболна звезда, жените сигурно са се избивали за него. Без съмнение, и сега сигурно биха го правили. Сигурно имаше стотици еротични преживявания, от които да черпи.

Какви ли жени му харесваха? Високи или дребни, по-слаби и атлетични или закръглени? Брюнетки?

Почукването му беше тихо, но въпреки това я сепна. Тя си пое дълбоко дъх.

— Влез.

Той пристъпи вътре. Въпреки, че бяха само двамата в къщата, той затвори вратата. Дори без обувките си изглеждаше висок в рамките на спалнята. Очите им се срещнаха за един кратък миг, когато тръгна към леглото. Седна на ръба му, с гръб към нея.

Той се поколеба малко, после вдигна бедрата си достатъчно високо, за да се освободи от джинсите си. Остави ги да лежат на пода. Тя си помисли, че събува и чорапите си, но не беше сигурна.

Той понечи да се пхне между чаршафите, но промърмори нещо, което тя не разбра. Насочи поглед към него, за да го попита какво е

казал, точно в момента, когато той пъхна палци под горния ръб на боксерките си и ги събу.

Зърна линията, очертана от загара на кръста му. Имаше рязък контраст между кафявата кожа над нея и бялата кожа — *мили боже* — отдолу. След това долната част на ризата му закри всичко.

Той вдигна чаршафа и се вмъкна в леглото до нея.

— Използва ли го?

— Да.

Без повече предисловия, той се прехвърли върху нея и раздели коленете ѝ със своите. Първият тласък мушна главичката на члена му в нея. И толкова. Тя затвори очи и извърна главата си, но можеше да усети как гледа към нея обезсърчено и с гняв.

Използвайки едната си опъната ръка, за да се подпре, той провря другата между двете им тела. Това я накара да се напрегне. Но той не я докосна, продължи кратките си, бързи тласъци. Няколко пъти глезените му я докоснаха.

Скоро тя усети стягането на мускулите му. Той започна да диша задъхано и горещо в лицето ѝ. Простена тихо, преди да махне провряната си ръка между тях, направи един силен и дълбок тласък в нея и свърши.

Ръката, с която се беше подпирал, се отпусна. Той се срина обезсилено върху нея с цялата си тежест. Загоряла кожа и бяла кожа. Пое си дълбоко дъх и бавно се отдръпна. Отмести десния си крак. Беше мускулист и твърд срещу вътрешността на бедрото ѝ и я гъделичкаше с косъмчетата си. Ризата му беше леко влажна от пот. Мокротата бе проникнала през тениската ѝ и достигна кожата ѝ. Можеше да усети мириса на неговата пот. Сапунът. Спермата.

Когато той се дръпна, направи го рязко, както когато човек е на границата и мускулят му се свива в силен спазъм. Изправи глава и се надигна, но се стовари върху нея. Лора, без да разбира какво се е случило, се опита да го оттласне.

— Отпусни се — изръмжа той.

Едва тогава видя проблема. Едно от синджирчетата ѝ се беше закачило в копче на ризата му. Той се опита да се справи, ругаейки под нос, докато се освободи.

По-малко от пет минути, след като бе събул боксерките си, той ги надяна отново. Лора беше извърнала очи, но с периферното си зрение

проследи движенията му, които бяха резки и отривисти, като на ядосан човек, който едва се сдържа.

Той натъпка ризата в джинсите си, сякаш ѝ се гневеше. Дръпна ципа бързо, но се забави с катарамата. Когато най-сетне успя, коланът му отиде на мястото си с леко шляпване. Тогава се обърна към нея.

— Защо ме излъга?

— Не го използвах, защото се страхувах да не бъде различно.

— Дяволски си права, че щеше да е различно. Точно затова го донесох.

— Искам да кажа, че се страхувах да не попречи на зачеването.

— Казах ти, че няма да попречи.

— Може да оказва влияние върху подвижността на сперматозоидите. По някакъв начин. Не знам — каза тя отбранително. — Просто не исках да поемам риск.

— Не исках да те нараня отново — жарта, с която го изрече, изненада и него толкова, колкото и нея. Това ги накара да замълчат. Най-накрая той произнесе: — Виж, знам, че имаш ниско мнение за мен. Мислиш, че съм човек извън закона. Престъпник. Як, тъп футболист. Е, добре. Мисли каквото си искаш.

Той направи пауза, за да си поеме дъх и когато заговори отново, гласът му беше пресипнал.

— Но аз те нараних. Два пъти. И ме обижда това, че си мислиш, че не ми пука. Защото не е така.

Тя седна в леглото, но остави чаршафа да я покрива до кръста.

— Не би трябвало да има значение за теб.

— Има.

— Но не би трябвало — той бе провокирал емоционален отговор от нея, а тя не искаше да изпитва никаква емоция, дори гняв. — Няма никакво значение нито как ти се чувстваш, нито как аз се чувствам.

— Разбирам го. Но ако искаш да го правиш по този начин, можеш поне да направиш така, че да ти е по-лесно. Защо ти не гледаш мръсните филми? — той вдигна ръце, за да спре коментара ѝ. — Забрави, забрави.

После отново замълча, пое си няколко пъти дълбоко дъх и след това каза:

— Без обидчивост, без каквито и да е чувства. Отлично. Защото и аз не съм много по това. Без целувки или любовна игра, защото това

ще... Защото... Схващам защо не бива да има целувки и милувки, окей? Но не бихме ли могли поне да поговорим първо?

— За какво?

— Защото може би тогава ще спреш да се свиваш, а аз няма да се чувствам сякаш те изнасилвам.

— Не мисля за това като за изнасилване.

Той изсумтя.

— Би могла да ме излъжеш. А ти дори не ме поглеждаш.

Тя му хвърли многозначителен поглед, но не изрази гласно мислите си — което изглежда щеше да направи нещата и за двамата по-трудни, а не по-лесни.

Той изглежда също го разбра, защото се обърна и смотолеви няколко ругатни. Вдигна лицето си нагоре към тавана, подпря ръце на хълбоците си и издиша силно. След това прокара пръсти през косата си.

— Исусе — след малко я погледна отново. — Идвам, влизам тук, и дори не се поглеждаме. А ти лежиш тихо, без да мръднеш, покорна на съдбата, по-лошо, отколкото да си мъртва. Как мислиш ме кара да се чувствам това?

— Не ме интересува как те кара да се чувстваш — интересувах се я, но нямаше да си го признае пред него.

Всъщност, грижата му за нея я трогна и това бе проява на опасна сантименталност. Не можеха да бъдат приятели. Или врагове. Не можеха да бъдат нищо един за друг. Между тях не трябваше да има нищо, освен пълно безразличие, иначе тя можеше никога да не се върне в тази къща.

Чертите ѝ бяха безстрастни, тонът ѝ хладен, когато каза:

— Биология, господин Бъркет. Нищо повече.

— Тогава защо не ме накара да онанирам, да се изпразня в бутилка и да приключи? Показа ми ясно колко ти е противно да съм върху теб. Признай си, разстройваш се, когато слагам ръката си тук долу. По дяволите, паникьоса се, когато синджирчето ти се закачи в копчето ми. Ако ти е чак толкова отвратително, защо се подлагаш на всичко това?

— Мислех, че си го разбрал.

— Ти си шофирала в нощта, когато съпругът ти е загубил мъжествеността си. Горката ти. Приела си да носиш този кръст през

останалата част от живота си. Това е твоето покаяние, разбирам. Да му го начукаш на отрепка като мен. Това ли е?

Беше докоснал отворена рана и тя се сопна, самозащитавайки се:

— Щом аз мога да го издържа, значи и ти можеш.

Изражението му се промени, срещайки очите ѝ. Кожата на лицето му беше опъната.

— Не съм подписвал, за да ме обиждат.

— Нито пък аз съм обещавала да водя любезни разговори. Спри да се тревожиш за това как се чувствам и просто...

— Играй ролята си на разплодно животно.

— Това е, което се съгласи да правиш.

— Ами, премислих споразумението ни. Не ми трябва тези лайна.

— Не. Само милионите ни.

Той я гледа в продължение на няколко секунди, после се обърна. Стигна до вратата с две дълги крачки и я отвори толкова рязко, че тя се удари в стената.

— Щях да кажа „да ти го начукам, лейди“, но вече го направих.

* * *

Той затръшна входната врата на тръгване с мисълта, че го прави за последен път. Дори ако искаше да се върне обратно, а той не го искаше, поведението му на излизане беше достатъчна причина да го уволнят.

Да го уволнят! Сякаш това беше нормална работа. Сякаш условията на занятието му бяха изобщо договорирани писмено. Представи си как след време го интервюира някой бъдещ работодател.

Каква беше последната ви работа, господин Бъркет?

Платиха ми да чукам жената на онзи богат перко.

Аха. И вие не свършихте работата.

О, не, свърших я отлично.

Тogaва каква е причината за уволнението ви?

Търпението ми се изчерпа и я наругах.

Разбирам. И единственото, което трябваше да направите, беше да отидете, да си държите устата затворена и просто да я

чукате?

Точно така.

Май не сте много умен, господин Бъркет, а?

Явно не.

Звучеше като долнопробна шега.

Тя сигурно беше паркирала отзад, където той бе спрял първия път, защото червената хонда беше единствената кола на алеята. За времето, докато стигна до нея, вече бе обмислил как да се върне и да се извини. Все още беше бесен, но не можеше да си позволи този гняв. Цената беше половин милион долара сега и още милиони по-нататък. Не си струваше. Не и в дългосрочен план.

Той се завъртя на пети и тръгна обратно към къщата, когато забеляза нещо, което го накара да се приближи още.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Родарт беше паркирал на пресечката. Предното стъкло на колата му отразяваше разлистените дървета отгоре, така че Гриф не можеше да го види. Но беше протегнал ръката си извън стъклото и му помаха приятелски.

Гриф забрави напълно за извинението към Лора Спийкман. Изтича до хондата, метна се в нея и запали двигателя. Гумите оставиха следи по алеята, докато излизаше на заден. Преодоля бързо краткото разстояние и спря с писък на половин инч от решетката на седана на Родарт. Беше вън от хондата, преди инерцията да се е успокоила.

Родарт го чакаше. Двигателят му не беше включен, но стъклото на прозореца откъм шофьорското място беше спуснато. Гриф положи нечовешко усилие да се удържи да не го стисне за врата и да го измъкне през този прозорец.

— Ти си долен страхливец, Родарт.

— Да не се опитваш да ме засегнеш?

— Наемаш главорези да ти вършат мръсната работа, когато се касае за мъже. А жените ги пребиваш сам.

— Като заговори за това, как е любимата ти курва? — Родарт се разсмя на гневното изражение върху лицето на Гриф. — Окей, малко се поувлякох. Защо не се оплака от мен на полицията?

— Такова беше решението на Марша.

— Но се обзалагам, че не си му се противопоставил, нали? Само мисълта за полиция кара сфинктера ти да се свива, не е ли така? Чух, че са ти се нахвърлили двама бивши фенове.

— Бяха професионалисти.

— Убеден ли си?

— Ти беше зад тях.

Родарт размаха пръст към него.

— Но не подаде оплакване в полицията. Бас ловя, че не си казал и на адвоката си. Нито на надзорника си. Джери Арнолд, така ли беше?

— Знаеш кой отговаря за пробацията ми? — Гриф съжали за въпроса си в мига, в който го зададе. Показа колко изненадан и разтревожен е от това, че Родарт е така добре запознат с живота му.

Родарт се ухили.

— Знам много за теб, номер десет.

Сигурно знаеше. Сигурно го беше следил, иначе нямаше да знае, че Гриф е бил точно в онзи спортен бар в нощта, когато онези животни му се нахвърлиха. Нямаше да знае също да го търси тук, на тази улица, днес. Точно сега.

Исусе.

И преди Гриф да е осъзнал напълно тревожните изводи, които следваха от това, Родарт каза:

— Единственото нещо, което не зная, е името на новата ти пачавра там.

Гриф обърна бързо глава и видя как Лора Спийкман изкарва колата си на алеята. За щастие, потегли в обратната посока.

— Агент по имотите — каза Гриф. — Показваше ми къщата.

Родарт се изкикоти.

— Търсиш къща, след като току-що се нанесе в двойния си апартамент?

— Оказа се, че кварталът не ми харесва много.

— Откъде получаваш пари, че да си купуваш такива скъпи играчки? Изглежда като система. Телевизор с голям екран. Все такива неща.

Умът на Гриф препускаше. Искаше му се да забие юмрук в муцуната на Родарт, защото всяка дума от нея увеличаваше тревогата му. Родарт го знаеше къде живее. Знаеше за какво харчи парите си. А сега знаеше и за тази къща. Най-обезпокоителното беше, че можеше да научи за споразумението му със семейство Спийкман.

— Виж — каза Родарт разговорливо, — това, което мисля, е, че преди да използваш големите си силни ръце на куотърбек, за да счупиш врата на Бил Бенди, си бръкнал с тези ръце в личната му спестовна касичка.

— Това са глупости и ти го знаеш. Как бих могъл да взема някакви пари? Бях арестуван на местопрестъплението.

— Технически — каза Родарт и направи ленив жест. — Преди да те осъдят, си успял да ги скриеш така, че никой да не може да ги

намери. Стояли са си някъде, трупали са лихви и са те чакали да ги изтеглиш. Сега вече са ти подръка. Точно както си го планирал.

Той млъкна, намръщи се и каза тъжно:

— Само дето онези от „Виста“ са наясно, Гриф, и това са техните пари, не твоите. Ще бъдат искрено благодарни на онзи, който може да им ги върне обратно.

— С други думи, на теб.

— Просто се опитвам да направя нещата по-лесни, това е. Правя услуга на всички. Тези момчета си прибират парите и просто забравят онова, което си направил на бедния стар Бенди. Разбираш ли за какво става дума? Колко приятно ще е за всички? — предразполагащата му усмивка се стопи. — Къде са парите?

— Заблуждаваш се. За Бенди. За мръсните капитали. За всичките шибани неща. Мислиш ли, че ако имах пари, щях да карам тази бричка? — той посочи с ръка към хондата. — Втора употреба, която купих от адвоката си.

Родарт го гледа известно време, после произнесе спокойно:

— Вадиш страшна фигура в това сако на „Армани“.

Гриф се опита да запази неутралното си изражение.

— Благодаря. Щеше да прилича на лайно върху теб.

Родарт се ухили.

— Боя се, че си прав. Нямам телосложението.

— Нямах и топките. Ако ги имаше, щеше да излезеш от тази грозна кола, да престанеш да отправяш завоалирани заплахи и да се биеш с мен като мъж.

Родарт направи физиономия, сякаш размисляше над думите му.

— Сигурен ли си, че го искаш, Гриф? Помисли добре.

Гриф кипеше вътрешно, но знаеше, че не може да излее яростта си. Ако се нахвърлеше на Родарт, щеше да даде на кучия син точно това, което той искаше.

— Марша не ти е казала нищо — каза той. — Съсипал си лицето й за нищо.

Родарт вдигна рамене.

— Предполагам. Не ми каза нищо полезно, от което разбрах, че няма да каже на никого нищо дълго време. Чудно ще е ако бъде в състояние да прави свирки с тази нейна овързана с жици челюст. И още нещо... — Гриф не ухапа, но Родарт все пак му каза: — Мисля,

че една курва няма да прави кой знае какви фасони да ѝ го начукват отзад.

Вълна от ярост обля Гриф. Родарт усети и се ухили.

— Правил ли си ѝ го някога по този начин?

Гриф се питаше дали при нападението си Родарт я беше изнасилил? Не беше питал Марша, защото не искаше да ѝ причинява повече страдания. И може би защото просто не искаше да знае точно колко лошо е пострадала заради него. Но сега искаше единствено да убие този мръсник, който му се хилеше насреща.

Родарт кимна към къщата надолу по пряката.

— Ами онази? Дори от това разстояние мога да ти кажа, че новата ти любовница има малко дръзко задниче. Защо не ми кажеш името ѝ? Така или иначе ще го разбере.

Чувствата на Гриф преминаха от люта ярост до вледеняващ студ за секунди. Степента на гнева му го уплаши и трябва да бе уплашила и Родарт.

— Някой ден — каза той спокойно, с убеденост и обещание в гласа, — ще те убия.

Родарт смъкна спирачката надолу и му се усмихна, докато се отдалечаваше на заден ход.

— Копнея за деня, в който ще се опиташ.

* * *

Портиерът неохотно позвъни в апартамента на Марша. Обърнат гърбом към Гриф, той заговори шепнешком в телефона, докато Гриф не се пресегна през плота и не го потупа по рамото.

— Дайте ми телефона. Ако обичате — добави той нетърпеливо.

Мъжът неохотно му подаде слушалката.

— Марша?

— Всъщност, Дуайт е.

— Здравей, Дуайт. Гриф Бъркет. Искам да се кача горе.

— Съжалявам, не може.

— Кой го казва?

— Тя не желае компания.

— Трябва да я видя.

— Почива си.

— Ще почакам.

Чу се драматична въздишка, последвана от:

— Сигурно ще ме убие, но добре.

Дуайт отвори вратата на апартамента и отстъпи встрани, за да влезе Гриф.

— Днес не е от добрите й дни.

— Нито пък за мен — отвърна Гриф мрачно, когато последва съседа на Марша в просторната дневна, където Марша се бе излегнала на дивана. Изглежда спеше, въпреки че бе трудно да се каже, защото главата й бе увита в бинтове.

— Прекарала е операция?

— Първата от много. Преди три дни. Носът й трябваше да се чупи наново. Все още много я боли, но казаха, че е достатъчно добре, за да се прибере вкъщи.

— Като цяло как се справя?

— Не много добре. Тя...

— Чувам те, да го имаш предвид — гласът й звучеше глухо заради превръзките и челюстта, която все още не можеше да движи свободно, но тя се подиграваше сама на себе си и Гриф възприе тона й.

Придавайки известна несериозност на гласа си, той каза:

— Я чуй! Мумията проговори!

— Варя супа от раци — каза Дуайт. — А тя е раздразнителна като мама мецана, така че бъди мил с нея. — Той потупа Гриф по ръката и се насочи към кухнята.

Гриф си взе един стол и го придърпа към дивана, така че Марша да може да го вижда, без да се налага да обръща главата си. Тя каза:

— Ако мислиш, че сега изглеждам зле, почакай да ми свалят превръзките. Ще бъда пълен ужас.

Беше увита от шията до глезените в халат за баня, но той можеше да каже със сигурност, че сочните очертания на тялото й са се смалили. Запита се колко ли килограма бе свалила откакто не я беше виждал. Протегна се, взе ръката й в своята и я целуна.

— Никога не можеш да изглеждаш ужасно, колкото и да се стараяш.

— Не бих искала и майка ми да ме вижда по този начин. Не че се е засилила, след като се отрече преди години от мен.

— Говорим само за това как изглеждаш, а как всъщност се чувстваш?

— Като дрогирана.

Той се засмя.

— Добра дрога?

— Бих могла да направя състояние с продажба на такива боклуци. Стига да не бяха против закона.

— Като заговорихме за нарушаване на закона... — той я погледна право в очите, които се взираха в него през един разрез в бинтовете. — Ще отида в полицията във връзка с Родарт.

Реакцията ѝ беше мигновена.

— Не!

— Чуй ме, Марша. Знам какво ти е причинил. Похвали ми се преди по-малко от час.

Тя остана вгледана в него един дълъг момент, след това затвори очи, сякаш да избяга от него, от спомена си, от всичко. Гриф усети тръпката, която мина през нея.

— Защо не ми каза?

— Не исках да говоря за това.

— Наранил те е.

— Да.

— Лошо.

Тя отвори очи.

— Аз съм курва. Правила съм всичко. Но винаги, когато аз владея положението. Да те принуждават, е нещо съвсем различно — тя отново затвори очите си. — Повярвай ми. — Когато след малко го погледна, каза: — Опитай се да обясниш това на едно ченге.

— Ще го направя. Била си изнасилена.

— И ще ти кажат, че няма значение.

— За мен има значение! — той скочи от стола си, блъскайки го назад. Дуайт долетя, препасан с престилка и с лъжица в ръката. — Връщай се при супата си — нареди Гриф.

Дуайт се поколеба, покри лъжицата със свободната си ръка и се върна в кухнята. Декораторът почти хукна да се спасява, което успокои гнева на Гриф. Той взе стола си и седна на него, вземайки отново ръката на Марша в своята.

— Родарт няма намерение да се отказва. Кучият син ме дебне. Знае всичко, което се случва в живота ми. Но това не може и да се сравни с твоите преживявания. Иска ми се да го убия заради това. Но не мога и той го знае. Не мога да направя нищо, без да наруша пробацията си. Той ще продължи да ме преследва, Марша. Да ме притиска. Ще продължи да наранява хората, които са ми близки. Единствената възможност да го спрем, е да съобщим в полицията.

— Заклевам те, Гриф, недей.

— Но...

— Погледни ме! — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако направиш това, все едно да насочиш прожектор към мен и бизнеса ми. Всички богати фарисеи — някои от които са ми клиенти, между впрочем — ще се уплашат да не се разбере за тях и ще размахат обвинително пръст срещу мен и това, с което се занимавам. За тези лицемери ще е без значение, че съм била в спешното и кръвта ми е изтичала. Ще кажат, че това е наказанието, което ми се е полагало. Ако изобщо извикат Родарт да отговаря, което е съмнително, той ще отрече, че ме е бил и ще обвини клиент или любовник, който е дошъл след него. Вероятно теб. Няма ДНК. Използва кондом. — Тя добави горчиво: — Поне за това съм благодарна.

— Мамка му! — изруга Гриф, знаейки, че наистина е така. — Значи очакваш от мен да не правя нищо?

— *Моля те* да не правиш нищо. Избягвах публичността, когато бях блестяща и секси. Мислиш ли, че ще мога да понеса да ме гледат в този вид? Не мога, Гриф. По-скоро ще скоча от покрива — тя го каза по такъв начин, че той напълно повярва, че е способна да го направи. — Заплахата от разкриване ще прогони клиентелата ми. Ще загубя всичко. Ако изобщо те е грижа за мен, недей. Откажи се — тя издърпа ръката си от неговата и затвори очи.

— Мисля, че трябва да си вървиш. Тя се нуждае от сън — Дуайт отново бе влязъл в стаята. Тонът му не бе нелюбезен, но несъмнено той бе самоназначилият се адвокат и защитник на Марша.

Гриф кимна и се изправи. Преди да се отдалечи, той се наведе и целуна затворените ѝ очи. Дуайт го видя до вратата.

— Предлагам ти да звънеш, преди да дойдеш отново тук.

Гриф се съгласи с мълчаливо кимване.

Във фоайето натисна бутона за асансьора, но беше толкова потънал в мисли, че стоя и гледа няколко секунди празната кабинка, преди да стигне до съзнанието му, че трябва да влезе вътре.

На слизане осъзна, че никакви по-нататъшни аргументи няма да променят мнението на Марша. Натискът само щеше да увеличи душевните ѝ мъки. Той вече достатъчно я бе изтормозил, пък и всичко, което бе казала, беше истина. Да се обърне към полицията щеше да означава наистина да гледат не само Марша, но и него през лупа. А той не го искаше точно толкова, колкото и тя.

Не, трябваше да реши проблема с Родарт сам, да се изправи срещу кучия син.

Той спря в цветарския магазин във фоайето на първия етаж и поръча да занесат в апартамента на Марша една орхидея. На приложената към нея картичка, написа: „Окей. Това си остава наша тайна. Но той ще си плати.“ Не се подписа.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Гриф чу входния звънец да отеква вътре в къщата, след което приближаващи се стъпки. Стомахът му се сви на топка от опасения как ще бъде посрещнат. Може би със затръшване на вратата в лицето му.

Дали идването му не беше лоша идея?

Твърде късно да променя мнението си, обаче. Защото вратата се отвори и срещу него се появи усмихнатото лице на Ели Милър.

Той изчака да види дали усмивката ѝ няма да изчезне. Вместо това тя стана още по-широка.

— Гриф!

Изглеждаше готова да се втурне към него и да го прегърне силно, но потисна импулса и вместо това се пресегна през прага и хвана ръката му изненадващо силно за толкова дребна жена. Огледа го от глава до пети.

— Отслабнал си.

— Повече плуване, по-малко тежести.

Тя не спираше да се усмихва.

— Влизай, влизай, студеният въздух ще излезе и сметката ни за електричество ще се вдигне до небесата.

Той влезе в къщата и веднага бе обгърнат от познатите миризми и картини. Спря и се огледа. Дървото в преддверието си стоеше там, където винаги е било. Тапетите не бяха сменяни. Огледалото в рамка, което винаги му бе изглеждало прекалено малко за това място, продължаваше да си бъде тук.

— Смених килима в дневната миналата година.

— Хубав е.

С изключение на килима всичко си стоеше така, както го бе видял последния път. И с изключение на снимката на тях тримата, която вече не се виждаше на края на масата. Бяха се снимали минути след победата в националния шампионат, той в екипа си, изцапан от тревата и кръвта, с прилепнала от потта и каската коса, застанал между

Ели и тренъора. Три блестящи усмивки. Ели беше дала да сложат снимката в рамка и се гордееше с нея.

Милърви никога не са били по-щастливи и горди с него след тази победа за Оранжевата купа, с изключение може би на деня, в който беше подписал да играе в Тексаския университет. В онзи ден къщата беше препълнена със спортни журналисти от всички щати. Ели се суетеше, разнасяше сладки и разсипваше пунш. Тренъорът се беше оплакал, че заради телевизионните прожектори бушоните са изгорели.

Но мърморенето им не беше сериозно. Беше ясно за всички, че ще се пръснат от гордост заради Гриф. Не само бе получил пълна стипендия да играе футбол за университета, но беше завършил с отличие гимназията. Решението на тренъора да го прибере у дома си бе излязло правилно. Неговата инвестиция в тогавашното непокорно петнайсетгодишно момче си беше струвала.

По-късно, след подписването с „Каубоите“, Гриф престана да се вслушва в съветите му и започна да мисли за тренъора по-скоро като за досадник, отколкото като за деликатна, напътстваща ръка. Отсъствието на тази рамкирана снимка от масата в дневната говореше много за чувствата на тренъора към него сега.

— Ела тук — извика го Ели в кухнята. — Лющя грах. Човек може да си го купи олющен, но не ми е толкова вкусен. Ще пиеш ли студен чай?

— С удоволствие.

— Плодов кейк?

— Ако имаш.

Тя се намръщи, сякаш да нямаш плодов кейк под ръка е престъпление. Разчисти кухненската маса от тавата с граха и шушулките. Той седна в стола, който бе определен като негов след първата му вечеря тук и беше объркан от носталгията, която го заля и от буцата, заседнала в гърлото му. Това беше единственият истински дом, който някога бе познавал. И го беше опозорил.

— Тренъорът тук ли е?

— Играе голф — каза Ели с раздражение. — Казах му, че е прекалено горещо да е играе по това време, но не спира, докато не го заболи главата.

Тя поднесе чая и плодовия кейк и седна срещу него, облягайки ръце на масата. Гледаше тези малки ръце, спомняйки си яркожълтите

гумени ръкавици, които тя носеше онзи ден, когато дойде у тях, съживявайки в съзнанието си един от редките случаи, когато не бе избягвал докосването ѝ. Беше се разболял от грип. Седеше на края на леглото си, а тя беше сложила ръка на челото му, за да провери има ли температура. Ръката ѝ бе мека и хладна и той си спомняше колко е хубаво да я усеща допряна в горящата му кожа. За нея това е била инстинктивна реакция, но до този ден Гриф не бе знаел какво правят майките, когато децата им не са здрави.

Ели и треньорът никога не бяха имали свои деца. Причината за това той не знаеше, а и като тийнейджър не му беше удобно да пита. Може би фактът, че беше бездетна, бе изиграл роля да приберат в дома си това грубо и саркастично момче.

Тя не го обгръщаше с майчина обич, която — беше усетила правилно, — той щеше да отхвърли. Просто винаги беше на разположение. Готова да го изслуша — когато искаше да говори за някакъв проблем. Онези хиляди пъти, когато бе проявила майчина нежност към него. И сега я виждаше в очите ѝ.

— Хубаво е, че те виждам, Ели. Радвам се, че съм тук.

— Доволна съм, че дойде. Получи ли писмата ми?

— Да, и съм ти благодарен. Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Защо не ми отговори?

— Не можех да намеря думите.

— Аз... — той вдигна рамене безпомощно. — Просто не можех, Ели. Пък и не исках да причинявам пукнатина между треньора и теб. Той не знаеше, че ми пишеш, нали?

Тя изправи гръб в стола си и рече:

— Не е негова работа какво правя или не правя. Имам си свое мнение за нещата.

Гриф се усмихна.

— Знам го, но знам също как подкрепяш треньора. Двамата сте здрав екип.

Тя не възрази на думите му.

— Знам колко беше ядосан — каза Гриф. — Опитва се да ме предпази, но аз не слушах.

Той ясно си спомни деня, когато техните все по-западащи отношения най-накрая се бяха прекъснали. Треньорът го чакаше в

колата си след тренировка. Треньорът на „Каубоите“ познаваше добре треньора Милър, знаеше колко голямо влияние е оказал върху техния куотърбек и винаги се радваше да го види.

За разлика от Гриф. Разговорите им се бяха превърнали в безконечни спорове. Треньорът не възразяваше срещу поведението му на футболното игрище, но не одобряваше много други неща, както и темпото, с което харчеше парите.

Гриф на свой ред искаше да знае какъв е смисълът да ги имаш, ако не ги харчиш.

— Бъди разумен и отделяй настрани за черни дни — повтаряше му треньорът.

Гриф не обърна внимание на съвета. Треньорът осъждаше и начина му на живот. Предупреждаваше Гриф да не пали свещите от двете страни, особено извън сезона, когато ставаше немарлив на тренировки и оставаше до късно в лъскавите нощни клубове на Далас и Маями, където си беше купил апартамент на крайбрежието.

— Дисциплината те доведе до тук, където си — каза треньорът. — Ще пропаднеш бързо, ако не спазваш тази дисциплина. Всъщност сега трябва да е дори по-строга, отколкото преди.

Да, да, мислеше си Гриф. Смяташе, че недоволството на треньора се дължи на ревност. Вече нямаше контрол над решенията, които Гриф вземаше и над начина, по който живее живота си и това явно измъчваше стареца. Макар и да оценяваше всичко, което треньорът беше направил за него, той го смяташе за старомоден в мисленето. Строгите му уроци вече не важаха. Треньорът го беше довел до тук, където беше, но след като вече бе стигнал до това място, време беше да се освободи от непрестанната опека.

Гриф започна да се дистанцира. Посещенията им ставаха все по-редки. Все по-рядко му се случваше да се обади на наставника си по телефона. Така че не се зарадва, когато видя треньора онзи ден да го дебне в колата си. С типичната си нетактичност, треньорът мина право на въпроса:

— Притесняват ме новите ти съдружници.

— Нови съдружници?

— Не се прави на глупав, Гриф.

Явно говореше за „Виста“ и Гриф се запита как ли беше разбрал за тях. Но тогава рядко му се удаваше да скрие нещо от мъжа.

Бдителността на тренъора беше истински трън в задника, когато Гриф беше тийнейджър. И много по-голям трън сега, когато вече беше пораснал.

— Нали точно ти беше този, който вечно ми опяваше да си намеря приятели. А сега не ги харесваш.

— Не ми харесва, че си твърде близък с тези типове.

— Защо? Какво не им е наред?

— Според мен са прекалено лъскави.

Гриф се изкикоти.

— Лъскави?

— Мазни. Хлъзгави. Не им вярвам. Проучи ги.

— Не слухтя около приятелите си — като гледаше тренъора право в очите, той каза това, което се надяваше да сложи край на спора: — Не си пъхам носа в чуждите работи.

Тренъорът се престори, че не разбира.

— Направи изключение.

— За какво?

— За да провериш какви точно са. Как плащат за тези лъскави лимузини и шофьори?

— Бизнесмени са.

— Какъв им е бизнесът?

— Калаена мина в Южна Америка.

— Калаена мина, дрън-дрън. Не познавам миньор, който да има нужда от бодигард.

Гриф беше чул достатъчно.

— Виж, не ме интересува как плащат за лимузините си. Обичам лимузините и шофьорите, да не споменавам джетовете и мацките, които ми дават безплатно, стига само да поискам. Така че защо не се чупиш и не ме оставиш сам, по дяволите? Става ли?

Тренъорът направи точно това. И това бе последният им разговор.

Гриф погледна Ели сега и поклати глава тъжно.

— Мислех, че съм по-умен от него. По-умен от всички. Когато ме хванаха, тренъорът се отрече от мен. Не го виня. Разбирам защо си изми ръцете.

— Ти разби сърцето му.

Той я погледна остро. Тя кимна и повтори тържествено:

— Ти разби сърцето му, Гриф. — После се усмихна леко.

— Да, ами сигурно е добре, че сега не е тук. Ако си беше вкъщи, съмнявам се, че щях да бъда поканен на кейк.

— Честно казано, и аз се съмнявам.

— Знам, че извадих късмет, като дойдох.

— Защо? За мен беше удоволствие. Но все пак защо дойде?

Той се дръпна от масата и се приближи към плота. Взе една шушулка грах от кафявия хартиен плик, стисна я между пръстите си и я разтвори, след което изсипа зрънцата в неръждаемата метална купа. После пусна празната шушулка обратно в плика.

— Продължавам да наранявам хората, макар да не го искам.

— Тогава спри да го правиш.

— Не че го искам. Просто става.

— Как?

— Просто от това, че ме има, Ели. Че съществувам — той се обърна и се облегна на плота, кръстосал глезените си, със скръстени пред гърдите ръце, вперил очи във върховете на обувките си. Имаха нужда от боя и лъскане. — Аз съм разрушителен. Изглежда това е проклятието на живота ми.

— Престани да се самосъжеляваш.

Главата му се стрелна нагоре и той я погледна.

— Спри да мрънкаш и ми кажи какво става. Кой е бил наранен?

— Една позната. Нараниха я лошо заради мен. Без друга причина, единствено заради връзката ѝ с мен.

— Съжелявам, но не мисля, че вината е била твоя.

— Но беше. Тръгна от... — той направи неопределен жест с ръка, сякаш искайки да каже оттогава. — Има един тип. Дори когато излязох от затвора беше там — каза той. — Направи го заради мен и няма да се откаже, докато не стана прах под подметките му.

Гриф беше следил през цялото време на пътуването си дотук в огледалото за обратно виждане. Беше минал по един заобиколен път, връщайки се обратно няколко пъти, за да е сигурен, че никой не го следи. Родарт или друг, когото Родарт би наел да го направи.

Разбира се, че Родарт щеше да знае къде живее семейство Милър. Ако искаше да натрие носа на Гриф като им навреди, би могъл да го направи. Гриф предполагаше, че Родарт не смята тренъора за

толкова уязвим, колкото Марша. Идеята да се срещне с треньора може и да го плашеше. И би трябвало.

— В беда ли си, Гриф?

Той знаеше, че го пита дали отново е замесен в нещо незаконно.

— Не. Кълна се.

— Вярвам ти. Сега иди при властите и им кажи за този човек, който те преследва и...

— Не мога, Ели.

— Защо да не можеш?

— Защото той не действа точно по своя воля.

— Искаш да кажеш...

— „Виста“. Същият човек, когото треньорът нарече хлъзгав, макар да не знаеше и половината от истината.

— В такъв случай непременно трябва да говориш с органите на властта.

Той поклати глава, мислейки за решението, което беше взел вчера, докато си тръгваше от апартамента на Марша.

— До гуша ми дойде от „органите на властта“ през изминалите пет години. Не искам да имам нищо общо с властите.

Не можеше да докладва за престъплението на Родарт, без да навлече един куп неприятности на себе си и на Марша. Но тяхното мълчание даваше на Родарт закрила и свобода на действие.

— Но полицията и ФБР трябва да знаят, ако...

— Вече не вярвам на системата, Ели. Правя каквото трябва. Създадох добри отношения с надзорника си. Мисля, че е на моя страна. Искам да стоя вън от прожекторите и да не правя нищо, което би могло да насочи вниманието към мен.

— И към този убиец.

— И към този убиец — призна той.

— Така и не заловиха човека, който уби онзи тип Бенди, нали?

— Не, не го заловиха.

Тишината стана плътна и легна над тях. Тя не посмя да го попита направо. Не искаше да го оскърбява с въпроса си. А може би не искаше да чуе отговора. Тя отпи глътка чай, връщайки чашата много по-старателно, отколкото бе необходимо.

— Не можеш да живееш живота си, бягайки от лошите момчета, Гриф. Просто трябва да ги игнорираш.

— Опитвах се. Не е толкова лесно. Всъщност, невъзможно е. Като ги игнорирам, само ги карам още по-решително да се интересуват от мен. И ще използват други хора да го правят, да ме подчинят на техния начин на мислене. Няма да играя по свирката им, Ели. Няма да наруша закона отново. Но не искам да бъдат наранени други хора.

И по-точно, семейство Спийкман. Ако Родарт разбере за сделката му с тях, можеше да я развали. Освен това Родарт можеше да нанесе непоправими щети на репутацията им. Спийкман може и да беше побъркан, но изглеждаше достатъчно свестен тип. Уважаваха го заради обществената му дейност и заради камарите пари, които даваше за благотворителност.

И това караше Гриф да се чувства зле при мисълта, че Лора Спийкман може да бъде изложена на насилието на Родарт, както беше станало с Марша. Само да му се удадеше, Родарт щеше да я изнасили, без да мисли. Вече я беше забелязал и говореше за нея с епитети, които вбесяваха Гриф.

Забелязвайки тревогата в погледа на Ели, Гриф се отпусна и се усмихна.

— Не дойдох тук, за да те тревожа. Просто имах нужда от някой, който да ме изслуша, а ти винаги си го можела.

Тя стана и отново хвана ръката му.

— Повече от всичко искам да си щастлив, Гриф.

— Щастлив? — той повтори думата, сякаш беше на друг език. Да бъде щастлив му изглеждаше като недостижима цел.

— Намери ли си вече работа?

— Търся. Все нещо ще се появи.

— А междувременно как се оправяш с парите?

— Адвокатът ми е продал всичките ми вещи. Малко беше останало, след като платих глобите. Онова, което не е продал, е оставил в един склад. Разчистих го преди няколко седмици. Продадох някои неща по интернет. Добре съм.

Тя свали дамската си чанта от закачалката на гърба на вратата и извади от нея петдесетдоларова банкнота.

— Вземи.

Той я отблъсна.

— Ели, не мога да ги приема.

— Можеш. Настоявам. Това са от Хавайските ми пари.

— Хавайски пари?

— След като от години опявам на Джо, той най-после реши да ме заведе на Хаваите по-късно това лято. Спестила съм от парите за харчене. Ако не ги вземеш, ще купя за петдесет долара глупави сувенири, каквито не ми трябва и които никога няма да погледна повече. Вземи ги.

Той ги взе. Не защото искаше или имаше нужда, а защото тя желаше да му ги даде и изпитваше нужда той да ги приеме.

— Ще ти ги върна.

В този момент чува колата. Тя го погледна, отправи му слаба окуражителна усмивка и отиде да отвори вратата.

— На кого е...

Виждайки Гриф в собствената си кухня, той се спря. Рядката му коса беше станала по-сива. Беше качил може би четири-пет килограма, но беше все така як като тухлена стена. Бръчките около очите му бяха станали повече и изглеждаха по-светли на винаги загорялото му лице. Но иначе бе същият, какъвто беше в деня, когато доведе Гриф в тази къща преди повече от двайсет години.

Гриф регистрира всичко това за по-малко от секунда, докато треньорът стоеше като вкаменен, преди да прекоси тежко кухнята и да излезе в коридора. Затръшването на вратата на спалнята проехтя през цялата къща.

Ели прошепна:

— Съжалявам, Гриф.

— Не съм очаквал да се зарадва като ме види.

— Радва се. Просто не може да го покаже.

Не му даде сърце да я разубеждава.

— Трябва да тръгвам.

Тя не възрази. На вратата вдигна разтревоженото си лице към него:

— Пази се.

— Ще се пазя.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Никога не съм имала възможността да ти го кажа, но когато всичко това се случи преди пет години, аз страдах за теб. Онова, което направи, беше грешно, Гриф. Много грешно, и тя нямаш оправдание,

че си го направил. Но нямаше да страдам повече, ако беше моя собствена плът и кръв.

— Знам го — гласът му беше опасно дрезгав.

— Не се отчайвай — тя потупа ръката му. — Най-доброто за теб тепърва предстои. Сигурна съм.

Той не тръгна да я разубеждава.

* * *

— Имате ли нужда от помощ, мадам?

Лора се обърна, готова да приеме предложението. Но когато видя Гриф Бъркет, усмивката замръзна на лицето ѝ, а очите ѝ се изпълниха с тревога.

— Какво правиш тук?

Той вдигна голямата кутия, която тя изпусна от ръцете си при вида му.

— Къде я носиш?

Тя продължи да го гледа.

— Ако не престанеш да ме гледаш така, ще предизвикаш внимание — каза той. — Къде носиш кутията?

— Към колата си — тя кимна в посоката, където бяха паркирани колите на началниците, не много далеч от мястото за служителите, откъдето бе дошла. Тя се огледа неспокойно. Редиците от коли блестяха на слънцето, но наоколо не се виждаше никой.

Сградата, приютила корпоративните офиси на авиолиния „Сън Саут“, бе една от най-модерните даласки постройки, изградена предимно от стъкло, захванато в рамки от стомана. Така че който погледнеше от тази страна на сградата, имаше неограничен изглед към паркинга и следователно можеше да я види с него, а дори и да го разпознае.

Но ако не я беше приближил толкова, и тя не би могла да го познае. Беше променил вида си с бейзболната шапка и слънчеви очила. Беше облякъл една избеляла тениска, почти износена, дълги до коленете панталони с разръфан подгъв и маратонки вместо каубойски ботуши. Но ръстът и ширината на раменете му не можеха да бъдат прикрити, въпреки че се опитваше като върви прегърбен.

— Какво правиш тук? — повтори тя.

— Знам, че е против правилата.

— Фостър ще...

— Не се затруднявай, знам. Но беше важно да те видя.

— Можеше да се обадиш по телефона.

— Щеше ли да говориш с мен?

Вероятно не, помисли си тя.

— Добре, сега си тук. Какво е толкова спешно? Отказваш ли се?

Той спря, обърна се към нея.

— Искаш ли да го направя?

— Миналия път си тръгна и каза, че не ти трябва тези лайна, помниш ли?

— И ти ми напомни колко много правя.

Те се гледаха в продължение на няколко секунди, спомняйки си едновременно колко опасно е да ги видят заедно, след което продължиха да вървят в посока към колата ѝ.

— Коя е твоята?

— Черното БМВ.

— Натисни копчето за багажника.

Тя зарови из ключовете си, натисна бутона и капакът на багажника автоматично се отвори. Той остави в него тежката кутия.

— Какво има вътре? Твърде лека е за обема си.

— Модел за самолет. Нося го вкъщи.

— На Спийкман? Забелязах, че днес не дойде на работа.

Той продължаваше да стои наведен и да се занимава с кутията. За обикновен наблюдател това би изглеждало така, сякаш се опитва да я предпази от повреда при транспортирането.

— Откъде знаеш?

— Понеже името му е написано на мястото за паркиране, а то е празно. Знам, че не е бил тук по-рано, защото съм запречил улицата...

— Запречил?

— При пицарията. От часове. Гледах тази врата и чаках да говоря с теб.

— Кое е толкова важно, че не може да изчака до следващия път, когато се видим?

— Ще има ли следващ път? — той се изправи и обърна лице към нея.

Тя кимна леко.

— Ти, бъъ...

— Да. Онзи ден.

— О!

Той продължи да стои.

Тя разглеждаше ключовете в ръката си.

Безкрайно дълго.

Най-накрая той каза:

— Трябва да си била разочарована.

— Разбира се, че бях. *Двамата бяхме*. Фостър и аз — и като си поемаше бързо дъх, тя добави: — Така че двамата с теб ще се видим отново. — До този момент бе избягвала очите му, но сега вдигна брадичка и го погледна през матовите стъкла на слънчевите си очила. — Освен ако не си се отказал.

— Разбрахме се за това.

— Тогава кое е толкова важно, че си дошъл тук?

— Дойдох да те предупредя.

Беше очаквала да иска повече пари авансово. Може би дори извинение за онова, което бе казал, преди да си тръгне последния път. Но предупреждение?

— Да ме предупредиш за какво?

— Преди две седмици. Когато бяхме заедно. Ти видя натъртванията по лицето ми.

— И по бедрото ти.

Той наклони глава и тя знаеше, че ако би могла да надникне в очите му, би видяла там любопитство. Съществуваше само един начин да е забелязала синините по хълбока му и тя се бе издала. Но да се опитва да поправи гафа щеше да е само още по-неловко.

— Какво за синините? — попита тя нетърпеливо.

— Бих искал да мога да кажа, че другите типове изглеждат по-зле.

— Типове? Повече от един?

— Двама. Нападнаха ме на паркинга на един ресторант и ме пребиха. Няколко седмици преди това моя приятелка пострада дори още по-лошо — устните му очертаха корава тънка линия. — Много по-лошо. И още не се е възстановила.

Лора не можеше да повярва на това, което чува.

— В какво си се забъркал?

— В нищо!

— Казваш, че твоя приятелка е била пребита за нищо?

— Изслушай ме — каза той бързо и тихо, навеждайки се по-близо: — Отнася се до времето преди пет години, но сега няма нищо общо с мен. Освен това, че има един задник, чиято мисия на живота е да съсипе моя живот. Казва се Стенли Родарт. Кара грозна, маслинено зелена кола. Ако го видиш, махни се от пътя му. При никакви обстоятелства не му позволявай да те приближи, когато си сама. Чуваш ли ме?

— Аз рядко съм сама.

— Но сега беше. Виж колко лесно ми беше да дойда близо до теб — и сякаш да го подчертае, той погледна разстоянието между тях, което бе по-малко от крачка.

— Оценявам предупреждението ти — каза Лора, отдръпвайки се не само физически. — Но страничните ти дейности нямат нищо общо с мен и Фостър. Този Стенли не знам кой си, не си дава труд да ни заплашва.

— Родарт — изригна той. — Чуй ме! Той е опасен. Само да му падне и ще те нарани по начин, който не можеш дори да си представиш. Това не са глупости. Той...

— Лора?

Те подскочиха виновно при звука на чужд глас. Тя се обърна и забеляза да се приближава към тях Джо Макдоналд.

— Здравей, Джо — извика тя, като се опитваше да звучи нормално и доволна, че го вижда.

— Помни какво ти казах — произнесе Гриф ниско и се отдалечи бързо.

Насилвайки се да мръдне, Лора пресрещна шефа на маркетинга, който гледеше любопитно след високата фигура на Гриф, докато лавираше между редиците коли.

— Кой беше този?

— Пресичаше паркинга. За мой късмет. Видя ме да мъкна кутията с модела и предложи да я носи вместо мен.

— Къде е била охраната на входа?

— Не беше там, когато минах, а не исках да чакам — и тя посочи към входа. — Нямам търпение да занеса модела вкъщи да го види

Фостър.

— Значи довечера е голямата вечер?

— Така е. Пожелай ми късмет.

Докато приближаваха входа, тя погледна небрежно през рамо.

Гриф Бъркет беше изчезнал.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лора не каза за неочакваната поява на Гриф Бъркет.

Обикновено не криеше нищо от съпруга си. Но нямаше желание да споделя за предупреждението, че е в опасност от мъж с маслинозелена кола, защото дори намек, че тя е в опасност, щеше да извади Фостър от контрол. Щеше да реагира в типичния свой стил: нямаше да е минал и час, и тя щеше да е снабдена с гардове.

Нещо повече, точно тази вечер тя не искаше нищо да отклонява вниманието на мъжа ѝ.

Преоблече се, преди да слезе за вечеря, сложи си просто черна рокля, една от любимите му. Отне ѝ повече време да се справи с косата и грима си. Пръсна си парфюм.

Докато слизаше по стълбите, осъзна, че се вълнува и това я изненада. Но после си напомни, че се е готвила за тази вечер месеци наред. До известна степен страхът ѝ бе разбираем.

Тя едва докосваше храната, но Фостър не забеляза, защото ентусиазирано ѝ разказваше за едно ново упражнение, което Мануело бе включил в терапевтичния му сеанс.

— Помага за засилването на гърба и ръцете. Вече забелязах голямо подобрене.

— Усвоил е техниката на онзи семинар, за който го записа миналия месец?

— Да. Явно бързо учи.

— Справя се дори по-бързо, отколкото с английския.

— Той е много горд човек.

— По какъв начин ученето на английски вреди на гордостта му?

— Може да гледа на това като на измяна на произхода си. Преди да е успяла да каже нещо, той я попита как е минал денят ѝ в офиса.

— Доволна съм, че го споменавах — рече тя, изпращайки му закачлива усмивка. — Имам изненада за теб след вечеря.

Когато приключиха с блюдата, тя го помоли да я последва от дневната. Той изтъркаля инвалидната си количка напред и назад три

пъти, преди да я подкара направо. Беше придобил този навик преди няколко седмици.

Освен това пластмасовите шишета с препарати за миене на ръце бяха започнали да се появяват навсякъде. Първоначално ги използваше само когато мислеше, че тя не гледа. Сега дузини от тях бяха пръснати из цялата къща, така че поне едно от тях винаги да му е под ръка. Чистотата и микробите открай време му бяха фикс идея, но напоследък подчертаните проявления на тази мания започваха да я безпокоят. Възнамеряваше да посети психиатъра му и да поговори с него за това.

Но тази вечер нямаше да се занимават със здравословните му смущения, нито пък с нещо друго негативно. Освен това, след като Фостър се фокусираше върху проекта, който щеше да му представи, симптомите сигурно щяха да намалеят отново.

Беше подредила всичко в кабинета предварително. Съпроводи го до затворената врата, отвори я и произнесе театрално:

— Представяне на „Сън Саут Селект“ — след което отстъпи настрана, така че той да види забележително разперилият крила художествен макет, флагчето с новото, предложено от нея, лого, диаграмите и таблиците, сложени на стативи за лесна справка и модела.

Изумен от гледката, Фостър плъзна инвалидния си стол три пъти напред-назад по обичая си, после бавно влезе в стаята.

— Какво е това?

— Нововъведение в обслужването на авиолинията, съобразено с чести полети и бизнес пътници — каза тя, сякаш се обръщаше от подиума към пълна зала с хора. — Ще ми позволиш ли?

— Непременно.

Тя застана пред него като на сцена.

— „Сън Саут Селект“ ще предложи великолепно обслужване на ограничен брой полети от Далас до най-честите дестинации. Хюстън, Атланта, Денвър, Лос Анджелис, Вашингтон, Ню Йорк. Един полет рано сутринта. Един късно вечерта.

„Селект“ ще е предназначен единствено за членове. Пътниците ще бъдат предварително проучени и регистрирани. Ще имат разрешителни, които ще им позволят да избягват обичайните летищни проверки за сигурност. Боравенето с багажа ще се осъществява с бели ръкавици. Автомобилното обслужване към и от летището ще бъде

опционално, но препоръчително, за да гарантира още по-добро обслужване и по-малко неприятности от присъщите за обикновено бизнес пътуване.

Самолетите, замислени за сто и тридесет пасажери, могат да бъдат реконфигурирани, за да поемат още петдесет души. Дори презокеанските самолети, които се грижат за първокласните си пасажери, ще бледнеят в сравнение с обслужването, предлагано на абонатите на „Сън Саут Селект“.

Дали ще са скъпи? Определено. Но далеч по-малко, отколкото притежаването дори на някаква част от частен джет, а и с много повече пространство за краката и главата — добави тя с усмивка. — Защо един изпълнителен директор ще харчи толкова пари да наема частен джет за тези дестинации, след като би могъл да лети много по-удобно със специално подготвени стюардеси, които го очакват.

Дотук Фостър не беше казал нищо, само слушаше.

Тя продължи:

— И тъй като всичко това ще е под покровителството на „Сън Саут“, пасажерът ще бъде сигурен в надеждността на „Селект“, строги стандарти за сигурност и несравнима ефикасност.

Ефикасността е запазена марка на „Сън Саут“, но това не идва даром. Единствената, често чувана критика, особено от редовните бизнес пътници е, че „Сън Саут“ е еквивалент на пътуване с автобус „Грейхаунд“. Преди десет месеца авиолинията започна предлагането на запазени седалки, заставайки против правилото „пръв дошъл — пръв седнал“. Това е доказано успешна опция.

Единадесет цяло и три процента от нашите пътници желаят да платят допълнителни двадесет долара за билет, за да им бъдат гарантирани запазените места и да имат удобствата и качеството на първата класа. Като екстраполираме, ако дори половин процент от тези 11.3% си купят членство в „Сън Саут Селект“, самолетите ще летят пълни.

В последните години притежаването на собствен джет е станало изключително конкурентно, но този начин на превоз все още е по възможностите само на малък процент пасажери. От една страна са непретенциозните авиолинии като „Сън Саут“ и „Сънуест“. От друга — частните джетове.

„Сън Саут Селект“ ще запълни пропастта между тях. Тази пропаст ще нарасне, когато превозвачите понижат първокласното обслужване за сметка на икономичната класа. Съгласни сме, че това е тясна пазарна ниша, но е съществена, защото се грижи за онези, които *трябва* и наистина *летят* десетки хиляди километри всяка година. За щастие това са същите тези пътници, които имат капиталите да плащат за въздушен превоз. Ако „Сън Саут“ не се възползва от тази ниша в пазара, конкурентните авиолинии ще го направят. „Селект“ ще обезпечи запазването на лидерските позиции на „Сън Саут“ във въздухоплавателната индустрия.

Това беше планираната кулминация в представянето ѝ. Когато Фостър се увери, че е приключила, той плъзна инвалидния си стол напред-назад три пъти, след което се приближи до масата, където тя бе поставила модела. Едната страна на фюзелажа беше изработена от прозрачна пластмаса, така че интериорът, който далеч надхвърляше дори най-люксовите и просторни салони първа класа, да се вижда. На Лора ѝ се стори, че той го проучва безкрайно дълго.

Най-накрая Фостър заговори:

— Това е правено преди. Ролс Ройс обслужване на Ролс Ройс цени. Тези авиолинии не издържаха дълго.

Тя имаше аргумент срещу възражението му.

— Не са продавали членство. Разчитали са на единични резервации, така че са се натъкнали на проблеми в кешовия поток. Ние ще продаваме членство, което ще се подновява всяка година. Преди още да е излетял първият самолет, ще имаме оперативен капитал, който да поддържа обслужването поне в течение на година. И да печелим интерес в същото време.

— Членството ще дава ли право на пасажерите да летят определен брой отсечки?

— Всъщност мили, тъй като някои отсечки са по-дълги от други. Имаме предвид разстояние от седемдесет и пет хиляди мили. Ако членовете не пропътуват всичките тези мили, ги губят. Ако изминат повече, за всеки допълнителен полет плащат такса, еквивалентна на цената на билет за първа класа в друга авиолиния.

— И тези цифри работят?

— Така е предвидено — тя му подаде подвързана в кожа папка с логото на „Сън Саут Селект“.

Той разгледа логото, но върна папката на масата, без да я отваря.

— И колко трябва да ги таксуваме за членство?

— Както казах, програмата съдържа няколко финансови прогнози. Ако ги таксуваме по толкова, размерът на печалбата ни ще бъде по-голям, отколкото ако ги таксуваме иначе.

— Знам какво е финансова прогноза, Лора.

Изненадана от тона му, тя промърмори:

— Разбира се, че знаеш. Просто исках да разбереш, че всичко това е предвидено.

— Наистина? Изглежда е добре обмислено.

— Работих върху него дълго и здраво, Фостър. Опитах се да премисля всеки аспект и всеки непредвиден случай.

— Кой друг е бил в течение?

Тя се засмя.

— Говориш сякаш става дума за конспирация.

— До известна степен прилича на конспирация. Преди няколко седмици, когато те попитах дали мишките играят, докато котката я няма, го казах като шега.

— Ядосан ли си?

Напред, назад, напред, назад, напред, назад, след това до бара, където той си наля една глътка скоч. Не ѝ предложи да ѝ сипе.

— А какво казват от Агенцията за сигурност на полетите за тези специални пропуски, които ще се издават на членовете?

— Идеята не е нова. Издаването на пропуски за редовни пътници е обсъждано. На някои летища вече се използват.

— Откъде ще се вземат самолетите?

— При толкова много авиолинии с редуцирани полети по икономически причини, бихме могли да купим спрени от полет машини направо за жълти стотинки.

— И пак ще струва милиони. И още милиони, за да ги преобразуваме до това — каза той и посочи модела.

— „Сън Саут“ има широка кредитна линия. Вземаме парите...

— И ако тази концепция се провали, затъваме с огромен дълг, който няма начин да върнем.

— Бихме могли да включим тези новопридобити самолети в нормална експлоатация. Нашите самолети винаги летят пълни,

обикновено с повече продадени места от наличните, а и без това бяхме планирали да разширим въздушния си парк.

Той пресуши скоча си на една глътка, върна се до бара, взе една коктейлна кърпа и избърса ръбовете на празната чаша, минавайки по тях три пъти, преди да я остави на рафта под мивката. Върна запушалката на кристалната гарафа и я остави точно там, откъдето я бе взел. След това използва едно от шишетата за дезинфекция на ръцете.

Най-накрая произнесе:

— Всичко това е много рисковано, Лора.

— И подготвено. Както вече казах. Има нужда от много фини настройки. Но разчитам на теб за това.

Той не се обърна към нея.

— Вероятността да се успее, е нищожна.

— Такава беше и вероятността на „Сън Саут“, когато я пое. Всички ти казваха, че няма място за друга пътническа авиолиния, базирана в Далас. Икономистите говореха, че си луд. Бизнес анализаторите ти се смееха в лицето. Ти не ги послуша. Разби скептицизма им. Не позволи на никого да попречи мечтите ти да се осъществят.

— Тогава не бях инвалид.

Ако я беше зашлевил, нямаше да е по-шокирана. Всъщност, беше я ударил там, където знаеше, че ще я заболи най-много. Тя се взря в него, след това, възстановявайки се от първоначалното удивление, се обърна и тръгна към вратата.

— Лора, Лора, почакай! Съжалявам — тя спря с ръка на бравата. Той се приближи зад нея и се пресегна да хване ръката ѝ. — Господи, съжалявам. Прости ми.

Взе я в скута си, обхвана лицето ѝ с две ръце, така че да гледа очите ѝ.

— Съжалявам — целуна я по бузата, след това по устните. — Съжалявам. Прости ми.

Доловила истинско разкаяние в гласа му, тя се отпусна.

— Защо трябваше да казваш това, Фостър?

— Без да искам. Неволно.

Тя погледна през рамото му макета, vyplътил часове неин и чужд труд.

— Мислех си, че ще те развълнува и ще те въодушеви.

Той я погали по косата.

— Съсипах изненадата ти с моя негативизъм. Извинявай. Още повече, че тази седмица вече имаше едно разочарование.

Говореше за цикъла ѝ.

— Не хареса ли идеята за „Селект“?

— Беше прекалено много, за да се приеме за петнайсет минути — нежната му усмивка бе опит да смекчи избухването, както и внимателното подбиране на думите сега. — Месеци наред си подхранвала ентузиазма си. Бях зашеметен. Дай ми известно време да го обмисля.

— Но първоначалната ти реакция беше отрицателна.

— Съвсем не. По-скоро — предпазлива към една идея, която се нуждае от по-нататъшно проучване.

— Кое то, преведено на нормален език, означава отричане.

Той притисна главата ѝ към рамото си.

— Между другото, поздравления за отлично свършената работа. Това е една от най-добрите презентации, които някога съм чувал.

Той бе отхвърлил идеята, но я оцени с „отличен“ за усилието. Беше вложила цялата си енергия в тази презентация. Сега, когато бе минала, и не бе произвела очаквания резултат, тя се чувстваше празна и изчерпана.

— А сега — каза той, сякаш се бяха занимавали с нещо незначително, — кажи ми какво друго се случи днес.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Боли Рич се отпусна и седна до Гриф. Цяла минута двамата седяха в една и съща поза — подпрели лакти върху бедрата, с ръце между коленете — и гледаха играчите на игрището.

Боли пръв наруши тишината:

— Какво, по дяволите, правиш, Гриф?

— Гледам тренировка.

— Вече трети ден си тук.

— Броиш ли ги?

— Да, броя ги. Какво става?

— Ами според мен Джейсън е толкова добър, колкото и останалите в този отбор. Защитата им не струва. Джейсън се справя, но е...

— Стига глупости, Гриф — каза Боли, дори по-ядосан от преди.

— Какво правиш, гледаш футболна тренировка на един прогимназиален отбор?

Гриф се изви и го погледна.

— Убивам време, Боли. Понеже нямам какво друго да правя. Последния път, когато проверих, се оказа, че това е обществена собственост, което ми дава правото да бъда тук толкова, колкото и ти. Щом не ти харесва, не говори с мен. Не съм те канил да идваш. Така че защо не се върнеш там долу при онези благочестиви хора, преди да съм те дискредитирал и да са те изгонили от рекламния клуб?

Долу на футболното игрище треньорите бяха оставили момчетата да пият вода, докато им говореха. Самите играчи изглеждаха твърде малки за широките подплънки върху раменете им. От това разстояние приличаха на кукли с поставени не на място глави, лишени от всякаква пропорция. Гриф беше започнал да играе футбол на годините на Джейсън. Тогава сигурно също е изглеждал малък.

Боли остана на мястото си. Каза:

— Синът ми те боготвори.

— Аз съм паднал герой.

— Казах му го.

Гледаха как треньорите разделят нападателите от защитниците и подкарват двете групи в срещуположните краища на игрището за провеждане на тренировъчните упражнения. Минаха пет минути. Десет.

Боли прочисти гърлото си.

— Онази вечер в „Бъфало“...

Гриф не показва, че го е чул, макар да разбра мигновено за коя точно вечер говореше Боли.

— Никога през живота ми не ми е било толкова студено.

— Минус десет градуса по време на играта — каза Гриф. — Или поне така ми казаха по-късно. Не им даде сърце да ни кажат в съблекалнята, преди мача. Шейсет минути игра в навяващия сняг, и на финалното изсвирване всичко, с което можехме да се похвалим беше един скапан гол. Кикерът, увит в шушляково яке, си пийваше горещи напитки на пейката през цялата игра, показва мършавия си задник и направи единствените три точки в мача. Пръстите ми кървяха, беше ги настъпил един от играчите с бутонките си. Бяха толкова измръзнали, че не можех да ги сгъна. А онова джудже получи цялата слава.

Боли изсумтя и се засмя.

— Да започнем с това, че беше дяволски самоуверен.

— Кажете ми откъде беше родом този човек? Нямахте една гласна във фамилното му име.

— От една от източноевропейските страни. Преминал от европейски на американски футбол, така че да може да дойде в Щатите и да направи повече пари. „Каубоите“ едва се отърваха от него.

Това беше една безславна победа в късния сезон, резултатът, от която нямаше отношение с плейофите. Летището беше затворено заради виелица, така че отборът не можеше да се прибере у дома. Никой не беше в настроение за парти, докато се връщаха към хотела. Повечето се прибраха направо в стаите си.

— Ти и аз се оказахме последните в бара — каза Боли, сякаш следваше мислите на Гриф. — Бях изтощен.

— Боли...

— Не, не, това трябва да се каже, Гриф. Бях се наквасил до козирката и циврех като бебе за онова, което ставаше с брака ми.

Доколкото Гриф си спомняше, съпругата на Боли се беше изнесла от дома им, казвайки, че ѝ е писнало да стои сама вкъщи с малкия им син, докато той е някъде и се забавлява с момчетата, отразявайки едно или друго спортно събитие.

— Нещата явно са се уредили — каза Гриф.

— За мой късмет.

Като се имаше предвид колко пиян беше Боли онази нощ, Гриф се изненада, че изобщо си спомня как се е размекнал тогава. Може би е имал нужда от това пречистване, за да оправи нещата вкъщи. Той и жена му все още бяха заедно. Той имаше хубава къща, хлапе с прилична поддръжка и никакъв видим пиърсинг. Защо му беше сега да си спомня минали работи?

— Никога не съм ти благодарил, че запази тайната ми — произнесе Боли тихо.

Гриф го погледна.

Вдигайки смутено рамене, Боли свали цветните си очила и ги завъртя.

— Много от колегите ми изневеряват на съпругите си, когато са на път. Сигурни са, че никой няма да ги издаде. Аз ти казах много неща в онази съблекалня. Но ти никога не обели и дума пред никого.

— Нямах никакви приятели, не помниш ли? Нямахме на кого да кажа.

Боли го погледна накриво.

— Но никога не го спомена и пред мен. Запази ме. Всъщност, ти се преструваше, че нищо не се е случило — той наведе глава и заби очи в маратонките си. — И никога не ми поиска услуга, дори когато дойде да ме молиш за работа. Това ме яде оттогава.

Боли върна очилата върху носа си. Изминаха няколко минути, докато гледаха как треньорът дава напътствия на Джейсън. Най-накрая Боли рече:

— Този тип е добър като за треньор в прогимназия, но Джейсън може да има нужда от малко допълнителна помощ. Съзнавам, че това не прилича много на работа. Всъщност, Гриф, това не...

— Разбрах.

— Задръж. Всяко предложение за плащане ще е обидно.

— Не е нужно да ми плащаш. Нуждая се от нещо конструктивно, което да върша. Купи дузина футболести, за мен, за да ме използваш, и

ще го смятаме за уредено.

Боли помисли за момент, след това явно стигна до решение.

— Какво ще кажеш за един час преди тренировка всеки ден?

— Става — те си стиснаха ръцете. — Кажи на Джейсън да се приготви за яка работа.

— Ще се развълнува. От утре?

— Ще съм тук.

Боли се изправи и се спусна надолу, после спря и се обърна:

— Това не означава, че оправдавам онова, което направи, Гриф. Все още си в пробация с мен, както и със съда. Най-слабият намек на неприятност, и си във оттук.

— Няма да има неприятности, кълна се.

Боли кимна, после продължи надолу и се присъедини към останалите бащи, които седяха отстрани и гледаха тренировката.

Гриф не бе поканен да се присъедини към тях и не би го направил, но така беше правилно. Той се чувстваше по-добре от дълго време насам. Сега имаше проект, нещо, което да го кара да гледа напред, причина да става сутрин от леглото. А за тренирането на един куотърбек нямаше по-квалифициран човек от него. Кое го караше да се чувства добре.

Той се усмихваше, когато клетъчният му телефон иззвъня.

* * *

Отиде право при нея и паркира отзад. Няколко минути по-късно тя спря колата си зад неговата.

— Срещата продължи дълго — каза тя, когато излезе.

— Аз пристигнах току-що.

Тръгнаха заедно към къщата. Докато тя отключваше вратата, той огледа улицата в двете посоки. Никакъв маслиново зелен седан. Беше дошъл право от тренировката на прогимназиалния отбор и знаеше, че никой не го беше следил дотук. Всъщност не беше виждал Родарт, както и никой друг подозрителен, от последния сблъсък — преди месец, осъзна той.

Но и за миг не беше помислял, че Родарт се е уплашил. В действителност осезаемото му отсъствие беше изнервящо. С тези

мисли наум, докато прекрачваха прага, той попита Лора дали е виждала мъжа, за когото я беше предупредил.

— В грозната зелена кола? — една от веждите ѝ се повдигна леко.

— Защо ме гледаш така? Да не мислиш, че си го измислям?

— Това, което мисля, е, че поемаш ненужен риск да те видят с мен.

— Знам правилата, но ти трябваше да знаеш за Родарт.

— Съмнявам се.

— Виж...

— Не искам да споря за това — сопна се тя. След това разтърка челото си и въздъхна слабо. — Не съм виждала мъж в грозна зелена кола.

— Добре. Благодаря ти. Това е всичко, което исках да знам. Защо просто не ми го каза веднага, за да си спестим спора?

Тя изглеждаше готова да възрази, но после явно промени мнението си и се насочи към спалнята.

— Какъв беше моделът?

— Какво?

— Моделът. В кутията, която занесох в колата ти.

— Модел на самолет.

— Досетих се. Искаше да го занесеш вкъщи и да го покажеш на съпруга си. Защо?

— За презентация.

— И? Как мина?

Избягвайки да среща очите му, тя прокара ръце през косата си.

— Сега няма значение — преди да му даде възможност да каже нещо повече, тръгна по коридора и изчезна в спалнята.

Гриф стоеше и гледаше след нея, питайки се какво я бе накарало да се дръпне така бързо. Разправия вкъщи? Лош ден в офиса? Или просто необходимостта отново да го понася.

По дяволите. Щом иска, да го презира. Както и да е. Не го беше грижа. Само се надяваше с помощта на бог този път да стане. Беше готов да си вземе парите и да се чупи.

Измъкна ризата си и събу обувките. Провери термостата на стената и намали с няколко градуса. Влезе в кухнята и надникна във фризера. Няколко бутилки вода, същия стек от шест бутилки диетична

кока-кола. Не му се пиеше нищо, но разкопча ризата си и изправен пред отворената врата на хладилника, се наслаждаваше на студения въздух, който извираше отвътре.

След малко се върна в дневната, отвори шкафчето и огледа заглавията на видео касетите. Може би трябваше да избере някоя, за разнообразие. Да видим. Мъже и жени. Жени с жени. Измъкна една, на обложката една мацка, облечена единствено в парчета черна кожа, бе яхнала мотоциклет. Наглата ѝ усмивка и яркочервени нокти, вместо да го привлекат, го отблъснаха.

Той затвори вратата на шкафчето, за пореден път се отказа от видеото и списанията и предпочете собственото си въображение.

* * *

— Влез.

Той влезе в спалнята и затвори вратата. В средата на стаята спря. Тя лежеше както преди, гледаше в тавана, покрита до кръста с чаршафа. Нагоре бе напълно облечена.

Но този път се виждаха следи от сълзи по бузите ѝ.

Понеже той не тръгна веднага към леглото, тя го погледна, после отново се взря в тавана.

— Какъв е проблемът?

— Няма нищо.

— Плакала си.

— Просто съм изморена.

— И плачеш винаги, когато си изморена?

Тя отново го погледна и рече сприхаво:

— Понякога. Сега можем ли просто да се захващаме?

Раздразнен от тона ѝ и високомерието, прозиращо зад него, той промърмори:

— На вашите услуги, мадам — и събу джинсите си, в действителност надявайки се видът на издутите му боксерки да я засегне. Както и стана. Тя извърна главата си настрани.

Гриф изрита джинсите, събу боксерките и се качи в леглото, лягайки върху нея. Краката му се заплетоха в чаршафа и той изруга.

Краката ѝ се разтвори. Той се намести, опита се да вкара члена си, не успя и опита отново.

Беше по-лесно от предишните два пъти. Както и по-бързо. Много по-бързо. Раз-прас-благодаря-ви-мадам. Как ли е описано в речника?

Дори не се затрудни да сдържа дъха си. Погледна извърнатото ѝ лице. И замръзна. По бузите ѝ се търкаляха сълзи като тихо предупреждение. Беше прехапала долната си устна, сякаш да ѝ попречи да трепери.

Мамка му. Колко ли зле трябва да е било.

Явно достатъчно зле, защото усети сдържаното ѝ хълцане.

— По дяволите, нараних ли те?

Тя поклати глава.

— Каза, че искаш да започваме.

Тя се опита да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Преглътна мъчително.

Гриф, объркан, не каза нищо. Сложи длан върху мократа ѝ буза и усети как се напрегна от допира; когато тя вдигна ръката си, той очакваше да отмести неговата, но вместо това я покри със своята, после обърна лице и го опря в дланта му.

Дишането ѝ издаваше бурята от емоции. Дланта му се пълнеше със сълзи. Гледаше гърлото ѝ, докато тя се бореше да потисне риданието си. И накрая, неспособна да се сдържа повече, тя стисна зъби. Но този път между тях бяха не устните ѝ, а неговия палец. Тя впи зъби в него.

Ефектът върху Гриф бе мигновен. Той дръпна ръката си от лицето ѝ. Очите им се срещнаха удивени. Нейните, плувнали в сълзи, широко отворени, когато разбра, че той не може да се контролира. Не иска да се контролира. Усети го как се издува в нея с притока на кръв, горещ и твърд, усети, че тя нямаше ни времето, ни волята, нито пък желанието да се дръпне.

Изпълни я изцяло. Или тя се сви около него? Трудно беше да се каже. Пък и нямаше значение. Защото, Господи, това беше напор, най-еротичното нещо, което някога му се беше случвало.

Той притисна бедрата си към нея нерешително, опитвайки реакцията ѝ. Очите ѝ се затвориха бързо, после се отвори. Миглите ѝ блестяха влажни, красиви. Имаше черна точица в ириса на дясното ѝ око, което не беше забелязал досега, но и никога не му се бе случвало

да е толкова близо до нея. Никога не беше поглеждал в тези очи. Никога не беше си позволявал да го направи.

Все още колеблив, притисна бедрата си напред и нагоре. Тя издаде лек съскащ звук, сякаш издиша през зъби. Очите ѝ се затвориха. Окуражен, провря ръка под нея, обхвана дупето ѝ с ръка, повдигна я, като в същото време натисна дълбоко. В гърлото ѝ завибрира изпълнен с копнеж звук, защото бе прехапала устни и здраво ги стискаше. Дишаше късо и рязко.

Той се дръпна назад, почти излезе, след което потъна в нея отново. Тя простена. Той го направи пак. Ударите му бяха дълги, бавни и дълбоки и тя отговори със съответните движения, които скоро спряха дъха му от божествено удоволствие.

Ръцете ѝ, които преди стояха, без да помръднат отстрани, сега се движеха безспир. Беше хванала в юмрук чаршафа, усуква го, пушна го и се пресегна за още, за нещо... докато най-сетне намери неразкопчаната му все още риза. Хвана здраво плата и започна да го дърпа и той усети как се опъва върху гърба му. Главата ѝ потъна дълбоко във възглавницата и тя се изви в дъга. Бедрата ѝ се вдигнаха да посрещнат неговите тласъци, сега по-плитки и по-бързи.

След това, хванал я здраво, триейки се в нея, той стана още потвърд. Дори когато се изпразни и легеше върху нея като мъртъв, нейните малки оргазми го караха да потръпва. Чувстваше се така, сякаш го целуваше по върха на пениса. И толкова изтощен, че не можеше да се усмихне, макар да го направи наум.

Постепенно утихнаха.

Той обхвана тила ѝ с ръка и се изтърколи настрани, обръщайки я към себе си. Държеше я с притисната към гърдите му глава, а другата му ръка още стискаше дупето ѝ.

Продължаваше да е вътре в нея. Усещането бе неописуемо. Разкъсваше се от желанието да остане така както е, докато се вкаменят, и да я гледа.

Искаше му се да има начин да се измъкнат от дрехите си, без да мърдат. Отчаяно му се искаше да останат кожа до кожа. Искаше да гледа гърдите ѝ. Да я гледа цялата. Да я докосва, да я изучава, да я души и да гали всички онези тайни места, за които дори не си бе позволявал да мисли.

По-късно. Точно сега летаргията ѝ бе абсолютна, тя сякаш заспиваше. Той се обърна така, че да вижда лицето ѝ. Устните ѝ бяха леко разтворени, влажни и меки на вид, подпухнали и червени от това, че ги бе хапала. Беше се образувала малка трапчинка там, където долната устна докосваше горната. Исусе, това беше секси местенце, което се молеше да бъде погалено от върха на езика му.

Беше навел глава над нея да го стори, когато тялото ѝ се стегна. Очите ѝ се отвориха и смутена от вплетените им в едно крайници, тя се дръпна и седна.

— О, боже — лицето ѝ пламтеше. — О, боже, о, боже, о, боже.

— Лора...

— Не казвай нищо. Моля те, просто недей... недей... О, боже — тя започна да търси нещо опипом откъм своята страна на леглото и той видя, че това е бельото ѝ. Пребори се с бикините си и изчезна в банята, затръшвайки шумно вратата след себе си.

Той стана и тромаво навлече боксерките си, приближи се до вратата на банята и почука.

— Лора — без да чака отговор, отвори.

Тя обличаше полата си, като в същото време пъхаше краката в обувките си. След като дръпна ципа на полата, свали сакото от закачалката на гърба на вратата. Без да се спира, го блъсна настрани и мина покрай него, пресягайки се в движение за дамската си чантичка върху бюрото.

— Лора, чакай! — той я догони в коридора. Хвана лакътя ѝ и я принуди да се обърне. — Ще почакаш ли поне една проклета минута? Кажи ми!

Тя издърпа ръката си, без да го поглежда.

— Няма нищо за казване.

— Само едно нещо.

— Това не се е случвало — тя разсече въздуха с две ръце, натъртвайки всяка дума. — Това не се е случвало.

— Случи се.

— Не, не е! Аз... — тя покри устата си с ръка да спре риданието. — О, мили боже! — Завъртя се и изтича бързо към вратата.

Гриф се втурна след нея, но тя излетя навън като светкавица.

— Лора!

Тя не се обърна назад.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Фостър беше на телефона, когато Лора отвори вратата на офиса му. Тя се поколеба на прага, но той ѝ махна да влезе. Пристигането ѝ му даде добро оправдание да приключи разговора си с един от членовете на борда. Беше започнало да му доскучава.

Управлението на авиолиния не беше толкова забавно, колкото се предполагаше. Ключовият персонал бе толкова добър в работата си, че можеше да се справя и без надзор. От мениджърска гледна точка му беше приятно да мисли, че е направил мъдър избор с назначаването на тези хора. Но тяхната надеждност го караше да изпитва истинска гордост.

Завърши телефонния разговор с обещание да се обади скоро. Лора бе застанала с гръб към него, гледаше през прозореца.

— На какво дължа тази чест? — попита той. — Обикновено си прекалено заета да ми се обаждаш в работно време. Или се отнася до работа? Като шеф на отдел ли си тук, или като моя съпруга?

— Като съпруга. Имаш ли време за мен сега?

— Винаги.

Беше приела тежко отхвърлянето на проекта „Сън Саут Селект“, по-тежко, отколкото той бе предположил. След присъединяването ѝ към ръководната администрация много нейни решения бяха отхвърлени и гласувано против безброй други — но тя приемаше тези малки неуспехи в крачка и обикновено с удоволствие подкрепяше мнозинството.

Но не и този път, и то с тази причина. Въпреки, че отдаваше на другите дължимото за творческите им решения и информационния им принос, „Селект“ бе нейно творение, а той всъщност го смаза. Ако се съдеше от настроението ѝ през изминалите две седмици, тя го бе приела като лично отхвърляне.

Темата бе повдигната междувременно само веднъж. Последната седмица по време на заседание Джо Макдоналд беше споменал „Селект“ случайно. Лора го стрелна с предупредителен поглед, който

казваше: *Не говори за това*. Не се говореше за това, поне не и в присъствието на Фостър и той не мислеше, че зад гърба му си шушукат по този въпрос. Никъде в сградата не се виждаха никакви материали, които Лора беше използвала за презентацията си. Той имаше чувството, че след като не е вдигнал жезъла, всички гледат на проекта като на умряла работа.

Беше спрял „Сън Саут Селект“, макар всъщност перспективата да предлагат алтернативно превозваческо обслужване да бе вълнуваща. Без Лора да подозира, той самият бе мислил за това и правеше собствено проучване в този разрастващ се пазар, опитвайки се да прецени за колко голям сегмент може да претендира.

Беше проучил новите супер леки джетове и обмисляше да поръча цял парк от тях, с който да започне първокласни чартърни полети. Беше мислил дори да създаде и да стартира, както и Лора бе предложила, клон на „Сън Саут“.

Но каквато и форма на нововъведения да предприемеше, концепцията трябваше да е негова, както и дизайнът. Не неин или нечий друг. Той щеше да е лидерът, а не инвалидът, който си е изпял песента.

Беше й дал свободата и времето да излекува накърнената си гордост, най-вече като се преструва, че не забелязва нейното униние. Дали това неочаквано посещение в офиса му не беше знак, че най-после е излязла от мрачното си настроение? Можеше само да се надява.

Той каза:

— Този път не си донесла вино.

Тя се обърна и го погледна скептично.

— Толкова отдавна ли беше, че си го забравила? Когато ме изненада тук в офиса с обяд. Да отпразнуваме три месеца от сватбата ни.

— Четири месеца. И беше шампанско.

— Така ли? Не съм запомнил какво сме пили. Но живо си спомням десерта.

Тя се усмихна и скромно наведе глава.

— Весели времена.

— Липсват ми.

След няколко секунди тя вдигна очи и го погледна, този път напълно сериозно.

— Все още можем да прекарваме весело, Фостър.

— Не и като тогава.

— Не *точно* като тогава. По различен начин. Но също толкова добре.

Той се засмя безрадостно.

— Не и от моя гледна точка.

Тя задържа погледа си за момент, после обяви:

— Няма да се връщам там.

— Там?

— В къщата. При Гриф Бъркет. Няма да го правя пак.

Така. Ето как бе решила да му върне за наранените си чувства. Като запази изражението си неутрално, той сгъна ръце в скута си.

— О!

— Не.

— Защо това внезапно...

— Не е внезапно. Мислих за това след... след последния път. Няма да отида отново.

— Вече го каза. Мисля обаче, че заслужавам да знам защо. Защото е грешно.

— Грешно по кои стандарти? Как може да бъде грешно, щом аз го одобрявам?

— Но аз не го одобрявам! Грешно е по *моите* стандарти.

— Разбирам. Кога реши, че е грешно?

Тя отмести поглед и произнесе полугласно:

— Първия път, когато го предложи — после, още по-твърдо, добави: — Бях против от самото начало. Приех го само защото те обичам и исках да ти дам всичко, за което ме молиш. Но не мога да правя това. Не искам.

— Мисля, че искаше дете толкова, колкото и аз.

— Това не се е променило — възкликна тя. — *Наистина* искам бебе. Искам го заради нас. Много. Но имаме опции. Мога да бъда оплодена изкуствено, като използваме анонимен донор на сперма.

— Знаеш какво мисля по въпроса.

Тя се поколеба, после каза:

— Добре. Ще направя тази отстъпка. Тъй като Гриф Бъркет е наясно с тайната ни, можем да използваме неговата сперма. Той го предложи още на първата ни среща, помниш ли? По този начин няма да изгуби парите, които сме му обещали. Ще занесем пробата му в лекарския кабинет и ще кажем, че е твоя. Никой няма да разбере нищо.

— Не бих прибягнал до този метод.

— Не го виждам така.

— А аз — да. И освен това, не е ли твърде скоро, за да прибягваме към план „Б“? Минали са само три цикъла.

— Знаем колко са минали — каза тя рязко. — Но дори само един да беше, няма да го правя отново.

— Да не би Бъркет да ти е противен?

— Не.

— Груб, недодялан?

— Не.

— Защото ако е...

— *Не е.*

— Добре — той остави тази лъжа без по-нататъшен коментар, давайки й време да се съвземе.

Тя си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Решението ми няма нищо общо с него. То засяга мен. И цялата тази идея.

— Обсъждахме идеята месеци наред, Лора. Огледахме всеки аспект, всичко!

— Знаем го.

— И ти се съгласи.

— Да. Но едно е да говориш за това абстрактно и друго... — внезапно тя се изправи в целия си ръст: — Не възнамерявам да се оправдавам за начина, по който се чувствам. Нито да го обяснявам. Не искам да го правя — каза тя натъртено. — И това ще е краят.

Той остави да мине известно време, след което каза:

— Това ме изненадва. Не е характерно за теб да оставяш работата несвършена.

— Истина е.

— Никога не си бягала от ангажимент.

— Не, и не смятах да го правя. Мислех си, че мога да пристъпя към това като към всяко друго предизвикателство. Но не мога.

— Не мисля, че би ти причинило толкова голям емоционален стрес.

— Е, причинява ми.

— Може би го приемаш твърде лично.

Тя го погледна поразена.

— Аз съм твоя *съпруга*. И имам сексуални отношения с друг мъж. Как да не е лично, за бога?

— Започваш да ставаш истерична, Лора — той погледна предпазливо към вратата.

Тя обгърна лактите си и се обърна с гръб към него. Чу го как прокарва инвалидния си стол три пъти напред, после три пъти назад, как след това се отдалечава от бюрото и се приближава зад нея. Протегна ръце и ги сложи на кръста ѝ. Тя трепна и се опита да се дръпне, но той я държеше здраво.

— Сметката ми беше погрешна. Не мислех, че ще засегна чувството ти за правилно и грешно.

— Не обичам да те разочаровам, Фостър. Знаем колко много означаваше това за теб. Но пред мен стои морална дилема, която не мога да отмина.

— Уважавам чувствата ти, разбира се. Както и решението ти.

Тя си отдъхна.

— Благодаря ти.

Той употреби доста усилия, за да я накара да обърне лицето си към него.

— Мрачна си от седмици. Не ти казах нищо, но го забелязах.

— Признавам, че не бях на себе си. Тежеше ми на съзнанието. Отвлечаше ме от работата. И по-лошо, създаде бариера помежду ни. Като знаех, че ще си разочарован, все отлагах да ти кажа, но трябваше да го направя, преди да настъпи време да се срещна с Бъркет отново. Страхът ме изнерви ужасно. Доволна съм, че този разговор е зад нас — тя му се усмихна несигурно, после се наведе и го целуна по устните.

Когато се отдръпна, той каза:

— Минаха петнайсет дни от последната ти среща с Бъркет, прав ли съм?

Тя кимна.

— Тогава тази дискусия може да е била напразна — произнесе той с широка усмивка. — Може вече да си бременна.

* * *

Ами ако е бременна!

Това беше голямото „ако“ в живота на Гриф сега. Всяка сутрин се събуждаше с мисълта дали пък днес не е денят, в който ще получи поздравително обаждане.

Разбира се, това беше целта им, нали? Една оплодена яйцеклетка щеше да е отговорът на всичките им вълнения. Това щеше да направи бездетната двойка щастлива, а него — милионер през останалата част от живота му.

Но ако Лора бе заченала, никога нямаше да я види отново.

Което не беше причина за празнуване.

— Гриф?

Той се сепна, когато видя Боли, седнал до него отстрани на игрището за тренировки. Спортният журналист го гледаше с удивление.

— Съжалявам. Бях...

— На един милион километра отук. Трябваше да извикам три пъти името ти. Къде се беше отнесъл?

Гриф свали слънчевите си очила и примига срещу жестокото слънце.

— В тази горещина? Трудно. Бях се фокусирал върху Джейсън. Добре се представя днес.

— Благодарение на теб.

— Не, на себе си. Дължи го на себе си.

— Момчето е обсебено от футбола. За ужас на майка си.

— Защо?

— Страхува се, че може да тръгне по лош път или да се контузи.

— Такива са те, майките.

— Ако я питаш, най-добре ще е той да играе бадминтон.

Гриф потръпна и Боли се засмя.

— И моето мнение е същото. Виж, току-що ми се обадиха. Разрешиха ми да интервюирам онзи нов вратар, който подписа със „Звездите“ вчера, но разполага със съвсем малко време, преди да излети към Детройт. Ако побързам, мога да го хвана на летището

преди полета. Не искам да карам Джейсън да напуска тренировката. Имаш ли нещо против да го закараш вкъщи?

— Разбира се, че не.

— Не бих те молил, но тъща ми трябва да ходи на педикюр, а жена ми ѝ е обещала да я закара дотам, така че...

— Боли, върви. Да остана ли с Джейсън у вас, докато се прибереш?

— Не, просто го прибери вкъщи и се увери, че е заключил вратата. Знае правилата, когато остава сам.

— Окей. Няма проблеми.

Боли погледна към игрището и откри сина си, който едва успя да подаде топката на халфбека, преди да бъде повален на земята. Но не остана дълго на тревата. Изправи се бързо, точно навреме, за да види как халфбека прави първи даун. Той подскочи нагоре във въздуха, вдигна юмрука си и нададе радостен вик.

Боли се усмихна, но след това между веждите му се образува една тревожна бръчка.

— Гриф, като си помисля, може би...

— Можеш да си спокоен за него, щом е с мен, Боли.

Мъжът отново се обърна и задържа погледа си върху него няколко секунди, докато обмисляше наум доколко е целесъобразно да моли за такава услуга. След това кимна:

— Оценявам го, Гриф. Благодаря.

Когато тренировката свърши, Джейсън се спусна от игрището към Гриф, който вдигна длан нагоре.

— Страхотна тренировка. Особено последните серии на нападение.

— Благодаря — момчето беше със зачервено лице и с изпотена коса под каската, но се зарадва на похвалата.

Гриф му каза за неочакваната поръчка, която баща му бе получил.

— Което означава, че аз ще те откарам до вкъщи днес.

— Наистина ли?

— Не се радвай толкова. Колата ми е пълна скръб.

По пътя Гриф се отби в „Браумс“.

— Обикновено си вземам млечен шейк. А ти?

Докато пиеха напитките си, решиха, че щом са тук, биха могли да хапнат по един бургер и пържени картофки. Седяха, говореха си приятелски за отбора на Джейсън и качествата и слабостите на останалите играчи, когато Гриф забеляза трима строителни работници. Беше ги видял още когато влязоха, но им хвърли бегъл поглед, преди да върне вниманието си към момчето.

Сега осъзна, че са го разпознали. Говореха ниско, но погледите, които му хвърляха бяха изпълнени с омраза и неприязън. Другите също го забелязаха. Гриф усети очите, фиксирани върху него.

Джейсън, който бърбореше непрестанно и правеше пауза само колкото да натъпче храна в устата си, усети променената атмосфера. Той преглътна и млъкна. Погледна към тримата мъже, а после към Гриф, и очите му се изпълниха с тревога.

— Всичко е наред, Джейсън.

Но не беше. Защото когато непознатите получиха храната си за вкъщи и тръгнаха да излизат, трябваше да минат покрай Гриф и Джейсън. Докато последният от тях минаваше, подхвърли:

— Мръсно копеле — после се изхрачи, но не успя да уцели Гриф. Храчката му се размаза върху виниловата тапицерия на сантиметри от рамото на Гриф.

Излизането им остави вакуум. Никой не се помръдна. Гриф разбра, че всички чакат да видят какво ще направи той. А това, което той искаше да направи, беше да последва мръсника и да срита задника му здравата. Ако беше сам, щеше да го направи.

Но заедно с Джейсън не би могъл. Пет пари не даваше за неудобната сцена, притесняваше се само за момчето, което седеше навело глава, с ръце под масата.

Скоро келнерите се върнаха към работата си. Но не и Джейсън.

— Свърши ли? — попита го Гриф.

Момчето вдигна очи.

— Не е честно!

Гриф беше изненадан да види върху лицето му не объркване и смущение, а гняв.

— Какво не е честно?

— Онова, което ти каза този мъж. Което хората разправят за теб.

Гриф отмести настрана чинията си и облегна ръце на края на масата.

— Чуй ме, Джейсън. Да се плюе така е гадно. Но това само го кара да изглежда като задник, а онова, което аз направих преди пет години беше много, много по-лошо — той погледна през прозореца към тримата, които вървяха към камиона си. — Колко мислиш печели за година този тип?

Джейсън вдигна рамене с безразличие.

— Частица от това, което изкарвах аз, когато играех футбол. Миниатюрна частица. Този тип работи здраво и не печели толкова, колкото аз харчех за прането и гладенето на ризите ми. Не ме мрази за това, че съм правил повече пари от него. Мрази ме, че съм живял живот, за който всяко момче мечтае, и съм го пропилял. Вземах пари за измама. Бях глупав и егоист и наруших закона. А това не може да ти се размине.

— Но сега не си лош.

Беше чукал съпругата на сакат мъж за пари. Това беше дяволски лошо. Единственото по-лошо беше, че иска да я чука независимо дали му плащат за това, или не.

Беше се опитал да не мисли за случилото се. Опитваше се да го представи като физиологична причина и ефект, сексуален механизъм, който с всичките си смазани и работещи винтчета и колелца, бе довел до един напълно предсказуем резултат.

Или като каприз. Щастлива случайност. Сблъсък на звезди, който нямаше да се случи и след още милион години.

Както и да се опитваше да го обясни, то стоеше в ума му. Постоянно. Всеки път, когато се сетеше за зъбите ѝ, които се впиват в пръста му, той се втвърдяваше и слабините му се присвиваха от копнеж, и единственото, което искаше, бе да е отново вътре в нея.

— Не съм никакъв герой, Джейсън. Не се заблуждавай. Ако искаш герой, погледни баща си.

— Баща ми? — присмя се момчето. — Че кое му е героичното?

— Той обича майка ти. Обича теб. Грижи се за теб, тревожи се за теб.

Джейсън, все още начумерен, каза:

— Това не е нищо.

— Това е нещо огромно — после, за да не звучи прекалено проповеднически, добави: — Но не може да хвърли една топка както трябва. Но не му казвай, че съм го казал пред теб.

— Той го казва непрекъснато.
Гриф се разсмя.
— Тогава той е моят герой.
Джейсън се засмя.

* * *

Следващият ден започна като всеки друг. Гриф стана от леглото и отиде в банята. След това погледна календара, който беше закачил на стената. Беше му станало навик. Отбелязваше си дните.

Беше си купил компютър и се научи да го използва. След продължително интернет проучване си помисли, че сега има доста добра представа за женската репродуктивна система, за това как работи, много повече от онова, което беше научил от основния курс по биология в училище.

След като беше с Лора в деня на овулацията ѝ, бе пресметнал кога трябва да е менструацията ѝ — ако ѝ дойдеше. Тези пет дни бяха дошли и отминали. Ако имаше цикъл и ако изчисленията му бяха точни, трябва да му се е обадила преди три дни за поредна среща.

Но тя не го бе извикала в къщата на „Уиндзор стрийт“. А това означаваше, че не е имала цикъл, с други думи — че е заченала. Може би искаше да обяви бременността си едва след като отиде на лекар и се убеди напълно? А може би заради онова, което се бе случило последния път, тя не искаше да го вижда никога повече? Но не би ли трябвало да го уведоми, че сделката се е разсъхнала?

Незнанието го подлудяваше, но единственото, което можеше да прави, бе да чака.

Както всяка сутрин, и тази направи отметка върху календара. Когато излезе от ваната, чу, че пъхат под входната му врата днешния вестник. Изгубил желание да се облича, той уви хавлиената кърпа около кръста си. Взе вестника от малката си веранда, отиде в кухнята и сложи кафеварката.

Докато чакаше кафето да кипне, прегледна челната страница и изпи портокаловия сок от кутията. Разлисти вестника, прочете заглавията в подлистника и установявайки, че се отнасят до същите световни проблеми, както и вчера, премина на спортната страница.

Заглавието накара сърцето му да подскочи. Кръвта нахлу в главата му и му се зави свят.

— Мамка му, какво е това?

„Бъркет разпитван за смъртта на букмейкър“ — пишеше най-отгоре на страницата.

„Продължават ли неволите за бившия «Каубой»?“

„Треньор-ветеран отхвърля падналата звезда.“

Разпознавайки статиите, той погледна датата. Не беше тазсутрешният брой. Беше отпреди пет години и макар да беше добре запазен, той видя сега, че хартията, върху която бе отпечатана спортната секция, не съвпаднаше с останалия вестник. Беше пожълтяла с годините.

Родарт.

Той почука на кухненския стол в гнева си. След няколко секунди беше във от кухнята, прекоси дневната и излетя през входната врата. Изтича по тясната пътека в двора и огледа улицата. Не очакваше да види наистина зеления седан и не го видя. Родарт си беше предвидил достатъчно време да изчезне.

— Кучи син! — Гриф сграбчи кърпата, която бе смъкнал от кръста си и се втурна обратно вътре, затръшвайки вратата след себе си. Родарт не се беше появявал от месеци. Сега, точно когато Гриф бе започнал да мисли — да се надява! — че мръсникът се е отказал и се е пръждосал нанякъде, ето ти го!

Не можеше да му се отрече — да вмъкне тази стара спортна секция в днешния вестник, където Гриф със сигурност ще я намери. Родарт му навираше носа в лайната, които бе сътворил от живота си преди пет години.

Когато най-после се успокои достатъчно, за да застане срещу вестника, той изправи стола и си наля чаша кафе, после седна на кухненската маса и започна да чете. Всяка дума беше болезнена като удар, защото беше истина.

От хазарта на Пийт Роуз и признанието на Хосе Кансеко насам, че е използвал стероиди, нито един професионален спортист не бе възмущавал феновете толкова много, колкото чупещия рекордите, винаги блестящ куотърбек Гриф Бъркет. Медийното отразяване беше пространно и проникновено. Историята беше водеща в

международната преса. Спортният канал беше посветил многочасови предавания по темата.

Но Родарт се бе погрижил да подбере точно този брой на „Далас Морнинг Нюз“, защото тези статии бяха обобщаващи хроники на неговото дълго, неумолимо пропадане.

Играта на хазарт бе започнала несериозно, но постепенно набра сили като пълзящо растение, което той не можеше да изкорени, нито да контролира, докато то накрая взе връх, превръщайки се за него в нещо по-завладяващо, отколкото неделните мачове. Печеленето на големия облог стана по-възбуждащо, отколкото голямата победа на футболното игрище.

Беше се превърнало в пристрастеност. Преди напълно да се провали, би трябвало да е достатъчно умен, за да разпознае опасните признаци. Може и да ги бе разпознал. Но просто да ги е игнорирал.

Беше хванат в една опасна, но развеселяваща спирала. Ако спечелеше, вдигаше мизите на следващите облози, за да спечели повече. Ако загубеше, вдигаше мизата, за да покрие загубата. Спиралата се превърна във водовъртеж, който постепенно го всмука надолу.

Бил Бенди приличаше повече на данъчен инспектор, отколкото на букмейкър. Беше мъж със слаба структура, който сигурно в деня на смъртта си не тежеше повече от деня на дипломирането си в гимназията. Имаше рядка кестенява коса, дребно лице с удължена брадичка и остър нос. Тесните му ноздри и бледите сини очи водеха постоянна война с преносимите по въздуха алергени. Ръцете му бяха нежни и бели като на жена и създаваха чувството, че са влажни на пипане. Човек никога не би допуснал, че е член на организирана престъпна групировка. Какъвто всъщност беше. Носеха се слухове, че преди да се премести от Сейнт Луис в Далас, бил отровил чичо си, който го измамил. Гриф така и не разбра дали това е истина или измислица.

Бенди работеше за „Виста“, бутафорна синдикална корпорация, която фиктивно се занимаваше с добив на калай в Южна Америка. Истинското им местонахождение и останалите подробности бяха неясни. Действителното им занимание беше хазарт с високи залози, пране на пари и, както Гриф подозираше, трафик на наркотици.

Високо издигнатите *миньори* на „Виста“ в Лас Колинас носеха дизайнерски костюми и обсипани с диаманти ролекси. Носеха оръжие дори когато отиваха до тоалетната. Имаха бодигардове с автоматични пистолети и коли с бронирани стъкла.

Не можеш да се гъбаркаш с тях.

Това каза Бил Бенди на Гриф над чиния с пилешки енчилади една нощ в любимия му мексикански ресторант. Гриф беше по средата на четвъртия си сезон с „Каубоите“. Бенди го бе поканил на вечеря да обсъдят бизнеса, по-специално изплащането на дълга му на комар, който сега беше триста хиляди.

— Не се ебавай с тези момчета, Гриф. Ако зависеше от мен, щях да ти отпусна още кредит. По дяволите, ти правиш милиони. Знам, че ще можеш да ги върнеш за няколко месеца. Но тези момчета? — той попи течация си нос с влажна бяла кърпичка. — В сърцата им няма благотворителност, Гриф. Повярвай ми.

Гриф натопи парченце царевична питка в салцата и я сдъвка шумно. Отпи глътка от студената маргарита и намигна на тийнейджърките, които го зяпаха от съседната маса.

— И какво ще направят? Ще изпратят някой космат тип да ми счупи двата крака?

— Мислиш, че е смешно?

— Мисля, че се паникьосваш, когато изобщо няма място за паника. Получават лихвите си всяка седмица, което ме прави твърде изгоден за тях. Така че какъв им е проблемът?

— Искат си парите.

Най-сетне погребалният тон на Бенди предизвика вниманието на Гриф. Без повече неспокойно въртене на стола, без тревога, безцветният поглед на Бенди беше твърд като скала. Дори носът му бе изсъхнал временно. Гриф си помисли, че може би легендата за отравянето на възрастния му чичо е истина.

Запазвайки това студено изражение, той продължи:

— Бъди доволен, че ме изпратиха като куриер, иначе нямаше да играеш в неделя, както и всички останали недели от сезона. Не прави грешка, могат да ти причинят сериозни наранявания, Гриф. И ще го направят.

— Няма смисъл да ме нараняват. Ако не мога да играя, никога няма да получат парите си.

Аргументът не промени каменното изражение на Бенди. Гриф блъсна настрани чинията си и въздъхна с отвращение, че трябва да се занимава с това сега. Отборът трябваше да се изправи срещу „Соколите“ в неделя в Атланта. „Каубоите“ бяха облагодетелствани, но не кой знае колко много. Нямахше да е непостижимо, колкото и напрегнато да се очертаваше. Трябваше да се настрои психически за тежка игра, а не да поощрява гангстери.

— Окей. Дай ми няколко дни — каза той на Бенди. — Ще продам нещо. Кола. Апартаментът си във Флорида. Нещо. Колко е минимумът, който временно ще ги удовлетвори? Двеста хиляди? Това е повече от половината от сумата, която им дължа. Ще ми осигури ли известна отсрочка?

Бенди попи влажните си очи с крайчеца на кърпичката си.

— Може и да има друг начин.

— Който да ми осигури време?

— Да отмени дълга.

Гриф го зяпна, сякаш онзи беше казал, че може да прекара седмица на пустинен остров с всяко момиче от „Плеймейт“ за изминалата година, че всички са нимфоманки, запалени по него, и че носенето на дрехи не е позволено.

Бенди попита:

— Искаш ли да се срещнеш с тях? Да обсъдите възможностите?

— Къде и по кое време?

„Те“, за които говореше Бенди, бяха трима мъже, които посрещнаха Гриф в разкошните офиси на „Виста“ със сърдечно ръкостискане и безкрайно радушно. *Какво ще пиете? Вземете си от сандвичите на подноса. Горещо ви препоръчвам говеждото филе със сос от репички. Какво ще кажете за един масаж след срещата? Имаме момиче, което ще ви направи масаж с щастлив край. Намигване, намигване. Ако приемете моето мнение. Което Гриф направи.*

Откъде да допусне при такъв прием, че ще му качат над това, което им дължи, още четвърт милион долара и че ще отправят заплахи срещу него, ако не си плати дълга незабавно.

Единственият местен тексасец, Лари, беше висок, елегантен, с тъмен загар, с едри и много бели зъби. Беше ненаситен играч на голф, който говореше високо, вулгарно и без прекъсване. Беше прехвърлил

ръка през раменете на Гриф и му разправяше за масажистката с вълшебните ръце и уста.

Мартин беше с мургав, средиземноморски вид. Беше пълен. Той не дишаше, той хъхреше като изпускаща гайда и изглеждаше така, сякаш всеки момент може да направи сърдечен удар. Третият, Бенет, беше тих и не се набиваше на очи. Оплешивяващ и избръснат до кожа той седеше отделно, намесваше се рядко, но изучаваше Гриф с немигащите си, лишени от мигли очи, с нещо като подлост и жлъч.

След първоначалните поздравления стигнаха до бизнес. Условиата им за плащане бяха прости: проваля мача в Атланта в неделя и дългът му се опрощава. Това не бяха точните им думи, но смисълът беше този.

Мартин му каза, че не очакват той да се опита да изгуби.

— Просто не играй с пълния си потенциал.

Лари му намигна отново:

— Дай на шибаните „Соколи“ шибан шанс. Това е всичко.

— И кой знае — изхъхри Мартин, — ако „Соколите“ вземат, че спечелят, можем да ти отпуснем малък бонус в добавка към изчистването на кредита ти. — Задъхване. — Прав ли съм, Бенет?

Бенет Тихия наклони глава. Гриф им каза, че ще помисли.

Отлично, казаха те. Имаше време да мисли до неделя. И за да покажат доброто си желание, настояха той да се възползва от масажа на момичето, което щеше да завърши петнайсетминутната фрикция със свирка. Не че той не можеше да си го получи откъдето си поискаше. Винаги имаше момичета, които умират да преспят с идола от постерите си над леглото — самотната звезда от „Каубоите“. Но това момиче тук беше изключително.

В неделя, докато обличаше екипа си по време на пеенето на националния химн, дори по-късно, когато обхвана с поглед игрището и изпълняването на началния удар, той продължаваше да се бори с решението си. Не знаеше какво ще направи чак до последния етап на играта 10:10 точки, когато Далас беше навлязъл дълбоко на тяхната собствена територия.

Той се запали. Далаският вратар рухна като кегла за боулинг под светкавичната атака на „Соколите“. Най-бързият му, най-силен спринт назад беше блокиран от двама защитници, които се опитаха да му отнемат топката. Третият дишаше задъхано срещу Гриф и го гледаше

на кръв. Докато търсеше на кого да подаде, Гриф осъзна колко лесно и убедително ще е да обърне мача.

Атланта спечели 17 на 10.

Съдружието беше сключено.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Ако искаш да я завъртиш, трябва да държиш палеца под нея — Гриф демонстрира въртеливото движение на ръката пред Джейсън Рич. — Виждаш ли? Трябва да мушнеш палеца си отдолу точно когато я хвърляш. Сега опитай отново.

Той се пресегна за топката. Лицето на момчето беше изопнато и концентрирано, когато стисна топката по начина, по който Гриф бе показал и хвърли пас.

— Много по-добре.

— Още веднъж, Гриф? Мисля, че я хвърлих малко по-късно.

— Добре, но само веднъж. Тренировката скоро ще започне.

Гриф забеляза подобрението втория път.

— Добра работа, Джейсън. Още стотина пъти и си готов. Ще чупиш рекорди.

Зад маската потното лице на момчето се разтегли в усмивка.

— Вчера беше страхотно. С изключение на... знаеш какво.

— Да, съжалявам, че трябваше да видиш това.

— Казах на татко. Той каза, че си действал по единствения възможен начин. Ако ги беше набил, щеше да стане още по-лошо.

— Ти видя ли колко бяха едри?

Джейсън се засмя, после рече нерешително:

— Може би някога пак ще отидем за млечен шейк?

— Искат ми се.

— И на мен. До утре.

Гриф почука отгоре по каската му два пъти.

— Тук ще съм.

Джейсън хукна да догонва съотборниците си, които се бяха събрали отстрани на игрището. Боли седеше сред другите бащи. Гриф вдигна ръка да го поздрави и Боли му помахаше.

После изтича по игрището, за да събере топките, които Джейсън беше хвърлял и ги натъпка в платнената торба, която носеше в

багажника на колата си. Дръпна шнура да я затвори и я метна през рамо.

Точно тогава видя Родарт, който стоеше отвъд оградата с мрежа и го гледаше.

Гриф вече се бе разгорещил от прекараните на слънце часове с Джейсън. Когато видя Родарт, имаше чувството, че кръвта му кипва за секунди. Трябваше да се насили да не атакува оградата.

Без да бърза, мина през изхода и се приближи към Родарт от другата страна. Кучият му син дори не го удостои с поглед. Вместо това гледаше напред, там, където треньорът на учениците ги учеше как да не прегреят и да не се дехидратират по време на тренировката.

— Трогателен си, Родарт — каза Гриф. — Колекционираш стари вестници като изкуфяла бабичка.

Родарт се ухили, но не се обърна към него.

— Забавни четива. Не обичам да ги пазя само за себе си.

Гриф посегна да го хване за рамото и да го обърне към себе си, но не посмя да допре ръката си до мъжа. Родарт щеше да го удари. И ако нещата загрубееха, което щеше да е неизбежно, щяха да ги видят много хора. И особено Боли. Гриф му беше обещал, че няма да има никакви неприятности. Вчера спортният журналист му бе поверил сина си. Гриф не искаше да излъже отново доверието му.

Можеше да каже на Родарт да отива по дяволите и просто да отmine. Да го остави да стои тук да се топи на жегата, докато не остане нищо от него, освен една локва, която твърдата, спечена земя щеше да попие.

Но не беше умно да го игнорира. Присъствието му тук не бе случайно, нито пък тазсутрешният инцидент с вестника беше безобидна шега. След като стоя невидим седмици наред, Родарт изплува. Докато не разбере защо, Гриф нямаше да си тръгне.

Родарт бръкна в джоба си и извади кутийка дъвка.

— Опитвам се да откажа цигарите.

— Късмет! Ще е жалко да се разболееш и да умреш.

Родарт му изпрати слаба усмивка, докато развиваше една дъвка и я слагаше в устата си.

— Още ли чукаш онази курва?

Челюстта на Гриф се стегна.

— Предполагам, че докато любимата ти курва е извън обръщение, трябва да си го вземеш отнякъде — усмивката му стана лукава. — Можеш да пострадаш много лошо. Госпожа Спийкман има не само хубаво задниче, но е и богата. Макар да съм сигурен, че го знаеш. Никой никога не те е смятал за глупав, номер десет. Наричали са те с какви ли не грозни имена, но никога глупав.

Гриф не ухапа стръвта.

— Тя ли ти покрива сметките напоследък? Тя ли ти купи онези приятни, нови нещица? — Родарт се засмя отново с онзи противен смях и шумно замляска дъвката. — Разбира се, че е тя. И е доволна да го прави. С онзи сакат съпруг, който е наполовина мъж, обзалагам се, че ще плати всяка цена да яхне голям, як футболен герой като теб.

Гриф не помръдна, въпреки че умираше от желание да види Родарт с разбита муцуна.

Понижавайки глас до доверителен шепот, Родарт продължи:

— Бас ловя, че е от онези бизнес дами, които са абсолютно диви в леглото. Прав ли съм? Рискува цялата си кариера заради онзи твоя в панталоните и обича да е отгоре. Хайде, Бъркет, сподели. Такава ли е?

— Ти си един лайнян червей!

Родарт се изхили дрезгаво.

— Ти чукаш жената на един инвалид, а аз съм лайнян червей?

— Какво искаш?

— Да искам? Нищо — отвърна Родарт невинно. — Просто ми хрумна да намина, да кажа здрасти. Не искам да си помислиш, че съм те забравил. Исках да те уверя, че когато се самоубиеш — а ти ще го направиш, знаеш го — ще съм тук да го видя и — дай боже! — да помогна да се случи. Ще те пипна, Бъркет. Представа си нямаш как.

Гриф се уплаши, че ако остане още малко, ще направи първата крачка към предвещаното самоубийство. А точно това искаше Родарт. Въпреки решението си да не му обръща гръб, той го направи и се отдалечи.

— Джейсън показва напредък.

Гриф се изви рязко назад. Родарт, като се смееше тихо, изплю дъвката.

— Момчето не е надарено с голям природен талант, но се труди здравата. Ясно се вижда, че боготвори земята, по която стъпваш. Вероятно иска да върви по стъпките ти. Е, не по пътя на измамата и

убийството, по който ти пое, а по пътя към славните ти дни на футболист.

Присвил очи срещу Гриф, Родарт остави завистливата озъбена усмивка да разтегне надупченото му от акне лице.

— Ще е срамота, ако нещо се случи на момчето. Някоя осакатяваща катастрофа или нещо, което би му попречило да следва мечтата си. Може дори да умре.

Гриф направи крачките, необходими да скъсят разстоянието помежду им.

— Само да си докоснал момчето, и...

— Успокой се — произнесе Родарт ласкаво. — Само размишлявам над капризния пръст на съдбата. Боже, ти си луда глава. Опитвам се да си поговоря приятелски тук, на спортното игрище на училището, а ти...

— Какво искаш, Родарт?

Той изостави захаросаните преструвки и очите му станаха жестоки.

— Знаеш какво искам.

— У мен няма никакви пари на „Виста“.

— Те не са убедени. А аз съм направо сигурен. И няма да те оставя, докато не те прекърша и не ги дадеш. Упорит съм като родилен белег.

Гриф насочи показалеца си към него и започна да се отдалечава.

— Стой далеч от мен. Стой далеч от всички около мен.

Родарт се разсмя.

— Или какво, номер десет? Или какво?

* * *

Гриф наруши едно от условията на пробацията си, първото, за което Джери Арнолд постоянно му напомняше: *Не приближавай бившите си съдружници.*

Според Гриф, така както виждаше нещата, той нямаше избор. Родарт беше заплашил Джейсън. И начина, по който говореше за Лора... Подхвърлената заплаха, която отиваше отвъд противните намеци, беше накарала косата на тила му да настръхне. Родарт не би се

поколебал да ги нарани. Дори Лорините пари не можеха да я защитят. Можеше да нарани нея и Джейсън без окото му да мигне и щеше да изпитва наслада, докато го прави.

За да го предотврати, Гриф трябваше да се изправи срещу проблема с рогата напред още сега. Не искаше да живее с постоянната заплаха на Родарт. И със сигурност не искаше да пострадат двама души, които бяха напълно невинни. Не би могъл да понесе вината, ако някой друг станеше жертва на бруталността на Родарт, както се беше случило с Марша.

От игрището той подкара право към къщи, мина под душа и се облече. Остави новото сако от „Армани“ за сметка на онова, което носеше, преди да влезе в затвора, и не си даде труд да се оглежда много-много.

Беше дръзко да отива в офисите на „Виста“ неканен, но можеше да се обзаложи, че триумвиратът би се съгласил да го види най-малко от любопитство, ако не по друга причина. Оказа се прав. След като изчака на рецепцията почти половин час, го въведоха във вътрешната светая светих, където беше посрещнат при първото си идване.

Същите стени, облицовани в ламперия, непряко осветление и поглъщащи звуците килими, но гостоприемството осезателно липсваше. Никакъв поднос със сандвичи, никакъв свободен бар. Тенът на Лари беше също като от бронз, но си личеше, че е прекарвал много повече време в бара на клуба, отколкото на игрището за голф. Беше се по-закръглил в кръста.

Гриф бе изненадан да види, че Мартин все още е в състояние да диша без помощта на респираторна апаратура. Но сега се беше подпрял тежко върху един бастун, който да поддържа огромното му туловище.

Бенет се беше отказал от предишната си прическа и беше обръснал главата си. Тя беше идеално бяла и кръгла и отзад изглеждаше така, сякаш пораснала билиардна топка е кацнала върху раменете му. Макар и с по-малко мигли сега, очите му бяха още по-противни от преди.

Лари беше опрял единия си хълбок в ъгъла на бюрото. Бенет седеше в кресло, с кръстосани крака. Когато Гриф влезе, Мартин се срути върху един нисък кожен диван, достатъчно широк да го поеме.

Белите му дробове и възглавницата, на която се отпусна, издадоха свистене при сядането му.

Гриф не бе поканен да седне.

— Какво искаш? — започна Мартин.

Гриф отговори направо:

— Спрете Родарт.

Никой не каза нищо в продължение на трийсет секунди. Най-накрая Лари наруши напрегнатата тишина:

— Да не би да говориш за Стенли Родарт?

Гриф не обърна внимание на въпроса му.

— Сигурно ще сте доволни да разберете, че дворното ви куче е упорито. Беше в Биг Спринг в деня, когато излязох и оттогава не ми дава мира. Нападна една моя приятелка. Жена. Изнасили я и съсипа лицето ѝ. Когато не успя да ме прекърши, ми изпрати двама типа. Седмица след това не можех да вървя и пикаех кръв.

— Гледай, ти! Гриф, съжаляваме да го чуем — каза Лари с глас пропит от сарказъм. — И това трябва да е наш проблем... защо?

Гриф се възмути, че се правят на невинни. Не беше им казал нищо, което те вече да не знаеха, така че по-скоро искаше да си признаят вината за това и да му кажат, че повече няма да го закачат.

— Вижте, сигурно сте разочаровани, ако Бил Бенди е скрил парите някъде, където не можете да ги намерите. Махнете си ръцете от мен. Не съм взел нищо от него. Освен това много добре знаете, по дяволите, че не аз съм го убил!

— Имал си мотив.

— Както и вие.

ФБР бяха арестували Бенди по обвинение в незаконен хазарт. Прекарвайки няколко години във федералния затвор, Бенди беше изиграл печелившия си жетон — Гриф Бъркет. Той беше казал на федералните за връзката на Гриф с „Виста“, както и за предстоящия плейоф срещу Вашингтон. Никой в Далас не беше щастлив от загубата в онзи ден, освен федералните агенти, които бяха изградили силни обвинения в корупция срещу куотърбека на „Каубоите“.

Сделката, която Бенди бе сключил, излезе страхотна за него. Гриф беше хванат; всички обвинения срещу Бенди отпаднаха. Но тази размяна изнерви хората от „Виста“. Ами ако ФБР искаха от Бенди

нещо повече от един нечестен футболист? Букмейкърът можеше да се изкуши да ги използва като безплатна виза в някакъв момент в бъдеще.

Триото „Виста“ отстрани съблазънта от Бенди като го уби.

Така поне предполагаше Гриф и сега всъщност ги беше обвинил. Без да се развълнуват ни на йота, продължаваха да гледат с немигащи очи.

— Може би са съществували някакви тайни спестявания — продължи той, — но не съм прекарал последните пет години в лов на съкровища. Не искам да се връщам повече към вашите операции и няма да работя за конкурентна фирма. Може да ме заплашвате до Второто пришествие и пак ще си останете с празни ръце. Така че да плащате на Родарт да ме притиска, е чисто пилеене на пари. Спрете го.

Минаха няколко минути. Те седяха като статуи. По едно време Мартин бавно погледна Лари, Лари погледна Бенет, а Бенет продължи да се взира в Гриф.

Ако играеше още на хазарт, Гриф щеше да се обзаложи, че Бенет е двигателят на групата. Лари беше дърдорко, човек от народа, връзки с обществеността. Мартин беше мозъкът и кукловодът. Бенет, мълчаливият и неподвижен Бенет, който изглежда имаше ледена вода във вените, отговаряше за контрола на щетите.

Мартин заговори пръв:

— Какво те кара да мислиш... — хриптене. — ... Че сме се спазарили... — пъшкане... с измет като Родарт?

— Сам ми каза. Каза, че е говорил с вас. Предаде ми посланието ви, че може и да съществува начин да изгладим отношенията си. Че може да искате да простите и да забравите.

— Да простим и да забравим?

Това беше първият път, в който Гриф видя Мартин да се усмихва и това накара топките му да се свият.

— Родарт ли се заблуждава или ти? — попита Лари. — След като ти издаде на Голямото жури най-важното за нас, мислиш ли, че някога ще те приемем пак? — Той почти изхърка становището си. — Първо на първо, задник, ние не прощаваме и не забравяме. Второ, ти си последният човек, с когото искаме да се забъркваме. Не сме изоставащи ученици. Веднъж прецакаш ли ни — *ти* си прецакан. Трето, ако някой от конкурентите ни — не че имаме такива, които да са

от значение — те вземе, това е добра новина за нас. Само ще покаже, че са шибани невежи.

И последно, ти всъщност си прав за едно нещо. Родарт души още от преди да те пуснат от затвора. Винаги е имал погрешната идея, че е невероятно успешен и че сме впечатлени от него. Но не сме. Той е един долнокачествен главорез. Това е всичко.

Но, виж, не искахме да изглеждаме нелюбезни, особено към някой толкова посредствен. Така че го подмавихме с лъжи и няколко глътки осемнайсетгодишен скоч, след което го изпратихме подире ти. Ако той те притиска, прави го на своя собствена глава и по собствени причини.

— И за повече авторитет — изхриптя Мартин.

— Амин — каза Лари. — За повече авторитет. Няма да сме със съкрушени сърца в деня, в който ритнеш камбаната, Бъркет. Единствената причина, поради която още дишаш, е защото не заслужаваш нещо по-добро от Родарт. Бихме наели по-скоро някой от неговия калибър да се справи с пачавра като теб, за да не си цапаме ръцете. Сега се изнасяй веднага оттук, преди да сме ти припомнили какви сме точно.

* * *

По пътя си на връщане от Лас Колинас Гриф попадна в задръстване заради катастрофа, в резултат на която бяха затворили двете платна. Впил очи в стоповете на колата пред него, той продължаваше да размишлява над онова, което Лари му беше казал. Имаше чувството, че е истина. Да, те нямаше да оплакват смъртта му, но ако искаха да е мъртъв, до този момент вече щеше да е изстинал.

Типовете от „Виста“ бяха ужасни, но Родарт, действайки на своя глава, беше дори по-ужасен. Гриф не се чувстваше спокоен като знае, че Родарт работеше независимо.

Тази мисъл беше прекъсната от клетъчния му телефон. Той го отвори.

— Ало?

— Свободен ли си?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Сърцето му подскочи.

— Кога?

— Сега.

— След петнайсет минути съм там — *най-малко трийсет*, но той не искаше тя да се отказва.

— Ще се видим тогава.

Отне му пет минути, докато отмине катастрофата; след това подкара Хондата и дващсет и две минути след позвъняването ѝ спря до къщата. Мина през отключената входна врата и я завари да стои в средата на дневната.

Беше облякла тясна бяла пола и червен потник с презрамки и с бели копчета отпред. Изглеждаше страхотно.

— Здравей — каза той.

— Здравсти.

— Бях на 114-а магистрала, когато ми се обади. Имаше катастрофа.

— Не те предупредих по-рано.

Той съблече сакото си и го закачи върху облегалката на най-близкия стол.

— Как си?

— Добре. А ти?

— Добре съм. Имаш много работа около авиолинията, а?

— Винаги.

— Тази жега е ужасно изтощителна.

— Не си спомням кога за последен път е валяло.

До този момент не бяха прекъснали зрителния контакт. Сега тя го направи. Погледна през прозореца, където жалюзите пропускаха само тънки ленти слънчева светлина.

— Помолих те да се срещнем днес, така че да мога да ти го кажа лично.

Стомахът му се сви.

— Бременна си.

Тя поклати глава.

— Не?

— Не.

— Помислих си, че може да си. Миналия път удвоихме шанса.

Очите ѝ се стрелнаха мигновено към него, после се отклониха.

— Не съм бременна. Но аз... ние, Фостър и аз, решихме да опитае ИО.

Сблъсъкът му с Родарт, срещата с типовете от „Виста“, позвъняването ѝ, бясното шофиране насам, присъствието ѝ, всичко се смеси в безпорядък в мозъка му. Думите ѝ не бяха предвидени. Той поклати глава леко.

— Моля?

— Изкуствено оплождане.

— О! Да — стомахът му отново се сви. — Вместо ние да...

— Да.

— Хм.

Настъпи дълга пауза, преди тя да продължи:

— Осъзнаваме финансовите последици, които нашето решение ще има върху теб.

— А-ха.

— Така че бихме искали ти да останеш донорът — тя облиза устни. — Ако си съгласен, това е. Ако си ти и оплождането е успешно, сроковете на плащане остават същите.

Той плъзна очи по лицето ѝ, но тя избегна да го погледне директно. След малко той се приближи до дивана, седна на края и се взря пред себе си, мислейки за това какъв шибан ден беше днес.

Сигурно беше взела мълчанието му за нежелание или за колебание, защото каза:

— Не е нужно да ми отговаряш днес. Имаш време да помислиш. Освен това трябва да си запиша час при специалист. Сигурна съм, че ще има изследвания. Мисля, че трябва да премина допълваща хормонална терапия. Затова сигурно ще мине време, преди да те потърсим пак. Седмици, предполагам.

Той я погледна.

— След като назначат процедура — продължи тя припряно, — ще се свържа с теб и ще определим време и място, откъдето да взема

пробата. Трябва да е от същия ден. Ще се постарая да ти се обадя колкото се може по-рано. Ден, може би два.

— Добре.

— Междувременно, ако решиш, че не искаш да... да участваш, ние въпреки това ще ти платим петстотинте хиляди. За всичките пъти, когато си... за безпокойството.

— Великодушно от ваша страна.

— Естествено, независимо дали приемеш или откажеш ангажимента, не е нужно да казвам, че очаквам абсолютна конфиденциалност от твоя страна.

Най-после нещо, което искаше да каже.

— Не искаш никой да знае за... — той кимна по посока на спалнята. — За онова, което се случи последния път.

— За нищо, господин Бъркет.

— Не, сигурен съм, че не искате, госпожо Спийкман.

Тя изправи рязко гръб и взе дамската си чанта от креслото.

— Ами, мисля, че това е всичко. Благодаря, че дойде толкова бързо, след като ти се обадох.

— Онова, което чух, може да се тълкува по два начина — той говореше под нос, но достатъчно силно, за да го чуе.

Игнорирайки бележката, тя се приближи към вратата.

— Трябва да вървя. Имам заседание след половин час.

— Лъжкиня.

Тя се извърна бързо.

— Нямах никакво заседание. Бягах — той стана от дивана и тръгна към нея. — Уплашена си. Нямах доверие на себе си, ако останеш... Призна ли пред съпруга си, че наистина си имала оргазъм последния път?

— Какво си говорим с Фостър за...

— Затова ли той промени мнението си относно малкото ни споразумение?

— *Не беше той.* Аз бях.

До този момент гневът в него нарастваше неудържимо. Но думите ѝ го спряха. Това бе нейно решение, не на Спийкман, не го бяха решили като двойка. Той каза първото нещо, което му хрумна, първото, което искаше да знае.

— Защо?

— Не мога... — тя се запъна, след това продължи отново: — Не мога да продължавам с теб по този начин, това е всичко. Съгласих се само защото Фостър го искаше. А аз го обичам. Наистина. Обичам съпруга си.

— Добре.

— Това е единствената причина, поради която се съгласих.

— Вече го каза.

— Но не мога повече.

— И това разбрах. И ако наистина е така, това е всичко, което трябва да кажеш. Не ми дължиш обяснение.

Тя го погледна учудено, после наведе глава. Никой от двамата не помръдна. Секундите отминаваха, а той гледаше косата ѝ, малките къдрици, които се виеха на тила ѝ. Най-накрая се обади:

— Кога го реши?

— Още когато си тръгнах оттук последния път, знаех, че не трябва да се връщам. Но се измъчвах от това и не казах на Фостър за решението си до преди две седмици.

— Защо тогава не ми каза?

— Реших да изчакам и да видя дали не съм бременна, преди да ти съобщим. Ако бях, нямаше смисъл да повдигам въпроса. Мисля, че въпросът е уреден — червеното ѝ горнище се изду от въздуха, който си пое и белите копчета се опънаха. — Но Фостър се опитваше да промени мнението ми през последните две седмици.

— Той продължава да иска бебето му да бъде заченато по естествен път.

— Да. Не че ми е оказвал натиск, но искаше да знам желанието му. Показва ми колко разочарован ще бъде, ако променим курса сега. Използва всяка позната му тактика, за да ме склони да продължим както сме го планирали... поне още няколко пъти.

— Само че не те е склонил.

— Не.

— Тогава защо не ми звънна да ми кажеш, че всичко е свършило? Защо си тук?

— Защото накарах Фостър да мисли, че най-накрая е сломил съпротивата ми — погледът ѝ обиколи стаята, след това остана няколко секунди върху третото копче на ризата му, преди да се вдигне нагоре и да срещне очите му. — Не ме остави, докато не се съгласих да

се срещна с теб още един последен път. Ако не забременея днес, ми каза той, обещава никогa да не ме кара да идвам тук отново и щял да се съгласи да опитаме клиничния метод.

Гриф се опита да асимилира думите ѝ.

— Един последен път.

— Да.

— Днес.

— Да.

— Значи си мисли, че ние...

— Да.

— Но ние не...

— Никогa няма да разбере, нали? Ще мисли, че този път резултатът е същият, както предишните три пъти.

— Само ние двамата ще знаем, че не е така.

— Освен ако ти не му кажеш.

— Тайната ти е на сигурно място при мен.

— Мразя тази дума — каза тя явно измъчена. — Не обичам да имам тайни от съпруга си.

Тя погледна отвъд него, към коридора, който водеше към спалнята, и погледът ѝ остана фиксиран там толкова дълго, че Гриф погледна през рамо, за да види кое би могло да задържи вниманието ѝ. Коридорът беше пуст. Помисли си, че тя може би си представя спалнята, какво правят заедно, как стига до кулминацията. Това трябваше да е тайната, която би искала да скрие от съпруга си.

Той се премести, така че тя да го гледа. Очите им се заковаха за няколко секунди, след това тя направи жест към входната врата.

— Ами...

— Заседанието ти.

Устните ѝ потръпнаха.

— Няма никакво заседание.

— Знам — той отвърна на усмивката ѝ, но не го усети.

Лора се пресегна зад гърба си, да хване бравата.

— Не забравяй сакото си.

— Добре.

— И се увери, че оставяш заключено.

— Разбира се.

Тя отвори вратата и вътре нахлу горещ въздух.

— В зависимост от обстоятелствата, това може да се окаже последният път, когато те срещам.

— Може би.

Тя направи пауза и вдигна рамене смутено.

— Не мога да измисля нищо подходящо, което да кажа.

Незначителният разговор изглежда още по-незначителен. Тя се усмихна слабо при напомнянето на собствените ѝ думи към него в нощта, когато се бяха срещнали.

— Не е нужно да казваш нищо, Лора.

— Ами, тогава... — тя протегна дясната си ръка. — Довиждане.

Той я пое. Стояха и гледаха стиснатите си ръце, после се погледнаха в очите. Тя дръпна дланта и погледа си едновременно и се обърна към отворената врата.

Но направи само това. Обърна се и спря.

Гриф се поколеба за част от секундата, преди да действа. Приблужи се плътно зад нея, обгърна раменете ѝ, положи длан върху вратата и бавно я затвори.

* * *

Лора се оглеждаше в блестящото огледало. Отражението изглеждаше като на някой друг. Жената в огледалото беше разрошена, далеч от педантичния, изряден вид, обичаен за нея. И още по-обезпокоително, очите ѝ издаваха несигурност. Къде се беше дянала характерната ѝ самоувереност? Какво се беше случило със сигурността, с която се залавяше с всяка ситуация? Коя беше тази разтреперана непозната?

Тя прокара пръсти по устните си и избърса зацапания туш в ъгълчето на окото си. Без съмнение, образът в огледалото бе нейният.

— Лора?

Тя се завъртя, притиснала ръце към гърдите си.

— Фостър. Не те чух.

— Явно не. Не приличаш на себе си — инвалидната му количка стоеше от двете страни на прага, между спалнята и банята. — Мануело ми каза, че си вкъщи.

Беше паркирала в отдалечения гараж, влезе в къщата през задния вход и се изкачи по задното стълбище.

— Мануело ме предупреди, че говориш по телефона — тя се насили да се засмее. — Или поне мисля, че ми каза нещо такова. — Не исках да те прекъсвам. Радвам се, че си решил днес да си останеш вкъщи. Горещината не се издържа, всички са се побъркали. Шофьорите карат като луди и в пиковите часове задръстванията са повече отвсякога.

Осъзнавайки, че говори прекалено много и прекалено бързо, тя се насили да се успокои.

— Исках просто да кажа, че съм разбита и искам да си взема един бърз душ, преди да говорим. Как мина денят ти?

— Спокойно. Като се изключат времето и трафикът, как беше при теб?

— Цяла сутрин среща след среща, включително с Агенцията по сигурността на полетите за обсъждане на оплакванията на „Саутуест“ и „Американ“.

— Бъди по-конкретна. „Саутуест“ и „Американ“ винаги са се оплаквали от нас.

— Най-меко казано.

Той се ухили.

— Ако пропадаме, няма да чуем и звук от тях. Как мина срещата ти с Гриф Бъркет?

Въпросът дойде неочаквано и извън контекста, и я свари неподготвена.

— Както и преди. Бързо. Ефикасно.

— Помислих си, че той може да е причината да се прибереш по-късно.

— Защо мислиш така?

— Няма причина.

Тя замълча.

— Предполагам, че не си ме чакал за вечеря.

— Госпожа Добинс ми направи сандвич да не умра от глад.

— Добре.

— Е, защо закъсня все пак?

— Бях съвсем наблизко, когато си спомних нещо, което бях оставила в офиса и трябваше да се върна обратно. Мирна беше още

там.

— Помощничката ми винаги си тръгва последна. Освен теб.

— Тъкмо свършваше със служебните писма и ме попита дали ще изчакам, за да мога да ти ги донеса вкъщи да ги подпишеш. Ето ги.

Тя се опита да мине покрай количката му и да влезе в спалнята, но той хвана ръката ѝ.

— Писмата могат да почакаат. Искам да знам каква беше реакцията на Бъркет, когато му каза, че за последен път се срещаш с него. Нали му каза?

— Казах му още щом дойде.

— И?

— И всъщност нищо. Щом го уверих, че ще спазим първоначалните срокове, ако той остане донорът, на него му беше все едно. Нещо такова.

— И няма да се откаже?

— Не останах с такова впечатление, не.

— Не мисля, че би го направил. Говорихте ли за това как ще получим спермата?

— Само в най-общи линии. Казах му, че първо трябва да отида при специалист. И когато е необходимо, ще го уведомя.

— Може би изкуственото оплождане няма да се наложи. Да се надяваме.

— И аз на това се надявам, Фостър.

Той я изненада като сложи ръката си ниско върху корема ѝ.

— Този път имам добро предчувствие. Карма. Нещо такова. Просто чувствам, че нещата са различни, сякаш се е случило нещо важно.

Тя се усмихна, надявайки се да не изглежда съмнително.

— Задръж тази мисъл — и като се отдръпна, каза:

— Наистина искам да се освободя от тези дрехи. Остани, ако искаш.

— Не, ще те оставя да си вземеш душ. Освен ако нямаш желание да ти изгъркам гърба?

— Вместо това можеш да ми сипеш чаша вино. Няма да се бавя.

— Какво ще кажеш за газирана вода?

— Окей.

Той ѝ изпрати въздушна целувка, после изманеврира с количката си през съседната спалня и през вратата, като всяко от движенията бе направено по три пъти.

Лора изчака да остане сама, после затвори вратата на банята си и бързо се съблече. Преди да застане под душа, тя събра достатъчно смелост, за да проучи отражението си в голямото огледало. Очите ѝ още бяха безжизнени и с отнесен израз, устните ѝ — леко протрити. Тя докосна зърната на гърдите си, пъпа, тъмния триъгълник.

Потискайки стона на вина, премести пръстите си вертикално към устните си и прошепна:

— О, боже! — но не беше сигурна за какво точно се молеше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Месецът му се стори по-дълъг дори от времето, когато броеше дните в затвора. В сравнение със сега, онези месеци бяха профучали като комети.

Беше издържал три дни, преди да направи забраненото. Беше позвънил в офисите на „Сън Саут“. След изслушването на както изглежда безкрайното меню от объркващи опции, които изискваха натискането на серии от цифри, той най-после се добра до човешко същество, което му каза с любезен, но делови глас, че се е свързал с офиса на господин Спийкман.

— На телефона Кей Стафърд, с какво мога да ви помогна?

— Трябва да говоря с госпожа Спийкман.

— Във връзка с какво?

Помисли си за миг какво би казала спокойната, дисциплинирана Кей Стафърд, ако ѝ кажеше пълната истина. Вместо това той произнесе:

— Фостър е стар мой приятел от колежа. Срегнах ги двамата преди няколко месеца.

— Името ви?

— Госпожа Спийкман ще си спомни.

Тя го остави да чака и изчезна за дълго. Когато най-сетне се върна на телефона, каза:

— Съжалявам, госпожа Спийкман не може да разговаря с вас. Ще оставите ли съобщение?

Попита го по инерция. Ако Лора беше отказала да говори с него, какви бяха шансовете асистентката ѝ да ѝ предаде съобщението, което той остави? Освен това какво можеше да каже?

Остави богатия си съпруг и ела при мен.

Или не го оставяй, но бъди с мен.

Не ме интересува, какво по дяволите правиш, само бъди с мен.

— Не, няма да оставя съобщение — рече той рязко и затвори.

Следеше менструалния ѝ цикъл дори по-усърдно от преди, отбелязвайки дните на календара. Участваше в сапунена опера.

Гледаше турнира по голф за възрастни и шахматните състезания по спортните канали, как участниците се движат по-бавно дори и от дните му.

Следеше класифицираните реклами ежедневно, но освен ако не искаше да започне да пазарува от Телемаркет, не намираще нищо, което да би могъл да прави анонимно. Защото много добре знаеше, преди дори да е опитал, че никой няма да назначи скандалния Гриф Бъркет.

Отчаяно самотен един следобед, той позвъни на Марша и се самопокани на вечеря.

— Ще донеса вечерята и виното. Какво ще кажеш?

— Оценявам предложението. Но ми дай малко време, Гриф.

Време. То беше станало негов враг.

За утешение, Марша му предложи да го уреди с едно от своите момичета. Той отказа, което я накара да се засмее с дрезгавия си секси смях. Беше хубаво, че я чува да се смее отново, знак, че предишната Марша е излязла от бинтовете и травмата.

— Не желаяш среща с едно от талантивите ми момичета? Това е интересно. Срещаш ли се с някоя?

В съзнанието му изникна Лора, как отива зад нея и я чува да издава онзи нисък, секси звук, който оттогава чуваше в сънищата си.

— Да. Срещам се с една жена.

Прекарваше по-голямата част от времето си като крачеше из стаите на апартамента си и се питаше кога ще я чуе отново, дали ще я чуе изобщо, и какво ще стане, ако я чуе.

Родарт не се показваше. Можеше само да се надява, че типовете от „Виста“ настоятелно са го посъветвали да престане да тормози Гриф. Но това беше наивен оптимизъм. Противно на това, което Родарт беше заявил, той не беше в съюз с „Виста“, нито пък отговаряше пред тях. А дори и да отговаряше, те щяха да подкрепят всеки лош край, който е планирал за Гриф Бъркет.

Той обмисляше дали да не предупреди Боли и Джейсън за един грозен мъж в грозна кола, но се страхуваше, че ако заговори за това, Боли ще сложи край на тренировките, а този един час всеки ден бе единственото време, в което Гриф се развличаше с нещо странично.

Позвъни на Лора още два пъти в офиса, без успех. След втория път безочливо набра клетъчния ѝ телефон. Знаейки, че ще разпознае номера му, той се изненада, но и обнадежди, когато тя отговори. Но всичко, което каза, преди да затвори, беше: „Спри да ми звъниш. Не бива да ми звъниш“.

Опитваше се да се изтощава с плуване. Ходеше във фитнес салона, сякаш продължаваше да тренира, ходеше да гледа всичко, което даваха по киносалоните.

Убиваше време.

Най-накрая, докато чакаше в един бар млечно — плодовия си шейк, дългоочакваното позвъняване дойде. Щеше да изпусне телефона си, докато го разкопчаваше от колана си и отваряше капачето му.

— Ало?

— Гриф, Фостър Спийкман е. Поздравления!

Зрителното му поле се размаза, погълнато от прилив на чернота. Барманът зад плота му направи знак, че напитката му е готова. Гриф го гледаше неразбиращо. Обърна се и излезе от бара. Отвън, на тротоара, той застана в сянката, но горещината проникваше през брезентовата тента. Чувстваше се като в пещ. Задъхваше се.

— Гриф? Чуваш ли ме?

— Тъъ, да, просто съм... — ръката му стана лепкава от пот. Той премести телефона в другата. — Предполагам, че „поздравления“ означава, че имаш добра новина за мен.

— Успяхме! — милионерът дори не се опита да сдържи ликуването си. — Лора е бременна!

Недоволният барман излезе отвътре с шейка на Гриф. Имаше сребърен пиърсинг на веждата си и беше с жълти зъби, които се нуждаеха от ортодонт.

— Не можете да си поръчвате нещо и после да изчезвате.

Игнорирайки думите му, Гриф попита:

— Сигурен ли си?

— Трите теста, които направихме вкъщи сутринта бяха положителни. Неоспоримо е.

— Хей, на вас говоря — каза барманът. — Трябва да си платите поръчката. — Той подаде чашата на Гриф.

— Изчакай за минута — избърбори в телефона Гриф. Прикри слушалката, взе чашата с противна гъста пяна и я хвърли в най-

близкото кошче за боклук. После пхна една петдоларова банкнота в джоба на ризата на бармана. — А сега изчезвай оттук, преди да съм ти откъснал това нещо от веждата.

— Трябвало е да те оставят да изгниеш в затвора — хилавият барман се ухили и влезе вътре.

Гриф си пое дълбоко дъх няколко пъти и изпълни дробовете си с парещ въздух.

— Явно те намирам в неподходящ момент — долетя гласът на Спийкман.

— Всъщност не. Плащах в един магазин. Извинявам се. Доколко надеждни са тези тестове за бременност?

— Споделям скептицизма ти. Лора също. Нямахше желание да прави тестовете след първия път, страхуваше се да не покажат нещо различно — той се засмя. — Но след като и третият излезе положителен, започна да вярва, че е истина. Прегледът при лекаря го потвърди.

— Вече е ходила на лекар?

— Тази сутрин. Помоли гинеколога си да я приеме веднага. Направиха ѝ кръвен тест. И ѝ съобщиха щастливата новина, че хормоналното ѝ ниво е доказателство за бременност.

— Тя там ли е сега? — Гриф си ги представи прегърнати как се смеят и плачат от щастие.

— Беше в офиса, но в момента пътува към къщи. Изстудих шампанското. Е, ще черпя с шампанско. Лора, разбира се, вече не може да пие, така че съм ѝ приготвил газирана вода с лед — Спийкман се разсмя. Гриф се насили да се присъедини към него. — Искан да споделя веднага новината с теб. Ти току-що стана много богат човек.

— Да. И ми е малко трудно да го възприема.

— Ще ти бъде ли удобно да дойдеш утре вечер у дома? Оправих подробностите около онази спънка.

— Спънка?

— Как да продължиш да получаващ парите в случай, че надживееш Лора и мен.

— О, това ли било.

Имаше чувството, че е минало безкрайно много време от деня, когато седяха в библиотеката на имението, отпиваха кока-кола от кристални чаши, говореха за същността на сделката и изясняваха

детайлите в това странно споразумение. Сега като мислеше за това, му се струваше, че е сън. И чак сега осъзна, че никога не си е помислял, че наистина ще излезе нещо от планираното. Не беше очаквал да завърши така, че всички да са доволни. Но беше станало. Семейство Спийкман щяха да имат детето, което искаха. Той отново щеше да бъде милионер. Беше уредил живота си.

Почувства се така, сякаш са го ударили с мръсен парцал през лицето.

— Не е невъзможен сценарий — тъкмо казваше Спийкман, — и съм предвидил такова евентуално стечение на обстоятелствата. Освен това бихме искали да ти изплатим половиния милион лично.

— Мислех, не се предполага, че никога повече няма да се срещаме.

— Само този път. Това е специално събитие и искам да го отпразнуваме по подобаващ начин. Един жест на безкрайната ни признателност. Ще дойдеш ли?

— Разбира се — чу се Гриф да отговаря. — По кое време?

* * *

Пристигна точно в осем и половина. Позвъни в къщата от входа, представи се на Мануело и вратата се отвори. Прислужникът отвори още преди Гриф да е натиснал бутона. Беше облечен в обичайното черно, с глупава, празна усмивка, както преди. Не произнесе и дума, преди да въведе Гриф в сводестото фоайе, а след това в познатата библиотека, където чакаше Фостър. Сам.

— Гриф! — възкликна той щастливо. Плъзна напред инвалидната си количка, хвана ръката на Гриф и я стисна между двете си длани ентузиазно. — Толкова се радвам, че можа да дойдеш.

— Не бих го пропуснал.

— Поръчката си заслужаваше, а? Петстотин хиляди в брой. Имаш ли си вкъщи бронирана каса?

Гриф се разсмя както се очакваше.

— Какво ще пиеш?

Той кимна към чашите с алкохол и лед, които стояха на края на масата до лакътя на Спийкман.

— Едно такова ще е чудесно.

— *Uno mas* — каза Спийкман на Мануело, който отиде незабавно до бара и наля на Гриф питие от гарафата. Веднага след това Спийкман даде знак на прислужника, че е свободен. Мануело затвори двойната врата след себе си.

Спийкман взе чашата си от масата.

— Изпих цяла бутилка шампанско миналата вечер и тази сутрин се събудих с ужасно главоболие. Но ти можеш да вдигнеш наздравица и с добър бърбън, нали? — той вдигна чашата си. — За нашия успех!

— За нашия успех! — повтори Гриф и отпи една здрава глътка от уискито, което прогори хранопровода му. — Госпожа Спийкман няма ли да се присъедини към нас?

— За съжаление, не. От месеци в Остин имаме проблем с товаренето на багажите, който изисква вниманието ѝ. Или поне тя така си мисли. Опитах се да я убедя да не излиза, но тя настоя, че поне един от нас трябва да види резолюцията, а според нея за мен ще е трудно.

Гриф разбра, че това беше оправданието, което е изтъкнала пред съпруга си. Истината беше, че не искаше да го види. Отсъствието ѝ го накара да изпита едновременно непреодолимо желание да я обгърне с поглед отново, и страх да се срещнат очи в очи, след последния следобед заедно.

— Няма да ѝ позволя да работи вече толкова дълго — каза Спийкман. — Отсега, до раждането на бебето, най-трудната ми задача ще е да я накарам да възлага работа и на другите. Тя е неимоверно упорита в това отношение — той се усмихна самоукорително. — Разбира се, и аз съм такъв. Но и двамата искаме да сме пълноценни родители. Когато бебето дойде, нямам съмнение, че тя ще се посвети на майчинството.

Разбира се, че така трябваше да бъде, нали? Лора искаше бебе. Искаше да даде бебе на съпруга си. Няколкото оргазъма бяха бонус, но те сигурно не бяха променили плана ѝ и той трябваше да е пълен глупак да мисли обратното.

Той не беше нищо друго, освен банка за сперма, само дето имаше съучастници — твърд член, пръсти, език. Беше спал с нея няколко пъти. И какво? Нищо. Тя принадлежеше на Фостър Спийкман и имаше

бебето, което искаше да има. Бинго. Мисията — изпълнена. Време е за гърмене на тапите.

Дотук, Гриф Бъркет. Беше ми приятно да се запознаем. Да те чукам. Да те чукам пак.

И ако до този момент имаше съмнения, трябваше само да чуе безкрайния монолог на съпруга ѝ:

— Трябваше да я видиш тази сутрин, когато третият тест излезе положителен... — той притисна юмрук върху устата си, за да сдържи надигащата се емоция. — Лицето ѝ... Никога не съм я виждал толкова красива, както когато се усмихна и ми каза: „Ще имаме бебе. *Ние*“. Тази кратка дума беше от изключително значение за човек в моето положение.

— Сигурен съм.

Спийкман изглежда не забеляза преструвката му. Той бе толкова погълнат от еуфорията си.

— Още преди да направи теста, знаех, че е бременна. Гърдите ѝ бяха станали по-пълни. Толкова чувствителни, че не ми позволяваше да ги докосна — той се засмя. — Това сигурно ще я смути, че ти разказвам тези неща. Извини ме, че продължавам. Не мога да спра. Сърцето ми е пълно и прелива. Освен това съм и малко пиян, струва ми се.

Това му напомни да налее на Гриф за втори път. Гриф отказа. При споменаването на Лорините гърди той гаврътна остатъка от уискито си. От това ушите му звъннаха и сърцето му започна да бие бързо. Усети, че му прилошава.

— Ти имаш ли някакви предположения какво е? — попита Фостър.

— В смисъл?

— За бебето. Усетил ли си дали имаш повече хикс или игрек хромозоми в деня, когато е заченала?

Деня, в който бе заченала, усещаше единствено нея. Кожата ѝ. Нейната топлина. Страстта ѝ. Уискито беше опарило гърлото му, но той успя да каже:

— Не. Никога не съм мислил по въпроса.

— А аз мисля постоянно — призна Спийкман срамежливо. — Че полът на нашето дете — всъщност всички негови качества — са били

определени в момента на оплождането на яйцеклетката. Не е ли изумително?

— Изумително е — *изумително е колко пъти бях вътре в нея.*

— Нямам търпение да науча дали е момче или момиче, но няма да можем да разберем до петия месец.

Изумително е колко пъти бяхме заедно.

Спийкман се ухили.

— След пет месеца ти сигурно ще си лежиш на плажа на някой Карибски остров със студена напитка в едната ръка и горещо маце в другата.

Гриф се насили да се усмихне.

— Добре звучи.

— Предполагам, че вече ще знаеш за бебето. Какво е. Как се казва. Сигурно ще четеш съобщения във вестниците.

— Ако на този Карибски остров има вестници.

Спийкман се усмихна.

— Сигурен ли си, че не искаш друго питие?

— Не, благодаря.

Спийкман се протегна за чашата му и я занесе до бара. Както преди, мина през ритуала на оставяне на чашите им на рафта под мивката, избърса безупречния плот и сгъна хавлиената кърпа, като подравни четирите ѝ краища. След като я закачи на халката, отново я намести. Най-сетне удовлетворен, той изми ръцете си.

После леко потупа ръчките на инвалидната си количка три пъти.

— А сега да се върнем към бизнеса — направи онези странни движения напред-назад с количката и я плъзна към бюрото. Това, което се виждаше отгоре, приличаше на кутия с канцеларски принадлежности. Той кимна към нея: — Парите ти.

Гриф не помръдна.

Спийкман, неправилно разчел колебанието му, се засмя:

— Върви. Твои са. Погледни в кутията.

Гриф се приближи до бюрото и с безразличие повдигна капака. Вътре лежах пачки от стодоларови банкноти, превързани с книжни ленти.

— Бива си ги, а?

Гриф не отговори. Страхуваше се какво може да каже, ако си отвори устата, страхуваше се да каже на Спийкман колко ниско мнение

има за мъж, който плаща на друг мъж да прави секс със съпругата му, без значение колко благородна е причината.

От любопитство беше потърсил библейската история. Ставаше дума за Сара, която изпратила друга жена на съпруга си, но в общи линии ситуацията беше същата. Но в „Сътворението“ не се беше получило толкова добре. Всъщност, нещата наистина се бяха объркали. И само защото тази Сара искаше бебе и то по нейния начин.

Може да си повтаряш, че е биология, но то си е секс. Мъж и жена лягат заедно и използват онова, което Господ им е дал не само заради природата, но и заради удоволствието. Никой досега не е изобретил нищо по-съкровено.

Това, което искаше да знае, беше: как може един мъж да моли *съпругата си* за такова нещо? Неуважението към Фостър Спийкман се смеси някъде във вътрешността му с уискито и ревността.

Разбира се, самият той не беше олицетворение на добродетелта. Приемаше парите на мъжа в брой. Щеше да се справи с отвращението си по-късно. Но точно сега се възмути от Спийкман, който се усмихваше насреща му като че ли беше спечелил джакпота, усмихваше се, без дори да си представи емоционалния смут, който той и Лора бяха преживели заради това безразсъдно, егоистично, упорито изискване.

— Няма да се засегна, ако поискаш да ги преброиш.

Гриф поклати глава.

Спийкман го изгледа с любопитство.

— Честно, изненадан съм.

— От какво?

— От сдържаността ти. Срамуваш ли се от мен?

— Какво си очаквал?

— Повече... — той направи вълнообразно движение с ръце. — Реакция. Изблици. Държиш се така, сякаш нямаш желание да вземеш парите, сякаш съжаляваш... — Той прекъсна и гледа изучаващо Гриф известно време, след това се разсмя. — О, милият той.

— Какво?

— Не искаш да свършва? Това е, познах, нали? Съжаляваш, че онези следобедни срещи с Лора приключиха.

— Това са глупости.

Спийкман размаха показалец срещу него.

— Не мисля така.

— Да си оправим сметката и да си тръгвам оттук — дори и за неговите уши гласът му прозвуча като ръмжене.

— О, Гриф, не се разстройвай. Да правиш любов със съпругата ми не е тежко задължение. Знам го добре. Станало е както с хазарта ти, развил си вкус за нея, нали? Колкото повече имаш, толкова повече ти се иска. И сега ти е трудно да се откажеш. Разбирам те. Наистина.

Гриф сви юмруци.

Спийкман отново се ухили, след това вдигна двете си ръце, с обърнати навън длани.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам. Извинявам се, че ти се присмях, но е дяволски забавно. Твоята работа свърши, ти си спечели парите, но сърцето ти е разбито от това. Не схващаш ли иронията? — Спийкман му намигна. — Ти си толкова съкрушен, явно наистина ти е било приятно да я чукаш.

Това кльцна последната нишка на самообладанието на Гриф. Той даде отдушник на отвращението си.

— Ах ти, побъркан мръсник!

— Може би — каза Спийкман вежливо. — Но поне не се надървям за съпругата на друг мъж, за жена, която не мога да имам никога повече. Горкичкият Гриф, горкичкият Гриф.

Гриф погледна надолу към него през червена мъгла от ярост, след това извърна главата си настрана, търсейки нещо, каквото и да е, което би накарало да прекъсне това влудяващо, побъркано дърдорене.

* * *

— Госпожо Спийкман?

Лора гледаше през прозореца на самолета, докато джетът правеше последни кръгове, преди да кацне в Далас. Говореше й една стюардеса, която се беше навела през празната седалка.

— Когато стигнем до гейта, ще ви пропуснем да минете напред, преди другите пътници.

— О, не, няма нужда — тя не обичаше да се възползва от специалните привилегии, когато летеше със „Сън Саут“.

Младата жена се усмихна:

— Съжалявам, заповед от пилотската кабина.

— Защо?

— От кулата информираха пилота, че ще ви чакат веднага при пристигането.

— Да ме чакат? Кой?

Стюардесата понижи гласа си до шепот:

— Може би красивият ви съпруг. Спомням си онзи път на рождения ви ден, когато беше докарал струнен оркестър в залата за получаване на багажа. Такава романтична изненада. Във всеки случай сте длъжна да се подчинявате на заповедите на капитана и да слезете първа.

Тя се надяваше, че Фостър не е планирал специално посрещане за нея тази вечер. Денят беше изтощителен, започнал рано и завършил много по-късно, отколкото би трябвало. Единственото, което искаше, беше да се прибере у дома, да си вземе един бърз душ и да се наспи хубаво.

Пилотът направи перфектно приземяване, точно на време. Тя си отбеляза наум да го каже на Фостър.

След бързо отиване до гейта, стюардесата се приближи до гишето за паспортна проверка, като помоли другите пътници да останат по местата си. Лора се почувства неудобно, когато ѝ казаха, че може да тръгва. Усмихна се извинително на останалите пътници, които вдигнаха любопитно очи към нея.

Когато стигна до пилотската кабина, капитанът стоеше до вратата. Той я поздрави с кимване:

— Госпожо Спийкман.

— Безупречен полет, капитан Морис — каза тя, прочитайки името му с периферното си зрение, умение, което бе придобила с годините.

— Благодаря.

Но изражението му беше мрачно и тъй като не завърза разговор с нея, тя усети тръпки на неприятно предчувствие.

— Има ли нещо?

— Моля — той направи жест към отворената врата.

Тя премина в ръкава и бе изненадана, че мъжът я придружи. Нещо повече, подхвана лакътя ѝ с ръка. Преди да е успяла да реагира, забеляза, че към тях се приближават двама мъже.

Бяха облечени в униформи на старши полицейски служители. Стъпките ѝ станаха колебливи. Ръката на пилота стисна лакътя ѝ. — Какво се е случило? — думите излязоха неравни, стържещи, едва доловими. После тя извика: — *Какво се е случило?*

* * *

Детективът от отдел „Убийства“ погледна надолу към трупа и издиша шумно.

— Исусе Христе!

Партньорът му, който до този момент бе изрекъл само няколко думи, изсумтя.

Един мъж от екипа, разследващ местопрестъплението, се съгласи с тъжно поклащане на главата.

— Лошо, а? Отдавна не съм виждал подобно нещо. Може би не чак толкова жестоко, колкото някои убийства, но... ами, само едно студенокръвно животно би могло да го извърши.

— Или пък с прекалено буйна кръв — отбеляза първият детектив.

— Мислиш, че е престъпление от страст?

— Може би. Каквото и да е, кучият син заслужава да седне на електрическия стол.

Партньорът му се изкашля отново.

— Извинете, детективи? — един униформен служител се появи в рамката на отворената врата на библиотеката. — Казахте да ви уведоим веднага, щом госпожа Спийкман пристигне. Току-що я въведоха в дневната. Там. — Той посочи с ръка.

Когато двамата разследващи влязоха в стаята, Лора Спийкман стоеше между двама полицаи. Единият им кимна тайно, давайки им да разберат, че вече ѝ е съобщено, макар да бе очевидно. Тя беше бяла като платно.

Неразговорливият детектив застана срещу стената. Другият прекрачи в стаята.

— Госпожа Спийкман?

— Съпругът ми е мъртъв? Да не би да е някаква грешка?

— Не е грешка. Съжалявам.

Коленете ѝ се подгънаха и двамата мъже ѝ помогнаха да седне на дивана. Единият постави закрилнически ръка на облегалката, а другият помоли един от униформените да ѝ донесе чаша вода.

Когато детективът се приближи с чашата, извади служебната си карта от вътрешния джоб на самото си и я протегна към нея:

— Стенли Родарт, мадам. Детектив от отдел „Убийства“ от Далаското полицейско управление.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Лора, той е тук!

Кей Стафърд се беше появила на прага на спалнята, където Лора седеше отпусната на едно канапе. Стаята беше студена и мрачна. Помощничката ѝ говореше тихо и бавно, както ѝ говореха днес всички, сякаш се бояха, че внезапният шум може да я счупи като кристал. Може и да имаха право.

— Поканих го в кабинета — каза Кей. — Опитай се да се успокоиш. Той каза, че може да почака.

Лора седна и пъкна крака в обувките си.

— Ще отида веднага да разговарям с него, макар че не знам какво повече мога да му кажа от онова, което вече казах снощи.

Детектив Родарт беше стоял почти до полунощ. През по-голямата част от времето я беше разпитвал. През останалата част той, мълчаливият му партньор и още един полицаи непрестанно влизаха и излизаха от библиотеката, оглеждаха сцената на местопрестъплението.

Консултираха се с тихи гласове, хвърляха погледи към нея, понякога искаха от нея информация. Една загрижена полицайка я посъветва да се обади на някого:

— Някой, който да остане с вас през нощта.

Нито тя, нито Фостър имаха семейства. От катастрофата насам не поддържаха близки контакти с приятели.

— Помощничката ми — отвърна тя и даде номера на Кей на полицайката.

Кей пристигна след половин час, споделяйки шока на Лора, но все пак успя да свърши простите неща, което Лора явно не бе в състояние да направи. Даваше нареждания, отговаряше на практически въпроси и се справи с телефона, който бе започнал да звъни дразнещо често.

Кей беше с бележник в ръка, докато слизаха по стъпалата надолу.

— Не искам да те безпокоя с всичко това сега, Лора.

— Давай направо. Не мога да си позволя лукса да си почивам. Това ще е по-късно, когато... когато всичко улегне. От какво имаш нужда?

Едно условие в завещанието на Фостър, което бе променил, когато се ожениха, беше, че в случай на неговата смърт, Лора ще застане начело на „Сън Саут“, докато Бордът избере друг директор. Беше ѝ предоставена властта да взема решения и да управлява бизнеса. Така, след като от снощи бе станала вдовица, тя бе поела ролята на изпълнителен директор.

Кей каза:

— Медиите са се разположили отвън пред входа на нашата сграда, очакват изявление.

— Помоли Джо да напише нещо. Как всички в „Сън Саут“ са потресени от тази трагедия и т.н., Но му кажи да не публикува нищо, преди да ми го изпрати по факса тук за одобрение — тя имаше доверие на шефа на маркетинга, че ще напише нужното, но практиката ѝ, както тази на Фостър, беше да не се пуска нищо, преди да са го подписали. — Кажи му да не провежда официална пресконференция, нито да отговаря на въпроси, отнасящи се до... до престъплението. Ще оставим това на полицията.

Кей си отбеляза в бележника.

— Диспечерите питат дали трябва да координират минута мълчание в памет на Фостър. Или нещо такова.

Лора се усмихна изнурено и поклати глава:

— Фостър не би позволил прекъсване на графика дори за минута. Но оценявам предложението.

— Мислила ли си за организацията по погребението?

Лора, достигнала до най-долното стъпало на стълбите, спря и се обърна към нея:

— Не мога да определям дата за погребение, докато тялото не бъде освободено.

Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи. Преди две години, след катастрофата, Фостър беше лежал в интензивното, борейки се за живота си. Тогава се страхуваше, че всяка глътка въздух може да му е последна и че може да се наложи скоро да организира погребението му. Но сета не беше имала времето да се подготви да говори за такива

неща. Този път всичко се беше случило внезапно. И щеше да има погребение. Но кога щеше да е, тя още не знаеше.

Миналата нощ я бяха посъветвали да не влиза в библиотеката. И тя беше приела съвета. Картината, която ѝ бяха описали беше гротескна и тя не искаше това да е последният образ, който щеше да запази за Фостър. Беше достатъчно разтърсващо да види пъхнатото в чувал с цип тяло, изнесено на санитарна количка. Вътре в този чувал се намираше тялото на нейния съпруг, но според полицията то бе доказателство.

Усещайки страданието на началничката си, Кей каза:

— Извинявай, че го споменах. Но хората не спират да звънят по телефона, както тук, така и в офисите ни, питат кога и къде ще е службата. Фоайето вече прелива от цветя.

Лора докосна ръката ѝ.

— Ще ти кажа веднага, щом науча нещо. Междувременно помоли Джо да съобщи на пресата, че вместо да носят цветя, желаещите могат да правят дарения за фондацията на Илейн. Фостър би го предпочел.

— Разбира се. Само още едно нещо. Сенаторката излезе с изявление тази сутрин, възхваляваше Фостър като предприемач, като образец за тексасец и човек. После се обади в службата и попита дали има нещо, което може да направи за теб като приятелка.

Кей я придружи до кабинета, където детектив Стенли Родарт я очакваше. *Родарт*. Спомни си веднага името, за което Гриф я беше предупредил. Специално бе наблегнал на маслинозеления очукан седан, но бе пропуснал да спомене, че става въпрос за детектив в отдел „Убийства“ в Далаското полицейско управление.

Родарт разглеждаше една картина, изобразяваща английска ловна сцена. Той се обърна рязко, когато тя влезе.

— Оригинал ли е?

— Мисля, че да.

— Хм — изсумтя той, явно впечатлен. — Сигурно струва цяла торба пари.

Тя не удостои думите му с отговор.

— Определено красив дом, госпожо Спийкман.

— Благодаря.

— Наново ли го обзаведохте, след като се омъжихте за господин Спийкман?

— Илейн Спийкман беше свършила отлична работа по обзавеждането и не видях необходимост да го променям.

Странно, усмивката не направи по-приятно лицето му. Стана дори по-грозно.

— Повечето втори съпруги искат да изтрият всички следи от първата.

Изявлението беше неуместно. Тя си помисли, че ѝ го казва само за да види как ще реагира. Не ѝ беше приятен от снощи, когато на мига усети, че този човек е груб и лукав. Сега си помисли, че ѝ е още по-неприятен.

— Питат ме за организирането на погребението — каза тя.

— Съдебните патолози са насрочили аутопсия днес следобед. В зависимост от това какво ще покаже, ще ви предоставим тялото или утре, или вдругиден. Но не ви съветвам да правите категорични планове, преди да сте го уточнили с мен.

— Разбирам.

Тя се обърна с гръб към него, приближи се до един от кожените дивани и тъкмо се канеше да седне, когато той я спря.

— Ако не възразявате, бих искал да погледнете в библиотеката сега. Дали ще забележите нещо, което да не е наред. Освен очевидното, разбира се.

Тя знаеше, че рано или късно ще ѝ се наложи да влезе там. Разкъсваше се, една част от нея искаше да види мястото, където Фостър бе умрял, а друга се съпротивляваше. Ако имаше избор, щеше да го отлага колкото се може по-дълго, правейки ужаса от това още по-мъчителен. Така че в известен смисъл беше благодарна на Родарт, че вземаше решението вместо нея.

Тя излезе от кабинета вдървено и прекоси антрето пред двойната врата към библиотеката. Металните им части бяха поръсени с прах за пръстови отпечатъци. Виждайки, че е забелязала тъмния прах, Родарт каза:

— Убийството е мръсна работа.

Той натисна да отвори вратата и тя пристъпи вътре.

— Познавате Картър — каза Родарт.

Партньорът му, когото тя си спомни от миналата вечер, стоеше срещу една от етажерките с книги тих и сериозен като часовой. Нито стойката, нито изражението му се промениха, когато тя влезе.

Като се изключи той, по-голямата част от стаята изглеждаше изненадващо нормална. Само пространството, близо до бюрото, беше в безпорядък. Самото бюро беше покрито навсякъде с прах за откриване на отпечатъци. И крайната маса беше съборена. Лампата и всички останали предмети, били на масата, лежаха на парчета по килима. Килимът беше разкривен. Фостър никога не би позволил дори една ресна да се разбърка, настоявайки да ги изравняват по няколко пъти на ден.

Тя неволно изхълца, когато видя инвалидната му количка.

Навсякъде имаше кръв. По количката. Върху килима. По бюрото. Родарт докосна лакътя ѝ.

— Искате ли да го направим по-късно?

Това, което искаше, бе той да не я докосва. Тя дръпна ръката си.

— Освен очевидното, нищо друго не е пипано.

— Добре — той посочи към фотьойлите.

— Да седнем.

— Тук?

Той вдигна рамене, сякаш искаше да каже: *Защо не?*

Или беше тъп и нечувствителен, мижитурка, или просто жесток. Лора предположи последното, но не желаше да спори с него по въпроса къде да проведе той разпита си.

— Почти целия ден лежах. Предпочитам да остана права — тя отиде до прозорците, оставайки с гръб към стаята.

Отказвайки се от любезно въведение, Родарт попита:

— Защо бяхте в Остин вчера?

С крайчеца на окото си тя забеляза, че Картър най-послед помръдна. Той извади малък бележник и химикалка от вътрешния си джоб. Но беше видимо, че е само за подсилване на впечатлението. Родарт беше водещият разследването.

— По молба на съпруга ми отидох да разреша един проблем. Имаше рапорти за кражби на багаж. Товарачите ни бяха обвинени. Един от тях, както се разбра, е бил наистина виновен. Полицията в Остин разполага с рапортите, ако ви интересуват.

— И взехте обратния полет на „Сън Саут“ в колко?

— В девет часа, последният за вечерта. Малко преди да се приземим стюардесата ми каза, че ще бъда ескортирана от самолета. Вашите хора ме пресрещнаха в ръкава. Заведоха ме до частната чакалня на летището и ми казаха, че съпругът ми е мъртъв. Не знаех, че е убит, докато вие не ми го съобщихте.

— До момента, когато ви ескортираха от самолета, знаехте ли, че е имало нещо нередно у дома ви?

— Откъде бих могла?

— Телефонно обаждане? Текстово съобщение?

— Нямах представа какво е станало.

— Нямало ви е през целия ден. Говорили ли сте вчера със съпруга си по някое време?

— По обяд той позвъни на клетъчния ми телефон да ме попита как вървят нещата. После аз му се обадох, за да му кажа, че въпросът е уреден, че ще хвана обратния полет в девет и да не ме чака за вечеря.

— Само тези два разговора?

— Да.

— Имал ли е господин Спийкман някакви определени срещи за вчера?

— Не ми е казал за такива.

— Но явно се е срещнал с някого тук.

Тя се обърна и го погледна.

— Няма доказателства за взлом — каза той. — Човекът, който го е убил, е бил пуснат да влезе в къщата.

— Може Мануело да е отворил вратата.

Той се намръщи.

— Все още не можем да го открием, госпожо Спийкман.

Миналата нощ, когато Родарт я беше накарал да помогне във възстановяването на сцената на престъпление, тя беше споменала за прислужника. Родарт си беше записал трите му имена. Когато тя обясни, че задълженията на Мануело са да се грижи за съпруга ѝ, детективът беше наредил да се претърси цялото имение. От латиноамериканеца нямаше и следа.

— Стаята му над гаража е празна — каза ѝ той сега. — Леглото е оправено, няма чинии в умивалника. Дрехите са в гардероба. Не притежава собствена кола, нали?

— Не знам да има такава.

— И никоя от колите, ваши и на господин Спийкман, не липсват. Тогава как господин Руиз е напуснал и къде е отишъл?

— Представа нямам. Единственото, което знам със сигурност, е, че не би оставил Фостър сам.

— Има ли роднини?

— Не мисля. Най-малкото, аз не знам.

— Сигурна ли сте, че е бил на смяна миналата вечер?

— Той е винаги на смяна, господин Родарт.

— Двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата?

— Да.

— Готвачката ви, госпожа... въъ...

— Добинс.

— Точно така. Тя каза, че си е тръгнала в шест часа.

— Веднага, след като е приготвила вечерята. Не мога да си представя защо ще променят графика си. Разпитвахте ли госпожа Добинс за снощи?

— Сложила печено пиле в подгриващия поднос и си тръгнала в шест. Каза, че Мануело Руиз е бил тук, когато си е тръгнала. Била сигурна, защото му се обадила, че си заминава. Което означава, че е бил тук.

— Сигурна съм, че е бил. Той никога не би оставил Фостър сам — повтори тя. — Никога.

Родарт отиде до бюрото, където килимът беше надигнат. Клекна долу, сякаш да изследва петната по него.

— Колкото и да не ми е приятно, ще се наложи да говорим за самото убийство.

— Трябва ли? Бяхте толкова подробен снощи. Звучеше много... ужасно.

— Така е. Ето защо ви посъветвах да не поглеждате тялото на съпруга си. Нямахте нищо, което да искате да видите, повярвайте ми. Той седеше в инвалидната си количка, а отстрани на врата му стърчеше нож за отваряне на писма.

Тя притисна още по-силно лакти към тялото си.

— Вярвам на описанието ви. Ножът беше копие на Ескалибур. Подарих му го за Коледа, защото обичаше Легендата за Артур. Стоеше тук, върху бюрото му.

— Госпожа Добинс го потвърди. Но след като го взема от Патологическия център, ще трябва да го идентифицирате, така че да няма никакво съмнение.

Нещо друго, с което да ме уплашиш, помисли си тя. Родарт каза:

— Както изглежда, убиецът го е забил до дръжката, след това се е опитал да го измъкне. Но острието прерязало артерията, така че когато се опитал да извади оръжието от врата на съпруга ви, от раната бликнала кръв. Предполагам, че се е уплашил и е решил да го остави.

— И съпругът ми да умре от загуба на кръв.

— Точно така — Родарт се изправи. — Открихме наличието на две кръвни групи върху килима. Едната е на съпруга ви.

— А втората? — тя погледна засъхналите петна, после Картър, и най-накрая — Родарт.

Той вдигна рамене.

— Не знаем на кого принадлежи втората. Може да е на Мануело Руиз, но няма с какво да сравним. Освен в регистъра за издадени шофьорски книжки, Руиз не фигурира в никоя друга база данни, която сме проверили. Шофьорската му книжка е валидна. Това е.

— Возеше Фостър в пригоден за целта ван.

— Имаше ли документи?

— Емиграционни? Предполагам.

— Не е имал.

Лицето ѝ порозовя.

— Щом знаете, защо ме питате?

Той я погледна с нещо, което трябваше да мине за обезоръжаваща усмивка.

— Навик. Винаги се опитвам да хвана някого в лъжа. Професионално изкривяване.

— Ще ви кажа истината, детектив.

Лицето му просия.

— Ще го направите ли?

— Да.

— Добре. Кажете ми за вас и Гриф Бъркет.

Забелязал несигурността ѝ, Родарт посочи към дивана.

— Разговорът може да се проточи. Не искате ли да седнете?

Не ѝ се искаше да признае, че се нуждае от това, но го направи. Седна в един от фотьойлите. Родарт ѝ предложи чаша вода, но тя я

отказа с поклацане на главата. Той се настани в стола срещу нея и като се наведе напред, хвана длани между широко разтворените си колене. Тя забеляза, че ноктите му се нуждаят от изрязване.

— Ще ви спестя малко време, госпожо Спийкман. Бяха намерени отпечатъци от пръстите на Гриф Бъркет по целия нож за отваряне на писма, с който е убит съпругът ви.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Лора покри устата си с ръка, боейки се да не повърне пред двамата детективи.

— Добре ли сте? — погледна я Родарт.

Тя поклати глава, изправи се и изтича във от стаята. Едва успя да стигне навреме до тоалетната. Тъй като не беше яла нищо от предишната вечер, стомахът ѝ беше почти празен. Но жлъчката беше горчива и продължи да я мъчи още известно време. Когато най-накрая спазмите се успокоиха, дрехите ѝ бяха пропити от пот. Сърцето ѝ биеше лудо, крайниците ѝ бяха изтръпнали и тя трепереше неконтролируемо.

Покри лицето си с две ръце. От момента, в който видя полицаите в ръкава на самолета, усещаше, че ще ѝ кажат нещо ужасно и че Гриф Бъркет ще е замесен. Тази съкрушителна интуиция сега беше потвърдена и тя не беше сигурна, че може да го понесе. Убивайки Фостър, той все едно беше убил нея и детето, което тя носеше.

Но сега не можеше да мисли за бебето, направо полудяваше.

— Лора? — Кей чукаше на вратата. — Лора?

— Само един момент — тя изплакна устата си и плисна студена вода на лицето си, което беше бяло като тебешир. Прокара пръсти през косата си и след като се съвзе, отвори вратата на стаята.

Кей беше там, зад нея стоеше Родарт. Изражението му бе по-скоро любопитно, отколкото обезпокоено. Кей каза:

— Ще те придружа до горния етаж и ще ти помогна да си легнеш.

— Не. Вече съм по-добре. Но, моля те, донеси ми чаша кола, спрайт, каквото и да е, нещо газирано.

Кей неохотно я остави, но се върна набързо с напитката. Лора мина покрай Родарт и влезе в библиотеката. Усещаше коленете си като гумени. Влажните ѝ дрехи я накараха да настръхне от климатика.

Другият детектив дори не беше помръднал. Тримата продължиха да мълчат, докато помощничката на Лора не донесе напитката.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — каза тя, хвърли на Родарт един изпепеляващ поглед и стисна ръката на Лора окуражаващо.

— Благодаря, Кей. Моля те, затвори вратата като излизаш.

Лора отпи от чашата с газирания вода, надявайки се, че стомахът ѝ се е успокоил.

— Познавахте ли го отпреди да влезе в затвора? — започна Родарт отново, без всякакви предисловия:

Тя поклати глава.

— Едва след като е излязъл?

Тя кимна.

— Как се срещнахте? Къде?

— В тази стая — беше сигурна, че това го е изненадало. — Фостър се интересуваше от него. Беше чул по новините, че го освобождават от затвора. Писа му и го помоли да дойде тук, за да се срещнат.

— Интересувал се е от него, как? С какво един престъпен футболист би могъл да заинтересува съпруга ви?

Като го гледаше право в очите, тя излъга:

— Не знам — признаването на истината не съществуваше като вариант. Тя трябваше да защити бъдещето на детето си. Освен това трябваше да защити тайната, за която Фостър беше настоявал. — Господин Бъркет беше тук само онзи път. Когато съпругът ми ме извика, за да ме представи, вече бяха приключили с бизнес разговора и си пиеха питиетата.

— Приятелски?

— Много приятелски. Или поне така изглеждаше.

Той изучава лицето ѝ в продължение на няколко секунди. Тя не беше сигурна, че ѝ вярва. Всъщност, беше почти убедена, че не ѝ вярва. Но нямаше кой да я оспори.

— По време на тази ли приятелска среща пламнаха искрите между вас и Бъркет?

— Моля?

— Колко време след запознанството си двамата започнахте да се срещате в онази къща на „Уиндзор“?

Чашата с газирания вода почти се изплъзна от несигурната ѝ ръка. Той се ухили.

— Обзалагам се, че се питате откъде знам за романа ви? Ами, виждате ли, не откъсвах очи от Бъркет от деня, в който излезе от Биг Спринг.

— Защо?

— Разследвах убийството на Бил Бенди. Това име говори ли ви нещо?

— Гриф Бъркет беше замесен в неговото убийство.

— Той *извърши* убийството, госпожо Спийкман. Нямам и грам съмнение. Но беше умен, не остави никакво категорично доказателство, не и такова, което да е достатъчно, за да получи обвинение от Голямото жури. Но за убийствата няма давност. Дори това да е последното нещо, което правя, ще видя осъщественото правосъдие за покойния Бил Бенди.

Гриф беше познавал детектива, който го следеше. Сега вече бе ясно защо не искаше тя да говори с Родарт, защо беше използвал тактика на сплашване, предупреждавайки я да не остава сама с Родарт. Не е искал тя да чуе обвиненията от устата на детектива: *Той е извършил убийството.*

— Този път е бил по-небрежен — тъкмо казваше Родарт. — Или по-арогантен. Оставил е оръжието на убийството. Пръстови отпечатъци.

— Защо мислите, че той го е направил?

— Това е първото, което възнамерявам да го питам, когато го хванем.

Тя вдигна глава и погледна към него. Той прочете въпроса в очите ѝ.

— Не, още не сме го открили. Потънал е вдън земя. Ченгетата претърсиха апартамента му, но не откриха и следа от него. Онази стара хонда, която караше... открихме я на един паркинг в Адисън. Момчетата от лабораторията я изследват сега. Имам хора, които следят и къщата на „Уиндзор“, но не е ходил там. Между другото, градинарят дойде тази сутрин и окоси тревата. Кой плаща за поддръжката на къщата?

— Аз. Наела съм я.

Той огледа луксозната обстановка, правейки мълчаливо сравнение между двете къщи. Когато се обърна отново към нея, попита направо:

— За какво?

Тя му отвърна с многозначителен поглед. Известно време я изучава, след това се ухили с онази противна усмивка.

— Вече знаех, че сте наели къщата.

— Знам — произнесе тя хладно.

Той разпери ръце:

— Съжалявам. Мой дълг бе да проверя, госпожо Спийкман. Договорът за наем не беше на ваше име, но го проследих чрез корпорацията и стигнах до вас.

— Не би било трудно да се направи — беше тънък намек за способностите му за разследване, но ако бе схванал пренебрежението, то не го показа.

— Кога за последен път видяхте Бъркет?

Тя сведе поглед към ръцете си, които стискаше в скута си. Знаеше, че коварният детектив ще наблюдава езика на тялото ѝ, но нищо не можеше да направи.

— Преди шест седмици.

— Шест седмици? Толкова отдавна?

— Да.

— Сигурна ли сте?

Тя му каза точната дата и видя, че Картър си я записва в малкия бележник.

— Какво ви накара да запомните датата? — попита Родарт.

— Казах му, че няма да се срещаме повече.

Той подсвирна.

— И как го прие той?

— Разбра и прие решението ми.

— Сериозно? — гласът му прозвуча скептично.

— Сериозно.

— Защо сложихте край на връзката?

— Не виждам какво общо има.

— Може би няма. А може и да се окаже изключително важно.

Тя изгуби състезанието за гледане с немигащ поглед.

— Защото това, което правехме, беше грешно. Не можех да продължавам да го правя. Казах му, че не можем да се виждаме повече.

— Преди него имали ли сте други връзки?

— Не.

— Никой няма да ви обвини. Като се има предвид, че господин Спийкман...

— Господин Спийкман какво? — произнесе тя хладно.

Той се отпусна назад.

— Господин Бъркет е бил първият ви и единствен любовник, откакто сте се омъжили за Спийкман?

— Точно това казах.

— И когато скъсахте, Бъркет не е възразил, не е побеснял, не ви е молил да размислите?

— Не.

— Хм — той замислено почеса нашарената си от акне буза. — Не звучи като Гриф Бъркет, когото познавам.

Тя произнесе студено:

— Тогава може би не го познавате много добре.

— Нито пък вие, госпожо Спийкман. Защото когато сте обявили края на аферата ви, Бъркет не го е преглътнал. Съвсем не. Побеснял е. Миналата нощ е дошъл тук, преодолял е Мануело Руиз, после е забил ножа за отваряне на писма в шията на съпруга ви. Класическо престъпление на отхвърлен любовник.

Тя се насили да не отклони поглед. Заслужаваше презрението му, въпреки че като се имаха предвид скръбта и вината ѝ, то изглеждаше неестествено жестоко наказание. Едно беше да понасяш неодобрението на хора, които уважаваш. И съвсем друго — да търпиш присмеха на някого, за когото нямаш особено високо мнение.

Той се изправи и отиде до бюрото.

— Сигурна ли сте, че нищо не липсва от тази стая?

— Така мисля. Но не мога да бъда сигурна, докато не огледам по-подробно.

— Направете го, щом се почувствате в състояние.

— Разбира се.

— Това познато ли ви е?

Той си сложи чифт гумени ръкавици, за да вземе един лист хартия от бюрото. Подаде ѝ го.

— Искан да го видите, преди да го прибера като доказателство.

Държеше листа така, че тя да може да чете напечатаните параграфи. Бяха три. След няколко опита да преодолее първото

изречение и да схване смисъла му в някаква степен, тя вдигна очи объркано.

— Това е безсмислица.

Той се изсмя късо.

— Доволен съм, че го казахте. Мислех си, че аз не го разбирам. И за мен няма смисъл. Просто набор от големи думи, нали?

— Просто набор от големи думи.

— Някакво обяснение?

— Не.

— Мислите ли, че вашият съпруг е написал тези параграфи?

— Защо да го прави?

— Предавам се. Питам се също дали е възможно да е загубил умствените си способности.

Тя се обиди от допускането му и му даде да го разбере.

— Също?

— Ако ви изглеждам неделикатен, съжалявам. Физическото състояние на съпруга ви е очевидно. Но как беше той в умствено отношение? Много хора разчитаха на него да бъде Фостър Спийкман, изпълнителният директор. Служители. Акционери. Дори пътниците, които летят със „Сън Саут“ разчитаха на него да е с ясен ум.

— Позволете да ви уверя, че той винаги е бил с ясен ум господин Родарт. Фостър контролираше напълно способностите си.

— Помислих си, че може автомобилната катастрофа да е поразхлабила нещо тук — той почука отстрани на главата си. — Може би дори не сте забелязали.

— Щях да забележа.

— Е, някои неща може да са ви убегнали. Били сте ужасно заета.

Той направи стратегическа пауза. Заета с любовника си. Това беше намекът. Тя отказа да захапее, стоеше и го гледаше с безучастност, далечна от състоянието, в което се чувстваше.

— Съпругът ви е вземал медикаменти.

— Да. Лекарства за засилване на имунната система. Други за храносмилателния тракт, който беше сериозно засегнат при катастрофата. Понякога лекарства за сън.

— Освен тях са му били предписвани и хапчета за остра тревожност. Ще ни спестя малко време тук, госпожо Спийкман. Вече говорих с лекаря на съпруга ви.

Лора си пое дълбоко дъх.

— Като младеж на Фостър му е била поставена диагнозата обесивно-компулсивно разстройство. Натраплива невроза...

— Знам какво е.

— Тогава знаете също, че това може да се контролира с лечение.

— Вярвам ви — той се ухили. — Малко съм вманиачен. Изберете сто души на улицата, почти всичките са откачени по един или друг начин.

Подобна глупава забележка не предполагаше отговор.

— Бихте ли казали, че манията за ред на съпруга ви е била под контрол?

— Да.

— Беше ли депресиран?

— Не.

— Дори съвсем малко? — настоя детективът. — Може например да е бил леко депресиран от аферата ви с Бъркет. Този тип накара стомаха ми да се обърне от това, което е извършил, но дори и аз трябва да призная, че има за какво да се лепят жените по него. Ръст. Коса. Тяло на гладиатор. За един сакат мъж, какъвто е бил съпругът ви, това може да е като плесница през лицето. Той знаеше ли за вас с Бъркет?

Тя издържа погледа му.

— Не. Не знаеше. Поне на мен не ми е известно — тя се изправи. — Това ли е всичко, детектив?

— Не съвсем. Опита ли се Бъркет да се свърже с вас, след като скъсахте?

Тя помисли дали да не излъже, но предположи, че Родарт вече знаеше отговора и на този въпрос.

— Няколко пъти се обади в офиса ми в „Сън Саут“ и се опита да говори с мен чрез Кей. Но не му отговорих.

— Не сте го виждали от деня, в който му казахте, че между вас всичко е свършило?

— Да.

— И не сте разговаряли с него?

— Единственият път, когато ме намери, аз затворих телефона.

— Отправял ли е някога заплахи към съпруга ви?

— Разбира се, че не!

— Споделял ли е някога с вас, че ако сакатият ви съпруг не е в картинката, ще бъдете свободна да отидете при него? Мигновен развод. Нещо такова. Споменавал ли е някога, че ще премахне съпруга ви?

Тя го погледна поразена.

— Ако го беше направил, не мислите ли, че бих реагирала? Чещях да съобщя в полицията?

Самодоволната му усмивка говореше достатъчно. Тя изправи рамене.

— Не, господин Родарт. Гриф Бъркет никога не е отправял заплахи нито към мен, нито към съпруга ми.

— За които да знаете.

Тя тъкмо се канеше да заговори, когато осъзна, че това беше сериозна хипотеза.

— Никога не ме е заплашвал.

— Но би могъл да заплашва съпруга ви, без вие да знаете.

— Фостър никога не е казвал...

— Но Бъркет *може* да е казал.

Тя кимна неохотно.

Родарт погледна мълчаливия си партньор. Когато върна вниманието си обратно към Лора, каза:

— Споменавал ли е някога Бъркет за някакво убежище? Например за приятел с крайезерна вила, или друго отдалечено място, където сега може би се крие?

— Нищо такова. Не ми се е доверявал. Не сме разговаряли много.

Тя прекалено късно осъзна, че е стъпила право в капана.

— Не, сигурно не сте — каза Родарт, хвърляйки кос поглед към партньора си. — Госпожо Спийкман, не е нужно да го казвам, но ако Бъркет ви се обади, ще трябва веднага да се свържете с мен.

— Разбира се.

— Поставил съм няколко души около къщата.

— Необходимо ли е?

— Бъркет може да е дошъл миналата вечер за двама ви — каза той тихо. — Не е знаел, че ще ходите в Остин, нали?

Тя поклати бавно глава, поразена при мисълта, че Гриф може да е искал да й причини зло.

— Не се знаеше, че ще пътувам до последния момент.

— Значи Бъркет, идвайки, е очаквал и вие да сте тук.

— Предполагам — тя затвори очи, опитвайки се да си представи Гриф способен на убийство. Ръцете му бяха огромни и силни, но можеха да бъдат и нежни. Бяха ли способни те на убийство? Не можеше да си го представи. Или?...

— Съветвам ви някой да остане при вас — каза Родарт. — Всъщност, бих ви посъветвал да се преместите другаде, докато задържим Бъркет.

— Ще си помисля.

— Направете го — той огледа стаята и каза нещо тихо на Картър, който затвори бележника си и го пхна във вътрешния джоб на сакото си. — Мисля, че това е всичко засега. Освен ако няма нещо, което вие бихте искали да кажете.

Тя разсеяно поклати глава. След това си спомни за въпроса, който искаше да му зададе:

— Кой е съобщил за убийството?

— Получило се е обаждане на 911.

— От Фостър?

Родарт завъртя глава.

— Съдебните патолози казаха, че не би могъл да го направи. Не е имал време. Пък и близо до него нямаше телефон.

— Мануело не говори английски.

— Не, човекът, който се е обадил, е говорел английски.

— Значи е бил Гриф Бъркет.

Родарт сви рамене:

— Така изглежда.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Гриф се събуди, питайки се, къде по дяволите, се намира. Тогава си спомни и му се прииска да не се е събуждал изобщо.

Кръвта на Фостър Спийкман лепнеше по ръцете му. Мъжът беше умрял, като се бореше за живота си, кръвта бликаше от врата му, а ужасените му очи бяха заковани в Гриф.

Гриф седна и обхвана лицето си с ръце.

— Мамка му!

Ако не веднага, то съвсем скоро всяко ченге в Тексас и съседните щати щяха да започнат да го търсят. Когато пръстовите отпечатащи по ножа за отваряне на писма се пуснеха по базата данни и съвпаднаха с неговите, Родарт щеше да се чувства така, сякаш е спечелил от лотарията. Дори по-добре.

Не хвана Гриф за смъртта на Бил Бенди. Но този път имаше толкова много материални улики, доказващи присъствието на Гриф в библиотеката на Спийкман точно по времето на неговата смърт, че сигурно дори нямаше да си дават труда за възбуждане на процес.

Мотивът не беше под въпрос. Родарт знаеше за срещите на Гриф с Лора и беше установил, че става въпрос за секс. Всичките елементи съвпадаха. Гриф Бъркет щеше да отиде право на скамейката за смъртници. Не беше лошо да поизчисти ръката си, да я подготви за смъртоносната инжекция.

Родарт щеше да отиде в телевизията и да каже, че Гриф Бъркет, вече признат за виновен престъпник, замесен в едно убийство, е отишъл в имението на Спийкман, влязъл в спор с беззащитния рогоносец, прикован в инвалидния си стол, за бога, и безжалостно го наръгал. Няма съмнение, че щеше да наблегне на зверството на престъплението, добавяйки още няколко епитета, като например безмилостно, брутално и гнусно.

Медиите щяха да се облизват настървено. Историята съдържаше пикантни подробности, които щяха да накарат всеки репортер да пусне слюнки: жертва, покосена вече от трагедия. Пари. Секс. Изневяра. И

негодник, съблазнил красивата съпруга в афера, която в крайна сметка довела до смъртта на съпруга ѝ.

Беше от нещата, с които журналист, който няма нищо против да се въргаля в тинята, може да спечели „Пулицър“.

Гриф седна на края на хлътналия матрак и погледна кървавите бразди, останали в гънките на ръцете му. Беше ги търкал, докато малкото калъпче сапун стана на люспа, а петната си стояха още там, незаличима част от ръката му.

Нещата не биха могли да се стекат по-лошо.

Всъщност можеха. Със сигурност бяха казали на Лора, че той е убил съпруга ѝ.

Миналата нощ, след като избяга от имението на Спийкман, беше отишъл до апартамента си и бързо бе взел някои дрехи за преобличане. Но не се бави там, знаеше, че това ще е първото място, откъдето ще започнат да го търсят. Беше си у дома първия път, когато го арестуваха, изкараха го навън окован в белезници, за срам пред съседите и позорът му беше централно оповестен и показан в медиите. Не искаше унижителната сцена да се повтаря отново, затова напусна бързо, вземайки само онова, което можеше да носи, с мисълта, че може никога повече да не стъпи тук.

Отиде в търговския център и остави червената хонда на паркинга. Скоро щяха да издадат заповед за арестуването му. Всеки служител на закона щеше да го търси, така че трябваше да стои далеч от колата.

Беше вървял километри, избирайки тъмните улици, като избягваше определени маршрути. Просто вървеше. Опитваше се да измисли какво, по дяволите, да прави сега. Първо трябваше да намери място, където да се скрие, докато може да покаже главата си на светло.

Стигна до един мотел и се изкачи от задната му страна. Сградата гледаше към междущатска магистрала, но беше достатъчно отдалечена, свързана с нея единствено от алеята за влизане и излизане на коли; ниска редица от стаи, клекнали между една заложна къща и магазин, който продаваше рециклирани гуми за по 14.99 долара. В момента беше затворено, вратите бяха със спуснати резета за през нощта.

Мотелът беше долнопробен, на ниски цени и блестящият червен неон на прозореца оповестяваше, че има свободни места. Подхождаше

му. Беше от онези места, където би отишла майка му с някой мъж, с когото се е запознала на бара. От местата, където Гриф би могъл да е заченат.

Чиновникът изглеждаше със стъклени очи от джойнта, който смучеше, когато Гриф влезе вътре. Гриф го попита колко е нощувката, остави кеш на плота и взе ключа, който онзи му подаде, без да каже и дума. Не го накара дори да се регистрира. Дори да беше забелязал петната от кръв, наркоманът не им бе обърнал внимание.

Гриф влезе в стаята, пусна торбата си на пода и отиде право в голямата колкото телефонна кабина баня. Тоалетната беше изцапана. Миришеше на урина. Цялата стая вонеше на чужди тела, плесен, пълна скръб. Той пристъпи под душа полуоблечен, изми себе си и дрехите и остави водата да се стича, докато червените поточета се вихрят в спирала около краката му, избеляват до розово и най-накрая стават прозрачни.

Покривката върху леглото беше мръсна, но той бе прекалено изтощен, за да го е грижа. Стоновете на влюбените, които идваха през тънката стена от съседната стая, го държаха буден, но ритмичното почукване на таблата на леглото го унесе в неспокойна дрямка, точно когато слънцето изгряваше.

Сега обаче беше напълно буден. Наближаваше пладне и се налагаше да разбере доколко лоша е ситуацията. Включи телевизора, закрепен на стената. Местните канали бяха започнали обедното си излъчване и, както се очакваше, убийството на Фостър Спийкман беше водещата история във всяка от тях.

Показваха картини от стената на имението, полицейски коли, които бяха блокирали входните врати. Един от каналите беше изпратил хеликоптер, който кръжеше над имението, въпреки че нямаше хубав изглед към къщата заради дърветата. На екрана се появи паспортна снимка на „този изключителен даласки бизнесмен и виден гражданин“. Снимката беше отпреди няколко години, предположи Гриф, преди автомобилната катастрофа, когато е бил по-силен.

Сенаторката, говорейки от офиса си в Остин, тържествено нарече Фостър Спийкман пример за човек, който е бил и ще остане вдъхновение за всички, които са го познавали. Тя го похвали за проявения кураж при сблъсъка с личната му трагедия. Убийството му беше шокиращо. Думите ѝ се насочиха към Лора Спийкман, която бе

демонстрирала смелост и спокойствие, подобни на тези на покойния ѝ съпруг. Тя обеща пълна подкрепа от офиса си и всички щатски агенции за залавянето и осъждането на убиеца на Спийкман.

— Извършителят на това нечувано престъпление ще отговаря за него — зарече се тя.

Джо Някой си, когото Гриф си спомняше, че бе видял на паркинга на „Сън Саут“, се представи като говорителя на авиолинията. Той решително отклони микрофоните и камерите, когато те го нападнаха по пътя му към входа на корпорацията.

— Той обеща скорошно изявление — съобщи говорителката на зрителите. — Ще ви го предадем веднага, щом е възможно. Грег, ти интервюира разследващите на сцената на местопрестъплението, какво научи от тях?

Грег, оперативният репортер, беше заел позиция извън покритата с бръшлян стена на имението. Той каза, че полицаите нямали желание да обсъждат подробностите по случая в този момент.

— Един интересен аспект на тази мистерия — каза той, — е, че прислужникът на жертвата, Мануело Руиз, който е бил неотлъчно край Фостър Спийкман, очевидно не е бил вкъщи миналата вечер. Отсъствието му е необяснимо.

— Това е интересно — произнесе говорителят без всякакъв интерес.

Лъскавата говорителка не обърна никакво внимание на изчезването на Мануело Руиз, но за Гриф беше дяволски важно, че прислужникът все още не е открит.

Той продължи да сменя каналите един след друг, докато всички преминаха към други новини. Не го бяха споменали като заподозрян, както впрочем и никого друго. Репортерът спомена единствено Мануело. И Родарт не се появи в никой от репортажите, които Гриф гледа.

— Дали не души за мен? — промърмори той и изключи телевизора.

Намесата на Гриф все още не беше оповестена пред широката публика, така че разполагаше с известно време. Беше си намерил къде да се скрие. Едва ли чиновникът в мотела щеше да си спомни госта от стая номер седем, дори когато лицето на Гриф се появеше на телевизионния екран. Така че засега имаше пространство за дишане.

Първоначалното му притеснение беше да намери Мануело... Руиз, нали така? — преди Родарт да го е изпреварил. Но за да го направи, се нуждаеше от кола.

Намери телефонния указател на Далас под леглото, заедно с една Библия. Личеше си, че указателят е много използван. Беше от няколко години и буболечките бяха оставили следи по страниците, но имаше както бизнес справочник, така и справочник на домашните абонати. Той използва апарата на мотела, за да се обади.

— „Хъникът мотърс“.

— Глен там ли е?

— Изчакайте, ще проверя.

Известно време бе подложен на музика като за асансьор.

— Глен Хъникът — гласът му беше бумтящ и мощен, както мъжа, на когото принадлежеше.

— „Камфърт ин“. Каза, че спокойно би могъл да мине за младоженски апартамент в Парижкия „Риц“.

Само друг бивш пандизчия, хвърлян дори в минимално охраняван затвор, можеше да разпознае тона и да разбере какво означава казаното, без да има нужда от име или от много приказки. Последва многозначителна пауза, след което продавачът на коли каза:

— Изчакай.

Гриф чу оставянето на слушалката, движение, затваряне на врата, пак движение. Когато се върна отново на телефона, Глен Хъникът заговори с ниско боботене:

— Как я караш?

— Бях прекаран ужасно.

— Беше?

— Сега съм прецакан. Трябва ми кола под наем и никой да не знае за това.

Глен Хъникът беше успешен продавач на използвани коли. По собственото му признание, беше станал ненаситен. В продължение на няколко години бе фалшифицирал документите си, скалъпвайки с усилие някакъв доход, който да обяви пред данъчните. Хванали го и го изпратили в Биг Спринг да се покае.

Да бъде далеч от съпругата си бе за него изтезание. Само за нея говореше. На всяка дума я оплакваше и го гонеше носталгията по семейния креват. Една вечер Хъникът наистина му наду ушите:

— Не само това, че не спя с нея, ми липсва. Тя е специална. Наистина го мисля. Подкрепя ме, а това наистина говори достатъчно. Обичам я толкова много. Може да звучи глупаво, но е самата истина. Не знам как ще издържа да съм далеч от нея. Не мога. Тя...

Гриф, който беше неохотен слушател на тези жалби, запрати стола си назад към Хъникът.

— Исусе мили, ще млъкнеш ли най-после?

После удари Хъникът в устата с все сила с прочутия си юмрук. Кокалчетата на ръката му усетиха идеалното чене на Хъникът, отделяйки го от венците.

Към Хъникът, който събираше разсипания порцелан и кървеше, хукнаха няколко други затворника и му помогнаха да се изправи, докато отправяха заплахи и закани срещу Гриф. Когато единият от тях вдигна кърпа към кървящата уста на Хъникът, каза:

— Подигравай се на себе си, задник такъв! Току-що направи на Хъникът услуга.

Над главите на останалите Хъникът и Гриф заковаха очи един в друг. Гриф не отмести погледа си в продължение на няколко секунди, след което се обърна и тръгна.

Затворниците в сектора с понижена сигурност можеха да получават отпуск — временно освобождаване без охрана. Даваха им го за ограничен период от време и по определени причини, например семейни кризи, погребение или специализирано медицинско лечение. Включително зъболечение.

На следващата сутрин Хъникът попълни официална молба за освобождаване, за да си оправи зъбите. Отговаряше на условията. Дадоха му формуляр, в който бяха изредени всички правила и ограничения по време на отпуската. Той сложи подписа си най-отдолу и обеща да ги спазва. Няколко дни по-късно надзирателят го освободи временно.

Между пътуванията до стоматологичния кабинет Хъникът и жена му топлеха чаршафите в „Камфърт ин“ в Биг Спринг.

Заради това, че е ударил съкилийника си, Гриф беше смъмрен и привилегиите му бяха временно отменени.

Когато търговецът на коли се завърна с искрящо, добре циментирано ново чене, той отиде при Гриф и му благодари.

— За какво говориш, по дяволите? — промърмори Гриф. — Просто исках да те накарам да си затвориш устата.

Хъникът каза само:

— Дължа ти една. Голяма.

Гриф се надяваше, че Хъникът ще си спомни „инцидента“. Сега имаше нужда да го осребри.

— Нищо луксозно или крещящо — произнесе той в мръсната телефонна слушалка. — Просто нещо надеждно на колела. Ще ми помогнеш ли?

Последва дълго колебание и Хъникът каза:

— Сега имам момче.

Раменете на Гриф се отпуснаха разочаровано. Можеше да се опита да го убеди. Да му припомни, че докато той и жена му се чукаха, него го караха да върши какво ли не като наказание.

Но какво право имаше той да въвлича този човек, вече и баща, в тази каца с лайна, в която се намираше? Беше прекалено да иска толкова много от него. Прекалено.

— Разбирам — каза Гриф.

— Току-що навърши четири.

— Всичко е наред. Забрави какво съм те молил.

— Беше заченат в „Камфърт ин“.

Сърцето на Гриф прескочи няколко такта. Той задържа дъха си.

Хъникът каза:

— Последната редица. Третата кола откъм „Лемън стрийт“. Ключовете ще са под черджето.

Гриф хвана телефона, стисна очи и от устата му излязоха тихи благодарствени молитви. После каза:

— Ако те питат, откраднал съм колата, окей? Не се набърквай в неприятности. Кажим им, че съм я откраднал.

Хъникът не каза нищо.

— Чу ли ме?

Хъникът затвори.

* * *

Гриф се изправи и пресметна, че ще му отнеме около два часа да отиде до „Хъникът мотърс“. Не можеше да чака, докато мръкне. Здрачът падаше късно по това време на годината. Оставаше му да убие девет часа.

Беше гладен, но стомахът му трябваше да почака, докато е в състояние да използва подкрепителния пункт в някоя бензиностанция, намалявайки шансовете да бъде разпознат.

Като се опитваше да игнорира спазмите на глада, той легна на леглото и се втренчи в мръсния таван. Помисли си за Лора, през какъв ли ад минаваше, емоционалната болка, вината.

Защото сега тя знаеше, че по оръжието на убийството стоят неговите отпечатъци. Родарт, по неговия коварен начин, щеше да й каже, че знае за връзката им. Това беше класически случай на престъпление от ревност, почти клише. Любовникът убива съпруга.

И как щеше да реагира тя? Как можеше да реагира? Щеше ли да каже на Родарт за договорката им? Не. Гриф не можеше да си я представи да казва всичко пред ненаситните уши на Родарт. Би могла да пропусне тази част. Не за да предпази Гриф или дори себе си. А заради Фостър Спийкман. И детето. Щеше да изглежда като грешница, но всичко това си струваше, така щеше да запази репутацията на Фостър и да осигури бъдещето за детето си.

Само ако можеше да говори с нея...

Но това нямаше да се случи, така че по-добре да престанеше да мечтае.

Той отвори отново телефонния указател и потърси под името Руиз. Не беше само един Мануело. Къде ти такъв късмет! Но може би салвадорецът имаше роднини. Използвайки телефона на мотела, Гриф набра първия номер.

— *Hola?*

— *Manuelo, por favor.*

Владеенето му на испански бе ограничено до часовете през двете години в гимназията, но от онова, което му каза жената, схвана, че е набрал погрешния номер.

Спусна поглед надолу по списъка, звънейки на всеки Руиз. Никакви Мануеловци. А дори и да се бе свързал с онзи, когото търсеше, Мануело нямаше да си признае.

Мъжът не беше глупав.

Без кола Гриф не можеше да свърши нищо, преди да мръкне. Нямахе друг избор, освен да изчака да минат дългите часове на следобеда.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Приятно е тук навън.

При звука на гласа му Лора подскочи и се обърна внезапно:

— О, детектив. Здравейте.

Родарт нарочно се бе промъкнал тихо, искаше да види неподправената ѝ реакция, а не такава, която би имала време да отрепетира. Той изкачи стъпалата и се присъедини към нея в градинския павилион.

— Вече не се срещат много такива — той се престори, че се възхищава на фините дървени фигурки, подредени на кръглия таван.

— Бабата на Фостър го направила още преди къщата да е готова. Фостър ми каза, че искала да има местенце някъде, където да може да седи и да гледа лебедите.

Павилионът гледаше към езерото, където двойка лебеди се носеха по огледалната повърхност на водата. Богаташи, помисли си той презрително. Ако имаше техните пари, щеше да ги изхарчи за нещо по-добро, отколкото за градински павилиони и лебеди.

— Нали не възразявате? — той кимна към свободните плетени столове. Тя поклати глава и той седна. Беше си сложила слънчеви очила, така че не можеше да види очите ѝ, за да каже дали е плакала. Предположи, че е, защото държеше мокра кърпичка между пръстите си. Сълзи на скръб или на вина, запита се той. Наистина не го беше грижа. Не и щом бе кроила планове с Гриф Бъркет да убие съпруга си.

Трябваше да има някаква история нали? Щяха да я публикуват в „Пийпъл мегазин“. Щяха да направят филм за седмица. Може би щяха да му дадат малка роля, или да работи като технически съветник на продуцентите, да получи авторитет.

Но първо трябваше да го докаже.

— Много по-спокойно е вън, отколкото вътре — отбеляза той, докато се облягаше на възглавницата с флорални мотиви.

Към асистентката на госпожа Спийкман се бе присъединила асистентката на господин Спийкман, Мирна Някоя си, чието поведение

се колебаеше между това да плаче като дете и да раздава заповеди като строеви сержант. Заедно с госпожа Добинс, икономката, те се занимаваха с телефона, търсеха място, където да слагат цветята и кошниците с плодове, доставени от пазара, чистеха след стълпотворението от ченгета миналата нощ и правеха списъци. Направиха безкрайни списъци.

Около едно убийство има много работа за всички, освен за трупа.

— Трябваше да взема малко чист въздух — каза Лора Спийкман.
— Пък и да съм по-далеч от телефона.

— Кой се обажда?

Изад тъмните стъкла той усети, че му хвърля един от високомерните си, снизходителни погледи.

— Хората изказват съболезнованията си.

— Някой, за когото би трябвало да знам?

— Гриф Бъркет. Него имате предвид.

Той се ухили, сякаш да каже: *Познавате ме прекалено добре.*

— Мой дълг е да попитам. Опитвал ли е да се свърже с вас?

— Не. Не би го направил.

— Сигурна ли сте?

— Не би го направил — тя се върна да погледа лебедите.

Единият беше мушнал глава под крилото си.

— Получих рапорта от аутопсията на съдебните патолози — единственият ѝ отговор беше да стисне устните си в твърда черта. — Автомобилната катастрофа преди две години. Освен очевидните увреждания на гръбначния му стълб и краката, вашият съпруг е страдал от душевна травма.

— Споменах за това тази сутрин, когато говорехме за лечението му.

— Било е наистина лошо.

— Да, беше.

— Някои от органите му са били ронливи. Това е думата, която използваша патолозите. Чупливи. Накрая е щял да умре, след като някой от тези органи откаже. Рано или късно. Това го казаха също патолозите — той направи умишлена пауза. — Но онова, което го е убило, е прерязана артерия.

Тя преглътна.

— За колко време е станало?

— Хм, не е продължило много. Но по ръцете му имаше кръв, тъканта под ноктите.

Тя се обърна да го погледне.

— Точно така, госпожо Спийкман. Съпругът ви се е борил за живота си.

Родарт всъщност изпитваше удоволствие, докато ѝ го казваше. Най-после тя реагира. Гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха, дишаше късо и плитко. Притисна кърпичката към устата си.

— Бил е жив достатъчно дълго, за да се бори с нападателя си — продължи той. — Заслужава възхищение. Той, парализираният от кръста надолу, да се бори с мъж с ръста и силата на Бъркет. Никога не би успял, но е водил храбра битка. — Навеждайки се напред, той сложи ръката си върху нейната. — Добре ли сте?

Тя издърпа ръката си изпод неговата.

— Ще се оправя.

— Знам, че ви е трудно.

— Има ли нищо друго, детектив?

— Можете да се заемете с организацията на погребението.

— Благодаря.

— Свържете се с погребалната агенция. Те ще ви кажат какво да правите.

Тя кимна.

Родарт се изправи и се приближи до парапета, който ограждаше терасата. Като гледаше към добре поддържания пейзаж, той произнесе замислено:

— Мислите ли, че Бъркет е нападнал съпруга ви ненадейно, в пристъп на ревност? Или според вас са се карали за пари?

— Пари?

Когато той се обърна, тя беше свалила слънчевите си очила и го гледаше любопитно.

— Не ви ли споменах за парите?

— За какво говорите, детектив? Какви пари?

— В брой. В морскосиня кутия. Била е върху бюрото на съпруга ви и полицаите са я видели веднага, когато са пристигнали на мястото на престъплението. Едва не се насрали, когато... Съжالياвам. Извинете ме за израза — той ѝ се усмихна слабо. — Виждате ли? Просто мисълта за това не ми дава мира. Не се случва всеки ден да видиш

събрани на едно място толкова пари. Половин милион в стодоларови банкноти.

Устните ѝ се разтвориха беззвучно. Тя се взря пред себе си, без да вижда, после вдигна поглед към един храст, отрупан с едри сини цветове, които изглеждаха като автоматични оръдия. Той не знаеше как се казват цветята, но знаеше как да си обясни реакцията на госпожа Спийкман. Тя беше потресена, когато чу за половината милион. Нещо повече, беше потресена да научи, че той знае за това.

— Половин милион долара в брой — каза той. — Седяха си просто така. Заключени. Сега ключът е в стаята за доказателства. Ще си го получите обратно. Освен ако не излезе, че са някакви мръсни пари.

— Мръсни пари?

— Пари от дрога, нещо такова.

Тя се обърна с гръб към него и рязко се изправи.

— Чуйте ме, детектив Родарт. Мъжът ми никога не се е замесвал в нещо незаконно и ако сте си дали труда да проверите финансовото ни портфолио, щяхте да разберете колко абсурдно е твърдението ви.

— Казахте, че се е срещал с Гриф Бъркет в дома ви. Че тогава сте се запознали двамата.

— Какво общо има?

— Казахте, че не сте знаели за какво са говорили.

— Продължавам да не виждам връзката...

— Бъркет беше признат за виновен за рекет, госпожо Бъркет. Затова мисля, че...

— Каквото и да мислите, е погрешно.

— Тогава как ще обясните наличието на парите в брой?

Тя скръсти ръце пред гърдите си и наклони глава настрани.

— Защо непрекъснато ми споменавате за тази кутия с пари?

— Освен всичко друго, просто ми хрумна — излъга той.

Те се гледаха известно време, после тя вдигна рамене.

— Фостър държи големи суми в брой в сейфа вкъщи и в друг, в офиса си.

— Не казвате защо.

— Обича да ги пръска.

— Да ги пръска?

— Беше негова особеност. Мания, ако щете. Бе повече от щедър. Изпитваше удоволствие да оставя огромни бакшиши на келнерите, на прислужниците в хотела, на служителите в пунктовете за пътна такса, на всички, които го обслужваха. Понякога, когато отиваше на летището, раздаваше парични подаръци на продавачите на билети за „Сън Саут“, на товарачите на багаж, на хората, които работеха за него и на които се благодари рядко за работата, която вършат. Често правеше такива неща. Питайте, когото искате.

Той вдигна ръце, сякаш се предава.

— Вярвам ви. Това е доста странно хоби. Не съм чувал подобно нещо.

— Фостър не обичаше да го разгласява. Правеше го заради удоволствието, което получаваше при това, а не да се самовъзвеличава.

— Благодаря, че ми казвате — Родарт се престори на любезен. — Това би обяснило наличието на кутията с пари. Освен...

— Какво?

— Върху капака имаше отпечатъци от пръстите на Бъркет. Как можете да го обясните?

— Не мога. Но това доказва, че Гриф Бъркет не е крадец.

Той се ухили.

— Е, Министерството на правосъдието, родните комарджии и организацията на „Каубоите“ не биха се съгласили. Отмъкваше от тях огромни суми, като им скрояваше номера с точките. Предполагам, че не е имал нужда от половината милион на съпруга ви.

Тя сякаш се приготви да опровергае забележката му, но затвори бързо устата си и отново си сложи слънчевите очила. Каквото и да се бе канила да каже, размисли.

— Ако това е всичко, бих искала да вляза вътре и да телефонирам на погребалния агент.

— Разбира се — каза той и махна към стълбището. Вървеше редом до нея, докато пресичаха обширната ливада. Когато се приближеше прекалено, тя се дръпваше, което го забавляваше.

— О, забравих да ви кажа. Открихме следи от две различни кръвни групи в хондата на Бъркет. Едната, разбира се, е на съпруга ви. Бъркет сигурно целият е оплескан в нея.

Слънчевите очила не бяха достатъчно големи, за да скрият гримасата ѝ.

— Другата вероятно е неговата — каза тя. — Ако е имало тъкан под ноктите на Фостър, той сигурно го е драскал.

Родарт каза:

— Аз бих си помислил същото, ако вече не я бяхме изследвали. Не съвпада с кръвната група на Бъркет. Това, което мисля, е, че кръвта е от Мануело. Защото това е същата кръвна група, която открихме по килима в библиотеката ви.

— Което ще рече?

— Че Мануело Руиз също е кървял — Родарт подръпна ухото си, сякаш обмисляше. — Човекът е изчезнал. Влязох във връзка с имиграционните, за да го проследя. И познайте! Руиз не е имал документи. Съпругът ви го е наел незаконно.

— Това е чисто теоретично, нали?

Тази богата кучка беше една самоуверена курва, гледаше го през тъмните си очила, цялото ѝ тяло издаваше презрението ѝ към него. Изпитваше огромното желание да направи нещо, за да я разтърси, нещо, което да пропука тази гладка маска, която си слагаше, когато говореше с него. Да усуче зърната на гърдите ѝ, може би. Да пхне ръка между краката ѝ. Нещо, което би я шокирало и уплашило.

— Предполагам, че сега това не е важно — той се усмихна любезно, сякаш мислеше какво по-голямо удоволствие би могъл да получи като я унижава.

— А кое е важно, детектив?

— Гриф Бъркет е пречукал и латиното.

Е, това поне предизвика честна реакция. Не беше сигурен дали тя трепна от намека за расова принадлежност или от предположението му, че Бъркет е извършил двойно убийство. Беше трудно да сдържи самодоволството си, но той запази най-каменното си изражение.

— Не знам дали е очистил Мануело преди, или след като е убил съпруга ви, но почти сигурно е, че той е отговорен за необяснимото изчезване на Руиз.

Тя облиза устни, прокара долната през зъбите си и той разбра защо Бъркет толкова е обичал да я чука, че да е готов да убие.

— Може би Мануело се е уплашил от това, което е видял — предположи тя. — И е избягал.

— Без да вземе никакви дрехи или лични принадлежности? Без кола? Без половината милион в брой? Едва ли, госпожо Спийкман. Но

за да изключи вероятността той да е избягал от нещо, което го е изплашило до такава степен, че да си изгуби разсъдък, взех разпечатките от телефонните разговори на полицаите с всеки Руиз в Далаския телефонен указател. Както и от Форт Уърт — той се наведе напред и прошепна: — И знаете ли кое е интересното? Не сме били първите, които са се обаждали на тези хора днес, за да ги питат дали познават Мануело.

— Не сте били първите?

— Не. Изглежда, че някой ни е изпреварил. Един човек е телефонира на същите хора, търсел Мануело Руиз.

— Гриф Бъркет?

Той разпери ръце и се усмихна.

Тя махна очилата си, сгъна ги и ги прибра в калъфа, гледайки ги замислено известно време, преди да вдигне глава.

— И какво трябва да означава това, детектив Родарт?

— Какво трябва да означава?

— Ако Бъркет е убил Мануело, както вие твърдите, тогава защо му е да звъни на хора с фамилията Руиз и да го търси?

Тя продължи да го гледа още малко, после се обърна с гръб и се взря в къщата.

Родарт не откъсваше поглед от нея, опитваше се да контролира гнева, който пулсираше в него. Добре, едно на нула за нея, нямаше кого да обвинява, сам си беше крив за гафа.

Казано честно, не беше мислил кой знае колко за съдбата на Мануело Руиз, защото той е бил свидетел на убийство и е трябвало да бъде накаран да мълчи, което не бе маловажно за Родарт.

Щеше да открие тялото на латиното или да го залови, за да свидетелства срещу Бъркет. Който и да го бе извършил, той имаше Бъркет за убийството на Спийкман. Бъркет принадлежеше на Стенли Родарт.

А също и вдовицата.

Като се хилеше вътрешно, той си помисли как ще ѝ го върне за презрителното ѝ благоволение. След погребението. След като нещата се успокоят. След като Бъркет е тикнат зад решетките. Използвайки слуховите в затвора, щеше да направи така, че номер десет да научи за вниманието му към дамата. Всяка сладострастна подробност.

Мили боже, дали щеше да е забавно, или...?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

През останалата част от следобедта Гриф крачеше из мрачната стая и се питаше как, по дяволите, може да падне толкова ниско. Кога бе започнал този несекващ упадък? С приемането на първия подкуп от „Виста“? Или още преди това, когато започна да прави облози? Или е било неминуемо, след като майка му го изостави, за да избяга с любовника си Рей?

Понякога си мислеше, че е бил прокълнат още преди да се роди.

През седмиците между обвинението и деня, в който го изпратиха в Биг Спринг да излежава присъдата си, беше провел разследване за родителите си. Не беше ли естествено за дете да се обърне към родителите си, когато изпадне в беда?

Благодарение на Интернет и сайтовете, посветени на свързване с изгубени роднини, не му отне прекалено дълго да открие следите на баща си. След като беше излежал присъдата си в Тексас, бе напуснал щата, задържайки се на няколко места, но без да остава някъде прекалено дълго, докато най-сетне се беше отнесъл в Леръми, Уайоминг. Беше умрял там в местната болница на петдесет и девет години. От медицинските му картони ставаше ясно, че е страдал от няколко заболявания, свързани с алкохолизъм.

Повече време му отне да открие майка си. Тя или бе двуженка и се беше омъжила, преди да получи развод, или просто приемаше имената на безбройните мъже, с които живееше.

Когато денят за затварянето на Гриф наближи, той често се питаше защо си дава труд да я търси, защо му е да знае какъв е животът ѝ сега, след като го беше зарязала без капчица разкаяние. Доколкото знаеше, никога не се бе опитала да научи какво е станало с него, така че защо толкова искаше да се свърже отново с нея?

Не знаеше какво го кара. Беше натрапчив импулс, който не би могъл да обясни дори на себе си, така че спря да се пита и просто продължи.

Настойчивостта му бе възнаградена. Точно в деня, преди да влезе в затвора, той я откри в Омаха. Получи адреса ѝ и телефонен номер. Преди да е помислил, вече ѝ звънеше.

Беше решение, което го накара да съжалява.

Съвсем като за изпращане в затвор, помисли си сега язвително.

Защо днес, когато се намираше в още по-голяма беда от тогава, си спомняше всичките тези глупости за родителите си? Може би защото мисленето за тях затвърдяваше онова, което той силно подозираше: беше поел по тази пътека на самоунищожение, още преди да напусне майчината си утроба.

Което не предвещаваше добра развръзка.

Потиснат, той легна на окаяното легло и заспа за малко. Може би по такъв начин тялото му позволяваше да избяга временно от реалността? Още по-милостиво бе подсъзнанието му, което му позволи да сънува Лора. Ръцете му бяха върху нея. Движеше се вътре в нея. Тя го беше обхванала отзад и се извиваше нагоре да го поеме, стенойки неговото име. Сърцето му щеше да се пръсне, когато достигна кулминацията и в този момент се събуди — името ѝ още лепнеше по устните му, пропит от пот, с болезнена ерекция.

Стана, взе си душ и включи телевизора навреме, за да види местните вечерни новини. Точно както се страхуваше, един самодоволно изглеждащ говорител с противна коса съобщи, че полицията търси Гриф Бъркет „за да го разпита във връзка с бруталното убийство на Фостър Спийкман“.

Това, разбира се, не беше изненадващо, но Гриф седеше зашеметен, прикован от внезапната поява на Стенли Родарт на екрана. Той беше застанал под блясъка на прожекторите, което само подчертаваше грозотата му.

— В момента този, който ни интересува, е Гриф Бъркет. Единственото, което знаем понастоящем, е, че той е бил в имението на Спийкман снощи вечерта.

Този факт предизвика засилване на възбудата сред репортерите, които започнаха да му задават въпроси. Родарт, надут като пуяк, каза само:

— Замесването на Бъркет дава основание за по-нататъшни разследвания. Това е всичко, което мога да ви кажа в момента — той

обърна гръб на микрофоните и мина през желязната порта на имението на Спийкман.

Родарт беше там. Вътре, зад обвитите с бръшлян стени. С Лора. Сега тя сигурно ненавиждаше Гриф. Родарт щеше да подклажда огъня, за да я спечели на своя страна. Мисълта, че тя и Родарт дишат един и същ въздух накара стомахът му да се свие на топка.

Най-после мракът настъпи. Въпреки понижаването на температурата, той се почувства добре извън вратите на мотелската стая. Но му отне почти два часа, за да стигне до „Хъникът мотърс“ и той усети, че се загрева. Не посмя да спре да си купи бутилка вода, така че пристигна на паркинга за коли със засъхнала по дрехите му пот и дехидратиран.

Но маршировката си струваше. Колата го чакаше, както му бе обещано.

Беше безличен седан, нещо средно между кафяво и сиво. Името на модела върху капака на багажника не му беше познато и той не успя да определи марката на колата. Понтиак? А може би Форд? Тапицерията изпусна миризма на застоял цигарен дим, когато предпазливо отвори незаключената врата. Не се включи аларма.

Ключовете бяха под гумените стелки на пода, бензиновият резервоар беше пълен и двигателят запали още със завъртането на ключа. И за удобство, веригата, която обикновено заграждаше алеята като мярка за сигурност, лежеше отпусната на тротоара. Хъникът беше помислил за всичко.

* * *

Уайът Търнър, адвокат, живееше в един от новите богаташки квартали на Норт Далас. Всички къщи имаха плувен басейн е задния двор, стикове за голф в гаража, и изобщо се опитваха да не изостават по стандарт от съседите в квартала. Домашните любимци бяха опционални. Повечето имаха деца.

Търнърви имаха само едно. Гриф никога не беше виждал Уайът Търнър младши лично, но бе виждал негова снимка на бюрото на Уайът. Беше петдесет на петдесет смес от родителите си, което беше нещастие за хлапето. Гриф беше срещал Сюзан Търнър само веднъж,

на социално мероприятие, много преди той да има нужда от услугата на Търнър. Беше бледа жена, почти безцветна, с характер, който ѝ подходеше. Също практикуваше право, но не криминално право като съпруга си. Данъци, легализиране на завещания, такива скучни неща. И Гриф се обзалагаше, че е добра в тази работа. Беше стегната, нелюбезна и непривлекателна. В сравнение с нея Търнър беше сърцето на компанията.

Гриф мина покрай къщата и видя, че вътре свети само една лампа. Надяваше се Уайът да е запалил среднощния светилник, а не Сюзан. Паркира две улици по-нагоре и добросъвестно заключи вратата на колата, когато излезе. Беше облякъл къси панталони и тениска, обувки за бягане и бейзболна шапка. В квартал на юпита като този, хората тичат винаги, когато могат да вместят тренировка в натоварения си график. Той се надяваше, че ако го видят, ще го вземат за човек, който има време за тичане единствено късно нощем.

Взе на бегом двете пресечки. Едно куче го залая зад някаква дървена ограда, но иначе мина незабелязан. Поне така се надяваше. Някой в тези огромни къщи би могъл да го забележи и да се обади на кварталния патрул или на полицията. Това беше риск, който трябваше да поеме.

Той забеляза, че върху вратата на съседната на Търнърви къща, има надпис „Продава се“. Имотът беше тъмен, вътре и отвън, което бе в негова полза. Когато стигна до него, заобиколи тротоара и хлътна в сенките на двора. Мина откъм страната, която граничеше с алеята на Търнър. След това се наведе в храстите, за да си поеме дъх и да планира следващия си ход.

През отворените жалузи можеше да види вътрешността на осветената стая на къщата. Беше домашен кабинет, напомняше този на Боли, но беше много по-елегантен. На стената стоеше препарирана глава на елен. Дипломи в рамки. Юридически книги по лавиците. Мониторът на компютъра беше включен и хвърляше синкава светлина върху бюрото и няколкото отворени папки.

Адвокатът се появи, влезе в стаята с чаша мляко и нещо прилично на сандвич в чиния. Беше с бяла тениска и долнище на пижама. Краищата на тениската бяха запасани в ластичния колан на пижамата. Въпреки ситуацията, Гриф не се сдържа и се засмя на нощната премяна на адвоката си. Но той делеше легло с госпожа

Търнър, така че бе обяснимо. Гриф по-скоро би правил любов с царевична люспа.

Търнър седна на бюрото си, отхапа си от сандвича и докато дъвчеше, гледаше в монитора. Гриф си пое дълбоко дъх и излезе иззад храстите. Пресече алеята и тръгна към двойните френски врати, които водеха директно в кабинета. Той почука леко по стъклото.

Стреснат, Търнър погледна натам. Когато видя Гриф, лицето му регистрира поредица от изражения — удивление, опасение, и най-накрая — гняв.

Гриф натисна бравата на вратата. Беше заключена. Натисна я няколко пъти, предизвиквайки стържене. Прочете върху устните на Търнър ругатнята, когато той стана от стола си. Погледна предпазливо към това, което според Гриф трябваше да е коридор, след това бързо отиде до вратата и я отвори.

Прошепна ядосано:

— Знаеш ли, че всяко ченге в радиус от осемстотин километра те търси?

— Тогава по-добре ме пусни вътре, преди да са ме забелязали на прага ти.

Търнър му махна да влезе, после излезе навън и огледа улицата. Удовлетворен, че около портата не се вижда нищо съмнително, затвори вратата, след което бързо отиде до жалюзите и ги спусна.

Гриф взе сандвича и започна лакомо да го яде. Между отиването до паркинга и идването тук беше използвал гишето на една бензиностанция, за да си вземе един бургер и го излапа, докато шофираше насам. Но това не успя да утоли глада му, само го изостри. Фъстъчено масло и желе никога не му бяха харесвали, но точно сега му се сториха невероятно вкусни. Изпи и млякото. Търнър го гледаше и кипеше.

— Нуждая се от това повече от теб — каза Гриф с пълна уста. После, посочвайки към шкембето на адвоката, добави: — Много повече.

— Искам да си вървиш.

— Трябва ми информация.

— Не съм Си Ен Ен.

— Ти си ми адвокат.

— Вече не.

Гриф спря да дъвче.

— Откога?

— Откакто ти... — силният глас на Търнър стресна и самия него. Той замръзна, заслушвайки се, после отиде до вратата и отново погледна в коридора. — Не мърдай — прошепна той на Гриф през рамо. — Не издавай звук.

Адвокатът изчезна в тъмния коридор. Гриф чу вратите — предположи за към спалнята — да се затварят тихо. Въпреки предупреждението на Търнър, той се приближи до френските врати и раздалечи две ленти на жалюзите, за да погледне навън, питайки се дали колата на Хъникът, паркирана по-нагоре, е предизвикала подозрението на някого. Дали някой бе забелязал среднощен бегач, който внезапно изчезва в тъмните сенки, окръжаващи една празна къща?

Търнър се върна на пръсти и тихо затвори вратата след себе си.

— Сюзан спи много леко.

— Откога не си мой адвокат?

— Откакто уби Фостър Спийкман — отвърна му адвокатът със същия гневен шепот. — Мили боже, Гриф. Фостър Спийкман! Би могъл да убиеш и президента. Истина ли е, че си чукал жена му?

Гриф издържа на обвинителния му поглед няколко секунди, после натъпка остатъка от сандвича в устата си и промърмори:

— Би трябвало да си толкова щастлив.

— Какво?

— Нищо — той довърши млякото и избърса устните си с опакото на ръката. — Не познавам адвокат, който да гони клиент.

— Не желая да имам нищо общо с теб. Ти си опасен.

— Опасен? — Гриф разпери широко ръце. Всичко, което носеше, бяха ключовете от колата и клетъчния му телефон, защитан към ластичния колан на шортите му.

— Нарекох те опасен — каза Търнър. — Той каза, че си пробол врата на Спийкман с нож за отваряне на писма. На един инвалид, Гриф! Каза, че Спийкман се опитал да се бори, да се защити от теб, но...

— Кой „той“? Кой го каза? Родарт?

— Разбира се, че Родарт. Той и немият му партньор дойдоха в офиса ми тази сутрин. Родарт приказваше през цялото време. Попита

ме дали знам къде си, и за щастие, аз можах да кажа, че не знам — Търнър изсумтя, недоволен, че вече знае къде се намира Гриф. — Родарт има полеви ден. Този път не прави грешка, ще те хване.

— Няма ли да ме изслушаш?

Търнър ухапа вътрешността на бузата си и хвърли разтревожен поглед към затворената врата.

— Давай, бързо — той седна в стола зад бюрото си и се опита да изглежда по адвокатски — роля, трудна за изпълнение, когато си в пижама. — Как се запозна със семейство Спийкман?

— Говорихме за това да правя някакви реклами за неговата авиолиния — това не беше напълно лъжа. Не беше и самата истина, но не можеше да я каже на Търнър. Още не. Репутацията на Фостър Спийкман щеше да се срине. И доколкото пазенето на неговата тайна беше от значение, никакви облози не важаха. Лора беше замесена в тази тайна. И Гриф смяташе да я пази заради Лора.

— Това е лудост — отбеляза Търнър.

— Точно това му казах и аз. Но, трябва да се разбере, че той имаше много своеобразни и странни идеи. Както и да е, каза ми да помисля, той също щял да го направи, и това е.

— А съпругата? Лора?

— Запознах се с нея същата вечер.

— Мигновена страст, по думите на Родарт.

— Родарт ли го каза?

— Във всеки случай смисълът беше този. Каза, че двамата сте имали гореща и бурна връзка.

Гриф се запита откъде ли Родарт беше получил тази информация. Може би бяха повече спекулации, които правеше да звучат като факт.

— Тя и аз бяхме заедно. Четири пъти, за да съм точен. Веднъж месечно. Последния път, когато се видяхме, тя обяви, че всичко е свършило.

— Защо?

Тъй като не искаше да казва на Търнър повече за това, той вдигна рамене:

— Типичните причини. Най-вече вина. Помислих си, че никога няма да я видя отново.

— Но го искаше.

Той не отговори, но изражението му го издаде. Търнър изсумтя:

— Ти просто си поднесъл на Родарт мотив на сребърен поднос. За да получиш момичето си убил хладнокръвно съпруга. Няма нужда човек дори да е юрист, за да го види, Гриф.

— Освен мотиви...

— И възможност.

— Не съм се натресъл на Спийкман онази вечер. Отидох в имението по негова покана.

— Той те е *поканил*?

— Покани ме.

— За какво? Да не би да е искал да се срещнете заради аферата ти с жена му? Толкова ли виновна се е чувствала, че да си признае пред него всичко?

— Не знам. Не знам какво му е разказала Лора за нас — и наистина не знаеше.

— Свърза ли се с нея?

Той поклати глава.

— Съветвам те да не опитваш.

— Като мой бивш адвокат?

Игнорирайки саркастичния му тон, Търнър попита:

— Можеш ли да докажеш, че Спийкман те е поканил в имението онази нощ?

— Още не.

— Какво означава това?

Загубил търпение, Гриф се сопна:

— Освен мотив и възможност, какво друго има Родарт за мен?

Адвокатът се поколеба.

— Хайде, Търнър. Дължиш ми поне това. Кажи ми срещу какво се изправям?

Търнър изсумтя:

— Ами, намерили са оръжието на убийството с твоите отпечатъци по него. Твоята ДНК ще съвпадне с тази на тъканта, която са открили под ноктите на Спийкман — той посочи към кървавите драскотини по ръцете на Гриф. — Така ли е?

— Така е.

— По дяволите, Гриф! — той потрепери. — Родарт няма нужда от нищо друго, за да те арестува заради Спийкман. Но има и още нещо, този тип Руиз.

— Мануело. Прислужникът на Спийкман. Изглежда като латиноамерикански ловец на глави с любезна, но празна усмивка.

— Никой не го е виждал — Търнър спря и го погледна изпитателно. Когато Гриф не каза нищо, той продължи: — Родарт е проверил при имиграционните. Не е регистриран. Бил е нелегален.

— Използваш минало време.

— Беше ли той там онази вечер?

Гриф отново се въздържа от отговор.

— Не си прави труда да лъжеш — каза адвокатът. — Намерили са кръв по килима и в колата ти. В моята стара Хонда. Кръвта не била нито от теб, нито от Спийкман. Родарт предполага, че е на Руиз. Търси останките му.

— Мамка му!

— Най-после оракулът заговори. И не е ли това красноречиво твърдение? — гласът на адвоката прозвуча рязко. — Той жив ли беше, когато го остави?

— Кой?

Търнър потърка високото си чело, сякаш да изглади бръчките от тревога.

— И двамата.

— Спийкман беше мъртъв. Руиз беше *adios*.

— Спасил се е от теб?

— Избяга.

— Видя ли той, че Спийкман е намушкан?

Гриф не отговори.

— Ти... Беше ли и Руиз наранен? *Негова* ли беше кръвта по килима и в Хондата?

Гриф се канеше да отговори, но реши да провери:

— Мой адвокат ли си или не?

Търнър го изучава известно време, после бързо попита:

— А какво ще кажеш за парите, Гриф? Половин милион. Не ме прави на глупак, защото твоите отпечатъци стоят на капака на кутията. Е, за какво бяха?

— Разби ме — отвърна лаконично той с вдигане на рамене. — Спийкман каза: „Погледни в кутията“. И аз погледнах в кутията. Предполагам, че е искал да ми покаже колко е богат.

— Не бяха ли за теб?

Гриф го погледна, сякаш това беше най-абсурдното нещо, което някога е чувал през живота си.

— Родарт предположи, че Спийкман ти е плащал за нещо.

Стомахът на Гриф се сви на топка.

— Като например?

— Нещо, което е трябвало да доставиш. Или услуга, която си му направил.

— Глупости, Търнър, ти с всичкия ли си? Къде му е умът на Родарт? Ако тези пари бяха за мен, със сигурност не бих ги оставил. Щях да ги взема и да си живея с тях на някой екзотичен остров, а не да ти откъвам сандвича с фъстъчено масло и желе.

Адвокатът не се развълнува.

— Много пари са, Гриф. Големи пачки, събрани на едно. Подредени спретнато в кутия. Като онези, дето взе от Бенди, за да прецакаш мача срещу „Скинс“.

— Казвам ти...

— Добре, добре. За сега да кажем, че Спийкман просто е обичал да държи кутии с пари в брой и това няма нищо общо с неговото убийство. Родарт дори няма нужда от този елемент, за да те осъди — Търнър стана, заобиколи стола си и сложи ръце на облегалката му, сякаш се канеше да се обърне към съда. — Чуй ме, Гриф. Това дело е направо мечтата на прокурора. Разполагат с убедителни доказателства. Имат твоята ДНК. И ако Руиз е жив...

— Жив е. Или поне беше, когато го видях последния път.

— И ако не е вече в Хондурас...

— Ел Салвадор.

— Каквото и да е. Ако го заловят, те ще имат очевиден допълнение към инкриминиращото доказателство. Но — каза той, леко потупвайки облегалката на кожения стол, за да подчертае думите си, — положителната страна е, че ти си позвънил на 911, нали? — Гриф кимна. — Кое то предполага, че не си искал Спийкман да умре. Може да се поддържа, че Спийкман те е поканил там, и ако журито го приеме, следващата стъпка е да приеме, че е нямало преднамереност от твоя страна. Отишъл си у Спийкман по негова покана. Той те е обвинил за връзката, която имаш...

— Съм имал.

— Си имал със съпругата му. Ти си спорил. Нещо, което той е казал, ти е подпалило фитила и следващото нещо, което си осъзнал...

— Е, че съм взел ножа за отваряне на писма от бюрото му и съм го забил във врата му.

Търнър всъщност изглеждаше тъжен за това.

— Съществува наистина сериозен шанс да те осъдят за непредумишлено убийство, вместо за убийство. Това вероятно е най-доброто, което може да ти се случи, казвам ти го като юрист и като приятел — той направи пауза, за да стигнат думите му до Гриф. — Не ми е приятно да ти рисувам такава мрачна картина, но това е положението, Гриф. А ти само си влошаваш положението като бягаш. Да се предадеш на Родарт ще бъде лошо. Не казвам, че няма да е. Но ще стане още по-зле, ако не го направиш.

— Няма да се предам.

— Ако го направиш — тази вечер, сега — ще те представям. Ще съм до теб при всяка стъпка, която правиш. Остави ги да проведат разследването си и тогава ще видим доколко лошо е доказателството срещу теб. Не се съмнявам, че Родарт преувеличава, намеква, че разполага с повече, отколкото е изровил в действителност, но ние знаем, че оръжието на убийството е у него и в съчетание с мотива, това е дяволски инкриминиращо.

В наша полза работи фактът, че си оставил парите. Не си извършил грабеж, така че не е непредумишлено убийство. Ще пледирам за обвинение в непредумишлено убийство. Също така ще подам молба за провеждането на делото в друг окръг. За изнасяне на процеса извън Далас.

Но където и да се води, можеш да се обзаложиш, че прокурорът ще наблегне на това колко беззащитен е бил Спийкман срещу теб. Ще те обрисова като животно, което напада човек, който не може да се бори и да спечели. Ще настрои журито срещу теб и никакъв твой аргумент няма да промени неоспоримия факт, че ти си футболист, а той — инвалид.

Предай се и ме остави да поема защитата ти. Единствения път, когато ще говориш, е на обвинението, когато няма да се признаеш за виновен. Не трябва да изричаш и една мръсна дума срещу Родарт, журито, никого.

Гриф слушаше търпеливо, но сега се обади:

— И ти мислиш, че като не говоря, това ще ме направи да изглеждам *невинен*? Я стига, Уайът.

— Вярвам в правосъдието, в нашата съдебна система.

— Е, твоето разбиране се различава от моето. Ти ми обеща, че ще се отърва от пробадия, ако съдействам на федералните и им кажа каквото знам за дейността на „Виста“. И виж какво се случи.

— Онова беше различно.

— Така е. Разправяхме се с федералното голямо жури и с прокурори. Този път Родарт има отпечатъците ми върху инструмента, който е убил съпруга на любовницата ми.

Главата на Търнър клюмна напред. Той стоеше, мрачно свъсил вежди. Най-накрая вдигна очи.

— Приканвам те още веднъж, Гриф. Предай се.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

— Това е.

Гриф го гледа един момент, после тихо каза:

— Ти дори не ме попита.

И като се засмя мрачно, Гриф продължи.

— Няма значение. Имаш ли някакви вести от Джери Арнолд?

— Обади ми се днес следобед. Продължава да повтаря: *Защо направи той такова нещо?* Загубил си пореден фен.

Гриф не беше изненадан.

— Е, благодаря ти за информацията. И за сандвича — той се обърна към френската врата.

— Гриф, почакай.

— Ще се видим, Търнър — и отвори вратата.

Чу изквичаването на спирачки, сякаш някаква кола бе взела завоя прекалено бързо. Чу форсирането на двигатели, скърцането на гуми по горещ асфалт. И предните прозорци на къщата през улицата отразиха цветни светлини. Червено. Синьо. Бяло.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Търнър вдигна ръце отбранително.

— Трябваше да им се обадя, Гриф. За твое собствено добро.

Гриф се засмя презрително.

— Като юрист и приятел, да си го начукаш! — след което излезе.

Заобиколи плувния басейн и използва градинския стол като стъпи върху него, за да прескочи оградата на имота. Коленете му поеха удара в земята. Друг плуven басейн. На този подводната лампа беше включена. Приличаше на прожектор, насочен към него.

Прожекторът го накара да си помисли за полицейски хеликоптер и това му даде стимул да прескочи оградата, без да се занимава с резето. Прекоси двора, улицата, хлътна в предния двор на друга къща, където имаше включени пръскачки. Краката му се намокриха и подметките му започнаха да се хлъзгат.

Поредна чудата ограда.

— Мамка му! — нямаха ли тези хора доверие на собствените си съседни? Той потърси вратата, която бе трудно да намери в тъмното. Откри я, но беше заключена отвътре. Отстъпи, засили се и се хвърли срещу нея. Тя не помръдна.

В този момент чу скърцане на гуми, достатъчно близо, за да усети мириса на опушен каучук. Той притича през пръскачките отново към съседната къща. Най-после една къща без ограда, само жив плет. Гмурна се в него. Бодливите растения забиваха ноктите си в голите му крака, разкъсвайки кожата, но той не позволи това да го забави. Тичаше между тази къща и другата зад нея и изведнъж се озова на улицата, където беше оставил колата.

Спря за миг в мрака, дробовете му горяха, сърцето му биеше до пръсване. Чувахе викове, скърцане на гуми, затръшване на врати на автомобили. Колата на Хъникът беше на три къщи от мястото, където стоеше. Тук нищо не помръдваше. Все още. Не можеше да се бави. Скоро щяха да започнат да го търсят и по тази улица. Трябваше да рискува и да се покаже.

Той пристъпи между двете къщи, готов да хукне.

Една полицейска кола, осветена като коледна елха, взе най-близкия завой на две колела.

Гриф се върна обратно в сянката. Проклинайки Търнър. Проклинайки късмета си. Проклинайки целия си скапан живот.

После хукна.

* * *

По-късно щеше да се чуди как, по дяволите, се беше осмелил да излезе оттам. Бягството му почти го бе накарало да повярва в божествената намеса. Може би за първи път през неговия живот Господ бе готов да играе в неговия отбор.

Той криволичеше между съседските дворове, притичвайки от едно тъмно петно мрак към друго. Хеликоптерът се появи с прожектора си, който беше по-мощен от лъч на фар. Часове наред Гриф се кри от него и от полицейската кола, която или летеше, или плъзеше по улиците. Полицаи претърсваха всичко наоколо, минавайки от врата на врата.

Той си намери убежище за няколко минути в един отворен гараж, където откри парцали да избърше кръвта от краката си. От потта раните го смъдяха. Веднъж, когато се оказа между приближаващия прожектор на хеликоптера и полицаия, той се плъзна на дъното на един плувен басейн. За щастие не беше с подводни светлини; беше претенциозен, точно копие на тропическа лагуна, оформена от вулканична скала, така че бе тъмен.

Задържа дъха си, докато не усети, че дробовете му започват да горят, но заради честото плуване напоследък беше в много по-добра кондиция, отколкото щеше да бъде иначе. Гледайки през повърхността, забеляза, че светлините на хеликоптера опипват района. Полицаят се приближи толкова близо, че Гриф го чуваше как мърмори нещо под нос.

Най-накрая мъжът и хеликоптерът се магнаха. Главата на Гриф се показа над водата и той загълта жадно въздух. Излезе от басейна посинял, но жив. Краката вече не го смъдяха. Дори не направи опит да се върне при колата. Ченгетата щяха да се въртят наоколо и щом

пуснеха номера ѝ през базата данни за моторните превозни средства, щяха да открият, че не е на никого от живеещите на тази улица.

Поне имаше клетъчен телефон. Слава богу, че го беше взел. Помисли си дали да не се обади на Глен Хъникът и да го помоли да се срещнат някъде и да го вземе. Но не искаше да въвлеча човека повече, и без това бе направил достатъчно.

Нямаше на кого друг да се обади. На никого, на когото можеше да вярва. На никого, който му вярваше.

Почувства се по-сигурен, когато излезе от квартала на Уайът Търнър, но съвсем малко, защото все още го чакаше дълъг път, докато стигне мотела. Ченгетата от целия град сега щяха да търсят пешеходец с неговото описание. На сутринта по улиците на Далас щеше да има много маниаци, тичащи за здраве. Тези, които тичаха преди изгрев, сигурно щяха да бъдат спирани и разглеждани внимателно.

Когато мина през подлеза и видя в прозореца на мотела да блещука неоновата светлина, прииска му се да заплаче от облекчение. Не беше много, но бе единственото място, където да се скрие. Току-що бе започнало да се развиделява.

Имаше нужда да легне. Да затвори очи. Да диша бавно. Да си почине.

Но когато приближи паркинга, забеляза, че наркоманът, който бе на рецепцията, не е на смяна. Заместникът му беше облечен небрежно, но изглеждаше прекалено чистичък, за да работи на подобно място.

Гриф се сниши зад преносимата палатка на магазина за употребявани гуми. От това скрито място видя как служителят излиза иззад гишето. Излезе навън и се загледа към дъното на открития коридор. Носеше чаша с пяна. Ароматът на прясно сварено кафе накара устата на Гриф да се напълни със слюнка. Но усети, че сърцето му се свива, когато установи, че този тип спира пред стая номер седем и почуква три пъти на вратата.

Отвори му мъж, който изглеждаше също тъй спретнат като него. Той взе кафето от приятеля си и вкуси първата глътка с едно дълго „Ах-х-х“. Размениха си няколко думи набързо, след което този на регистрацията се върна зад гишето, а другият остана вътре.

Гриф се наведе зад знака, рекламиращ рециклираните гуми, и подпря глава на коленете си.

Как, по дяволите, го бяха намерили? Ясновидец ли беше Родарт?

Остана приклепнал зад знака известно време, докато мускулите на уморените му крака започнаха да се схващат, коленете му се вдървиха и хоризонтът на изток се озари в портокалово.

С ясната мисъл, че трябва да се премести, той бръкна в чорапа си за банкнотите, които беше пъхнал там, преди да отиде у Търнър. Парите бяха мокри заради влизането му в басейна, но можеха да се използват. Беше оставил клетъчния си телефон под трамплина за скачане в басейна, да не се вижда, преди да се гмурне във водата, и когато излезе си го взе. Батерията още беше пълна.

Тази нищожна сума в брой и телефонът бяха единственото, което му бе останало. Дори не разполагаше със сухи дрехи за преобличане. Но не можеше да стои тук. Трябваше да се маха. Разгъна с мъка бодящите си крака и тръгна, като внимаваше да има нещо между него и офиса на мотела.

Докато крачеше, отвори телефона си и проведе кратък разговор.

* * *

Глен Хъникът беше в офиса си, пиеше кафе и бъбреше с един клиент, когато служителката, която приемаше поръчки, почука на отворената му врата.

— Извинете, че ви прекъсвам, господин Хъникът. Един човек иска да ви види. Детектив от полицейското управление. Казва, че е важно.

— Влизай — Хъникът махна с ръка на мъжа да влезе.

— Стенли Родарт, детектив от Далаското полицейско управление — той показва на Хъникът документите си.

— Седнете, детектив — каза Хъникът сърдечно и му посочи един стол. — Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли сте? Кафето ни е толкова добро, колкото автомобилите.

— Не, благодаря.

— Може би една приятна, студена кола?

— Нищо, благодаря — каза Родарт, показвайки нетърпение.

— Да не би да купувате коли тази сутрин, детектив?

— Не — Родарт кимна към другия мъж в стаята, който седеше срещу бюрото на Хъникът. — Може ли да останем за минутка сами?

— Запознайте се с Джеймс Макалистър. Джим е мой адвокат и нямам тайни от него — изражението върху лицето на Родарт беше неоценимо.

Хъникът едва не се захили. Детективът не беше очаквал да присъства адвокат.

Хъникът беше пристигнал в магазина малко след като бе мръкнало, така че да постави свалената верига отново на мястото ѝ, преди подчинените му да започнат да пристигат на работа. Беше на бюрото си и се занимаваше с документи, когато дойде предупредителното обаждане на Гриф по телефона. За щастие, той вдигна слушалката. Когато чу гласа му, Гриф каза:

— Получи се гадно. Съжалявам. Ще те потърси ченге на име Родарт. Стенли Родарт. Ако те притесни много, кажи му следното. Слушаш ли ме?

— Слушам те.

Гриф остави Хъникът със съобщението и затвори. Обръщайки се към Родарт сега, Хъникът каза:

— Джим е тук да купува кола за дъщеря си, която става на шестнайсет следващата седмица. Очаква да му направя отстъпка. А той никога не ми направи отстъпка за юридическите такси. Казах му...

— Намерихме кола, която е ваша собственост — каза Родарт, прекъсвайки го рязко. — Беше изоставена на улицата в един квартал на четири-пет километра оттук.

Хъникът погледна към Макалистър, показвайки изненада:

— Намерили сте я? Вече? — той подсвирна. — Впечатлен съм. Едва съобщихме, че е открадната, кога беше, Джим? В осем или девет тази сутрин? Вие, момчетата от полицията, сте наистина добри.

Родарт за втори път беше получил удар.

— Съобщили сте, че колата е открадната?

Макалистър потупа отвореното куфарче в скута си и извади един формуляр от него. Беше издаден от полица, който бе отговорил на обаждането на Хъникът, когато му съобщи, че една кола липсва. Родарт дръпна формуляра от Макалистър, погледна го, и провери достоверността му, дата на производство и модел, регистрация. На Хъникът му се стори, че Родарт изпита желание да смачка листа и да

го хвърли на пода. Макалистър го спаси навреме и го сложи обратно в куфарчето си.

— Кога е била открадната? — попита детективът кратко.

— Не знам. Не съм забелязал да липсва до тази сутрин. Оттук се изнасят коли през целия ден, всеки ден. Може да я няма от две седмици, от няколко дни или от няколко часа. Няма начин да се каже.

— По цялата кола има пръстови отпечатащи на Гриф Бъркет — изръмжа Родарт. Изглеждаше като човек, който едва сдържа нервите си.

— Гриф Бъркет? *Онзи* Гриф Бъркет? Майтапите ли се? Сигурни ли сте?

— О, да. Сигурен съм.

— Виж ти. Хм. Чудесата никога не свършват.

Погледът на Родарт потъмня.

— Оставил я е паркирана две пресечки от къщата на адвокатата си, където е отишъл миналата нощ да го моли за информация, която може да му помогне да избегне ареста за убийството на Фостър Спийкман. Търнър ни се обади.

Хъникът погледна към Макалистър.

— Какъв късмет, че си тук.

— Бъркет е успял да избяга пеша — каза Родарт.

— Момчето има талант — рече Хъникът. — Най-бързият куотърбек, който някога съм виждал. Тези негови движения с краката бяха нещо, което трябваше да се види, нали?

Родарт беше готов да избухне.

— Дали сте му тази кола, което е равнозначно на подпомагане и подстрекаване на един заподозрян за убийство.

— Това е ужасно грозно твърдение — произнесе хладно Макалистър. — Заради това ще инструктирам клиента си да не отговаря на никакви по-нататъшни ваши въпроси, детектив.

Игнорирайки адвокатата, Родарт задържа очите си върху Хъникът.

— Кога ви се обади Бъркет? Вчера? Миналата нощ?

Хъникът не каза нищо.

— Очевидно му се възхищавате, но той не е герой. Вчера е направил поредица от разговори до телефонни абонати с фамилията Руиз. Накарах ченгетата да се свържат със семействата с фамилия Руиз, търсейки следи към изчезналия Мануело Руиз, за когото вярваме,

че е бил очевидец на убийството на Фостър Спийкман. Сравнихме телефонните номера. Същите са. Проследихме изходящия номер и той ни отведе до въшлив мотел на 635-а. Сложил съм мои хора на рецепцията, чакат го да се върне, за да вземе нещата си. И когато го направи, ще го прекарам през истинска центрофуга. И името ти ще изскочи. Той ще те предаде, Хъникът. Бъркет няма приятели, само използва хората. Той не е лоялен към никого, освен към себе си. Говори с мен сега, или по-късно ще си обвиняем.

Родарт спря и си пое въздух.

— И така: къде е той? Ако знаеш и не ми кажеш, означава, че възпрепятстваш правосъдието. Къде е той?

Хъникът спокойно си запали цигара.

— Сигурен ли сте, че не ви се пие кока-кола?

Родарт стовари юмрука си върху бюрото му.

— Кажи ми, мътните да те вземат!

— Детектив Родарт, притеснявате клиента ми — намеси се Макалистър.

Родарт се изправи и се наведе през бюрото, завирайки лицето си по-близо:

— Мога да взема разпечатка от телефонните разговори на магазина, която ще докаже, че се е обаждал тук.

— Трябва ви съдебно разрешение — каза адвокатът. — Съмнявам се, че който и да е съдия в страната ще ви го предостави поради такава неоснователна причина, но ако някой го направи и откриете на тази разпечатка номер, който принадлежи на господин Бъркет, това все още не доказва, че той е говорил с господин Хъникът. Колко разговора дневно според вас се получават в този офис за продажба на коли? Стотици, нали? Моят клиент не може да бъде отговорен за никой от тях. А дори и да успеете да докажете, че клиентът ми е говорил с господин Бъркет, това не доказва, че му е предоставил кола или му е съдействал по какъвто и да било начин.

Родарт, все още игнорирайки адвоката, се взираше в простодушното лице на Хъникът.

— Мисля, че изчерпахте запаса си от заплахи, господин Родарт — Хъникът остави цигарата си във вдлъбнатия корем на пепелника във формата на броненосец и се изправи. Приблужи се до вратата на офиса си и я отвори.

Родарт не обърна внимание на явния намек. Той попита:

— Как Бъркет е взел ключа на тази кола, ако ти не си му го дал?

Хъникът се провикна през отворената врата:

— Скъпа, ела тук веднага.

Служителката, която бе съобщила за Родарт, се появи отново и попита весело:

— Да не си е променил мнението за кафето?

— Кое ми разваля настроението? — попита я Хъникът. — Кога трия сол на главите на продавачите?

— Когато оставят клиентите да си тръгнат, без да са купили кола.

Хъникът избухна в гръмовен смях.

— И за какво друго?

— Че оставят ключовете на колите под стелките на пода.

— Благодаря ти, миличка.

Тя излезе и Хъникът се обърна към Родарт.

— Че оставят ключовете на колите под стелките на пода. Правят го за удобство, с мисълта, че ще се върнат по-късно и както му е редът ще заключат колите, с които са излизали за демонстрационно кръгче. Предвиждат да се върнат, когато няма струпани много клиенти. Но — слава Богу, и аз не се оплаквам — понякога имат клиенти, които ги чакат. Така че просто мушват ключа за запалване под стелката, после се разсейват или пък имат работа и забравят. Той сви едрите си рамене. — Опявам им през цялото време, но какво мога да направя? Продават колите като топъл хляб.

Той замени дълъг поглед с Родарт, който гледаше над главата на невъзмутимия адвокат. Макалистър вдигна веждите си красноречиво. Родарт се насочи към вратата на офиса. Когато преминаваше покрай Хъникът, произнесе полугласно със злобен тон:

— Не се чуваме за последно.

Хъникът каза на адвоката си:

— Извини ме, Джим. Ще го изпратя.

— Глен...

— Спокойно.

Той закрачи твърде бързо за мъж с неговите размери и настигна Родарт, когато детективът се качваше в колата си. Родарт му подхвърли:

— Знам, че ти си осигурил на Бъркет тази кола. Трили сте наровете заедно в Биг Спринг. Следващия път ще отидеш в Хънтсвил, и нека ти кажа — това не ти е затворническият кънтри клуб, в който си бил. Големият ти бял задник ще се хареса много на педерастите, които съм изпратил там. Очите му светеха от злоба. — Днес си създаде враг, Хъникът. Никой не може да ме прави на глупак и да му се размине. Почакай и ще видиш.

Хъникът се наведе към него. Беше с цяла глава по-висок от Родарт и трийсетина килограма по-тежък.

— Не ме заплашвай. Знам за теб. Ти си мръсник. От най-лошия вид. Получил си значка, за да имаш гръб. Но дори ако само си помислиш да нараниш мен или някой от семейството ми, спомни си какво съм ти казал днес.

— Виж ти, и какво е то?

Хъникът се наведе още по-близо и прошепна:

— Марша има много приятели — когато се изправи, изпита удоволствие, че очите на Родарт станаха внимателни. Беше разбрал за какво говори. Името означаваше нещо за Родарт, както и подхвърлената заплаха. Тя внушаваше ако не страх, то най-малкото резервираност.

Хъникът издържа погледа на детектива, после отстъпи назад и пусна широка усмивка.

— Ако ти потрябва някога употребявана кола, ела да се видим — той застана пред маслиново зеления седан и ритна гумата. — Но ти го казвам направо, не бих взел това тук да го продавам.

* * *

Какво щеше да прави? Къде можеше да се скрие?

Да се предаде, както тази фурнаджийска лопата, адвокатът му, го караше, не беше опция. Дори и да желаше да се повери отново на правната система, което не беше така, Търнър го беше изоставил и, както се разбра, и надзорникът му. Нямаше никой на негова страна.

Не, не можеше да се предаде. Но докато се криеше, можеше да бъде застрелян на улицата, ако не от някой с полицейска значка, то от някой бдителен гражданин.

Застанал на завет в един циментов канал, той отвори телефона си и набра познатия номер единствено защото нямаше абсолютно никой друг, на когото би могъл да звънне.

Изчака шест сигнала, преди да се включи гласова поща.

— Благодарим, че се обаждате на семейство Милър. Моля, оставете съобщение.

Гриф затвори и мигновено набра отново, повече от желание да чуе бодрия глас на Ели, отколкото с надежда, че някой отсреща ще отговори. Чу записа отново, питайки се къде ли можеха да са Ели и треньорът толкова рано сутринта.

И какво щеше да каже, ако някой от тях вдигнеше? Какво можеше да каже, че да повярват?

Той набра друг номер по памет. Джейсън Рич се обади.

— Здравей, Джейсън, Гриф е — опита се да звучи така, сякаш не се е случило нищо необичайно. — Обаждам се, за да се извиня, че не дойдох за тренировката вчера. И че и днес няма да мога.

— Какво става?

— Пипнал съм стомашен вирус. Сигурно е от някаква храна. Направо си изповръщах червата — след като помълча малко, попита: — Баща ти там ли е? Искам да говоря с него, ако може.

— Болен си, така ли?

— Да.

— Значи това, което онзи каза, не е истина?

— Кой и какво е казал?

— Полицаят.

Гриф притисна челото си.

— Родарт ли се казва? Детектив?

— С белези по лицето. Дойде тук вчера и говори с татко и с мен.

Гриф се надяваше, че Родарт е забравил връзката му със семейство Рич, но Родарт никога не забравяше нищо. Беше отправил завоалирана заплаха да навреди на Джейсън. Вчера го беше разпитвал, вероятно бе упражнил натиск върху него да му каже всичко, което знае за Гриф Бъркет. Сигурно е уплашил момчето. Гриф изпитваше желание да го убие заради това.

— Той каза, че ти... — гласът на Джейсън секна. — Каза, че...

— Джейсън!

Гласът на Боли се чу някъде изотзад. Рязък. Обезпокоителен.

— С кого говориш? Джейсън, кой е?

След това Джейсън с умолителен глас произнесе:

— Татко, той е...

— Дай ми телефона — звуци от боричкане. После, право в ушите на Гриф, Боли изръмжа: — Трябваше да знам, че не бива да ти се вярва.

— Боли, слушай, аз...

— Не, ти слушай! Ченгетата бяха тук два пъти. Жена ми превъртя, особено след като този детектив Родарт й каза какво си направил.

— Боли...

— Не искам повече да звъниш. Не искам да приближаваш семейството ми. Поверих ти сина си. Господи, само като си помисля...

— Не бих посегнал на Джейсън. Знаеш го.

— Не, да убиеш сакатия съпруг на любовницата си е по-вълнуващо.

Гриф стисна очи, опитвайки се да заличи обвиненията и картината, която представяха.

— Звъннах ти, за да ти кажа да бъдеш внимателен с Родарт. Дръж Джейсън далеч...

— Да не си посмял да изричаш името на сина ми.

— Чуй ме!

— Наслушах ти се.

— Не оставяй Джейсън сам с Родарт. Не оставяй Джейсън сам, точка. Знаем какво си мислиш за мен...

— Не знаеш и половината от това, което мисля за теб. Надявам се, че този Родарт най-после ще те пипне. И когато го направи, се надявам да те изпържи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Погребението на Фостър Спийкман напомняше погребение на държавен глава.

Баптистката църква разполагаше с единствената толкова голяма зала, която да побере тълпата и ръководството услужливо я предложи, както и църковния хор, за провеждане на службата. Залата беше пълна догоре, хора имаше и в пристройките.

Агенти от „Сикрет Сървис“ обезпечаваха сигурността на първата дама, присъстваща от името на президента, който в момента бе извън страната. Имаше и няколко конгресмени. Сенаторът на Тексас произнесе хвалебствено слово. Проповедта бе прочете от виден пастор. Една звезда от „Бродуей“, с която Фостър бе учил в началното училище, даде тон на множеството, като запя. За завършек на службата най-възрастният пилот в „Сън Саут“ прочете Господнята молитва и разплака всички в църквата.

Кортежът беше дълъг километри.

Събитието бе напълно отразено от медиите, от пристигането на сановници и знаменитости в църквата, до тълпата, пръсната из гробището. Повечето от телевизионните репортери завършваха с мъчителна картина, същото сърцераздирателно изображение, уловено от неизвестен фотограф и публикувано във вестниците: Лора Спийкман на фона на безоблачното небе, сама, с глава, приведена над ковчега на съпруга си.

Докато стоеше там, тя не осъзнаваше, че фотоапаратите щракаха, камерите се въртяха бясно от почтително разстояние. Всъщност, това бе първият път, когато оставаше наистина сама, пет дни след смъртта на Фостър.

Да намери уединение, за да поскърби, бе почти невъзможно, тъй като беше заобиколена непрекъснато от хора. От друга страна бяха дългът и отговорностите, с които само тя можеше да се справи. Многого задължения я бяха карали да сдържа мъката си през целия ден.

През нощта, когато се върна в спалнята си, знаеше, че в къщата продължава да има други хора. Кей се беше настанила в едната спалня за гости, Мирна — в другата, и двете отказаха да я оставят да прекара нощта сама. На вратата стояха полицаи. Други патрулираха извън стените на имението.

Затова все още не можеше да си позволи да жалее или да осъзнае, че Фостър си е заминал. Не и до този тих момент на усамотение, когато реалността я връхлетя.

Кей я бе придружила до погребалния дом да изберат ковчег. Тя си спомняше как отива, избира измежду многото модели, слуша препоръките на погребалния агент. Но всъщност не бе забелязала ковчега досега. Беше красив и прост. Фостър би го оценил.

За украсата бе поръчала бели лилии, цветето, което той особено много харесваше заради чистата му и съвършена форма. Тя се протегна и докосна един от цветовете, разтърка го между пръстите си, отбелязвайки кадифената му тъкан и това, което означава. Това беше реалност. Беше завинаги. Фостър нямаше да се върне. Никога нямаше да го види пак. Искаше да му зададе толкова въпроси, да го пита толкова неща, но те щяха да останат незададени и неказани.

— Обичах те, Фостър — прошепна тя.

Сърцето ѝ бе убедено, че той го знае. Най-малко предишният Фостър знаеше колко много го обича. Странно, но след неговата смърт, когато мислеше за него, тя не виждаше мъжа в инвалидната количка със странно поведение, който казваше неща, които да я наранят.

Виждаше го такъв, какъвто беше преди катастрофата. Представяше си виталния, кипящ от енергия Фостър със силно и гъвкаво тяло, какъвто бе умът му, хуморът му и оптимизмът, с които заразяваше всички около себе си.

За този Фостър Спийкман скърбеше сега.

* * *

Докато лимузината пристигна в имението, мястото вече бе пълно с гости, поканени да хапнат и да пийнат, да разкажат спомени за Фостър. Очакваше се тя да даде такъв прием, но самата идея да го издържи, я бе изтощила. Беше оставила организацията на Кей и

Мирна. В официалния салон за хранене имаше щедър бюфет. Келнерите минаваха през тълпата с подноси. Хората се редяха на бара. Една арфистка свиреше тихо в дъното.

Лора се смеси с гостите, приемаше съболезнованията им, плачеше с някои, смееше се с други, които ѝ разказваха анекдоти за Фостър. По време на една от историите тя с крайчеца на окото си забеляза, че двойната врата на библиотеката продължава да стои затворена. Беше разбрала от Кей, че полицията е разрешила да се използва отново. На госпожа Добинс беше наредено да я изчисти основно.

Въпреки това никой не приближаваше стаята. Нито пък споменаваха обстоятелствата около смъртта на Фостър.

Детектив Родарт им напомняше безпощадно за тях. Той пристигна късно и застана отстриани на тълпата. Лора се опита да се преструва, че той не е тук, но постоянно усещаше присъствието му. Когато се обръщаше виждаше презрението, с което наблюдаваше хората, или пък се взираше в нея с подлудяваща съсредоточеност.

В къщата почти не бяха останали гости, когато Лора дръпна Кей настрани.

— Искам да свикаш заседание за утре в два часа.

— Какво заседание?

— Изпълнителните директори и членовете на борда.

— Лора, сигурно не мислиш да идваш утре в офиса — възкликна тя. — Никой не очаква да се върнеш веднага.

— Фостър би очаквал — каза тя и се усмихна кратко. — Два часа. Моля те, Кей — добави тя, когато видя, че асистентката ѝ се кани да възрази. — А сега ме извини. Качвам се горе. Съобщи ми, когато всички си заминат.

Половин час по-късно Кей почука по вратата на спалнята ѝ.

— Аз съм — каза тя и влезе в стаята. — Всички си тръгнаха, освен служителите от кетъринга. В момента товарят вановете си и скоро ще напуснат. — Тя погледна към куфарчето, отворено върху леглото. — Разясни ми отново, защо напускаш собствения си дом?

— Детектив Родарт вярва, че ще бъда на по-сигурно в хотел.

— На по-сигурно от кого? От Гриф Бъркет? — присмя се Кей. — Той вероятно сега е в Мексико или някъде там. Тук имаш гардове

двадесет и четири часа в денонощието. Не би могъл да стигне до теб дори да иска, а трябва да е луд, за да се опита.

— Ами, детективът смята, че може да е достатъчно луд. Освен това Бъркет не е напуснал района. Най-малкото, още е бил тук преди три дена. Отишъл в къщата на адвоката си посред нощ. Адвокатът му се обадил в полицията, но Бъркет успял да избяга. Пеша — тя дръпна ципа на куфара и го затвори. — Детектив Родарт е на мнение, че той е отчаян и опасен и докато бъде хванат, ще представлява заплаха за сигурността ми.

Освен това, помисли си тя, той се страхува, че ще помогна на любовника си да не го хванат. Не че го беше казал, но намеците му не се нуждаеха от догадки.

Кей каза:

— Аз мисля, че е престъпление да те кара да напускаш дома си сега, когато се нуждаеш от спокойствие.

Лора погледна красивата обстановка тъжно.

— Всъщност, Кей, по всяка вероятност няма да остана повече тук. Тази къща е ужасно голяма за един човек. Пък и никога не е била наистина моя.

Тя не обясни думите си. Не беше сигурна, че е в състояние. За изминалите пет дни бе осъзнала, че се чувства тук по-скоро като посетител. Желан посетител, но все пак посетител. Фостър никога не беше я третираше така. Всъщност, беше я окуражавал да смени мебелировката по свой вкус, да я превърне в свой дом. Но на нея ѝ се струваше неправилно. Тази къща бе на семейството му от много по-отдавна, отколкото тя бе член на това семейство. Фостър бе единствената ѝ причина да бъде тук и нейната единствена връзка с къщата. Смъртта му бе прекъснала тази връзка.

Освен това тя не беше сигурна дали някога би могла отново да влезе в библиотеката.

Кей взе куфара от нея.

— Аз ще го нося. Изглеждаш сякаш всеки момент ще припаднеш. Яла ли си нещо?

— Малко — излъга тя. Беше повърнала парчето кейк, което се насили да изяде на закуска. Колкото до каната с кафе, което беше на подноса, не можа да издържи миризмата му и го изля в мивката в банята. До този момент никой не знаеше за сутрешното ѝ гадене.

Тя и Кей слязоха по извитите стълби. Родарт чакаше, облегнат на колоната в основата им, чистеше ноктите си с върха на джобно ножче, което сигурно бе използвал да ги изреже.

— Готова ли сте? — той затвори ножчето и го пусна в джоба на панталона си, отдели се от колоната и тръгна към входната врата. Отпред чакаше полицейска кола.

Когато Лора я видя, се спря.

— Ще дойда с моята кола.

— Сигурна ли сте, че сте готова за това, госпожо Спийкман? Далаското полицейско управление би желало да ви окаже вниманието за...

— Благодаря, но предпочитам да използвам собствената си кола.

— Няма да ви е необходима — възрази Родарт. — Ще бъдете откарана, където искате да отидете.

— Под арест ли съм, детектив? — това беше първото директно предизвикателство, което му отправяше.

— Нищо подобно.

— Защото ако такова е намерението ви, направете го както му е редът. Искам да ми бъдат прочетени правата, след което искам да се обадя на адвоката си — сигурно вече би трябвало да е потърсила юридически съвет, но това щеше да означава, че е виновна. Най-малкото се страхуваше, че Родарт ще го изтълкува по този начин. Но като не се обаждаше на адвокат, дали нямаше да падне точно в ръчичките на детектива? Бе решила да повдигне въпроса с колата, за да разбере характера на „защитата“, която той настояваше да й окаже.

Родарт погледна към Кей и поклати глава със съжаление, сякаш да каже, че Лора става истерична и че при тези обстоятелства изопването на нервите ѝ е разбираемо. Той се обърна отново към Лора и ѝ заговори като на психически нестабилна.

— Тези мерки са, за да ви защитим, госпожо Спийкман.

— Тръгвам с колата си — обяви тя, натъртвайки всяка дума.

Той се втренчи в нея, опитвайки се да я накара да се почувства неудобно, но тя не се хвана. Най-накрая той въздъхна театрално и каза на един от униформените полицаи, който се мотаеше покрай патрулната кола.

— Иди докарай колата ѝ.

Лора подаде ключовете си на полицая. Никой не промълви дума, докато той се върна. Излезе от колата и Лора се настани зад волана. Преди да затвори вратата, Кей се наведе.

— Ще свърша тук и ще помогна на госпожа Добинс да заключи. След това можеш да ме намериш вкъщи — тя плъзна очи по лицето на Лора и очевидно се разтревожи от това, което видя. — Поръчай рум сървиз. Вземи си гореща вана. Обещай ми, че ще си починеш.

— Обещавам. Не забравяй да свикаш заседанието. Трябва да се обадиш на всички тази вечер.

— Ще се обадя.

Лора затвори вратата на колата и протегна ръка към колана на седалката.

Родарт отвори отсрещната врата и влезе. Като се усмихваше, произнесе:

— Помислих си, че може би ще искате компания.

Със сигурност не твоята, помисли си тя, но не каза нищо. Запали двигателя, спусна се по дългата алея и мина през вратата. Една полицейска кола, паркирана на улицата, излезе пред нея. Партньорът на Родарт, Картър, шофираше зеления седан. Другата полицейска кола го следваше.

Тя се оплака от полицейския ескорт.

— Изглеждаме като парад.

Родарт само се прокашля, отвори клетъчния си телефон и каза на онзи отсреща, че вече пътуват.

Крайната им цел се оказа луксозен хотел в центъра, където той я регистрира под фалшиво име. Придружена от Картър и двама униформени, те минаха през служебния вход и използваха служебния асансьор, за да се изкачат на най-горния етаж.

— Всичко това е на ваше разположение — каза ѝ Родарт, докато излизаха от кабинката. Двама полицаи чакаха пред една стая в дъното на дълъг коридор. Родарт отключи вратата към стаята и я въведе вътре. Картър остана отвън.

Беше добре подредено, просторно помещение. Родарт остави куфара ѝ на скарата за багаж в килера, надникна в банята, хвърли поглед през широкия прозорец към очертания на фона на небето Далас и обърна лице към нея.

— Надявам се, че ще се чувствате удобно тук.

— Много мило.

— Пред вратата ви ще стои полицай, независимо дали сте в стаята или не. Друг ще е разположен в края на коридора, откъдето да следи стълбите и двата асансьора. Те ще имат радиовръзка с гардове на различни места по долните стълбища, вътре и извън сградата.

— Необходими ли всичките тези предпазни мерки?

— Искам да съм сигурен, че никой няма да влезе.

И че аз няма да изляза.

Сякаш прочел мислите ѝ, той протегна ръка:

— Ако обичате, ключовете за колата ви.

— За какво са ви?

— Да са на сигурно. Ще наблюдаваме и колата ви.

Въпреки всичко, което бе казал, тази стая тук бе всъщност една клетка. Освен ако не бе убеден, че Бъркет е действал сам при убийството на съпруга ѝ, тя оставаше заподозряна и изглежда — под ключ.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и застана предизвикателно:

— Би ми било интересно да чуя какво ще каже адвокатата ми затова, че си позволявате да конфискувате ключовете на колата ми.

Той се ухили и с широк размах на ръката посочи към нощното шкафче:

— Ето ви телефона.

Самодоволната му усмивка, и предизвикателното изражение казваха, че е сигурен, че тя блъфира.

— А ако ми се наложи да отида някъде?

— О, ще оставя ключовете на ченгето отвън пред вратата ви. Ако трябва да отидете някъде, просто го помолете. Той ще уведоми ченгетата на долните етажи. Или ще ви съпроводят до колата ви, или ще ви следват — той докосна ръката ѝ с опакото на пръстите си почти като милувка. — Сигурността ви е наш пръв приоритет.

Тя отдръпна ръката си — докосването бе накарало кожата ѝ да настръхне.

— Чувствам се добре защитена.

— Хубаво.

Надяваше се, че най-после ще си тръгне. Вместо това обаче той седна на края на леглото. Тя остана права.

Той се ухили, сякаш знаеше какво отвращение предизвиква в нея от това, че седи на леглото, в което тя ще спи. Постепенно усмивката му се превърна в намръщена гримаса. Той каза:

— Бяхте толкова заета с уреждането на погребението, че не исках да ви безпокоя с разследването. Но само за да сте в течение — няма и следа от Мануело Руиз. Никаква.

— Съжалявам да го чуя — тя наистина го мислеше. — Бих искала да разбера какво знае Мануело за онази нощ.

— Не смятам, че изобщо някога ще разберем какво е видял или чул. Мисля, че Бъркет се е погрижил за това.

Тя извърна лице и се приближи до прозореца. Светлините тъкмо започваха да изгряват срещу здрачаващото се небе. Трафикът по магистралата беше силен и в двете посоки. Хората се прибираха по домовете си. Излизаха на вечеря. Отиваха да гледат бейзбол. Печеха бургери в задния двор с приятели. Испита завист към това нормално ежедневие. Това бе изчезнало от живота ѝ след катастрофата.

Онзи съдбовен удар беше главното събитие в живота ѝ, дори много повече, отколкото беше осъзнавала навремето. Ако не се беше случило, тя и Фостър тази вечер можеха да отиват на кино. Щяха да заченат детето си по естествен начин, от любов един към друг. Нямаше да има нужда да търсят алтернативни методи. Не биха се запознали с Гриф Бъркет. Той не би станал беглец, Фостър щеше да е жив и тя нямаше да изпитва непреодолимото желание този отвратителен детектив да се махне и да я остави на мира.

— До този момент бяхме в състояние да опазим връзката ви с Бъркет от пресата.

Не беше чула кога се е приближил зад нея. Стоеше толкова близко, че можеше да подуши афършейва му и да усети влажния му дъх на врата си.

— Но не знам докога ще мога да я държа под юргана, Лора.

Беше неуместно и непрофесионално от негова страна да я нарича с първото ѝ име. Да го поправи би означавало само да му обърне по-голямо внимание, затова тя се престори на безразлична. Искаше я изнервена и разтревожена, дори да се страхува от него. Затова изчака да ѝ премине и остана с гръб към него.

— Репортерите искат да знаят каква работа един с друг са имали Бъркет и съпругът ви... покойният ви съпруг. Какъв е бил мотивът на

Бъркет да го убие? Това е, което искат да знаят и заради което вдигат врява. От благодарност към вас — понижи глас той поверително, — не съм го разкрил, дори не съм се държал така, сякаш знам какво би могло да накара Бъркет да направи такова ужасно нещо. Но когато бъде заловен, ами... тогава ще стане белята. Когато обаче го подведат под отговорност, нещата ще се разсъхнат. И тогава няма да мога да скрия прелюбодеянието ви.

Тази дума я накара да се завърти рязко. Но понеже не издържаше да стои толкова близко лице в лице с него, се дръпна.

— Готова съм за това.

— Нима? Сигурна ли сте, че сте готова за ударите, които ще трябва да понесете? В момента гледате на себе си като на трагична фигура, като на безутешната вдовица на жертва на убийство. Медиите са чувствителни към вашите емоции и се отнасят с вас деликатно. Но не е нужно да ви казвам колко противни могат да станат репортерите, особено когато разберат, че са били мамени. Ще се обърнат срещу вас — той щракна шумно с пръсти. — Ей така, за един миг. Ще се нуждаете от защита срещу яростната им атака.

— Оценявам загрижеността ви.

— От някого зад гърба си, който да действа като буфер.

— Благодаря ви.

— Ще сте благодарна, че съм до вас. Че ви закрилям като... — той изчака за миг, после рече: — брат.

Тя потръпна вътрешно.

— Много съм уморена. Ако няма нещо друго...

— Ключовете на колата?

Тя ги извади от дамската си чантичка и неохотно ги подаде, като внимаваше да не го докосне.

— Благодаря — той ги стисна в ръката си, изглеждаше изключително доволен, че са у него. — Поръчайте си каквото искате от рум сървиса. Далаското полицейско управление ще се погрижи за сметките.

— Колко дълго смятате да ми оказвате това гостоприемство?

— До арестуването на Бъркет.

— Може да се проточи.

Той се ухили.

— Не мисля. Но дотогава ще сте наша гостенка. Междувременно, не се тревожете. Не може да ви наближи — оставяйки ясно послание, той отиде до вратата и сложи ръка на бравата. — Ако имате нужда от нещо, звънете ми. По всяко време. — Погледна към леглото, след това очите му се плъзнаха върху нея и се усмихна: — Лека нощ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Още щом Родарт излезе през вратата, Лора пусна резето. Чу го да разговаря с Картър и полицаия отвън, после тихото бръмчене на асансьора, когато пристигна.

Макар да знаеше, че вече си е заминал, тя продължи да стои, обгърнала тялото си с ръце. Щеше да помоли камериерката да ѝ донесе освежител за въздуха, за да прогони миризмата му от стаята. Но покъсно. Точно сега нямаше желание да говори с никого.

Дръпна ципа на куфара и започна да разопакова багажа си. Но не бе стигнала и до половината, когато усети изтощение. Напусна я дори желанието да мърда. Легна на леглото и сълзите потекоха. Избликваша неудържимо изпод затворените ѝ клепачи, стичаха се по скулите и попиваха в косата.

Точно когато Гриф Бъркет бе изтрил сълзите ѝ, деня, в който всичко се промени — *признай го, Лора* — той я събуди за чувства и усещания, които не бе изпитвала от много дълго време. Беше си повтаряла, че те не ѝ липсват, че не копнее за тях. Колко глупава е била. Колко е бъркала.

Но тя бе особено податлива за нежност в онзи следобед. Безразличието на Фостър към представянето ѝ на „Сън Саут Селект“ бе засегнало чувствителното ѝ място. Беше по-лошо, отколкото би било едно откровено отхвърляне. Той просто никога не го прие отново. Беше се държал така, сякаш никога не е правила презентацията. Беше убил проекта с апатия, обгръщайки го с мълчанието си.

Онзи следобед, точно преди да излезе, за да отиде при Гриф Бъркет, бе отишла в офиса на Фостър да търси нещо. Онова, което намери бе програмата, над която бе работила часове наред. Беше в кошчето му за боклук, заедно с парчетата от модела на самолета. Беше го разглобил и изхвърлил частите му на боклука.

Дори Гриф Бъркет я бе попитал за модела. Той, един непознат, без всякакъв интерес в тази област, прояви по-голямо любопитство от съпруга ѝ.

Почувства се опустошена. Макар да знаеше почти сигурно, че овулацията ѝ е този ден, щеше да звънне на Бъркет и да отмени срещата. Беше прекалено чувствителна днес, за да отиде, но отиде, защото не искаше да обяснява на Фостър защо е пропуснала цикъл и така е пропиляла шанс да зачене.

Докато лежеше под чаршафа и чакаше наетия расов бик да влезе в спалнята, се чувстваше като жертвено животно пред олтар. И тогава ѝ хрумна, че всъщност е точно това — жертва върху олтара на егото на Фостър. Беше плакала, когато Гриф влезе.

Никой не очакваше това, което се случи после. Тя бе сигурна, че Гриф не възнамерява да прави нищо, както и тя. Дори в началото сълзите ѝ го ядосаха.

И тогава с изненадваща нежност той ги бе изтрил. Неговото внимание бе облекчило болката от Фостъровата реакция. Тя инстинктивно се бе хванала за това, беше го сграбчила с отчаяна нужда за признание, нежност, разбиране и обич. Гриф беше отговорил на тази реакция, както биха направили повечето мъже, сексуално.

Никога не бе търсила в онази къща сексуално удовлетворение. Тъкмо напротив. Беше се борила със самата идея за това. Минаваше през дните и нощите си и си казваше, че не се чувства лишена, че осъществяването идва от други аспекти на живота ѝ, че не ѝ липсва приятната тежест на мъжко тяло върху нейното.

Но да го чувства как се издува вътре в нея беше изключително еротично. Бе завладяна от неудържим копнеж, толкова силен, че не беше естествено, дори не бе оправдано тялото ѝ да реагира така, почти напук на нея и да стигне кулминацията.

Почти бе в състояние да обясни какво се бе случило между тях в онзи ден.

Но как да оправдае следобедата четири месеца по-късно? Не можеше. Онова, което направиха, бе грешно и в крайна сметка — пагубно.

Сега тя притисна ръка ниско към корема си и се разплака за детето, което никога нямаше да познава своя баща.

Никой от двамата.

* * *

Следващия ден тя председателства заседанието, което беше свикала. Всички началници на отдели бяха тук, както и всички членове на борда.

— Няма да ви занимавам с условията на завещанието на Фостър, които автоматично ме правят изпълнителен директор. Фостър написа условието, за да предотврати оставането на авиолинията без директор в случай на внезапна смърт. Знаете колко мразеше да оставя всичко на случайността. Обаче той управляваше тази корпорация като демокрация. Аз възнамерявам да продължа тази традиция.

Тя взе чашата с вода и отпи глътка.

— Заради начина, по който умря Фостър, ще се стигне до процес. Ако не процес, то най-малкото ще има официално разследване и съдебни разправи, които не могат да бъдат избегнати. По един или друг начин ще трябва да мина през тях, без да съм сигурна как или кога ще бъдат завършени. Искам да ви подготвя за някои неприятности. Ще бъдат направени изявления и ще трябва да ги отправя публично.

Ще има оживени дебати в медиите. Надявам се да защитя „Сън Саут“ от най-лошите от тях, но имената ни — на Фостър и моето — са синоними на авиолинията. Моля ви за вашето съдействие. Ако някой от медиите ви иска коментар, моля ви да го отправяте към юридическия ни отдел. Няма значение колко безобиден може да изглежда репортерът, моля ви да не отговаряте на никакви въпроси, както и да не правите никакви изявления или предположения. Всичко, което кажете, ще бъде използвано извън контекста.

— Какви неприятности предричате, че ще се случат? — попита някой.

— Характерът на нашите отношения с Гриф Бъркет може да стане предмет на разговори. Признавам, че те бяха крайно лични и тайни.

— Над стаята се спусна неловка тишина.

Когато никой не заговори, тя продължи:

— Това ме води към следващата точка. Ако в някакъв момент сметнете, че съм неподходяща или неспособна да изпълнявам отговорностите си към „Сън Саут“ и неговите служители, ако не желаете да ви представям като изпълнителен директор на авиолинията

или в каквото и да е друго качество, поискайте оставката ми и аз ще я подам веднага и без обсъждане. Искам всички да го разберете.

Най-накрая Джо Макдоналд вдигна ръка.

— Бях избран за говорител на това заседание.

— Добре — тя се стегна. Може би вече бяха решили, че жена, чийто съпруг е умрял при неясни обстоятелства, и която е замесена по някакъв начин с бивш футболист — престъпник, няма да е подходяща да бъде техен изпълнителен директор.

— Обсъдихме това преди заседанието — каза ѝ Джо. — И постигнахме съгласие да останеш на сегашната си позиция. Тоест, изпълнителен директор.

— Много съм поласкана да го чуя — каза тя, борейки се да удържи емоциите си. — Не исках да загубя съпруга си и работата си в една и съща седмица. Но онова, което ви казах, остава в сила. Понататъшният успех на „Сън Саут“ трябва да бъде вашият приоритет. Ако някога почувствате, че бъдещето на авиолинията е в риск, ваш дълг е да ме смените.

— Наш дълг е да подкрепим лидера си — каза Джо. Обадиха се още няколко души: — Слушайте, слушайте! — Джо продължи: — Ние сме с теб, Лора. Напълно вярваме в твоята почтеност, както и в способността ти да ръководиш компанията.

— Благодаря — тя глътна няколко сълзи. — А сега, след като уредихме този въпрос, нека поговорим за „Селект“. — Чу се изненадан шепот. — Разпространяват ли се все още копия на програмата? — обърна се тя към Джо.

— Събрах ги всичките. Ти ми каза, че за известно време „Селект“ се отлага.

— За тогава, да. Сега официално подновявам програмата.

* * *

Беше един изтощителен ден, но пък възнаграждаващ. Тя постигна много. Повторното внасяне на „Сън Саут Селект“ беше посрещнато с ентузиазма, на който се беше надявала. Мнозина я поздравяваха за това, че върви напред и се фокусира върху бъдещето, вместо да преживява нещастията на миналото.

След заседанието разговаря със старшия партньор на юридическата фирма, която движеше личните дела на Фостър. От уважение към нея уважаваният джентълмен бе дошъл в нейния офис. Те прегледаха завещанието на Фостър, различните дарения, които бе направил на благотворителни организации и особено на фондацията, наречена на Илейн.

— Бих искала да връча това дарение лично — каза му Лора. — Както знаете, фондацията бе много скъпа на Фостър. Всъщност, щом имението бъде продадено, искам всички постъпления да отидат там.

— Продадено?

Той се изненада, че тя иска да продаде имението и се опита да я разубеди от вземането на такова крайно решение в момент, когато емоциите ѝ вземаха връх.

Тя остана твърда.

— Решението ми не е прибързано. Имах две години да мисля по него. Ако Фостър не бе преживял автомобилната катастрофа, още тогава щях да го обявя за продан. Няма живи от рода Спийкман. Не искам да живея там сама, а то е прекалено разкошно, за да стои празно. Би било загуба. Затова ви моля да направите необходимото. Искам да бъде продадено колкото е възможно по-дискретно, без фанфари и медии. Тези условия трябва да бъдат отбелязани в договора с посредника.

— Разбирам — кимна адвокатът.

По закон нероденото ѝ бебе беше наследник на имението. Но тя не си представяше как ще отглежда дете в тези огромни, официални помещения. На детето нямаше да му липсва нещо, което не е познавало. Без съмнение, адвокатът би възразил срещу несправедливостта на решението ѝ, но тя не му каза, че е бременна.

Той, както и екипът на „Сън Саут“ се нуждаеха от време, за да осъзнаят шока от смъртта на Фостър, преди след това да се шокират от това, че е оставил наследник. А тя се нуждаеше от време, за да го разбере за себе си.

С изключение на полицейската кола, която я следваше обратно до хотела, тя се чувстваше много по-спокойна от преди. Настроението ѝ в никакъв случай не беше жизнерадостно, но изпитваше удовлетворение, че е прекарала деня, без да се поддава на съжалението, което я правеше инертна миналата нощ.

Полицаят пред вратата на стаята ѝ не забрави да ѝ поиска ключовете на колата. Тя му ги остави с намръщване, което той се престори, че не забелязва. Докато пиеше кока-кола от мини бара, си пусна да изгледа новините в шест. Преследването на Гриф Бъркет продължаваше да е водещата новина.

Родарт беше в обсега на камерите, говореше за евентуални следи, но Лора не му вярваше; репортерът, който го интервюираше, също изглеждаше скептичен. Когато го попита за Мануело Руиз, той замълча стратегически, после каза:

— Боя се да мисля за съдбата на господин Руиз, макар да продължаваме да се надяваме, че ще бъде открит невредим — ударението бе сложено върху това, което той не каза.

Тя изключи телевизора и си взе душ. Погледна менюто на рум сървиса, защото въпреки лекото гадене, беше гладна. Запита се какво ли да си избере. Нищо не ѝ изглеждаше апетитно, но си поръча сандвич и помоли картофеното пюре да бъде заменено от пържени картопки. Поне щяха да я заситят.

Храната пристигна. Полицаят подписа сметката, измъчено добавяйки петдоларов бакшиш, който тя настоя да даде на келнера в добавка към фиксираната такса за сервиране. Занесе подноса на леглото си и докато отхапваше по малко, започна да прави списък на имуществото на Фостър, което искаше да предаде на хората, които бяха специални за него. Имаше неща в офиса му, в къщата и особено в библиотеката, за които знаеше, че той би желал да ги притежават определени хора.

След като привърши, започна да пише благодарности. Кей се беше заела с тази работа, но някои от благодарствените писма според Лора трябваше да бъдат написани лично от нея.

Полицаят почука силно на вратата и я стресна.

— Госпожо Спийкман? Добре ли сте?

Като остави настрана картичките, тя стана, отиде до вратата и погледна през шпионката. Мъжът отвън почти изпълваше увеличителното стъкло, застанал с гръб към вратата и разперил ръце, сякаш барикадирайки входа.

— Добре съм, офицер.

— Добре. Стойте вътре.

— Какъв е проблемът?

— Не отваряйте вратата.

Тя откопча веригата, вдигна резето и отвори. Полицаят се обърна и я блъсна обратно вътре. Той ритна вратата с пета в същия момент, когато я притисна към стената.

— Още не съм срещнал жена, която да стои там, където са й казали.

Беше Гриф Бъркет.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Пусни ме!

— Аха.

Тя се опита да го изблъскано той затегна хватката върху раменете й, което само я накара да се съпротивлява още по-яростно.

— Спри най-после! — каза той.

— Тогава ме пусни!

— Няма начин.

Тя спря да се бори, но очите й хвърляха искри.

— Как мина покрай гардовете?

— Те са по стълбището. На един от тях липсват шапката, ризата и оръжието — каза той и кимна към себе си. Ръкавите му бяха с няколко сантиметра по-къси, копчетата бяха опънати на гърдите му, в раменете ризата му бе тясна и не би издържала проверка отблизо, но бе заблудила достатъчно Лора, за да я накара да отвори вратата. Надяваше се, че ще заблуди всеки, който го види как я ескортира от сградата.

— Не съм ги удрял силно. Няма да са дълго в безсъзнание. Трябваше да те изведе тайно оттук, преди някой да е осъзнал, че не са на постовете си — той отпусна хватката си и тя се дръпна от стената. — Вземи си някакви дрехи.

Тя заби пети и се опита да изтръгне ръката си.

— Така ще се развикам, че да ме чуят в цялата сграда, преди да съм отишла, където и да е с теб.

Той отново я хвана за раменете.

— Не съм убил съпруга ти, Лора.

Тя затвори очи и поклати глава, отказвайки да слуша.

— Изслушай ме. Мануело Руиз прободе Фостър, не аз.

Очите й се отвориха широко. Тя зяпна срещу него.

— Мануело никога не би...

— Направи го. И ще ти дам подробен отчет за всичко, което се случи онази нощ. По-късно. Но точно в този момент трябва да излезем

оттук. А сега, по дяволите, си облечи нещо — той го произнесе полугласно, като заплаха, залагайки на очевидния ѝ страх. Щеше да ѝ обясни после, но сега нямаше време за любезности.

Тя каза хладно:

— Не мога да се облека, докато ме държиш.

Той бавно смъкна ръката си от раменете ѝ, но застана така, че да ѝ попречи, ако се опита да отиде до вратата. Тя го заобиколи и се приближи до бюрото. Взе си някои неща за обличане от шкафа, разгледа ги и ги замени с други.

Той нетърпеливо издърпа дрехите от ръката ѝ и ги хвърли на леглото, след това дръпна колана на халата ѝ и той се развърза.

— Обличай ги и го направи бързо — тя се обърна с гръб и остави халата да се свлече по тялото ѝ на пода. Беше гола. Той бягаше да спаси живота си, но това бе гледка, която моментално погълна всички други мисли. Тя се пъкна в бикините си и навлече избеляла тениска, после тръгна към вратата. Той хвана ръката ѝ и я задържа.

— В гардероба имам спортен екип.

Гардеробът се намираше в съседство с вратата. Той отиде, отвори го и започна да рови из дрехите.

— Това — каза тя.

— Това? — тя кимна.

Той откачи анцуга от закачалката и ѝ го подаде. — Побързай.

Тя обу ластичния панталон и го опъна.

— Ако ме караш насила да тръгна с теб...

— Нямам избор.

— Разбира се, че имаш!

— Обувки — той взе чифт маратонки от гардероба и ги пусна в краката ѝ.

— Ще добавиш и отвлечане към другите си престъпления.

Той ѝ помогна да запази равновесие, докато пъкнаше краката си в маратонките.

— Къде е портмонето ти?

— Гриф, умолявам те.

— Ще облечеш ли горницето?

Тя го отблъсна.

— Родарт...

— Ще се появи с онези типове всеки момент.

— Точно така. Ти никога няма да ме изведеш от този хотел. Поставил е гардове и надолу по стълбите. У тях са ключовете за колата ми.

Той извади връзката ключове за колата ѝ от джоба на панталона си и ѝ ги подаде.

— Ти ще излезеш оттук, Лора. Ти и твоят полицейски ескорт. Ако някой те попита, казваш, че ти трябва нещо от магазина, умираш за тако, баба ти е болна... Не ме интересува какво ще измислиш, само ги накарай да повярват.

Тя го изгледа.

— Не смяташ ли, че ще те разпознаят въпреки дегизировката?

— Заради собствената си сигурност е по-добре да мислиш, че няма да го направят.

Тя погледна кобура на бедрото му. Вместо да я уплаши, това изглежда я окуражи. Изправи се, скръсти ръце и го погледна в очите.

— Не би ме наранил. Знам, че не би го направил.

— Така ли мислиш?

Тя бавно кимна.

Той я приближи и сведе лицето си на сантиметри от нейното.

— Няма да се върна обратно в затвора. Така че, ако ме пипнат, всички облози пропадат. Ще разтръбя по целия шибан свят, че на Фостър Спийкман не му ставаше. Той вече не беше мъж, бракът му е бил измама и за да има дете, ме е наел да чукам жена му.

На лицето ѝ се изписа потрес.

— Да — каза Гриф, — помисли за това. Видях снимките от погребението му, гледах репортажите по телевизията, видях те да позираш толкова хубаво до гроба му. Прочетох некролога му и изслушах как политиците го превъзнасят. Всички го смятат за дяволски прекрасен, нали? Какво мислиш ще е мнението им за Фостър, когато им кажа, че ми е платил да играя ролята на разплоден бик вместо него? И не забравяй, лесно е да се докаже, имам сто хиляди в банката с неговото име на картата — той обхвана раменете ѝ със силните си пръсти и я побутна към вратата. — А сега действай.

— Хей, Томас?

Гриф се спря, а с него и Лора. Звукът идваше от слушалката, която си бе сложил в ухото след обличането на полицейската униформа. Един от партньорите на Томас от долните етажи го

търсеше. Хвърляйки предупредителен поглед към Лора, Гриф се обади по предавателя, прикрепен към ризата му.

— Къде е Лейн?

— На асансьора с госпожа Спийкман — прошепна той, сякаш не искаше да се разчува. — Съпровожда Нейно Височество до долу.

— Защо?

— Искала малко да излезе.

— Да не ѝ е лошо от храната на рум сървиса?

Гриф измърмори нещо неразбираемо в отговор.

— Да, наистина ѝ е тежко — произнесе саркастично ченгето. — Дори и с Лейн по петите ѝ, на Родарт няма да му хареса тя да излиза, след като мръкне.

— Тогава Родарт да дойде да я дундурка.

Другото ченге се засмя:

— Разбрах — и изключи.

Гриф погледна през шпионката, после отвори вратата и хвърли поглед по коридора. Той дръпна Лора зад себе си, когато изтича към служебния асансьор. Беше оставил една камериерска количка в отворената врата, за да я държи така. Когато влязоха я прибра вътре и натисна копчето за партерния етаж.

— Къде е колата ти? — попита той.

— На служебния паркинг.

— Като излезем оттук, накъде?

— Направо.

— Далече ли е?

— Съвсем близо — очите му я пронизваха, искаше още подробности. Тя каза: — На няколко крачки от входа. Но никога няма да успеем да минем покрай гарда на онази врата.

— Той дреме.

Ченгето беше все още отвън на студа, точно където го бе оставил Гриф, зад един контейнер за боклук, извън погледа на хотелския персонал, който използваше този вход. Гриф бе дошъл облечен в комплект морско сини работни панталони и риза, носейки купчина празни кутии. Трикът бе проработил достатъчно добре, за да се приближи до ченгето и да го удари.

Полицаят на най-горния етаж, охраняващ стълбището и служебния асансьор, бе реагирал с изненада, когато асансьорната врата

се отвори и Гриф излезе от нея.

— Хей, трябва да отидеш долу, преди... — Гриф му бе пъхнал кутиите в ръцете и го бе зашеметил с юмрук.

Чувайки суматохата, ченгето, охраняващо вратата на Лора, бе дотичало. Гриф заобиколи ъгъла и го халоса с дръжката на пистолета, взет от колегата му. После съблече униформената му риза и взе шапката и оръжието от колана му.

Закопча с белезници ръцете на двете ченгета отзад, след това ги свърза в обща халка, извади лента тиксо и залепи устата им. Дори след като дойдеха в съзнание, щеше да им е трудно да се движат.

Беше виновен за нападение над трима полицейски служители. Това беше най-малкото от притесненията му.

Знаеше, че има поставено и друго ченге в края на паркинга. Вече се бе стъмнило достатъчно и Гриф се надяваше, че от това разстояние ченгето ще види само униформената риза и шапката и ще го вземе за Лейн. Когато двамата с Лора излязоха от служебния вход, Гриф се изви настрани, но вдигна ръка и помаха. Ченгето му отвърна.

Лора го поведе към БМВ-то си. Той отключи вратата откъм шофьорската седалка и ѝ каза:

— Не забравяй какво ти казах горе. Ако искаш да запазиш репутацията на покойния си съпруг, няма да позволиш да бъде заловен.

Затвори вратата и бързо заобиколи от другата страна. Когато влезе в купето, без да губи време запали двигателя.

— Хващаш магистралата към Оук Лоун. Излизаш и караш на север, докато стигнем „Престън“.

Тя го погледна изненадано.

— Точно така, Лора. Отиваме в къщата ти.

* * *

Минаването покрай полицаия на входа беше следващата трудна част. Докато Лора шофираше, Гриф кроеше план.

— Няма да стигнеш далеч по този начин — промърмори тя.

— Вече съм доста далеч, нали?

— Полицаи от пет щата те търсят.

— Но не са ме намерили.

— Къде се криеше?

Той не ѝ отговори.

— Когато стигнем до вас, увери се, че фаровете ти са запалени. Насочи ги така, че да осветяват директно предното стъкло на патрулната кола, която е паркирана пред входа.

— Сигурен ли си, че вратата още се охранява?

— Сигурен съм.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Последвах Родарт.

Тя го погледна учудено.

— Последвал си Родарт? Как?

— Какъв е кодът на вратата ти?

Тя отново върна вниманието си към пътя и ръцете ѝ стиснаха поздравно волана.

— Не мога да измисля и една-единствена причина да ти го казвам.

— А можеш ли да измислиш причина, поради която съпругът ти би дал половин милион в брой в къщата ви онази нощ, прилежно подредени в кутия?

— Обясних го на Родарт — като спираше и започваше отново, тя каза на Гриф за навика на Фостър да раздава щедри бакшиши.

— На стойност половин милион долара? — Гриф се разсмя. — Никой не е толкова щедър.

— Родарт ми повярва.

— Съмнявам се. Във всеки случай, бих могъл да хвърля сянка на съмнение върху това обяснение. Или... — той спря, за да наблегне на думите си — ми дай кода на вратата. — Тя му го даде и той ѝ каза как ще процедират, когато стигнат до имението.

Както бе инструктирана, когато зави по частната алея, тя насочи фаровете директно в полицейската кола. Гриф отвори пасажерската врата. Преди да излезе, каза:

— Мога да добавя малко пикантни подправки към репутацията на Фостър. Помни го.

Той излезе от колата, оставяйки вратата отворена, и отиде до електронната ключалка, монтирана на една колона до входа.

Полицаят излезе от служебната кола и тръгна към тях, заслонявайки с ръка очите си от светлината на фаровете. Гриф

продължи да се движи, като подхвърли през рамо:

— Как върви тук? Наред ли е всичко?

— Да. Какво става?

— Полицай? — извика му Лора.

Ченгето се обърна към нея. През това време Гриф се приближи до колоната, набра поредицата от цифри, които тя му бе дала и задържа дъха си, докато двойната врата започна бавно да се отваря.

— Наред ли е всичко тук? — Лора бе излязла и стоеше до отворената врата на колата си.

— Да, мадам.

— Тази допълнителна охрана е толкова излишна.

— По-добре да е по-сигурно, мадам.

— Трябва да си взема някои неща от къщи. Няма да се бавя дълго.

Гриф вече се беше върнал до колата и се плъзна вътре на пасажерската седалка. Тя се наведе и се обърна към него:

— Не е необходимо да идвате с мен вътре — каза тя, следвайки сценария, предложен от него. — Всъщност, бих предпочела да не го правите.

— Длъжен съм да ви придружавам, мадам. Заповед на Родарт — каза той така, че другото ченге да го чуе.

Тя се намуси, сякаш раздразнена, и погледна отново полицая.

— Бихте ли преместили колата си, моля, преди вратата да се е затворила?

Мъжът бързо се върна в патрулната кола, запали я и я премести, освобождавайки входа. Лора мина вътре.

Гриф не смееше да диша до момента, когато вратата автоматично се затвори зад тях. Но ако този полицай бе достатъчно умен, щеше да се обади на Родарт, за да провери дали посещенията на Лора в дома ѝ е одобрено. Можеше скоро да му позвънят от хотела и да му кажат, че госпожа Спийкман е отвлечена. Гриф се надяваше да е вече навън, преди това да се е случило.

— Мини през предната врата, където могат да ни виждат.

Тя продължи по алеята и паркира точно пред къщата.

Гриф излезе и се приближи до големия вход на имението, огледа се, изигра ролята на бодигард, в случай, че го наблюдаваха. Лора

извади ключа си и отвори вратата. Алармата се включи и записука, но тя не помръдна към таблото. Гриф прошепна:

— Къщата на „Уиндзор стрийт“ ще стане туристическа атракция.

Предупреждението подежда и тя набра кода да спре алармата.

— Лампите?

Лора докосна един електрически ключ, който очевидно запали всички светлини в сградата.

— Хитро — каза той впечатлен.

— Сега какво?

— Сега отиваме в гаража. По-точно, в апартамента на Мануело над гаража.

Тя го погледна недоверчиво.

— Това ли е, за което си мисля?

— Точно това е. Как се стига до гаража?

В първия момент му се стори, че се кани да възрази, но после се обърна и тръгна сковано през фойето. Той я последва, облекчен, че го води в посока, обратна на библиотеката.

Кухнята беше три пъти по-голяма от къщата, в която Гриф бе израсъл.

Отсреща имаше врата. Лора влезе.

— Чакай — възпря я той. — Води ли навън?

— Първо е пералното помещение, после се излиза навън.

— Външната врата вижда ли се от входа?

— Не.

Двамата прекосиха и стигнаха до външната врата. Гриф я откряна и надникна. Не се виждаха патрулиращи наоколо полицаи. Бяха се махнали, след като Родарт заведе Лора в хотела снощи вечерта. Гриф знаеше, защото бе наблюдавал.

Въпреки всичко се чувстваше на показ, докато той и Лора пресичаха двора между къщата и отдалечения гараж. Лора посочи една врата отстрани на постройката.

— За апартамента на Мануело се минава отук и нагоре по стълбите, но няма да го намериш там.

— Не го и очаквам — той погледна към таблото на стената. — Следващият шибан код?

Гласът му издаваше нетърпение. Тя набра серия цифри и вратата се отвори с метално изщракване. Влязоха вътре. Гриф затвори вратата

зад тях и чу ключалката да се заключва.

— Никакви лампи — каза той, когато я чу да опипва стената за електрическия ключ. — Идваш да си вземеш неща от къщата, а не от гаража. Не светвай.

Измъкна едно фенерче от колана на полицая, който си бе сложил, и го запали. Насочи лъча надолу, към краката им, но можеше да я види в кръга светлина.

— Лора? Има ли наистина бебе?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Ако се съдеше по лицето ѝ, въпросът напълно я изненада. Тя го гледа в продължение на няколко секунди, след това направи леко движение с глава.

Усети нарастващо напрежение в гърдите. Никога не бе чувствал нещо подобно преди, затова не би могъл да го назове. Беше странно и приятно чувство. Като върховно удовлетворение. Като пълната противоположност на онова, което бе чувствал онзи ден в мотела, когато си спомняше историята на живота си.

Той премести очи към корема ѝ, но не можа да установи някаква промяна. Разбира се, все още не би и могло.

Запита се дали и тя мислеше, както той, за последния им следобед заедно, когато се бе пресегнал към нея и бе затворил входната врата. Как биха могли да предвидят прелома, който щеше да настъпи след това просто движение? Заради него един живот бе свършил. А друг — започнал.

Погледът му се върна върху лицето ѝ. Очите им се срещнаха и се задържаха. Това топло, затворено пространство, в което стояха, сякаш внезапно стана прекалено малко и задушно. Той не посмя да си поеме дълбоко въздух от страх да не наруши тишината, която ги притискаше, гъмжаща от последици.

Знаеше, че сигурно трябва има нещо подходящо, което се казва на жена, която носи бебе в утробата си, но мътните да го вземат, ако можеше да измисли какво да е то, така че не каза нищо, само продължи да се взира в очите ѝ, докато най-накрая тя се извърна.

Докосна брадичката ѝ бавно и обърна лицето ѝ към своето.

— Ще ме осъдят на смърт, ако не открия Мануело Руиз. Разбираш ли?

Тя поклати глава бавно, после по-твърдо.

— Не, не разбирам. Не е възможно. Мануело обожаваше Фостър. Не би могъл...

— А аз бих ли могъл?

Тя потърси очите му, след това направи движение с глава и рамене, което можеше да се изтълкува както като „да“, така и като „не“. Но дори ако имаше най-слабото съмнение, това щеше да го смаже.

Той дръпна ръката си.

— Не знам защо съм се надявал, че ще ми повярваш, след като собственият ми адвокат дори не си даде труда да ме попита дали аз съм убил съпруга ти. Просто прие, че съм аз. Но не съм. Мануело го направи.

— Не би могъл.

— Беше странна случайност. Като видя какво е направил, този тип направо превъртя. Излетя навън като светкавица. Уплашен е и в момента може би е на половината път към Ел Салвадор. Но без него съм загубен.

Той освети с фенерчето часовника си. Бяха напуснали хотела преди двайсет и седем минути. Томас и Лейн, както и останалите, вероятно бяха спипани вече от Родарт. Скоро щеше да изпрати полицейски отряд.

— Времето ми изтича — той махна с ръка към стълбите.

Докато вървяха, Лора се обади:

— Ако Мануело е избягал, това е последното място, където може да бъде.

— Официално той няма документ, освен номер на социална осигуровка, която е била фалшива, и Тексаска шофьорска книжка с телефонен номер.

— Откъде знаеш това?

— От Родарт. Беше цитиран в един вестник.

— Ако полицията не може да го намери, как се надяваш ти да го направиш? — в този момент тя стигна до вратата на площадката към стълбите. Беше заключена. Гриф изключи фенерчето и я последва в апартамента.

— Къде са прозорците?

— Няма прозорци. Само капандура отзад на покрива.

Доверявайки й се, че казва истината, той обърна светлината на фенерчето към пода. Беше просторна, единична стая, която според Гриф покриваше половината от гаража отдолу. Имаше и малък

кухненски бокс, както и спалня с телевизор в шкаф срещу леглото. Банята беше малка.

Апартаментът вече бе претърсен от полицията. Чекмеджетата на бюрото бяха оставени отворени, а вратата на гардероба зееше полуотворена. Двойното легло бе голо, виждаха се разкривените матраци.

— Вземи — Гриф ѝ подаде фенерчето и се зае да претърсва шкафа с телевизора. — Как Мануело стана прислужник на Фостър?

— Беше пазач в рехабилитационния център. Фостър прекара там няколко месеца, след като го изписаха от болницата. Един ден, след изморителен терапевтичен сеанс, почувствал респираторно неразположение. Не бил включен към монитори и не можел да достигне до паникбутоната. Мануело случайно минавал оттам. Не хукнал да вика помощ, а влязъл, вдигнал Фостър от леглото и го завел до сестринския пункт. Фостър му беше благодарен за това, че е спасил живота му. Мисля, че и Мануело чувстваше същото към Фостър. Животът му се промени драстично, след като Фостър го взе да живее при нас.

В чекмеджетата на шкафа нямаше нищо, освен дребни монети, счупен чифт слънчеви очила, нокторезачка, бельо и прилежно сгънати тениски.

— Откъде? — попита Гриф. — Къде е живеел преди?

— Фостър може би е знаел, но аз — не — отвърна тя, следвайки движенията му с лъча на фенерчето. — Мануело пристигна с малка брезентова торба и се настани тук в този апартамент. Фостър му купи нови дрехи. Плати, за да го обучат за помощник рехабилитатор, така че да се грижи за инвалиди. Мануело беше предан на Фостър.

Гриф изсумтя.

— Да. Знам.

Макар да бе очевидно, че леглото вече е било претърсвано, той опипа матраците и пружините, търсейки изпъкналости, където би могло да е оставено нещо. Издърпа леглото напред и ѝ махна да насочи светлината към пода отдолу. Килим. Никакви следи да е бил рязан, за да се направи таен джоб.

— Имал ли е семейство? Приятели?

— Аз във всеки случай не знам. Гриф, Родарт вече ме пита за всичко това. Полицията търси Мануело от нощта... от нощта, когато

Фостър умря.

— Първия път, когато го видях, Мануело ми направи впечатление на човек, който оцелява — каза Гриф. — Фостър ми каза, че е дошъл в Щатите от Ел Салвадор. — Малка завеска прикриваше тръбите към миниатюрната кухненска мивка. Той я дръпна, но откри единствено тенджери и тигани, както и препарат за миене на чинии. Погледна във фурната и микровълновата, но бяха празни. Отвори хладилника, но в него нямаше нищо, освен няколко кутии с напитки, подправки и три портокала.

— Преминал е през Гватемала и Мексико? Това ми подсказва, че е бил или много, много беден, или е бягал от нещо и не е искал да рискува да използва обществен транспорт. А може би и двете.

В банята Гриф отвори казанчето на тоалетната, след това взе фенерчето от Лора и освети канала под душа. Тя го попита:

— Откъде си се научил да правиш това?

— Човек в затвора научава някои неща.

В аптечката над мивката нямаше нищо, освен пяна за бръснене, паста за зъби и четки за зъби. Той се върна в стаята с ръце на кръста, като се оглеждаше. Таванът? Не можеше да види никакви следи в материала, където Мануело би могъл да изреже парче и да си направи скривалище.

В гардероба имаше няколко чифта черни панталони, два чифта черни обувки и черно спортно сако.

— Къде е брезентовата торба? — попита той реторично.

— Коя?

— Каза, че е дошъл с малка брезентова торба с лични принадлежности. Къде е тя?

— Предполагам, че я е взел със себе си.

— Повярвай ми, не е имал време да стяга багаж онази вечер. Не е взел дрехите си, нито тоалетните си принадлежности. Във вестниците се писа, че в апартамента му са намерени пари. Никой не оставя пари след себе си, освен ако сам не е искал да ги остави.

— Ето защо Родарт подозира, че ти...

— Съм убил също и Мануело. Знам. Но не съм. Лора, мъжът беше в истерия. Не беше с всичкия си. Избяга сякаш дяволът го гонеше — той се намръщи на погледа, който Лора му хвърли. — Не, не бях аз този, от когото се страхуваше.

Тя не отговори на тези думи; вместо това каза:

— Не е подреждал багаж, затова според теб тази брезентова торба трябва да е някъде тук. И какво? С какво ще ни стане по-добре, ако я намерим?

— Може би не. Но една известна рехабилитационна болница не би наела дори пазач, ако няма имиграционни документи. Ако Мануело се е промъкнал в страната, трябва някой да му е помогнал да получи фалшиви документи, така че да може да работи. Трябва да е имал някаква връзка. И се обзалагам, че е бил във връзка с този човек, в случай че трябва да избяга. Щеше...

Вой на приближаващи сирени го прекъсна.

— Шшшт! — той хвана ръката на Лора и я дръпна навън, към стълбищната площадка. Изгаси фенерчето и точно тогава забеляза вратата срещу апартамента на Руиз. — Какво е това?

— Кое? Не виждам нищо.

— Тази врата. Накъде води?

— Свързва таванското помещение с другата страна на гаража. Не завършва навън. Фостър се канеше един ден да я затвори, но... Какво правиш?

Гриф беше отворил вратата и горещият застоял въздух нахлу и ги обви. Той светна фенерчето и освети обширното пространство. Беше празно, като се изключат изолациите и напречните греди, водопроводните тръби и електрическите кабели.

На три стъпки пред тях една тръба за климатик минаваше по цялата ширина на пода на мансардата; беше тръбата, осигуряваща студения въздух от климатика към апартамента на Мануело.

Гриф насочи светлината към сребристите повърхности и я проследи до отсрещната стена.

Сирените се приближаваха.

Опита се да не мисли за тях и се концентрира върху тръбата, преглеждайки всяка драскотина, всяка гънка в материала, търсейки...

Той издаде лек вик на въодушевление, когато съзря кръпката.

— Ето го!

Без да губи време да го обмисля, стъпи на тръбата и тръгна напред към кръпката. Ако се подхлъзнеше, кракът му щеше да пробие плоскостите гипсован шперплат, които не биха издържали тежестта му. Единственото, което го задържаше да не потъне и да не се приземи на

пода на гаража отдолу, беше неговата ловкост. И желанието му да намери Мануело Руиз.

Когато наближи кръпката, захапа фенерчето, и балансирайки с крака, се наведе към тръбата.

Воят на сирените спря. Не беше добър знак.

Той отпра лентата, оформяща кръпката, и провря ръка в кухата тръба. Върховете на пръстите му докоснаха нещо, но беше навътре, за да успее да го хване. Фенерчето падна от устата му на шперплатовия под, на няколко десетина сантиметра под тръбата, върху която балансираше и се търкулна далеч от ръката му. Остави го.

Протегна ръка, докато най-послед докопа онова, което се намираще в тръбата. На тавана бе горещо като в пещ. Да пази равновесие, докато бърка вътре, изискваше изключително усилие. Коленете му скърцаха. В очите му се стичаха капки пот и започваше да го смъди. Полицейската риза бе дяволски тясна за него. Стягаше го в раменете и ограничаваше движенията му. Той я опъна, шевовете на раменете се сцепиха, но движенията му станаха по-свободни.

Най-накрая хвана с два пръста онова, което бе вътре, и стисна здраво. Напрегна се, разкъсвайки обшивката на тръбата, докато го извади. Беше черна брезентова торба.

Той се изправи бързо и с ловките стъпки на въжеиграч се върна обратно до вратата на площадката към стълбището.

— Намерих я! — оказа се, че говореше на празното пространство. Лора бе изчезнала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Къщата грееше с включено във всяка стая осветление. През пролуките на завесите Лора виждаше как униформените претърсват всички помещения за нея и Гриф.

Беше на средата на двора, когато някой стисна лакътя ѝ изотзад.

— Насам — прошепна Гриф.

Тя се опита да се освободи от ръката му, но хватката му беше здрава и тя трябваше да подтичва, за да се изравни с него.

— Гриф, това е лудост. Предай се. Говори с Родарт. Кажи му каквото каза на мен за Мануело.

Сега се намираха до най-отдалечената страна на гаража, извън обсега на къщата, далеч от осветените околности, тичайки презглава в тъмнината. Заобиколиха езерото и стигнаха до брега на канала. Тя се спъна и щеше да падне, ако не я бе хванал здраво. Залиташе на всяка крачка.

Равнището на пръстта спадаше при стената на имението. Отдалече не изглеждаше толкова висока. Увивните растения и храстите, които я покриваха, бяха гъсти, но добре поддържани. Една кутия с кола нелепо стоеше сред оплетените корени на разлистената глициния, покриваща плътно част от стената.

— Гриф! — тя го дръпна силно за ръката и той се обърна.

— Слушай ме и ми вярвай, Лора. Родарт е убеден, че аз съм очистил Бил Бенди преди пет години. Сега е убеден, че съм убил и съпруга ти. Ако се предам сам, ще бъда оставен на милостта на правосъдната система, на която вече не вярвам. Особено щом в процеса е замесен Родарт.

— Тогава се предай на някого другого.

Той инатливо поклати глава.

— Не и докато не заведе Мануело Руиз със себе си, готов да потвърди версията ми. Трябва да го намеря.

— Добре, мога да го разбера — каза тя, задъхана от тичането. — Но ми позволи да се върна обратно. Нека им разкажа твоята гледна

точка и да им обясня защо не искаш да се предадеш.

— Не.

— Ако кажа...

— Защо Родарт те държеше под ключ?

— За да ме защити от теб.

— Именно. Така че ако ме притисне в някой ъгъл, щом те държа като заложница, ще имам нещо, което да предложи в пазарлъка.

— Ти не би ме наранил.

— Знаеш го ти. Но Родарт не го знае. Хайде сега — той я издърпа напред, към глицинията.

— Очакваш от мен да се изкатеря по това?

— Не е нужно — като продължаваше да я държи с една ръка, той използва другата, за да отстрани филизите на растението, разкривайки една метална решетка в основата на стената. Отмести я настрани с върха на обувката си. — Канал — каза той.

— Как го намери?

— Идвах да оглеждам — сложи ръката си върху рамото ѝ и я натисна надолу. — Започвай да пълзиш през него, аз идвам след теб.

Като легна по корем, тя се вмъкна в отвора. Подът беше мокър, но поради сушата нямаше тиня. Стената беше дебела около една стъпка. От другата страна се намираше двацетакров зелен пояс, който изпълняваше ролята на буфер между елитните частни имоти, които граничеха с него, като това на семейство Спийкман, и търговския район отсреща.

Когато тя се изправи на крака, Гриф беше прокарал брезентовата торба през дупката. Наложил се да свие навътре раменете си, за да успее да мине, но успя и се появи от другия край. Хвана я за ръка и я поведе през неравното и каменисто речно корито. Сега беше сухо, но когато завалеше ручейте от имота на Спийкман щяха да се оттичат през канала, през който успяха да избягат.

Щом напуснаха речното корито, хукнаха към зеления пояс. Забавиха темпо чак когато приближиха булеварда от другата страна. Отвъд широката улица имаше редица бутикови магазини и два популярни ресторанта. Магазините бяха затворени, но ресторантите бяха претъпкани с хора, излезли да вечерят.

Спряха в сенките на парка и той пусна ръката ѝ. Освободи се от полицейската риза и остана по бяла тениска. Извади пистолета от

полицейския кобур и хвърли колана, ризата, шапката и кутията с напитка в най-близкия контейнер за боклук. Пусна пистолета в брезентовата торба на Мануело Руиз.

После хвана Лора отново за ръка, изчакаха трафика да намалее и пресякоха улицата. Не тичаха, защото това би привлякло вниманието към тях, просто вървяха бързо към паркинга на индийския ресторант. Закриволичиха между редиците спрени коли, докато стигнаха до задната страна на паркинга, където беше тъмно.

Той извади дистанционно от джоба на панталона си и отключи една кола. Отвори вратата откъм пасажерското място и побутна Лора да седне. Заобиколи бързо и се настани зад волана, затвори вратата и хвърли брезентовата торба на задната седалка. Светлината от лампата на тавана отслабна, след това изгасна, оставяйки ги в мрак.

Те седяха неподвижни и тихи, като се опитваха да сдържат дишането си.

Едва сега Лора осъзна, че е останала без дъх, че сърцето ѝ бие бясно в гърдите както от адреналина, така и от физическото усилие. Дланите ѝ бяха мръсни. Предницата на анцуга ѝ бе опръскана с кал.

— Съжалявам — рече той, когато забеляза ръцете ѝ.

— И аз съм бегълка. Малко мръсотия не ме притеснява.

— Ти не си бегълка, аз съм беглецът. Ти си моя зложница, запомни.

Тя се усмихна унило.

— Ти ме попита защо Родарт ме е държал под ключ. Твърдеше, че е заради сигурността ми.

— Но?

— Страхуваше се, че мога да ти помогна да избягаш — погледът му остана твърд, но тя можа да прочете в него неизказания въпрос. — Той никога не го произнесе, но аз чувствах, че заради това ме сложи в онзи хотел, под охрана. И предполагам, че ти помогнах да избягаш, нали?

— Означава ли това, че ме смяташ за невинен?

Преди тя да отговори, по булеварда изсвистя една полицейска кола с бясно въртящ се буркан. Гриф запали двигателя. Като се ухили, каза:

— Просташки квартал. По-добре да отидем в някой по-сигурен.

Трябваше да изчакат още една полицейска кола да избръмчи, преди да излязат на улицата.

— Ти направо им се навираш в лицето — отбеляза тя.

— Не е проява на смелост. Няма да търсят тази кола.

— На кого е?

Той подкара, без да казва нищо.

— Посещението в къщата на адвоката ти беше голяма новина.

— Да, видях. Медиите пропуснаха да споменат колко ненадежден кучи син е бившият ми адвокат.

— Каза, че по този начин се опитвал да ти помогне.

— Глупости. Опитваше се да защити собствения си задник.

— Търсиха те часове наред.

— Извадих късмет.

— Как успя да избягаш?

Той се усмихна слабо.

— Не беше лесно. Някога, когато разполагаш с много време, ще ти разкажа всички приключения, които преживях онази нощ.

Тя хвърли бърз поглед към облеклото му.

— Полицията търсеше мъж с шорти и кецове.

— Които едва не се разпаднаха на следващия ден. За щастие, преди да отида в къщата на Търнър, бях пъхнал няколко банкноти в чорапа си. Използвах ги следващия ден, за да си купя дрехи от един магазин за втора употреба — той погледна тениската и работните панталони. — Изборът беше ограничен. Сигурен съм, че някои от стоките бяха крадени, така че никой не разпитва купувач, който изглежда като влизал в мръсна река, а след това — минал през дарак.

— Дали не са те разпознали?

— Твърде съмнително е. В магазина пазаруват огромни тълпи испаноговорещи. Те обикновено гледат европейски, а не американски футбол. Опитах се да бъда незабележим.

Очите ѝ се вдигнаха към русата му коса.

— Това не ще да е било лесно.

— Не и след като започнах да разпитвам за Мануело Руиз и да търся някой, който го познава. Тези разпити възбудиха по-голямо подозрение, отколкото окаяния ми вид. Не останах там дълго.

— Къде си се крил?

Той не отговори.

— Няма да ми кажеш, нали?

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Родарт няма да може да те обвини, че си ми сътрудничила. Ти си моя заложница. Разбираш ли?

— Разбрах. Но не мисля, че Родарт ще е убеден. Когато се представи, веднага се сетих за името му. Преди, когато ме предупреди за него, не ми каза, че е полицай. От думите ти останах с впечатлението, че е престъпник. Каза ми, че е пребил жестоко твой приятел.

— Направи го. И я изнасили. Съсипа лицето ѝ. Счупи...

— Жена?

— Да, и Родарт едва не я уби.

Лора бе предположила, че Гриф говори за свой приятел. Когато разбра, че Родарт е нападнал жена, се изпълни с отвращение и страх.

— Нападнал я е заради теб?

— Защото не му е дала никаква информация.

— Каква информация?

— За предишните ми и сегашни бизнес сделки. Не че тя знаеше нещо, но това не ѝ е направило услуга, като му го е казала.

— Може би си е мислел, че знае нещо. Близка приятелка ли ти е?

— Не знам дали би го нарекла приятелство. Всъщност, аз съм ѝ клиент. Тя е проститутка.

Тази новина я сепна. Той беше използвал стотен хиляди долара, които тя и Фостър му бяха платили, за да си наеме проститутка? Разбира се, имаше пълно право да си харчи парите както си иска, просто не познаваше никой, който ще си признае, че е посещавал проститутка. Може би затова се потресе толкова от откровения начин, по който разговаряше. Любопитството ѝ надделя:

— Как се казва тя?

— Марша. Не е улична курва. Има луксозен апартамент. Чиста е, от класа, скъпа, красива. Или поне беше. Минаха месеци от нападението, а тя още не се е съвзела, премина поредица възстановяващи операции на лицето. Дори не иска да говори с мен за другия. Родарт има полицейска значка, но я използва като разрешително, за да наранява хората и да му се разминава — той ѝ хвърли поглед. — Била си с него. Докосвал ли те е?

— Снощи ме погали по ръката. Накара ме да изтръпна. Мисля, че го знаеше, за това го направи. Освен всичко, което каза, това си беше сексуален намек.

Пръстите на Гриф се стегнаха около кожения волан, сякаш се готвеше да го изтръгне от таблото.

— Само въпрос на време е да те нарани. Кое то беше другата причина, поради която исках да те измъкна оттам. Всичко, което ти е сторил, е заради връзката ти с мен.

Тя си спомни как Родарт се бе приближил до нея, обещавайки ѝ с многозначителен шепот да е нейният защитник, — или не — когато връзката ѝ с Гриф се разкрие. Гриф може наистина да я беше спасил. Но оставаха толкова неща, на които трябваше да ѝ отговори.

— Значи си имал кола, скривалище и си бил по следите на Родарт.

— Ти беше връзката ми към Мануело. Знаех също, че Родарт ще те следи отблизо, очаквайки ме да се появя рано или късно. Снощи, след погребението и приема, бях паркирал на „Престън роуд“, близо до мястото, където бях оставил тази вечер колата. Когато видях този керван от полицейски коли да идва откъм имението, се влях в трафика. Така че всъщност аз бях начело на полицейския ескорт. Намалих, оставих те да минеш покрай мен, след което ви последвах до хотела.

— Как разбра номера на стаята?

— Не съм, просто предположих, че е на най-горния етаж.

— Целият етаж беше мой.

— И това разбрах. Когато се качих тази вечер, имах само части от секундата да огледам коридора и да видя пред коя врата пази ченгето, преди да връча купчината празни кутии на приятелчето му.

Както и да е, след като веднъж вече знаех къде ще си, когато ми трябваш, върнах се в имението да се опитам да намеря начин за влизане. Гардът никога не напуска входната врата, но онези, които патрулираха околностите, вече бяха освободени. Нямаше никаква нужда от тях, щом като вече не си тук.

Знаех, че паркът зад имота е единственият възможен достъп. Проучих всеки сантиметър от тази страна на стената на имението, практически на ръце и колене. В тъмното, представи си. Търсих задна врата. Нещо. Прекарах часове, преди да намеря решетката на канала. Разхлабих я и се проврях през него.

— И остави тази кутия там, за да намериш после по-лесно мястото отвътре.

— Бързах. В случай, че ченгетата ни подгонят. Останалото, повече или по-малко, го знаеш — след малко той добави: — Освен това.

Той зави към паркинга на един мултиекранен кинотеатър и намери свободно място между един ван с плюшен Гарфийлд, притиснат към задното стъкло с вакуумни чашки на лапите и камион с гуми, по-тесни от тези на тяхната кола.

Изключи двигателя и се обърна към нея.

— В нощта, когато излязох от затвора, бях отчаян, не вярвах, че някога ще получа работа. Отидох при Марша. Само веднъж. Оттогава не съм бил с никого.

Тя си пое въздух и го задържа няколко секунди, преди да го издиша.

— Питам се.

— Защо не ме попита?

— Нямах правото.

Той се раздвижи внезапно, протегна ръка и я прегърна през врата; после я привлече към себе си. Целуна я настойчиво, прилепи силно устни към нейните и провря езика си в устата ѝ. После я изтласка назад пак така внезапно, както я бе хванал.

Произнесе дрезгаво:

— Имаш всякакво право.

* * *

Той я остави да се облегне на седалката си и се изви към волана. В продължение на няколко секунди седяха в мълчание, чуваха единствено тихите пукащи звуци, издавани от двигателя на колата, когато започна да изстива.

Най-накрая се обърна към нея.

— Той ми се обади. Фостър. В деня, когато бременността ти е била потвърдена. Покани ме в къщата ви следващата вечер, за да ми благодари и да ми плати лично. Знаеше ли го?

— Не.

— Каза ми също така, че е измислил как да ми бъде плащано, в случай, че надживея и двамата ви. Спомняш ли си тази спънка?

Тя кимна.

— Каза ми, че е измислил решение. Използва го, както и обещанието за половината милион, за да ме накара да отида у вас. И когато отидох, Мануело се опита да ме убие.

— Какво?

— Чу ме.

— *Защо?*

— Защото Фостър му нареди.

Тя се дръпна от него и гърбът ѝ се опря в стъклото зад нея.

— Лъжеш!

— Не, не лъжа. И ти го знаеш, Лора, иначе би се страхувала повече, преди да напуснеш хотела с мен. Ти не си човек, който лесно се повлиява, нито пък си страхливка. Ако си искала да избягаш от мен, щеше да крещиш на всяка крачка, че съм убиец, защото — както сама каза — си знаела, че не бих направил нищо, с което да те нараня. Тук си, защото искаш да бъдеш тук. Искаш да чуеш истината за онова, което се случи. Във всеки случай, ще го чуеш.

Той направи малка пауза, за да подреди мислите си. И за да види дали тя, въпреки всичко, няма да отвори вратата и да избяга, крещейки из целия паркинг. Тя не го стори и той започна:

— Последните няколко дни по цял ден, а и през голяма част от нощта, мислих. *Мислих*. И си спомнях. В ума си разиграх всяка дума, всеки малък детайл от първата среща до онези последни ужасни моменти от живота на Фостър и сега вече виждам как добре го е бил запланувал. Изкусно планирана игра.

Дори ми хрумна, че ме е излъгал, когато ми телефонира, за да ми каже, че си бременна. Не го чух от теб. Помислих си, че може би това е най-пикантната стръв за капана, който ми е заложил. Ето защо те попитах преди малко дали наистина си бременна.

— Беше потвърдено един ден, преди той да умре.

— Значи е било истина. След като Фостър е знаел, че има детето, не е губил време да уреди нещата така, че да ме накара да млъкна завинаги. Само че планът му рикошира и вместо мен умря той.

— Как? Как, Гриф? Какво се случи, когато ти отиде в къщата?

— Мануело ме посрещна, както винаги. Наля ми питие, след това ни остави сами с Фостър в библиотеката и затвори вратите. Ние се черпехме за успеха. Той започна да говори... ами, глупости. За това колко очаровани сте вие двамата от бременността.

— Това не са били глупости.

— Да, но... но това беше начинът, по който ми го говореше. Започна да се задавя от вълнение, или се преструваше. Каза ми, че никога не си изглеждала толкова красива, колкото когато си му съобщила: „Имаме бебе“, и колко изпълнена със смисъл била думата „ние“ за човек в неговото състояние.

Каза ми, че гърдите ти са станали по-меки, че не си му позволявала да ги докосва и колко ще се смутиш, като разбереш, че ми го е казал. Говореше ми за бебето. Мога ли да предположа какво ще бъде? Мислил ли съм си за това, докато сме го правели? Напомни ми, че трябва да чета вестниците, за да разбере дали е момче или момиче. Че няма да знам името му, докато не прочета обявите.

Гриф се засмя горчиво.

— Сега като си припомням, разбирам, че ме е предизвиквал. Казваше неща, за които знаеше, че ще ме изкарат от кожата. Тогава исках единствено да замълчи за теб и за бебето. Не исках да слушам колко щастливо малко семейство ще сте тримата.

Той ѝ хвърли изразителен поглед, питаше се дали тя може да чете между редовете. Предположи, че може. Тя сведе очи към ръцете си, които стискаше в скута си.

— Показа ми парите, които ми се полагаха. От вида им се почувствах зле. Побеснях. Марша твърди, че никога не се чувства като курва, но когато аз погледнах към кутията с пари, се почувствах точно така. Сделката ни не беше незаконна, но се почувствах много по-виновен да взема парите на Фостър, отколкото когато взех двата милиона от „Виста“ и това е самата истина, Лора.

Не исках дори да се докосвам до тях и той усети. Каза, че е изненадан от сдържаността ми. Аз промърморих някакво извинение. После той започна да се смее и каза: О, горкичкият, ти, не искаш да свършва, така ли?

Лора го погледна смаяно:

— Какво?

— Нещо подобно. Започна да ми се подиграва, че съм развил вкус за теб, както преди това към хазарта. Каза, че сигурно съм изпитвал удоволствие да те чукам, това е цитат. И ми се усмихваше с онази своя злорада усмивка. Дори сега като си помисля за това, побеснявам.

Той се опита да обуздае гнева си и просто да разкаже фактите.

— Казах му, че е болен мозък. Не че това го накара да спре — продължаваше да нарежда още и още: *Горкичкият Гриф*.

Подигравките му ме раздразниха, Лора. Признавам. Имах чувство, че няма да издържа. С инвалидна количка или не, исках да го подреда. Исках го толкова много, че трябваше да се обърна. Когато го направих, погледнах към компютъра. Кълна се в бога, не видях ножа за отваряне на писма. Или ако съм го видял, съзнанието ми не го е регистрирало. Това, което забелязах, беше онзи лист хартия, приличащ на официален документ с написаното върху него.

Тогава Фостър се отдръпна. Спря с онези отвратителни намеци. Не знам дали усети колко близо съм до това да го простра на пода или видя какво е привлякло вниманието ми. Във всеки случай каза: „О, ето защо си тук, нали? Това е планът ми за това какво ще се случи, ако Лора и аз умрем преди теб. Прочети го.“

В този момент просто исках да приключим работата и да се омитам оттам, преди да съм направил нещо, за което да съжалявам. Така че взех листа и започнах да чета. Или поне се опитах.

— Били са безсмислици.

Изненадан, той попита:

— Виждала си го?

— Родарт ми даде този лист и ме попита какво означава.

— Добре, значи знаеш, че е било уловка. Бях обърнал бърбъна. И все още ми чернееше пред очите от нещата, които ми бе казал. Помислих си, че затова не разбирам онова, което чета. Започнах пак отначало. И точно тогава усетих движение зад мен.

— Зад теб?

— Мануело. Не го бях чул да се връща. Зърнах го точно навреме.

Рефлексите от годините тренировки се бяха събудили. Беше се извъртял странично на пета, но то бе достатъчно, за да неутрализира удара на Мануело срещу себе си.

— За съжаление, неговите рефлексии бяха почти толкова бързи, колкото и моите, и той стегна ръцете си около мен — едната върху гърлото, другата — около ребрата ми. Знаеш го колко е гъвкав и силен.

Тя кимна.

— Започна да стиска. Беше като питон около мен — Гриф си спомни боричкането, как заби нокти в ръцете на мъжа. Разкъса кожата му, но не постигна нищо друго. За мъж с толкова нисък ръст прислужникът беше наистина дяволски силен. Мускулите му бяха тренирани да оказват натиск там, където е нужно, и да го правят с абсолютен контрол.

Те се бяха впримчили в ужасен танц, въртяха се и се въртяха, блъскаха се в масата, от която изпопадаха различни предмети, счупиха лампата. Гриф продължи:

— Опитвах се да спра душенето, само за миг да си поема въздух. Но не стана. Усетих, че отслабвам. Причерня ми. Случвало ми се е да губя съзнание на футболното игрище, така че разпознах признаците и знаех, че ще падна. Но виждах Фостър да седи в инвалидната си количка, да пляска с ръце по дръжките и да мърмори: *Направи го, направи го.*

Лора притисна пръстите си до устата.

— Вярваш ли ми, или просто си говоря на вятъра? — попита той.

— Продължавай.

— Не си длъжна да харесваш онова, което ти казвам. Бях на ръба да припадна, когато осъзнах онова, което си мислех, че знам още от първия път, когато го срещнах. Беше луд.

— Не...

— Не, Лора. Ще чуеш това. Той беше ненормален. Поне в някаква степен. Кой мъж с всичкия си, женен за жена като теб, ще кара друг мъж да прави секс с жена му? Да му плаща да го прави. Независимо от причината.

Тя не отговори, а и Гриф не очакваше.

— Убеден съм, че през цялото време е имал намерение да се отърве от мен — тя понечи да възрази, но той я изпревари: — Помисли само. Беше фанатичен за това да пазим споразумението си в тайна. И за да го гарантира, аз трябваше да умра. Да ме остави жив щеше да е безредие. За чистник като него аз бях недопустима гънка на кърпата, петно вода върху гранита. Той държеше на перфектността и за да е

перфектен планът му, аз трябваше да бъда елиминиран. — Той направи пауза, после каза: — Него бих могъл да го разбера. Но се чудех на теб.

— На мен?

— И ти ли беше замесена в играта, Лора? Това и твой план ли беше?

— Дори нямам намерение да удостоявам подобен въпрос с отговор.

— Защо си отишла в Остин през онзи ден?

Той слушаше, докато тя обясняваше обстоятелствата.

— Каквото и да се е случило тогава, не съм била част от него — каза тя разгорещено. — Дори не знаех, че си бил в имението, докато Родарт не ми каза, че са намерени твои отпечатащи върху оръжието, с което е извършено убийството.

Той прокара ръка по лицето си.

— Не съм си мислил, че можеш да кроиш планове за смъртта ми, но в един момент въпросът изникна в главата ми. Дали просто не ти е било удобно да отидеш в Остин, за да не се налага да свидетелстваш за убийството ми?

— Наистина ли си го помисли?

— Странно е колко ясно виждаш нещата, когато си мислиш, че умираш. Ти беше отказала да говориш с мен след последната ни среща онзи следобед.

— Знаеш защо не го направих, защото не можех да говоря с теб, Гриф.

— Вина.

— Да.

— Така че може би единственият начин да се освободиш от чувството за вина, е бил да се разделиш с мен.

Тя го погледна, погледът ѝ беше твърд. Гриф въздъхна.

— Да-а, знам по-добре. Но точно това ми мина през ума. А точно когато едва не загубих съзнание, ми хрумна дори по-лоша мисъл. Че тайната на Фостър включва и теб.

Тя не реагира в продължение на няколко секунди, после се дръпна:

— Какво казваш?

— Ами ако след като родиш детето той реши, че и ти си заплаха за тайната му?

— Фостър ме обичаше. Знам го. Обожаваше ме.

— Не се съмнявам, Лора. Но мозъкът му беше по-изкривен и от тялото му. Ами ако започнеш да гледа на теб като на недостатък в перфектния си план? Ако ти излезеш от картинката, той ще е единственият на земята, който знае истината за произхода на неговия наследник. Ти ще си жива заплаха и като такава ще трябва да изчезнеш.

— Никога не би го направил!

— Може би — каза Гриф, без да е убеден. — Но точно страхът, че би го направил, спаси живота ми. Даде ми нови сили. Започнах да удрям онзи кучи син от Салвадор като нещо, излязло от ада. Нападах. Ритах. Драсках. Дори се опитах да го ухапя.

Но изнемогнах за кислород. Координацията ми беше нарушена. Едва бях в състояние да мисля. Единственото, което успях да направя, беше да използвам резервите си. Тогава осъзнах, че за да се спася, трябва да се престоря, че умирам. Отпуснах се.

*Добре, добре, добре, чувах да повтаря Фостър. Мануело ме пусна. Отначало ми хрумна да падна по лице на килима, така че да не се вижда, че дишам. Фостър каза: *Miy Men, Manuelo. Miy bien. Miy Men.**

Чувах, че Мануело си поема тежко въздух. Стоеше близо до мен. Отворих леко очи и видях дясната му обувка на сантиметри от главата си. Хванах го за глезена и дръпнах крака му. Земното притегляне свърши останалото.

Мануело беше паднал тежко, приземявайки се по гръб. Гриф на мига се бе метнал върху него и беше забил юмрук в носа му. Но мъжът беше жив. Притисна брадичката на Гриф, увеличи натиска, така че би могъл да счупи врата му, ако той не извъртеше главата си навреме.

Мануело използва момента, за да отхвърли Гриф от себе си. Скочи на крака с гъвкавостта на котка и ритна Гриф отстрани по главата с пета. Гриф изрева, когато болката прониза скулата му. Усети гадене, сякаш стомахът му се бе качил в гърлото, но преглътна.

Успя да се изправи, като се олюляваше. Стаята се въртеше. За да предотврати припадъка, който го заплашваше, замига бързо и хвана Мануело на фокус. Празната усмивка на латиноамериканеца бе заменена от озъбване.

— Държеше ножа за отваряне на писма в ръката си — каза Гриф на Лора. — Фостър повтаряше: *Никаква кръв, никаква кръв, никаква кръв*. Но не мисля, че Мануело го чу. Беше преминал границата. Борбата помежду ни се беше превърнала във въпрос на лична чест. Беше получил заповед да ме убие. И за да запази уважението си, щеше да го направи.

Очите на Лора се разшириха. Тя не помръдна, нито пък заговори в продължение на няколко минути.

— Когато Мануело ми налетя, аз избягах — Гриф бе разчитал на способността си да преценява точно момента, на вътрешния си талант, който му позволяваше да подава пас с прецизност, която отхвърляше всички закони на физиката. Беше изчакал мъжът да се мръдне, след това се сви, падна на пода и се претърколи. — Мануело не би могъл да спре импулса си. Движението му спря в инвалидната количка на Фостър, и той се стовари тежко върху нея.

— И ножът за отваряне на писма.

— Да — беше се забил до дръжката отстрани в шията на Фостър. — Когато Мануело се извърна и видя какво е направил, изкрещя. Докато съм жив няма да забравя този вик. — Другото, което нямаше да забрави, беше гъргорещия звук, идващ от устата на Спийкман, която се отваряше и затваряше като на умираща риба. Но нямаше нужда Лора да знае страшните подробности затова как съпругът ѝ се бе мъчил, преди да умре. — Беше ужасен инцидент — каза ѝ той сега. — Но Родарт го вижда като акт на ревнив отхвърлен любовник.

Останаха дълго време безмълвни. Най-накрая Лора си пое дълбоко въздух, сякаш се събужда от лош сън.

— Ти си прав. За Родарт нещата изглеждат точно така.

— А как ти изглеждат на теб!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

След няколко минути на мълчание Гриф каза:

— Сигурно все пак ми вярваш поне малко, иначе нямаше да си още тук в тази кола.

Лора прокара пръсти през косата си. Опитваше се да намери думи, които биха предали съмненията, които бе таила, без да изглежда предателски спрямо съпруга ѝ, когото току-що бе погребала. Но не беше сигурна, че е възможно.

— Фостър беше на върха на щастието за бебето — започна тя, — но аз го помолих да не ти казва, докато бременността ми не бъде потвърдена.

— Той ми позвъни точно след като си получила резултатите от кръвните тестове.

— Онази вечер той призна, че е говорил с теб. Извини се, че не ме е изчакал, но каза, че не е издържал да не сподели радостната новина. Каза, че си се зарадвал, но повече си се интересувал как по-скоро да си получиш парите.

— Това е лъжа. Аз...

Тя вдигна ръка:

— Нека ти разкажа нещата от моята гледна точка. Можеш да ме опровергаеш после — той кимна. — Фостър и аз празнувахме онази нощ. Той беше поръчал на госпожа Добинс да приготви специална вечеря. Настоя да изям втора порция картофи, като ми напомни, че сега трябва да ям за двама. Не ме изпускаше от поглед. Караше ме да използвам неговия асансьор, вместо да слизам по стъпалата. Казваше, че стълбите са опасни, че мога да падна. Повтарях му, че ще се побъркам, ако ще е така през следващите девет месеца. Но исках да му угодя. Той сам се присмиваше на прекалената си грижовност.

Когато Мануело го приготви за лягане, аз отидох при него. Все ми повтаряше колко много ме обича, колко трепери за мен и за бебето. Такива неща. — Бузите ѝ поруменяха от смущение. — Държеше се

много нежно и внимателно, по-предано от месеци насам. Останах при него, докато заспа.

Тя усещаше почти физически мълчанието на Гриф, немигация му поглед.

— При такова поведение като онази вечер, не можех да разбера настоящостта му на следващата сутрин да замина за Остин. Пътуването не беше необходимо. Проблемът там не налагаше личното ми присъствие и местният шеф се засегна, че Фостър ме е изпратил да ги надзиравам. Това не бе обичайният му стил на управление. Отиването ми просто нямаше никакъв смисъл.

— За мен има смисъл.

Тя кимна неохотно.

— Разрешихме проблема в Остин до обяд. Можех да взема поранен полет за Далас, но, без да го обсъжда с мен, Фостър бе предвидил за мен да вечерям с някои ключови хора в офиса в Остин. Храненето продължи сякаш векове. Едва успях да стигна до летището навреме в девет за последния полет.

— Не е искал да се върнеш по-рано. Искал е да си далеч от тук. Докато се върнеш, аз е трябвало да съм мъртъв.

— Още не мога да го повярвам, Гриф. Не мога. Въпреки, че го мислиш, той не беше луд. Признавам, че неврозата му се задълбочаваше все повече. Правенето на всяко нещо по три пъти. Чистотата. Забеляза ли бутилките с дезинфектанти за ръце?

— Навсякъде.

— Не търпеше никакви петна, нищо, което да не е на мястото си, не оставяше нищо на случайността. Но ми изглежда немислимо да е наредил на Мануело да те убие с голи ръце.

— Не е искал кръвта ми да изцапа безценния му килим.

Тя му хвърли поглед.

— Знаеш какво мисля. Как е планирал да се измъкне от това?

— Щял е да се оплаче, че съм щурмувал крепостта и съм се опитал да го убия.

— За какво?

— Заради теб. Щял е да каже, че Мануело му е спасил живота, когато съм го нападнал в пристъп на ревност.

— Но Фостър не е познавал Родарт. Не е знаел, че именно той ще открие къщата на „Уиндзор стрийт“ и ще направи заключението, че

сме имали връзка. Ако вместо него ти си бил убит, какъв мотив би имал Фостър да дава на разследващия...

— Родарт е бил дяволски сигурен, че точно на него ще възложат да разследва случая. Беше обещал да е свидетел на самоунищожението ми.

— Какви причина тогава е щял да изтъкне Фостър за опита ти да му отнемеш живота?

Гриф помисли малко.

— Парите. Отишъл съм в имението и съм поискал повече.

— Фостър не би казал на никого за сделката ни с теб, особено пък на такъв гаден тип като Родарт.

— Може би е щял да му каже, че ми е предложил работа в рекламата, след това е променил решението си и е изтеглил офертата.

— Правдоподобно.

— Познавайки добре Родарт, сигурен съм, че в края на краищата е щял да изиграе асото си, да съобщи новината на бедния рогоносец, че съм се измъквал незабелязано един следобед с жена му. Разбира се, Фостър щеше да го остави да си мисли, че съм действал, воден от ревност. Нашата тайна връзка щеше да го направи да изглежда още повече като жертва, а мен — още повече като убиец.

Лора допускаше вътрешно, че това звучи логично, но още не бе готова да го приеме.

— Защо му е бил на Фостър онзи глупав документ? И кутията с парите? Как е щял да ги обясни?

— Ако Мануело ме беше убил — каза той, — тогава те нямаше да останат там, нито полицията щеше да дойде. Фостър не е очаквал онази вечер да ги види никой друг, освен мен.

На това не можеше да се възрази.

— Добре, виждам какво приемливо обяснение би дал той на Родарт и Родарт е щял да го приеме, вярвайки, че Фостър ще побеснее срещу двама ни. Но какво е щял да му отговори Фостър?

— Вероятно, че установяването на бременността ме е извадило от равновесие. Отишъл съм в имението и съм поискал повече от половин милион. Когато е отказал да ми плати повече, аз съм го нападнал. Благодарение на Мануело съм бил спрял. И благодарение на Бог, аз съм свършил работата, за която съм бил нает. Ти си бременна. Моята смърт е трагедия, но не е ли късмет, че не съм наоколо, една

непрестанна заплаха за тайната ви и за благополучието на вашето дете? — той направи пауза, после добави: — Щяло е да стане точно както го е искал, Лора. Ловко и акуратно.

Известно време двамата мълчаха. Филмите завършиха. Хората излязоха от кинотеатъра и тръгнаха към колите си. Други пристигаха. Пред гишето се виеше опашка за билети. Но ванът и камионът стояха и никой не обръщаше внимание на двойката в безобидната кола между тях.

— Отпечатъците ти са били по дръжката на ножа за отваряне на писма.

— Както и тези на Мануело.

— Но той може да го е държал друг път — тя се опита да хване очите му, но той избегна погледа ѝ. — Гриф?

— Не исках да знаеш как е умрял.

— Трябва да знам.

Той отклони поглед към предното стъкло, очите му проследиха едно четиричленно семейство — майка, баща и две деца, които тъкмо излизаха от киното. Малкото момченце въртеше глава във всички посоки, пляскаше с ръце и подскачаше, очевидно имитирайки някой от анимационните герои. Всички се смееха, докато се качваха задружно в джипа си.

— Защо все пак имаше твои отпечатъци по дръжката?

— Опитвах се да спася живота му — отвърна той с тих глас. — Когато видях кое е накарало Мануело да извика, блъснах го настрани и му извиках да се обади на телефон 911. Но той беше превъртял от ужаса на онова, което бе сторил. Затова се обадох аз. Докато говорех, Мануело избяга. Наведох се над Спийкман, за да видя доколко е зле. Първоначалната ми реакция беше да се опитам да извадя острието от шията му. Хванах дръжката, но почти веднага осъзнах, че ще е по-добре да оставя проклетото нещо както си е. До известна степен то запушваше раната, макар от нея да бликаше кръв. — Той спря и тихо изруга. — Лора, не бива да чуваш това.

— Трябва.

Той се поколеба, после продължи:

— Нямахме как другояче да помогна, освен да приложим натиск около острието, да се опитам да намаля кръвенето.

Тя преглътна.

— Родарт каза, че е имало кръв по ръцете на Фостър, както и тъкан под ноктите му. Че...

Гриф протегна ръцете си към нея с дланите надолу, така че тя да види белезите от драскотини по кожата му.

— Той се опитваше да извади острието от врата си. Знаех със сигурност, че ще умре, ако успее да го направи, затова да, двамата се борихме.

Искаше му се тя да отговори, но когато не каза нищо, той продължи:

— Говорех му, опитвах се да го успокоя, за да спре да се бори. Казах му, че помощта идва. Повтарях му да издържи, да не се отчайва. Такива работи. Но... — той поклати глава. — Знаех, че няма да стане и мисля, че и той го знаеше.

— Той каза ли нещо?

Гриф поклати глава.

— Не можеше да приказва.

— А беше ли с него, когато...

— Да. Останах.

— Благодаря ти.

— Боже, недей да ми благодариш — каза той почти ядосано. — Повярвай ми, веднага щом почина, излязох от там. Знам как изглежда. Не показах по-голямо благородство от Мануело. Вдигнах си задника и избягах. И... — Той спря, погледна встрани, към ярко осветения вход на киното.

— Какво?

Гриф издиша шумно.

— Много пъти след онзи следобед, когато се разделихме с теб, съм искал да е мъртъв — той я погледна право в очите. — Не точно мъртъв. В дъното на прогнилата си душа съм искал просто да го няма. — Той продължи да я гледа още известно време, преди да заговори отново. — Но не съм го убил. Вярваш ли ми?

Тя отвори уста да заговори, но откри, че не е в състояние. Историята му беше по-правдоподобна, отколкото ѝ се искаше да бъде. Но тя също си спомняше как правеха любов онзи следобед, страстта и настойчивостта. Пламенните ѝ отговори бяха отключили у него дива страст. Спомняше си начина, по който едрите му ръце се движат по

тялото ѝ, искат я, интензивността, с която той проникна в нея и колко грижливо я бе държал след това.

Тя наведе глава и разтърка челото си.

— Забрави, че съм те питал — произнесе той рязко. — Няма да ми повярваш, докато Мануело Руиз не се закълне, че всъщност той е пробол съпруга ти. И ти като Родарт...

Тя се пресегна и ядосано хвана ръката му.

— Не ме сравнявай с Родарт. И не ме обвинявай. Питаш ме дали вярвам в невинността ти. Искам, Гриф. Но да ти повярвам означава също така да приема, че съпругът ми, човекът, когото съм обичала и на когото съм се възхищавала години наред, е бил един луд, който е планирал убийството ти. Прекалено много са нещата, които трябва да възприема толкова скоро след смъртта му. Прости ми, ако ми е трудно.

Тя пусна ръката му; атмосферата наоколо бе нажежена до бяло. Той пръв отстъпи.

— Добре. Без повече обиди — пресегна се към задната седалка и взе брезентовата торба, след което дръпна ципа. — Единствената ми надежда за оправдание — от всички — е да намеря Мануело Руиз.

Той започна да тършува из торбата, изваждайки онова, което би могло да представлява спомен от Ел Салвадор. Броеница. Карта на Мексико, очертани с червен молив лъкатушещи линии, които стигаха до отбелязаната със звезди граница с Тексас.

— Маршрутът му — каза той. Имаше стара сватбена снимка. — Мислиш ли, че са родителите му? — Той ѝ подаде омачканата фотография.

— Може би. Като гледам възрастта им.

Имаше, освен това няколко книги на испански с меки корици и един евтин портфейл. Гриф надникна във всяко отделение. В последното намери изцапано парче хартия. Беше сгъната толкова много пъти, гънките бяха мръсни и почти разкъсани. Гриф внимателно я разтвори на бедрото си.

Прочете написаното, усмихна се и ѝ го подаде. Написаното с молив представляваше четири цифри и едно име. Тя му върна листа.

— Адрес?

— Така изглежда. Място, от което да тръгнем да търсим.

— Може да е тук, в Далас, или в Ийгъл Пас.

— Да, но все е нещо — той внезапно се оживи. — Имаш ли клетъчен телефон?

Тя бръкна в дамската си чантичка и го извади. Провери екранчето и видя, че има няколко пропуснати разговора.

— Бях изключила звука му в офиса и съм забравила после да го включа. Кей ми е звъняла веднъж. Родарт се е обаждал три пъти. Последния път е било преди дванайсет минути.

Тя подаде телефона на Гриф. Той натисна „send“, така че номера на Родарт автоматично да бъде избран. Чу се само един сигнал, преди отсреща да вдигнат.

— Госпожо Спийкман?

— Съжалявам, че си разочарован, Родарт. Имаш ме. А аз имам нея.

— Ти си малоумник, Бъркет. Закопаваш се все по-дълбоко.

— Слушай, ще го направя бързо, достатъчно просто дори за теб. Не съм убил Фостър Спийкман. Мануело Руиз го уби.

Родарт се засмя.

— Да, бе! Любимецът. Робът, който боготворял господаря си. Я по-добре опитай нещо друго.

— Беше нещастен случай. Мануело се биеше с мен.

— Опитвал се е да защити Спийкман от теб.

— Грещиш отново, но по-късно ще стигнем и до подробностите. И ти, и аз се нуждаем от Мануело. Прав си за това, че е боготворял Спийкман. Точно затова бе така ужасен от онова, което направи, и избяга. Хвани го и всичките ни проблеми ще свършат. Имам следа за теб — той прочете адреса. — Открихме го в нещата на Мануело. Явно това е означавало нещо за него, иначе нямаше да го пази така.

— Кой е градът?

— Не знам, но ти имаш ресурси.

— А той има цяла седмица преднина.

— Ето защо не можеш да губиш повече време. Ако го намериш, отнасяй се с него внимателно и ще получиш истината за това, което се е случило онази нощ. Никой не е извършил убийство. Мануело ще ти го каже. Може да ти каже...

Гриф прекъсна внезапно, изненадвайки Лора, която следеше всяка негова дума. В един момент той говореше бързо в слушалката, в

следващия мълчеше и гледаше пред себе си. Лора чу отсреща Родарт, който викаше:

— Бъркет? Бъркет, там ли си? Бъркет!

— Гриф? — прошепна тя. — Какво има?

Той се фокусира върху нея за миг, след което рязко затвори телефона. Отвори вратата на колата и хвърли апарата на тротоара. После завъртя ключа за запалване на двигателя:

— Родарт сигурно следи по сателита телефона ти, затова трябва да се изнасяме веднага оттук.

— Не разбирам — тя стисна здраво дръжката на вратата, когато колата напусна на заден паркинга със скърцане на гумите.

— Мануело Руиз може да изчисти името ми.

— Заради което отчаяно се опитваш да го намериш.

— И заради което Родарт отчаяно не иска да го направи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Напуснаха паркинга, минаха през търговския комплекс и се насочиха на север. Гриф караше бързо, но не забравяше, че не бива да привлича вниманието. Хвърляше по едно око на огледалото за обратно виждане, боейки се, че може всеки момент да забележи полицейска кола.

— Защо Родарт не би искал да намери Мануело Руиз? — попита Лора.

— Помисли. Не се кани да организира хайка за него, нали?

— Смята, че си го убил, и че всичко, което ще открият, е тялото му. По-голям интерес има да хване теб.

— Така че да може да ме обвини за убийство. Най-добрият сценарий за Родарт би бил Мануело да е пресякъл границата, да е поел назад към джунглата, където никой никога няма да чуе за него. — Мамка му! — просъска той и удари волана с юмрук. — Мислиш ли, че е запомнил адреса? Мислиш ли, че го е разбрал?

— Аз...

— Защото ако намери Мануело преди мен, човекът никога няма да отиде в съда, няма да влезе дори в стаята за разпити.

— Според теб Родарт ще му помогне да избяга?

— Ако Мануело е късметлия, точно така ще стане. Това, което ме вбесява, е, че никой никога няма да чуе версията на Мануело за онази нощ. Никога.

— Искаш да кажеш... че ще го убие?

Гриф вдигна рамене.

— Гриф, той е полицейски детектив!

— Който се е посветил на това да ме изправи на скамейката за смъртници. За което Мануело изобщо не е необходим.

— Тогава какво ще правим? Обади се на някого от началниците на Родарт и им разкажи всичко.

Той поклати глава.

— Не знам кои са негови приятели. Той вербува двама от тях да ме хванат. Не знам на кого да вярвам.

— Но какво ще правим?

— Ще намерим Мануело преди Родарт.

— И как ще го направим?

Като сви пред един камион, той насочи колата към изхода магистралата и промърмори:

— Само ако знаех.

* * *

Заведението беше отворено през цялата нощ. Във всеки час бе добре осветено и пълно с хора, имаше и паркинг. Една кола не би предизвикала внимание. Гриф паркира и те излязоха.

— Добре дошла в очарователния свят на един беглец — той взе ръката на Лора и я поведе към гърба на сградата, където миризливите контейнери за боклук бяха отворени и преливаха.

— Къде отиваме?

— На около километър ходене пеша. Имаш ли нещо против?

— Един километър е като за загряване.

Той ѝ се усмихна, но изражението му беше мрачно.

— Не съм казал, че ще е лесен километър.

Напускайки търговския район, навлязоха в един жилищен квартал. През последните няколко дни, чрез проби и грешки, бе научил най-сигурния маршрут, ако не и най-лесния. Той минаваше през участъци, обрасли в гъсти храсти и високи дървета, но без излишна светлина, огради и лаещи кучета.

Те приближиха къщата отзад. Гриф си отдъхна като видя, че отвътре не свети. Всеки път, когато се връщаше в убежището си, се боеше, че собствениците са се прибрали по време на отсъствието му.

Задният двор беше ограден с колчета. Но когато стигнаха до портата, той отвори катинара без проблем.

— Никога не е заключен — подкани Лора да мине през вратата, след което затвори безшумно.

— Кой живее тук? — попита тя шепнешком. Къщите и от двете страни очевидно се обитаваха. От прозорците идеше светлина. Някъде

наблизо свистеше пръскачка. Чуваше се и звук от някакво телевизионно шоу.

— Аз, едно време — той я поведе към задната врата, отвори я и дръпна Лора след себе си. Алармената система започна да пищи, но той натисна няколко копчета и отново настъпи тишина. — Така и не смениха кода. През всичките тези години си е останал същият.

— Това е била твоята къща?

— На тренъора ми от гимназията и жена му. Прибраха ме, когато бях на петнайсет.

— Милърови — при изненадания му поглед тя добави: — Четох за теб.

Гриф не рискува да включва осветлението, но светлината от къщите на съседите, която се процеждаше през завесата на кухненския прозорец беше достатъчна, за да различи чертите ѝ. Взря се напрегнато в нея.

— Чела си за мен?

— Когато Фостър те препоръча за баща на бебето. Проучих историята ти.

— О! — той изчака един удар на сърцето си и каза: — Предполагам, че съм минал теста. Въпреки факта, че баща ми беше домашен насилник, а майка ми проститутка.

— Това не е по твоя вина.

— Хората твърдят, че крушата не пада по-далеч от дървото.

— Като цяло хората са несправедливи.

— Не и в този случай. И аз не се оказах стока.

Тя поклати глава и се канеше да отвърне нещо, когато хладилникът се включи с бръмчене, което проехтя като трион в тихата къща. Лора подскочи. Той докосна ръката ѝ.

— Само хладилник. Всичко е наред. Хайде — придърпа я зад себе си и тръгна от кухнята към дневната, където завесите бяха спуснати и беше много по-тъмно.

Като продължаваше да шепне, тя каза:

— Значи тук си бил през цялото време?

— Откак избягах от къщата на Търнър.

— Прикривали са те?

— По-скоро не. Не знаят, че съм тук. Неотдавна дойдох да видя Ели. Тя спомена някакво пътуване до Хаваите. Предполагам, че са там.

Тъй или иначе дойдох тук, готов да се оставя на милостта им. Просто не ми се наложи.

— Може и да се наложи, когато се върнат.

— Възможно е — рече той със съжаление. — Сигурен съм, че тренъора ще ме изрита. Но поне не могат да ги обвинят, че са ме прикривали. Съжалявам, че не мога да включа лампите. Съседите знаят, че ги няма и хвърлят по едно око на къщата. Кварталът е такъв. Сега внимателно. Трябва да затворя тази врата — с тези думи той ги потопи в пълен мрак.

— Нима Родарт не се е сетил да те търси тук?

— Сигурен съм, че ме е търсил и вероятно още праща кола, която периодично да проверява. Но когато е открил, че Милърови са извън щата, е сметнал, че няма начин да съм тук. Впрочем, той знае, че при вида ми на тренъора му се повдига. Надявам се, че всичко това ще приключи, преди да се върнат от ваканцията си, и че никога няма да разберат, че съм използвал дома им — той се засмя меко. — Всъщност, Ели сигурно ще разбере. Опитах се да изчистя след себе си, но тя е страхотна домакиня.

— Това, с което пътувахме за насам, тяхната кола ли беше?

— Допълнителната им кола. Малко се използва. Измъкнах я от гаража посред нощ, закарах я до паркинга на онзи ресторант и я оставих. Идвам и си отивам оттам. Колкото до съседите, те смятат, че колата е още в гаража.

Той опипа пътя си покрай стената, докато стигна вратата за спалнята си.

— Насам.

Когато се озоваха вътре и вратата се затвори след тях, Гриф пусна ръката ѝ и бавно се придвижи до бюрото. Напипа лампата и я включи. Двамата примигаха срещу внезапната светлина. Той отиде до прозореца и огледа предния двор.

— Грубичко, но ефикасно.

После опъна едно тъмно одеяло на рамката на прозореца и отвсякъде го облепи с лента, така че да не пропуска никаква светлина.

— Отвън няма да се вижда нищо.

— Гениално.

— По-скоро безизходност.

На бюрото стоеше един лаптоп. Гриф го включи. Беше го открил в свободната спалня. Треньорът вечно ругаеше компютрите, като повтаряше, че са дяволски трудни за работа, затова Гриф предполагаше, че Ели е тази, която се е осмелила да прекрачи в ерата на електрониката.

Докато компютърът се зареждаше, той видя, че Лора обикаля из стаята — гледаше снимките, наградите, вестникарските изрезки и останалите спомени от миналия му живот — от петнайсетата му година.

— Започнал си рано.

В момента гледаше негова снимка, на която още не беше започнал да се бръсне. Беше се подпрял на едно коляно върху тревата, облечен във футболен екип, с подпльнки и каска, пъхната под мишницата, с изражение толкова раздражено, колкото изобщо би могъл да покаже. Снимките и наградите в стаята му проследяваха хронологично футболната му кариера от юношеските отбори до онзи фатален плейоф с „Редскинс“.

— Обичал си да играеш.

— Да.

— Съжеляваш ли за това, което си направил?

— И представа си нямаш — той хвърли поглед към екрана на компютъра. Програмите още се зареждаха. Лора седна на края на леглото и отпусна ръце в скута си, сякаш се приготвяше да слуша.

Гриф погледна една своя снимка в рамка, на която бе хванат в момент, в който подава пас. Беше от мач, който спечелиха в гимназията на щатския шампионат. Отборът на треньора. Училищното ръководство бе организирано победен парад преди връщането им от Хюстън, където се бе провело състезанието. До този момент това бе върховият миг в живота на Гриф.

— От деня, в който започваш, знаеш, че това няма да трае вечно — каза той. — Дори да изминеш целия път до професионален играч, то е до време. На трийсет си стар. На трийсет и пет — древен. И то в случай, че оцелееш след сериозните травми. Не си нищо повече от една проиграна игра в края на кариерата си. Или дори в края на живота си. Всеки път, когато топката лети във въздуха, е едно изпитание на съдбата. Той се извърна и я погледна.

— Но не бих заменил и ден. Дори един-единствен ден. Обичах напрежението, което беше част от всеки мач. При изпълняването на началния удар стомахът ми се свиваше на топка, но то беше една приятна тревога, разбираш ли?

Тя кимна.

— Обичах звука, когато ръцете ми хващаха топката. Обичах прилива на адреналин, който ме обливаше всеки път при идеално изпълняване на удара. Получавах привилегии и поощрения през цялото време, образование в колеж, милиони. Но истината е, Лора, че играех за нищо.

Защото дори и в най-лошите дни аз обичах играта. Обичах я дори в онази понеделнишка сутрин, когато едва станах от леглото от болки — той се усмихна. — Повечето пъти сутрин и досега ми отнема почти половин час, преди да мога да се изправя.

Той отново погледна към компютъра.

— Спомням си един неделен следобед на Тексаския стадион, лежах на тревата, съборен по гръб от стотиците килограми на играчите на „Бронкс“ пред огромна тълпа хора. Гледах нагоре през онази тъпа дупка в тавана на стадиона, и дори тогава се чувствах толкова дяволски щастлив да съм там, че се засмях с глас. Всички мислеха, че съм превъртял, че съм получил сътресение на мозъка, или просто не съм издържал на напрежението. Никой така и не разбра, че се смеех, защото изпитвах чиста радост от играта. *Играта*. — Той поклати глава и изсумтя тъжно. — Да, обичах това. Господи, наистина го обичах.

Минаха няколко секунди. Той чу как Лора си поема дълбоко въздух и после бавно го издиша.

— И те са те обичали.

Когато вдигна очи към нея, видя я, че е вперила поглед в снимката му с Милърови.

— Имаш предвид треньора? Ели? — той вдигна смутено рамене. — Ударението е в минало време.

Тя посочи към стените, пълни с рафтове и произнесе тихо:

— Всичко още си е тук, Гриф.

Той задържа погледа ѝ за момент, след това се обърна към компютъра.

— Най-сетне — премести курсора върху иконата, за да се свърже с Интернет. Усети, че Лора се приближава зад гърба му и погледна

през рамо.

— Какви са плановете ти?

— Още нямам планове. Ще проведе малко разследване. Ще видя дали мога да открия онзи адрес. Ще започна от Далас, ще претърся целия проклет щат, ако е необходимо.

— Това ли е най-високата ти скорост?

Той набираше буквите, търсейки ги по цялата клавиатурата. Погледна я през рамо:

— По-бърза ли си?

Размениха си местата. Тя седна в стола пред екрана, а той се подпря на облегалката, така че да може да вижда.

— Мануело не е написал дали „Лаваца“ е улица или шосе — отбеляза тя. — Трябва да опитаме всичко.

— Колко улици, шосета и така нататък мислиш, че има в Тексас?

— Стотици?

— Така предполагам и аз. А Родарт разполага с повече компютри и повече хора.

— Мога ли да направя едно предложение?

— Заповядай.

— Данъчната документация. Всички имоти се облагат с такси.

— Мислиш, че човек, който се снабдява с фалшиви документи, за да имигрира нелегално, плаща имотен данък?

— Данъците така или иначе ще са наложени. А дали ги плаща или не, е друг въпрос.

— Добре. Има ли данни за данъчните оценки онлайн?

— Ще опитаме. Да видим дали има за окръг Далас.

— Не ми пречи.

Тя започна да търси в уебсайта.

— Каж ми за Бил Бенди.

Въпросът ѝ го изненада и известно време той не каза нищо. После промърмори:

— Какво искаш да ти кажа?

— Как си го срещнал. Как си се забъркал с него.

Той ѝ разказа набързо.

— Когато бях затънал до гуша, ми предложи да ме представи на един синдикат. Те ми покриха дълга, като в замяна трябваше да

прецакам няколко мача. Нищо, което да не може да се случи на един куотърбек, в който и да е мач.

— Бенди те е издал.

— Федералните са му предложили пробация, ако ме предаде и се обзалагам, че не са му извивали ръцете прекалено силно.

— В Далас има една улица „Лаваца“, но адресът е с три цифри, а не четири — съобщи тя.

— Опитай с шосе „Лаваца“.

— Вестниците писаха, че Бенди е доставил двата милиона в апартамента ти в „Търтъл Крик“.

— Истина е. Имал е монтирано подслушвателно устройство. Втория път, когато получавах кутията с парите в брой, агентите нахълтаха през вратата и ми прочетоха правата.

— И са те пъхнали в затвора?

— Да — произнесе той кратко, спомняйки си унижението, което бе преживял. — Уайът Търнър успя да ме освободи при условие, че предам паспорта си. Веднага щом излязох, отидох да търся Бенди.

Лора спря да трака по клавиатурата и го погледна.

— Така е. Беше тъпо да го правя. Но бях бесен. Предполагам, че съм искал да го изплаша, като го накарам да мисли, че ще му извия врата, задето ме е подредил така — той изруга. — Какъв глупак съм бил само! Когато отидох у Бенди, вратата беше отворена. Влязох. Понеже не го видях, се обърнах да изляза. Беше натъпкан между гърба на дивана и стената. Вратът му беше до такава степен извит, че главата му практически бе обърната назад.

— Кой го е убил?

— Сигурен съм, че зад тая работа стоят онези от „Виста“. Искаха да му запушат устата, за да не може да ги издаде, както направи с мен.

— Можели са да убият и теб.

— Според мен са смятали, че ще е по-интересно да ме държат жив, за да бъда обвинен за смъртта на Бенди. Сигурен съм, че точно те са го подшушнали на ченгетата.

— Откъде са знаели, че ще идеш в апартамента на Бенди?

— Предполагам, че са допускали, че ще тръгна да търся Бенди, най-малкото да му кажа колко съм разочарован от него — каза той със сарказъм. — Бях още наведен над тялото му, когато се появиха две

полицейски коли в отговор на анонимно обаждане на 911 от стационарен телефон, както ми казаха.

— „Виста“ са те следили.

— Очевидно. И ако можеше да видиш онзи тип, Бенет, щеше да си помислиш, че е способен да седи на торнадо, без дори да мигне. Както и да е, бях там, слушах федералните обвинения в рекет и незаконен хазарт, а букмейкърът ми, който ме бе издал, лежеше мъртъв на пода.

Появи се детектив Стенли Родарт, изпратен да проведе разследване на сцената на престъпление. Влезе и се представи, каза ми какъв страхотен играч съм бил и какъв срам е, че съм се превърнал в такъв мошеник. След това погледна тялото, отново обърна очи към мен и започна да се смее. Сякаш всичко му е ясно.

— Няма такъв адрес в списъците за собственост на окръг Торънт — каза Лора.

— А Дентън? Който е от западната страна на Торънт?

Тя направи справка с картата върху екрана, където бяха очертани окръзите.

— Паркър.

— Опитай и него. По дяволите! — изруга той, като погледна картата. — Може да отнеме цялата нощ — той хвърли поглед на часовника си, питайки се дали Родарт вече е открил адреса и е тръгнал натам.

— Но случаят не е бил толкова ясен, както Родарт си е мислел, че ще бъде — каза Лора.

— Обърнаха задната стая на Бенди с главата надолу. Преровиха я. Мои отпечатъци е имало по дивана, по стената отзад, по дяволите, бях коленичил над тялото му, когато пристигна полицията. Но не можеха да ме свържат с онази задна стая, колкото и да се опитваше Родарт. Голямото жури прецени, че е невъзможно да се повярва, че бих могъл да избегна оставянето на отпечатъци или други доказателства по време на претърсването на мястото, после да си сваля ръкавиците, преди да убия Бенди. И ако съм го направил, къде са тогава ръкавиците?

— Защо е била претърсвана стаята му?

— Родарт е на мнение, че Бенди е имал някъде скрити пари и че аз съм се възползвал от тях.

Тя отново се обърна и го погледна.

— Но не си имал тогава никакви пари в брой, нали?

— Не. Но не е било необходимо да търся кеш. Може да съм се бил докопал до номер на банкова сметка. До комбинация на сейф. До нещо, което да запомня. По-късно, когато излязох от затвора, наистина ме чакаше съкровище — той я погледна настоятелно. — Сега знаеш, че никога не съм влизал в задната стая на Бенди. Така че представа нямам какво е имало или е нямало вътре. Доколкото знам, не е имал никакви скътани пари за черни дни.

Тя тихо каза:

— Не съм питала — обърна се пак, сканира информацията на екрана и каза: — В окръг Паркър няма никаква „Лаваца“.

Гриф отвори брезентовата торба и извади картата на Мануело.

— Изтегли тази карта на щата отново.

Тя го направи и когато картата изпълни екрана, той посочи едно място.

— Тази червена звезда се намира ето тук — той посочи южния край на щата. — Някъде между Мишън и Хидалго.

— Предполагаме, че оттам е влязъл в страната. Господи, колко далече е оттук?

— На около шестстотин километра най-малко. Или по-скоро седемстотин.

— Много окръзи.

— Да, но се обзалагам, че връзката му не би могла да се намира много далеч от този район. Да кажем, че Мануело е излязъл на север през Сан Антонио и Остин.

— По междущатско шосе 35.

— Всъщност, да. Да се концентрираме върху окръзите на юг, непосредствено от Далас — Форт Уърт.

— Худ, Джонсън, Елис.

— Провери ги и се спусни надолу.

— Гриф! В окръг Хил има шосе „Лаваца“. В покрайнините на града става FM 2010. А ние мислехме, че е номер на къща!

Той се наведе над нея и тя посочи на монитора.

— Кой град е това?

— Итаска.

* * *

— Повтори го — каза Родарт.

— Итаска.

— Къде, по дяволите, се намира? — той шофираше с една ръка, притиснал клетъчния телефон до ухото си с другата.

Говореше с едно ченге в полицейското управление, което търсеше адреса, който Гриф Бъркет му бе избърборил, преди да затвори. Благодарение на сателита и технологията, която той не бе разбрал, клетъчният телефон на Лора Спийкман бе проследен до един кинотеатър. Още не беше успял да се зарадва, когато откриха проклетия телефон разбит на настилката на паркинга.

Оттук проследяването тръгна трудно, защото колата на госпожа Спийкман беше оставена в гаража на имението и сега не знаеха с какво се придвижва Бъркет, а кинозрителите, които разпитаха, не знаеха нищо. Родарт беше оставил Картър да се опита да открие следата. Всъщност, Родарт бе доволен, че възлага на партньора си друга работа. Оттук нататък предпочиташе да работи сам.

Направо побесняваше като си помислеше за Гриф Бъркет и за любовницата му — дали беше участвала в заговора за убийството на съпруга си с него? — как му махат с кърпичка. Идиотите, които беше поставил да пазят в хотела, от утре щяха да си търсят нова работа. Щеше да ги научи той. Щеше да даде на жените им да разберат. И на хлапетата им. Щяха да съжаляват за деня, в който са се родили.

Но това беше нищо в сравнение с онова, което беше планирал за Гриф Бъркет и за горката, невинна, опечалена вдовица. Искаше му се да я беше чукал, когато имаше възможност. На кого щеше да се оплаче? На ченгетата, помисли си той с насмешка. Няма начин. Не и когато той имаше възможност да обърне нещата и да им каже за незаконната ѝ връзка с убиеца на съпруга ѝ. Да, трябваше да се подчини на импулса си тогава в хотелската стая, да я награби и да я чука. Проблемът му беше, че е прекалено добър.

Ченгето отсреща избърбори набързо указанията.

— Оттам, където си, тръгваш северно по Е 35, докато стигнеш междущатско 20 и поемаш на запад. После излизаш от Форт Уъртхващаш 35 на юг. Гледай за изхода.

— И къде е това шосе „Лаваца“ или каквото и да е там?

— Свършва в източната част на града и се превръща в селскостопанска ферма 2010. Предполагаме, че е това. Не е точно адрес на улица, но има смисъл.

— Предполагам — каза Родарт, без да е убеден. — Но стой там, в случай, че се наложи да ти се обадя отново.

— Вече звънях на местната полиция. Шефът им се казва Марион.

— Първото му име ли е това?

— Фамилията. Марион изпраща полицейска кола да проучи района, да види дали онези момчета могат да открият нещо. Когато пристигнеш, ще имаш голямо подкрепление.

— Някой да си спомня нещо там за Мануело Руиз?

— Помолих Марион да накара всички да си понапрегнат паметта.

— А нещо за Бъркет?

— Предполага се, че е въоръжен и опасен. Точно както ти каза, детектив.

— Носи полицейско оръжие.

— И това казах на Марион — след известна пауза добави: — И като си помислиш, че сме аплодирали този кучи син!

— Да, като си помислиш.

Най-доброто, което можеше да се случи, щеше да е Бъркет да бъде открит и застрелян от нископлатено, свръх загрижено Хиксвилско ченге, фен на „Каубоите“, отегчено от завист.

Който и друг да убиеше Бъркет, щеше да отстрани всяко подозрение от него. Но си имаше и един определен недостатък: това щеше да го лиши от удоволствието сам да разбие този кучи син, а точно това очакваше с най-голямо нетърпение.

— Какъв е номерът на полицейското там? — попита Родарт ченгето. След като го получи, той прекрати разговора и набра номера. Представи се и скоро го свързаха с началник Марион.

— Родарт, Даласко полицейско управление.

— Да, сър — произнесе отривисто мъжът отсреща.

— Само проверявам докъде сте стигнали. Какво става там?

— На FM 2010 няма нищо, освен стара ферма. Необитаема. Изглежда е напусната преди много време. Моите хора казаха, че е толкова паянтова, че по-силен вятър би я съборил.

— Шегувате ли се?

— Мястото е изоставено. Ще продължим да наблюдаваме, но според моите полицаи и подчинените на шерифа, няма да излезе нищо.

— Добре. Дръжте ме в течение.

— Разбира се, детектив.

Родарт затвори телефона и го хвърли на съседната седалка, ругаейки. Дали Бъркет не го беше пратил за зелен хайвер? Дали не го беше принудил да гони вятъра, докато той и любовницата му избягат?

Той насочи колата си към банкета на магистралата, смъкна прозореца и запали цигара. Изключи двигателя, докато обмисли възможностите.

* * *

— Итаска — повтори Лора. — Чувал ли си някога?

— Не, но ще я намеря — той стисна рамото ѝ. — Страхотна работа. Благодаря. — Тръгна към вратата. — Изключи лампата, когато изляза. И помни — нищо не трябва да свети, освен ако вратата към тази стая не е затворена.

— Тръгваш сега?

— Веднага. Само се надявам Родарт да не ме изпревари.

— Но ние не знаем какво е това, Гриф. Освен това Мануело може отдавна да е заминал.

— Трябва да опитам. Той е последната ми надежда.

— Идвам и аз — каза тя решително.

— Тц. Няма начин. Не знам какво да...

— Идвам с теб — тя стана, но върху лицето ѝ се изписа странно изражение, и тя отпусна ръце.

— Какъв е проблемът?

Лора просто стоеше и го гледаше с тревога. После лицето ѝ се набръчка и тя простена:

— О, не.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Дори когато видя кръвта по ръцете ѝ, а после струйките по крачолите на анцуга ѝ, Гриф не разбра какво се случва, докато не срещна очите ѝ и не видя изписаната тревога в тях.

— Исусе!

— Бебето ми — опита се да запази гласа си спокоен Лора.

Той протегна ръце към нея, но тя се дръпна назад.

— Лора, трябва да те заведа в болница.

— Нищо не може да се направи.

— Не знаеш със сигурност.

— Да, знам — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Загубих го.

— Не, не си, ще го спрем. Можем!

Тя се огледа с безумен поглед.

— Къде е банята?

Той се приближи към вратата и посегна да запали лампата, но тя се плъзна покрай него и затвори след себе си.

— Лора?

— Не влизай.

Гриф подпря дланите си на вратата и облегна чело на дървената повърхност, чувствайки се по-ненужен от всякога. Помятане. Беше чувал думата, знаеше какво означава, но никога не бе осъзнавал, че е свързана с толкова много кръв или че причинява толкова голямо отчаяние. Чувстваше се безполезен, излишен и безпомощен. Законите на природата го бяха обезсилили.

Струваше му се, че стои пред вратата на банята от векове. Няколко пъти почука, попита я какво става, дали има нещо, което той може да направи. Тя смотолеве нещо едностранно, от което нищо не се разбра.

Водата в казанчето се пуска безброй пъти. Вода течеше и в мивката. Накрая се чу и душът. Малко след това тя отвори вратата. Беше увита в хавлиена кърпа. Очите му се движеха по нея от мократа

коса до пръстите на краката ѝ и обратно, спирайки накрая върху зачервените ѝ клепачи.

— Безнадеждно ли е?

Тя кимна.

Разбра го, учуден на страданието, което му причиняваше това.

— Боли ли?

— Малко. Прилича на силни спазми.

— Да — промърмори той, сякаш имаше изобщо идея какво представляват менструалните спазми.

— Трябва да си облека нещо.

Погледът му се плъзна зад нея. Прогизналият ѝ от кръв анцуг лежеше на купчина върху пода на банята.

— Ще намеря нещо.

— Мислиш ли, че госпожа Милър има някакви превръзки?

Превръзки? Умът му препусна. Превръзки. Да го пита за балсам против травми или лек срещу изкълчване, за това беше осведомен. Гъбички на краката? Знаеше. Но никога не беше минавал покрай щандовете за поддържане на женска хигиена в супермаркета. Нито нарочно, нито случайно. Никога не беше купувал материали за гадже, съпруга, дъщеря. Познанията му се простираха до тампоните, които майка му държеше в шкафчето на банята. Знаеше, че са необходими, но дотам.

— Връщам се веднага.

Дори не помисли, че лампата е включена, когато търчеше из къщата, блъскаше се в стените, отваряйки с трясък вратите, които бе държал плътно затворени през последните няколко дни. В спалнята на Милърови отвори гардероба, който двойката делеше. Дрехите на тренъора бяха закачени от едната страна, на Ели — от другата, обувките бяха прилежно подредени отдолу.

Той издърпа една роба от закачалката и започна да претърсва чекмеджетата, докато откри бельото на Ели. Не беше оскъдното, дантелено бельо, което бе виждал да носи Лора, но точно каквото според него бе нужно в момента.

Превръзки. Не би ли трябвало Ели да е в менопауза? Мътните да го вземат, ако знаеше. Той потърси в банята им, но не откри никакви лични принадлежности в никой от шкафовете. В банята за гости? Ели имаше племеннички, които идваха да ѝ гостуват понякога. Може би...

В шкафа на банята за гости той откри допълнителни тоалетни материали, паста за зъби и сапун, самобръсначки за еднократна употреба, дори опаковани в целофан четки за зъби. Превръзки и тампони. Слава богу. Взе кутията с превръзки.

Лора седеше на капака на тоалетната, обхванала тялото си с ръце и гледаше неподвижно напред, полюлявайки се напред-назад. Той сложи на плота нещата, които носеше, и клекна пред нея. Още беше увита в хавлиената кърпа. Видя, че ръцете и босите ѝ крака са настръхнали.

— Съжалявам, че се забавих толкова.

— Не си. Всичко е наред.

— Измръзнала си — той наметна плътната роба около раменете ѝ. — Облечи я. — Помогна ѝ да прокара ръцете си в ръкавите, да я върже на кръста си.

— Благодаря ти.

— Какво друго мога да направя?

— Нищо.

Продължи да стои клекнал пред нея и да се взира в лицето ѝ.

— Сигурна ли си... Може би... — тя поклати глава, попарвайки надеждите му.

Под клепачите ѝ избиха сълзи и се затъркаляха по бузите.

— Кръвта беше много. Прекалено много, за да е фалшива тревога.

— Трябва да отидеш в болницата. Обади се поне на лекаря си.

— След ден или два ще отида на лекар. Знам, че ще ми кажат, че всичко е свършило — тя преглътна с усилие и той си помисли, че сигурно сподавя риданието си. — Ще се оправя. Трябва да го преживея някак. Не е приятно, но... — Тя избърса сълзите по бузите си. — Такива неща се случват непрекъснато. На една от всеки десет бременности. Или нещо такова.

Но не и на теб. Нито на мен. Това беше болка, която двамата споделяха. Той докосна бузата ѝ, но тя се дръпна и се изправи.

— Имам нужда да бъда сама в този момент.

— Не мога ли да...

— Не. Не можеш да направиш нищо. Просто... — тя му направи знак с ръка да напусне.

Реакцията ѝ го накара да се почувства така, сякаш имаше зъбци и клещи. Най-простото му докосване беше като оскверняване на чувствителната ѝ женствена плът. Ръстът му, както и полът му, го накараха внезапно да се почувства виновен. Не знаеше защо, но се чувстваше груб и непохватен, и осъдителен, както стоеше, затова се дръпна назад към отворената врата. Излезе и я затвори внимателно зад себе си.

* * *

Когато най-накрая тя се появи на прага, Гриф седеше на ръба на леглото, с лакти на коленете, обхванал глава с ръце, и масажираше слепоочията си.

Изражението му беше мрачно. Тя се почувства неловко, облечена от брадичката до глезените в розова хавлиена роба, принадлежаща на жена, която не познаваше. Той ѝ беше намерил бельо. Превръзки. Дори със съпруга си никога не бе споделяла моменти толкова лични, колкото тези с Гриф Бъркет.

— Аз съм виновен, нали? — въздъхна той.

— Ти?

Той се изправи.

— В хотела бях рязък с теб.

— Не, не си.

— Бях. Държах се грубо. Карах те да бягаш, да пълзиш по корем, влачих те.

— Вината не е твоя, Гриф.

— По дяволите! Нямах да се случи, ако те бях оставил сама. Още щеше да имаш бебето, ако си стоеше на сигурно в хотелската стая и не беше тръгнала с мен на глупавата ми мисия.

— Слушай — каза тя меко, като се надяваше да го успокои. — От няколко дни чувствах болки. Кървах леко сутринта на погребението на Фостър. Нормално е в началото на бременността. Мислех си, че се дължи на стреса, на шока от смъртта. И го пренебрегнах. Но болките и кървенето са били сигнали. Щяло е да се случи и без това, Гриф — от изражението му можеше да заключи, че не изглеждаше убеден.

— Още ли кървиш?

— Малко. Мисля, че вече изхвърлих... — като не можа да се насили да го изрече, тя завърши: — Мисля, че най-лошото отмина.

— Значи ще се справиш?

— Не се тревожи за мен. Съжалявам, че те накарах да закъснееш.

— Да закъснея?

— Мануело.

— О! Да.

— Знаеш ли как да стигнеш до Итаска?

Той я погледна, сякаш не разбрал въпроса, после каза:

— На юг, по шосе 35, след излизане от Форт Уърт. Ще се справя.

— Колко време ще ти трябва?

— Не знам. Час и половина, може би.

— А ако наистина намериш Мануело, как ще го убедиш да дойде с теб? Той дори не говори английски.

— Ще го накарам да ме разбере.

— Ще е уплашен. Когато те види, бог знае какво ще направи.

— Мога да се грижа за себе си. А ти ще се справиш ли?

— Всичко ще е наред.

— Да ти донеса ли нещо, преди да тръгна?

— Не мога да се сетя за нищо.

Той се обърна.

— Да, добре — говореше полугласно, докато пляскаше леко с длани по бедрата си, тревожейки се да тръгне. — Бих останал, ако не...

— Не, трябва да отидеш. Всъщност, в момента предпочитам да съм сама.

— Да. Разбираемо е — той прокара ръка през косата си, пристъпи от крак на крак, след което вдигна покривката на леглото. — Легни и поспи.

— Ще го направя. Бъди спокоен.

— Да.

Той рязко се обърна и излезе от стаята, затваряйки не силно, но шумно. Тя чу вратата, свързваща коридора с дневната да се отваря, а после — захлопването ѝ.

Знаеше, че вече е сама и че може да се отдаде на болката си. Легна на леглото, обърна се на една страна и се сви на топка. После,

заровила глава във възглавницата, забрави всички задръжки и пусна на воля емоциите си и сълзите.

Риданията ѝ бяха толкова силни, че разтърсваха цялото ѝ тяло. И когато матракът се намокри, не можеше да повярва, че той се е върнал. Не го възприе до момента, когато усети ръката му да я гали по раменете и не чу успокоителния му шепот.

* * *

Беше стигнал до задната врата. Дори държеше бравата. Бъдещето му, може би животът му, зависеха от това да намери Мануело Руиз, преди да го е направил Родарт. Беше в негов интерес сега да тръгне, да шофира колкото е възможно по-бързо и да открие единствения човек на този свят, който можеше да го спаси от обвинението, че е убил Фостър Спийкман.

Освен това Лора беше отхвърлила помощта му. Всъщност, почти го беше изгонила. Нищо чудно. Той беше виновен, че тя загуби бебето си. По-рано тази вечер, когато му каза, че наистина е бременна, той си помисли: най-после. За първи път в своя живот беше направил нещо правилно и добро.

Би трябвало да знае, че това няма да трае, че по някакъв начин ще обърка нещата. Както и да е, свърши се. Бебето беше изгубено и вече не можеше да направи нищо.

Върви! Върви! Натисни шибаната брава!

Той се върна в дневната, преди дори да е осъзнал, че се е обърнал кръгом. Чу риданията ѝ, когато отвори вратата към коридора. Видът ѝ — свита в розовата роба, притисната във възглавницата, прониза сърцето му като с игла.

Наведе се над нея и я докосна по рамото.

— Шшшт. Шшшт.

— Трябва да тръгваш — едва изрече тя.

— Не, трябва да съм тук с теб. Искам го — праметна ръка през кръста ѝ и нежно я обърна към себе си.

— Не можеш да оставиш Родарт...

— Не мога да оставя теб. Няма да те оставя — той притисна лице към тила ѝ. — Съжалявам, Лора. Господи, колко съжалявам.

— Моля те, спри да го повтаряш, Гриф. Спри да го мислиш. Не беше виновен ти. Никой не беше виновен. Беше просто начин, по който природата ни казва, че нещо не е било правилно. Бях бременна само от седем седмици. Дори още не е било оформено бебе.

— За мен беше.

Тя вдигна глава. Плуващите ѝ в сълзи очи срещнаха неговите. Тогава, като издаде един сърцераздирателен звук, тя се обърна към него и притисна лице в гърдите му. Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я, държаха я здраво. Погали я по косата.

Тя се разплака и той я остави. Беше нещо женско, майките го правеха. Сълзите бяха важни, пречистващи, толкова лековити, колкото кървенето за тялото. Нямахте представа откъде знае тези работи. Просто ги знаеше. Може би в моменти на криза човек получава милостта да провижда в нещата.

Когато риданията ѝ най-после утихнаха, тя облегна глава на ръцете му.

— Благодаря ти, че се върна.

— Не можех да тръгна.

— Не исках да тръгваш.

— Но ме изгони.

— Молах се вътрешно да останеш.

— Честно ли?

— Честно.

Той погледна дълбоко в очите ѝ.

— Красиви са.

— Кое?

— Очите ти. Когато плачеш, миглите ти се слепват и образуват тъмни връхчета. Красиви са.

Тя се засмя леко и подсмръкна.

— Да, сигурна съм, че изглеждам блестящо точно сега. Но оценявам комплиментата ти.

— Не е комплимент. Не правя комплименти.

Тя се поколеба за миг, после отново се притисна към него.

— Никога не си го правил, нали?

— Никога не съм искал да го правя.

— А с Марша?

— На нея ѝ се плаща, за да ми говори мили неща.

— А при мен не е необходимо. С любезности или без любезности, ти се плащаше.

Той повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне.

— Мислиш ли, че онзи последен следобед съм мислил за пари? Или, че трябва да правя бебе? Не. Наруших всички знаци за ограничения на скоростта, за да дойда при теб по една-единствена причина: да те видя. Онзи следобед нищо нямаше значение, освен теб и мен. Знаеш го, Лора. Знам, че го знаеш.

Тя бавно кимна.

— Е, добре.

Те се усмихнаха нежно един на друг. Тя първа заговори:

— Не си лош.

— Пак ли се връщаме на това?

— Потърсил ли си някога родителите си? Какво им се е случило, след като са те изоставили? Знаеш ли? — той не каза нищо толкова дълго, че накрая тя продължи: — Забрави какво те питах. Не е необходимо да говориш за това.

— Не, всичко е наред. Просто е грозно.

Но тя продължи да се взира в очите му. Сигурно искаше да знае до каква степен е грозно.

— Баща ми умря от алкохолизъм, преди да е навършил петдесет. Открих следите на майка си в Омаха. Точно преди да замина за Биг Спринг и да започна да излеждавам присъдата си, събрах достатъчно смелост да ѝ се обадя. Тя вдигна. Чух гласа ѝ за първи път, след... хмм... петнайсет години.

Тя каза отново „здравей“. Нетърпеливо, както когато вдигаш телефона и онзи отсреща не казва нищо, а ти го чуваш, че диша. Рекох: „Здравей, мамо. Аз съм Гриф“. Още щом го казах, затвори.

Въпреки, че се опита да звучи спокойно, болката от нейната реакция още се долавяше в гласа му.

— Беше интересно. Когато играех, често се питах дали знае, че съм станал известен. Гледала ли ме е по телевизията, виждала ли е мои снимки върху тениски или в някое списание? Чудил съм се дали гледа мачовете ми и казва ли на приятелите си: „Това е синът ми. Този невероятен куотърбек с топката, е моето момче“. След онова мое обаждане повече не се питах.

— Обаждането ти я е сварило неподготвена. Може би просто се е нуждаела от време, за да...

— И аз си помислих същото. Предполагам, че просто от жажда за наказания. Така че продължих да пазя този телефонен номер. В продължение на пет години. Звъннах преди няколко седмици. Вдигна някакъв тип и когато го попитах за нея, ми каза, че е починала преди две години. Имала белодробни проблеми, така ми каза. Умирала бавно. Макар да е знаела, че си отива, не е направила опит да ме потърси. Истината е, че просто никога не е давала пет пари за мен. Никога.

— Съжалявам, Гриф.

Той сви рамене:

— Няма значение.

— Разбира се, че има. Знам колко лошо боли. Майка ми също ме изостави — тя му разказа за баща си. — Той беше истински герой, като образ от филмите. Смъртта му разби майка ми и мен, но аз постепенно се съвзех. Тя — не. Депресията ѝ я обезсили до такава степен, че едва ставаше от леглото. Нищо, което казвах или което правех, не подобряваше състоянието ѝ. Тя просто не искаше да се чувства по-добре. Един ден посегна сама на себе си. Беше използвала един от пистолетите на татко и ме остави да я намеря в такова състояние.

— Боже... — той я придърпа по-близо към себе си и я целуна по косата.

— Дълго време се чувствах така, сякаш съм я предала. Но сега осъзнавам, че тя ме е предала. Въпреки, че това бебе още не беше оформено, само на седмици, изпитвах непреодолимо желание да го закрилям, Гриф. Искях да го предпазя, да не преживява нито емоционална, нито физическа болка. Как може един родител, който и да е той, да изгуби родителския инстинкт да отглежда и да закриля детето си?

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно. Нямахше отговор. Беше си задавал този въпрос във връзка с майка си, доколкото си спомняше.

— Трябваше аз да ти разкажа за произхода си. Но се страхувах, че ако го направя, ще си помислиш, че семето ми е лошо и ще избереш някой друг да ме замести.

— Признавам си, че нямах особено високо мнение за теб в началото.

— Разкажи ми — усмихна се той.

— Мнението ми за теб се промени, след като донесе лубриканта.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Не исках да те нараня отново.

— Хм, и беше много разстроен, че не съм го използвала.

— Да, но това, което наистина ме ядоса беше, че си мислиш, че не ми пука дали те боли.

— Така го и каза. Гневната ти реакция промени мнението ми за теб. Интересуваше те много повече, отколкото искаше да покажеш. Видях, че не си толкова пропаднал, както си мислят хората. Както ти си мислиш.

— Недей да ми приписваш качества, каквито нямам, Лора. Беше още съпруга на друг мъж, но аз започнах да очаквам моментите, когато ще съм с теб. Не исках да го призная дори пред себе си. Но го направих. Това беше негова идея и всеки път, когато ти се срещаше с мен, беше, защото той настояваше. Но след деня, в който получи оргазъм, спрях да се зальгвам.

— При мен беше същото — призна тя тихо. — Знаех, че може да е опасно да остана сама с теб отново. Затова казах на Фостър, че няма да се върна в онази къща. Но се върнах. И въпреки всичко, което се случи, не мога да кажа, че съжалявам, че съм го направила.

Той се приготви да каже нещо, да направи признание, каквото никога не бе правил пред нито едно човешко същество. Но моментът отмина. Отлетя.

Вместо това взе ръката ѝ и я притисна към гърдите си, близо до сърцето. Тя не би могла да знае, не можеше да знае за него, който никога не приканваше към докосване, колко значим беше този малък жест. Но той знаеше.

Тя каза:

— Винаги съм се питала...

— Какво?

Изглеждаше разочарована, когато поклати глава.

— Няма значение.

— Кое?

— Което си използвал.

— Което съм използвал?

— Да... сецаш се. Докато бях в спалнята и те чаках. Винаги съм се питала какво правиш, какво използваш, за да се възбудиш.

— О! — засмя се той тихо. — Използвах теб.

— Мен?

— Първия път, когато се срещнахме там, беше облечена с нежно розов потник под строгия си костюм.

— Моля за извинение.

— Беше облякла от вида бизнес костюми, които изискват да те приемат сериозно. Да те възприемат като на работа, а не като жена. Но това не проработи, защото за мен изглеждаше като жена, с която искам да правя секс. Особено онзи потник. Беше с цвета на тази роба.

— Знам го.

— Така че за да се възбудя, си мислех за гърдите ти под него, колко меки и топли са. Представях си как провирам ръка под горницето ти и ги докосвам. Така ставаше.

— Само това?

— Е, представях си и как прокарвам език по зърната ти — добави той, ухилвайки се без никакво разкаяние. — И следващите пъти си представях как лежиш там, отгоре с потник, а надолу без нищо и ме чакаш. Получаваше се винаги. Разбира се, последния път беше различно.

— Да.

Той докосна устните ѝ с пръсти.

— Най-трудното нещо, което някога съм правил, беше да те оставя да си отидеш и да се върнеш при него.

— Мисля, че се е досетил, че нещо е станало онзи следобед. Нещо, което ме е разтърсило. Когато се прибрах онази вечер, Фостър се държеше странно. Бях объркана и той го знаеше. Подиграваше ми се.

Отблъсквайки го от себе си, тя се обърна с гръб към него и се загледа в тавана.

— Започнах да осъзнавам, че всичко това — ти, бебето, всичко! — е бил начинът на Фостър да ме накаже, че съм била зад волана, когато той пострада.

— Как би могъл да те обвинява? Било е случайно.

— Така е, Гриф. Но той не вярва в случайности. Трябва да разбереш неговата натраплива невроза. Всичко трябваше да се прави в

определена последователност и по точно определен начин. Никакви отклонения в каквото и да било. Вярваше, че всяка промяна в реда на нещата води до нещастие. Искаше той да шофира към дома, защото на отиване той седеше зад волана. Но аз се възпротивих, защото беше пил повече от мен. Наруших последователността и онова, което се случи, според него е било резултат от това. Никога не ме обвини гласно. Но мисля, че го правеше вътрешно. Трябва да е таял дълбоко възмущение, което го е разяждало.

Гриф беше доволен, че тя го каза. Имаше нужда да го произнесе, и то повече заради себе си, отколкото заради него.

— Можех да зачена дете по клиничен път, от донор. Фостър използва заболяването си като оправдание. Но не това бе причината. Сега го виждам. Обичах го чисто и силно и той го знаеше. Бракът ни беше свещен и безценен за мен. Ценях го повече от всичко. Затова той измисли начин да го обезсили, ако не и да го разруши напълно.

— Като краката му.

— Като краката му. В морално отношение знаеше как ме кара да се чувствам планът му. Казвах му непрекъснато, че според мен е неправилно, но той не приемаше „не“ за отговор. Играеше на струната, че мога да постигна всичко, че никога не бягам от предизвикателства или работа. Сега виждам колко ловко ме е манипулирал. Позоваваше се на неща, за които знаеше, че ще се съглася.

— И тогава те е пъкнал в леглото с мен, един парий, мъж, когото не можеш да уважаваш и не би харесала.

— Не — възрази тя с тъжна усмивка. — Тук грешиш. Избра теб, защото ти беше красив и силен, несъмнено мъжествен. Бил си във въздържание пет години. А аз — две. Как би могъл всеки от нас да не бъде привлечен от човек, който му дава онова, което му е липсвало? Той искаше ние да се привличаме. Особено що се отнася до мен. Така че в сърцето си аз бях извършила прелюбодеяние, нарушавайки брачната клетва, на която толкова държах.

В думите ѝ имаше смисъл.

— И след като детето е заченато и аз съм мъртъв, ти да чувстваш загуба, а заедно с нея и вина.

— Мисля, че точно това е имал наум.

— Вярваш ли ми? Всичко, което ти казах за начина, по който е умрял? Без съмнения?

— Трудно ми е да мисля по такъв начин за съпруга си, но да, Гриф, вярвам ти. Смъртта ти е била част от плана му. Идеалното наказание. Никога нямаше да мога да погледна детето, без да помисля за теб и да си спомня греха си. Моята изневяра никога нямаше да бъде призната, но аз щях да прекарам целия си живот, опитвайки се да я компенсирам. — След дълга пауза тя се обърна и го погледна в лицето. — Въвлякохме те в ужасна бъркотия. Извинявам се за това.

— Ти не си ме въвличала, аз скочих доброволно, с далеч по-малко скрупули от теб. Поблазниха ме лесните пари. Многого пари. Дори Родарт каза, че такъв като мен би...

— Родарт! — тя го побутна. — Трябваше вече да си тръгнал.

— Не мога да те оставя.

— Трябва, Гриф. Добре съм. Но няма да съм, ако останеш с мен, вместо да отидеш да търсиш Мануело. Налага се да вървиш. Знаеш, че съм права.

Не го знаеше. Стана със съжаление от леглото, после се наведе и я поглади по косата.

— Сигурна ли си, че всичко при теб е наред? — и посочи към корема ѝ.

— Ще се оправя.

— Остани в леглото. Опитай се да поспиш — той леко я целуна по устните. — Ще се върна колкото се може по-бързо — преди да е довършил, той се обърна.

Треньорът и Ели стояха в рамката на отворената врата. С най-силния глас, с който го бе чувал да вика от скамейката на стадиона, треньорът извика:

— Какво, по дяволите, правиш в къщата ми?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Това ще да е, каза си Родарт. Гриф Бъркет е успял: а) да убеди или б) да отвлече Лора Спийкман от хотела. Беше избегнал ареста в нейното имение. Шофираше неизвестно превозно средство. Като цяло беше в достатъчно добра форма да не позволи да го хванат още доста време, може би дори да избяга надалеч.

Тогава защо бе използвал клетъчния телефон на курвата на Спийкман, за да му телефонира, като знаеше, че Родарт е в състояние да проследи обаждането и да локализира местонахождението им? Разбира се, Бъркет е бил достатъчно умен, за да остави телефона на онзи паркинг пред кинотеатъра, но защо все пак е трябвало да поема такъв риск?

Бъркет не би го направил. Не и ако не е трябвало да каже нещо, което да е наистина изключително важно, нещо, за което смята, че ще го отърве от примката напълно.

Родарт седеше в колата си, спряна на банкета на междущатското шосе, и бе изпусил половин пакет — мамка му, уж ги беше отказал! — преди да установи, че Бъркет не играе ролички. Беше прозвучал възбудено и категорично. Бъркет вярваше, че онова шосе „Лаваца“ в Итаска е връзка към Мануело Руиз, за когото твърдеше, че е убил Спийкман случайно. Кое то на свой ред означаваше, че Бъркет е невинен.

Може и да беше истина. Ако Руиз беше видял, че Бъркет убива Спийкман, Бъркет би се понесъл към Итаска, за да накара мъжа да млъкне, а нямаше да звъни на Родарт и да му казва къде да намери латиното.

Извод: Мануело Руиз не беше вече бележка под линия по случая. Той се беше издигнал внезапно до основен играч. Новият му статут изискваше действие.

Родарт използва бутона за повторно набиране на клетъчния си телефон. Сигналът се чу само веднъж, преди отсреща да вдигнат.

— Полицейско управление Итаска.

— Отново е Родарт. Свържете ме с началник Марион.

Няколко щраквания, след което:

— Детектив Родарт?

— Открихте ли нещо?

— Нищо. Двама от нашите продължават да наблюдават фермата.

— Звъннете им да се върнат и отменете търсенето на Мануело

Руиз.

Родарт усети изненадата на Марион.

— И защо?

— Някой ни прецаква — каза Родарт, преструвайки се на вбесен.

— Търсим адрес на къща и вместо това попадаме на номер на шосе.

Вдигнахме се за нищо.

Ченгето от другата страна на линията захихика.

— Благодаря ви, че се обадохте, детектив. Ще разпусна всички, включително офиса на шерифа. Моите полицаи ще са разочаровани.

Мислеха, че ще участват в нещо голямо.

— Не и тази вечер.

— Какво става с Бъркет?

— Все още не е заловен.

— Но тип като него... човек би си помислил, че е лесно да бъде разпознат.

— Така е.

— Ще държим връзка. Родарт се извини отново за бъркотията, че се надява да не е задържал началник Марион прекалено до късно в офиса и затвори. Изхвърли фаса на цигарата си през прозореца и после, като се усмихваше, насочи колата към междуцатското шосе и пое към Итаска.

* * *

Когато видя Милърови, Гриф си помисли: *Изненадите не спират да ваят.*

Двамата бяха обути в сандали, къси панталони и носеха шарени хавайски ризи на цветя. Ели бе със сламена шапка. На врата ѝ висеше спаружен хавайски венец. Тя изглеждаше смутена. Тренъорът, въпреки абсурдното си облекло, кипеше от гняв.

Надявайки се да намали последиците от неизбежното избухване, Гриф каза:

— Тренер, Ели, това е Лора Спийкман.

Треньорът бутна Ели настрана и се приближи към Гриф.

— Вдовицата? Да, знаем коя е. Четохме за убийството на Фостър Спийкман в „Уолстрийт джърнъл“, докато бяхме на Хаваите — той хвърли на Лора един поглед, после очите му станаха ледени, когато ги насочи към Гриф. — Следващото, което знам, е, че ми се обадиха от Далаското полицейско управление, извинявайки се, че ме безпокоят по време на отпуската, но било важно, така ми казаха.

— Родарт?

— Точно така. Стенли Родарт. Попита дали знаем къде си. Дали имам връзка с теб. Дали знаем откъде би трябвало да започне да те търси. Защо, попитах аз. С Бил Бенди ли е свързано? О, не, отвърна ми той. Това били стари новини. Търсел те във връзка с убийството на Спийкман. Имало твои отпечатъци по оръжието на престъплението.

— Джо, кръвното ти налягане — каза Ели тихо.

— Казах му, че не знам нищо за теб, нито какво правиш, нито къде си, и наистина не искам да знам. Сега се прибирам къщи и те заварвам да си бърбриш спокойно с жената на покойния милионер. При това съвсем не ми изглежда тя да страда.

— Е, грещиш! — извика Гриф. — Страда за загубата на бебето си. На моето бебе — каза той, удряйки се по гърдите. — Пометна го тази вечер. Тук.

Ели издаде отчаян звук.

— Лора беше бременна от мен, но не аз убих съпруга ѝ — Гриф погледна към Ели, която стоеше зад треньора: — Трябва да ми повярваш — после се обърна към треньора: — Лора ще реши до каква степен ще сподели с вас подробностите, но тя може да потвърди, че не съм извършил убийство. И сега отивам да намеря единствения човек, който знае това със сигурност и може да спре Родарт да ме сложи на електрическия стол.

Гриф тръгна към вратата, но треньорът го спря.

— Никъде няма да ходиш. Ще съобщя за теб.

— Не можеш да ме спреш.

— О, мога — мъжът го блъсна назад.

— Той трябва да отиде, господин Милър — Лора спусна краката си и стана от леглото. — Ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Гриф не е убил Фостър. И за да го докаже, трябва да тръгне веднага.

Възрастният мъж премести очите си от нея върху Ели, чието изражение показваше ясно, че този път не е на негова страна. Той се приближи към Гриф, който можеше да се закълне, че треньорът се бореше със себе си, уверен, че е прав.

— Ако си невинен...

— Невинен съм.

— Тогава се предай.

— Не мога. Докато мина формалностите, Родарт може да елиминира другия човек.

— Да елиминира? Какво имаш предвид?

— Точно каквото си мислиш, че имам предвид.

— Кой е този друг човек?

— Прислужникът на Спийкман, който изчезна. Тренер, сега нямам време да обяснявам. Трябва да тръгвам.

Треньорът отстъпи и вдигна ръце.

— Закопай се още повече. Изобщо не ми пука. Вдигам ръце от теб, не ми пука.

— Ти вече го направи, преди пет години.

— Много преди това!

Думите нараняваха, но Гриф не можеше да мисли сега за тях. Вдигна торбата на Мануело. Когато погледна към Лора, не каза нищо, но беше сигурен, че тя знае какво чувства той.

После мина бързо покрай треньора и напусна къщата.

* * *

Родарт локализира изоставената ферма няколко часа преди зазоряване. Както бе описано, това беше единствената сграда, която бе видял, след като напусна центъра на града и която на практика бе почти срутена. Не беше срещнал никакви патрулни коли и наоколо също не се виждаха. Началник Марион, верен на думата си, беше изтеглил обратно полицейската хайка.

Родарт измъкна деветмилиметровия си пистолет и зареди патрон, взе фенерче от жабката и предпазливо излезе от колата. Обиколи къщата, осветявайки с фенерчето нестабилните подпори, поддържащи постройката, и тавана, който не само бе хлътнал, но и имаше големи дупки. Повечето от прозорците бяха счупени. Мястото беше пълна скръб.

Беше заобиколено от оставени на угар ниви с памук, пръстта изглеждаше безжизнена и черна като въглен. Нито приближаването на колата му, нито опипващият лъч на фенерчето подплашиха Руиз или когото и да било, който можеше да се крие вътре. Нито пък имаше чувството, че е наблюдаван през някое от избитите стъкла на прозорците, а инстинктът му за подобни неща беше отличен.

Като внимаваше за стъпките си, от страх да не пропадне през някоя прогнила дъска, той прекоси верандата и натисна входната врата. Тя се залюля на ръждясалите панти със скърцане и се отвори. Застанал на прага с пистолет в дясната ръка, той освети с фенерчето вътрешността. Вонеше на мишки, живи и умрели.

Имаше една главна стая с камина, пълна с боклук и стара пепел. Помещението беше свързано с няколко врати. Той ги провери една след друга. Спални. Една баня. Кухня. Всичките празни. Никакви следи от обитаване най-малко от десетилетие.

— Шибана загуба на време — промърмори той.

Явно Бъркет го беше пратил да гони вятъра, докато чукаше вдовицата някъде надолу към Мексико.

Той изключи фенерчето, седна на перваза на прозореца и запали цигара, докато обмисляше следващата си стъпка. Издуха облак дим през празната рамка. Понеже нямаше вятър, димът увисна във въздуха като призрак. Родарт се взираше през него навън, към двор с прегоряла, спечена пръст.

Виждаше се кошара, може би някога е имало прасе, или пък коза. Прекалено малка беше за кон. Стълбовете на ошипената телена ограда бяха или килнати, или вече съборени. Мрежата лежеше ръждясала на земята. На трийсетина ярда отвъд падналата ограда имаше хамбар, който изглеждаше дори в по-лошо състояние от къщата.

Хамбарът.

Родарт пъкна цигарата между устните си и присви очи през дима, който се виеше от нея. Провери фенерчето, за да види дали

батерията държи. Лампичката светеше слабо, но още работеше. Той хвърли цигарата на голия дъсчен под и я смачка.

Отвън се виждаше достатъчно добре и без фенерче. Но той го държеше в едната си ръка и пистолета — в другата, докато заобикаляше къщата отзад. Дворът представляваше истинско препятствие. Отстрани лежеше изоставена ръчна количка. В един пън, очевидно използван за дръвник, още стърчеше забита секира. Покритото съоръжение под една пристройка се оказа изтърбушен трактор.

Родарт прекрачи през оградата, внимателно избягвайки ошипената тел, и тръгна към хамбара. Двойната врата беше затворена, но се държеше единствено от дървено резе, поставено на пирон. Той го вдигна и отвори достатъчно широко, за да огледа вътре. Мракът беше плътен. Застоялият въздух миришеше на тор и на мухлясало сено.

Тъй като не усети движение или звук, той отвори вратата по-широко и пристъпи вътре. Включи фенерчето и освети наоколо. Познанията му за хамбарите се ограничаваха до онова, което беше виждал по филмите, но според неграмотното му мнение, този беше средна работа. Конски ясли. Сбруя и земеделски инструменти.

И Мануело Руиз.

Или някой друг.

Родарт инстинктивно усети, че не е сам. И за една част от секундата, че го обхваща страх. Би могло да е Бъркет. Бъркет може да е решил да го подмами тук и да го нападне от запада. Дали този лукав кучи син го беше надхитрил?

Преди да е успял да завърши мисълта си, усети движение зад себе си. Когато се обърна, върху рамото му се стовари тежък удар, сковавайки ръката и китката му. Изпусна фенерчето. С другата си ръка направи широка арка, която завърши рязко, когато скритият в дланта му пистолет влезе в контакт с главата на нападателя.

Това не беше Бъркет. Прекалено нисък, прекалено тъмен, прекалено дебел в кръста. И Родарт изпита омраза към себе си заради облекчението, което го обхвана, разбирайки това.

Мъжът беше зашеметен и се олюляваше, но не се свлече долу. Наведе глава и се хвърли напред към Родарт. Детективът вдигна коляно точно навреме, за да посрещне мъжа под брадичката и да разбие

ноздрите му. Чу се изтракване на зъби и Родарт разбра, че някои от тях са счупени. Със звук на болка мъжът падна на пръстения под.

Мигновено страхът на Родарт бе заменен от гняв, той взе фенерчето и го насочи надолу, право в лицето на мъжа. Беше смугло, широко и с характерните плоски черти. Очите, примигващи срещу лъча светлина, бяха мастилено черни. Те се разшириха до крайност, когато видяха дулото на пистолета.

— *Hola*, Ман-у-е-ло.

Мъжът се дръпна изненадано.

— Да, знам името ти. Имаме общ приятел. Гриф Бъркет.

При тези думи Руиз избълва цял поток на испански.

— Млъкни! — излая Родарт и Руиз притихна. — Не ме интересува нищо, което ще кажеш. Във всеки случай, добре е да си пазиш силата за работата, която трябва да свършиш.

Като се наведе надолу, той хвана мъжа за ризата и го дръпна да се изправи.

— Виждаш ли онази лопата ей там? — той посочи с фенерчето към купчината инструменти, които бе забелязал по-рано. — Вземи я. — Руиз продължаваше да стои и да го гледа с празен поглед. — И не ми пробутвай глупостите, че не разбираш. — Той вдигна пистолета и произнесе отчетливо: — Иди и вземи проклетата лопата!

Черните очи на Руиз блеснаха на светлината на фенерчето, но той направи каквото му беше казано.

— Не си и помисляй да ме удряш с нея — предупреди Родарт, когато мъжът се върна, хванал с две ръце лопатата. — Ще те застрелям на мига, само да се опиташ.

Той направи знак на Руиз да мине пред него през вратата на хамбара, като го следваше на безопасно разстояние, насочил деветмилиметровия пистолет към гърба на прислужника.

Хоризонтът на изток изсветля.

— Мърдай, Мануело — като опря стъпало в задника на мъжа, Родарт го блъсна толкова силно, че онзи се препъна и падна. Извъртя се по гръб и погледна към Родарт с такъв поглед, че детективът се зарадва, че държи в ръцете си оръжие. — Ще видим как ще се чувстваш, след като вкараш тази лопата в работа. — Руиз погледна към лопатата, след това — към Родарт. Изглеждаше объркан. — Какво? — ухили се Родарт. — Не очакваш аз да ти копая гроба, нали?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Лора погледна към Милърови, които не сваляха очи от нея. Можеше да усети мириса на цветята от венеца на Ели. Ароматът беше тежък и сладък.

— Сега се връщате от ваканция?

— Преди половин час кацнахме на летището в Далас — отвърна Ели. — Към четири и половина.

— Съжалявам, че след един дълъг полет трябваше да намерите непознат в леглото си — тя се засмя безрадостно. — Като в приказката за трите мечета. Как мина полетът?

Ели се приближи до Лора и хвана ръката ѝ.

— Вие сте тази, която е прекарала тежка нощ. Как се чувствате в момента?

— Ще се оправя.

— Разбира се. Но точно сега сигурно ви е тежко. Имате ли контракции?

— Хм.

— Знам. Преживяла съм го четири пъти.

— Съжалявам.

Ели сви рамене и каза философски:

— Не е било писано — след което потупа ръката на Лора. — Ще ви дам нещо за контракциите.

Тя излезе, оставяйки Лора сама с тренъора Джо Милър. Стойката му бе заплашителна. Гледаше я немигащо, с осъдително изражение. И заедно с това изпитваше любопитство.

— Съжалявам за бебето ви — той кимна към вратата, през която бе излязла жена му. — Ели се преструва, че се е отърсила, но сърцето ѝ се разбиваше всеки път.

— Сигурна съм.

— Сигурна ли сте, че бебето е на Гриф?

— Без никакво съмнение. Съпругът ми беше неспособен.

— Стерилен?

— Неспособен — повтори тя.

— Хм — той се замисли за малко, после попита: — Затова ли се хванахте с Гриф?

Преди да е отговорила, Ели се върна с шишенце ибупрофен и чаша вода.

— Вземете две.

Лора вече бе заклеимила аналгетиците, които бременните жени биват съветвани да не пият. Преглъщането на капсулите беше болезнено напомняне, че предпазната мярка вече не е необходима.

— Какво правиш?

Гласът беше на Ели — остър, властен и насочен към съпруга ѝ, който вдигаше телефона от бюрото.

— Обаждам се в полицията.

— Каниш се да изпратиш полицията след това момче?

— Той не е момче, Ели. Той е мъж. И трябва да бъде отговорен.

— Моля ви, не се обаждайте на Родарт — каза Лора. — Той е най-заклетият враг на Гриф. — Защото е детектив в отдел „Убийства“, а Гриф е... е...

— Виждаш ли? — каза Ели с ръце на кръста. — Дори не можеш да се накараш да го изречеш, защото знаеш, че не е истина.

— Ако не е истина, тогава защо бяга? — попита треньорът. — Защо не се предаде?

Ели, която нямаше отговор, погледна безпомощно към Лора, която умоляваше треньора да затвори телефона.

— Моля ви, не звънете. Поне докато ви разкажа за Гриф и за мен. И за Фостър. За всичко. Моля ви, господин Милър.

Той обмисля молбата ѝ известно време, после неохотно остави телефона на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си.

— Е?

Тя започна от деня, в който Фостър за първи път ѝ разказа за плана си, без да скрива нищо, освен най-интимните подробности от четирите ѝ срещи с Гриф.

— Никога не съм чувал нещо по-странно — промърмори треньорът. — Казвате ми, че съпругът ви е платил на Гриф, за да... да направи това?

— За съжаление, аз се съгласих по причини твърде сложни, за да бъдат обяснявани сега. След като разбрах, че съм бременна, изобщо не

очаквах да видя Гриф отново.

Докато слушаше разказа на Лора, очите на Ели се навлажниха.

— Как ли сте се чувствали? Да не видите никога отново Гриф...

Лора се поколеба, след което отвърна:

— Изпитвах противоречиви чувства. И точно затова никога нямаше да си позволя да го видя отново.

Ели кимна разбиращо.

— Щях да остана завинаги със съпруга си — продължи Лора.

— И да отглеждам детето като негово, точно както той искаше.

— Тогава кое обърка нещата? — попита треньорът. — Нека позная. Гриф.

— Всъщност Фостър. Обвинявах се, че не съм видяла колко напреднала е неврозата му. Мисля, че не съм искала да видя. Както и да е, тя, в съчетание с катастрофата, го беше променила. Той вече не беше онзи Фостър, в когото се бях влюбила. И когото се надявах, че бебето ще върне. Във всеки случай аз предадох нашия брак и съвместния ни живот. Ако той не беше се опитал да убие Гриф, тази нощ щях да съм с него. А Гриф нямаше да е беглец — тя ги погледна — Кълна се, че всичко, което ви казах, е истина.

Не се съмняваше, че Ели й вярва. Треньорът беше прехапал долната си устна, изглеждаше не напълно убеден. Внезапно той се обърна и взе телефонната слушалка.

— Джо, не чу ли поне една дума от това, което тя каза?

— Наред съм с ушите, Ели.

— Тогава как можеш да...

— Защото познавам Гриф — каза той. — Винаги иска да е номер едно. Не мисли за никого, освен за себе си. За теб, за мен, за съотборниците си. За никого.

— Грешите — обади се Лора.

— Може и да е бил малко егоистичен преди — обади се Ели.

— Но сега е различен. Видях промяната у него, когато беше тук. И ако ти не беше такъв инат, Джо Милър, щеше да...

— Господин Милър, моля ви — погледна го Лора. — Ще съжалявате...

— Звъня в полицията — успя да надвика протестите на двете жени той и ръката му разсече въздуха. — Това беше последната капка.

* * *

Трафикът не беше толкова силен, че да забави Гриф. Пиковото натоварване бе отминало преди два часа. Уцели подходящ момент да се отклони към изхода за Итаска. Градът още спеше, но той се движеше крадешком през него, спазваше знаците за ограничение на скоростта, защото не искаше да го спират точно сега.

Не беше трудно да открие шосе „Лаваца“. Продължи по него, докато то се превърна в FM 2010, тесен, разбит път, по който изглежда толкова рядко се минаваше, че напълно го бяха изоставили.

След пет-шест километра започна да си мисли, че той и Лора грешат. Но след това забеляза разнебитената фермерска къща и хамбарът, които изникнаха като неясни сенки на фона на развиделяващото се небе. Вече знаеше, че е на правилното място.

Колата на Родарт беше паркирана отпред.

Гриф намали и свърна в чакълестата алея, забелязвайки ги мигновено — две тъмни фигури, очертани на източния хоризонт. Забави и спря. Изключи двигателя и отвори вратата на колата. Ранният утринен въздух беше мек, бе тихо и измамно спокойно.

Като не изпускаше двамата мъже от поглед, той се пресегна за брезентовата торба и извади полицейския пистолет. Представянето му за доставчик, обезвреждането на ченгетата, бягството му с Лора от имението, всичко изглеждаше като нещо станало много отдавна. Тези спомени бяха неясни.

Но от ума му не излизаше изражението на лицето ѝ, когато тя осъзна, че бебето е изгубено.

Ако... ако... ако...

Имаше толкова много „ако“, че не знаеше за кое по-напред да съжалява.

Но едно от тези „ако“ си оставаше: ако не излезеше жив оттук, надяваше се, че Лора ще знае, че я е обичал. Искеше му се да ѝ е казал това, когато беше имал възможността. Мушна пистолета отзад в колана на морскосиния работен панталон, който все още носеше. Когато излезе, остави вратата на колата отворена, в случай, че се наложи да тръгне бързо. Придвижваше се към задната част на къщата, осъзнавайки колко голяма и лесна мишена е бялата му тениска на фона

на избелялата дъсчена облицовка. Родарт и Мануело Руиз стояха неподвижни като бостански плашила в обгорялото поле.

В този момент Родарт вдигна ръка и помахаше:

— Здравсти, Гриф!

Гриф мразеше оръжия. Не ги познаваше добре. А още по-малко познаваше полицейските пистолети. Но докато прекосяваше мръсния двор и вървеше към двамата мъже, усети успокояващата тежест на парчето метал, пъхнато в колана му.

Трябваше да прескочи падналата телена ограда. Буците пръст и засъхналите следи от грубите гуми на трактора правеха терена неравен. Но той не поглеждаше надолу. Държеше погледа си вперен в Родарт. Когато наближи достатъчно, за да различи чертите на детектива, Гриф го видя, че се усмихва развеселен, докато държи пистолета си, насочен към Мануело.

Картината потвърди това, от което се страхуваше — Родарт не планираше да използва Мануело Руиз като очевидец. Дори ако Гриф успееше да успокои Руиз и да го убеди да се върне в Далас и да каже истината за смъртта на Фостър Спийкман, Родарт никога не би го позволил. Защото не искаше Гриф да бъде оправдан. Искаше го мъртъв.

И сега Гриф разбра защо. Знаеше защо Родарт го беше чакал вън от затвора. Разбра защо го следеше и наблюдаваше всяка негова крачка след освобождаването му. Беше си помислил, че Родарт се опитва да го уплаши, като го накара да направи или грешка, или признание. А истината беше, че Родарт се страхуваше от него.

Земята около краката на Родарт беше покрита с фасове от цигари. До краката на Мануело лежеше лопата. Зад него се виждаше купчина прясно изкопана пръст и широк трап. От заключението на Гриф му се доповръща. Мръсникът беше накарал салвадорецът да си изкопае собствения гроб, докато той стоеше там, пушеше и се усмихваше.

Може би, помисли си Гриф, той и Мануело щяха да споделят гроба.

Мануело стоеше неподвижен като статуя от тиково дърво. Очите му бяха толкова твърди и непроницаеми, като полирани камъни. Гриф не можеше да каже дали е уплашен, примирен, или чака възможност да го нападне неочаквано. Представа нямаше какво означаваше

пристигането му за салвадореца. Искаше му се да владее испански, за да му каже, че Родарт е общият им враг, а не те един на друг.

— Бях започнал да си мисля, че няма да дойдеш — каза Родарт, когато Гриф спря на известно разстояние от него.

— Очаквал си ме?

— Надявах се. Какво те задържа? Обзалагам се, че знам — той намигна. — Топлата закуска на вдовицата. Надявам се, че си хапнал добре, защото ще ти е за последно — без да сваля циничната си усмивка, той произнесе любезно: — Подай ми пистолета.

— Пистолета?

— Искаш да ти пръсна коляното ли?

— Не можеш да се целиш и в двама ни едновременно. Ако свалиш оръжието си от Мануело, той ще е върху теб, преди да си успял да мигнеш.

— Окей. Какво ще кажеш тогава първо да го застрелям, а после да ти пръсна коляното заради дръзкия ти отговор?

Гриф изви ръка назад.

— Бавно.

С подчертана бавност Гриф извади пистолета от колана си. Можеше да убие Родарт без всякакво угризение на съвестта. Марша беше достатъчна причина, да не споменаваме останалото. Но дори с фатална рана, Родарт можеше да успее да произведе изстрел. Гриф не можеше да рискува Мануело да умре. Той все още се нуждаеше от доказателствата на прислужника за Спийкман. Държеше пистолета на разстояние от себе си.

— Пусни го.

Гриф се подчини. Пистолетът падна в краката на Родарт.

— Благодаря. Сега всички можем да си отдъхнем.

Кимайки по посока на Мануело, Гриф каза:

— Пусни го да си върви.

— Не, не мисля така.

— Той ще отиде право в Ел Салвадор. Никога няма да го видиш отново.

— Може би. Но защо да си губя съня заради това. Може да развие чувство за вина, че те е изоставил.

— Значи знаеш, че той е убил Спийкман?

— Така трябва да е, иначе ти не би ми казал къде се намира.

— Осъзнах тази грешка прекалено късно.

— Загуби ли си прочутата преценка, номер десет? — детективът направи тъжна физиономия. — Виж ти, много лошо. И то точно когато най-много се нуждаеш от нея.

— Пусни го да си върви. Разправията ти е с мен, не с него.

Родарт се ухили.

— Е, заслужил си си това право.

— Искаш да ме смажеш заради Бил Бенди. Но не защото мислиш, че съм го убил. Знаеш, че не съм.

Родарт се ухили.

— Топло, топло.

— Знаеш, че не съм, защото ти си го направил.

— А разправят, че спортистите били тъпи — той изсумтя. — Разбира се, отне ти пет години, за да го разбереш.

— Типовете от „Виста“ са те наели да му затвориш веднъж завинаги устата.

— Имаше такъв слух. Тръгна приказката, че дните на Бенди били преброени. Триото „Виста“ се страхували, че ще ги предаде, както предаде теб. Искаше ми се да им направя малка услуга, но те са малка затворена клика. Трудно е да спечелиш доверието им.

— И ти се възползва от възможността.

— Предложих им услугите си.

— Мислейки си, че ако ги отървеш от Бенди, те на драго сърце ще те приемат в лоното си и ще те включат в платежната си ведомост.

Родарт му изпрати заплашителна усмивка.

— Кой по-добре може да ти помогне в ситуация като тази с Бенди, от един детектив по убийства, който може да насочи разследванията в погрешната посока? — той започна да се смее, дълбоко, някъде в гръдния кош, след това смехът му стана гръмогласен. — Беше страхотен план и сега става дори още по-добър. Кълна се в Господа, Бъркет, когато ти пристигна в апартамента на Бенди, едва не намокрих гащите. Не бих могъл да го измисля по-добре.

— Бил си там, когато съм дошъл?

— В задната стая. Преди да му счупя врата, той се кълнеше наляво и надясно, че няма тайни спестявания, но ти познаваш ли букмейкър, който да не лъже? Ако успееш да върна на момчетата от „Виста“ някаква част от скътаните му капитали като добавка към това,

че съм ги отгървал от него, нали се сецаш колко доволни щяха да са. Тъкмо се канех да напусна апартамента му, когато чух вратата. Ти връхлетя като побеснял слон. Когато разбрах, че си ти, едва се сдържах да не се изкикотя. Докато се тюхкаше над Бенди за сполетялата го злочестина, успях да се измъкна.

— И се обади анонимно на 911.

— От един уличен телефон на ъгъла. Когато получих съобщението по радиостанцията, казах, че съм в квартала и че ще проверя за докладваното убийство — той се ухили. — Знаеш останалото.

— Имал си златната възможност да убиеш и мен. Защо не си го направил?

— Колебаех се. Боях се, че това може да разгневи „Виста“. Мислех, че може да имат специални планове за теб и няма да е много добре, ако ги лиша от удоволствието. Сега като си помисля, трябвало е да те очистя.

— Онези пет години бяха отвратително дълги за мен, но сигурно са били агония за теб — каза Гриф. — Защото докато съм жив, ти си уязвим. Страхувал си се, сега разбирам. Затова си се заяждал с мен, като си се преструвал, че действаш от името на „Виста“, а си знаел много добре, че не съм ограбил Бенди. Не си намерил нищо в задната му стая, нали?

Родарт сви рамене.

— Може би все пак не е излъгал.

— А ти още не си в лоното на „Виста“. Явно не са имали интерес към теб.

— Все още не.

— Но се надяваш, че като ме убиеш сега, ще спечелиш одобрението им.

— Няма да навреди. Не те обичат.

— А теб обичат още по-малко.

— Ще видим — той се изсмя рязко. — Знаеш ли кое е наистина забавното? Дори не се налага аз да те провалям. Ти сам го направи. Да чукаш съпругата на инвалид! Това е низко, Бъркет. Дори за такъв като теб! Само още едно нещо — каза той и лицето му се набръчка. — За какво беше онзи половин милион? Да те подкупи ли се опитваше?

Гриф само стоеше и го гледаше.

— Няма ли да ми кажеш? Карай. Няма значение — той се наведе напред и внимателно вдигна пистолета от земята, после се обърна и стреля право в гърдите на Мануело.

Без да издаде звук, салвадорецът падна назад в импровизирания гроб.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Гриф издаде сподавен вик и залитна напред.

— Ти го уби!

— Не аз, Бъркет. Ти! — Родарт хвърли пистолета в отворения гроб, където той се приземи в рохкавата пръст. — Ти блъсна Руиз долу. Между другото, напомни ми да попитам госпожа Спийкман как си научил за това място. Както и да е, ти си блъснал Руиз долу, принудил си го да изкопае собствения си гроб, след това, като си използвал оръжието на полицая, когото си нападнал, си застрелял хладнокръвно салвадореца, за да не може да свидетелства срещу теб на процеса за убийството на Фостър Спийкман.

Гриф продължаваше да гледа празното място, където до преди миг беше стоял Мануело. Той погледна към пистолета, прекалено далеч, за да си го върне. Погледът му се отклони към Родарт, който държеше нагоре чистите си ръце.

— Ще знаят, че аз не съм стрелял с пистолета.

— О, ще си стрелял. След като си мъртъв. Не се тревожи. Ще направя така, че да изглежда убедително.

— Лора знае истината.

Родарт намигна:

— Имам начини да я убедя в противното.

Забравяйки всички правила за самосъхранение, Гриф се хвърли напред.

Родарт реагира като даде два изстрела, преди Гриф да стисне ръката му и да я извие. Той извика от болка и пусна оръжието.

Време за разплата, помисли си Гриф, когато заби десния си юмрук в челюстта на детектива и разцепи кожата му. Но удовлетворението му трая кратко заради болката в лявото рамо, която като нажежено желязо се впиваше все по-дълбоко в плътта. Едва тогава осъзна, че е бил уцелен от един от куршумите, които Родарт бе изстрелял. Но болката само разпали яростта му и той го заудря безмилостно.

Родарт отвърщаше с отмъстителност. Изпрати му един ритник в слабините и когато Гриф се олюля назад, той се дръпна настрана и го блъсна в бъбреците. Тъгълът не беше добър, така че ударът не успя напълно, но беше достатъчен, за да накара коленете на Гриф да се подкосят.

Той успя да се задържи да не падне, и като действаше инстинктивно, ритна назад, уцелвайки пищяла на Родарт. Това забави детектива, Гриф се обърна и твърдият му юмрук срещна ребрата на побеснелия му противник.

Двамата се удряха един друг, докато Гриф загуби всякакво чувство за време, докато ръцете го заболяха повече и от раната, причинена от куршума. Устата на Родарт приличаше на вампирски търбух, от който постоянно извира кръв. Очите му излъчваха ненавист. И Гриф знаеше, че Родарт ще се бие, докато един от двамата не падне мъртъв.

Малко след това щеше да си помисли: *Добре. Ще убия този мръсник, или той ще ме убие, и в двата случая няма значение.* Но в този момент той искаше да живее. Искаше да живее дълго, да живее с Лора. Тази надежда го крепеше дори след като борбата бе свършила и всяко движение изискваше неимоверно усилие.

Най-сладкият звук, който някога бе чувал, бе воят на сирени. Той идваше отдалеч, но бързо се приближаваше. И докато за Гриф бяха облекчение, изглежда влудяваха Родарт и възраждаха отпадналите му сили и решимост. Той оголи плувналите си в кръв зъби и нападна. Гриф направи финт наляво, после надясно. Родарт се хвърли с главата напред, препъна се в една дълбока бразда, оставена от гума на трактор и падна по очи върху едно гнездо от ошипена тел.

Той нададе ужасен вой, но по-късно Гриф се чудеше дали е било от болката, причинена от шиповете, или от бяс, че се е провалил.

Гриф стоеше и го гледаше как се мъчи да се освободи, но френетичните му усилия само усложняваха ситуацията.

Сирените сега бяха по-близо. Гриф му извика:

— Спри да се бориш! Всичко свърши!

— Да ти го начукам!

По някакво чудо детективът успя да се търкулне по гръб, но се заплете в мрежата. Телчетата се опънаха върху лицето му и шиповете се забиха дълбоко в разкривените му черти. Не спираше обаче да

размахва ръце и крака. Успя да вдигне едното си коляно, въпреки, че обувката му бе хваната в капана на мрежата.

— Откажи се, Родарт — изпъшка Гриф, докато бършеше окървавения си нос. — За бога.

Сирените сигурно бяха на не повече от седем-осемстотин метра. Гриф огледа пътя за приближаващи се полицейски коли. Отвъд равните ниви видя проблясването на цветни светлини. Една минута, две и...

— Целуни се отзад за сбогом, номер десет.

Родарт се целеше в него с малък пистолет; едва сега Гриф забеляза кобура на глезена под панталона му. Детективът кървеше от безбройните прободни рани, но изглежда не ги забелязваше. Ръката, с която държеше оръжието, беше издрана и окървавена. Но пръстът върху спусъка беше стабилен и дулото сочеше към него. Въпреки разбитата си уста, той успя да наподоби измъчена усмивка.

Гриф регистрира в съзнанието си всичко това за части от секундата. Знаеше, че това е последният му миг. Последната му мисъл беше за Лора.

И тогава усмивката на Родарт се отпусна. Той нададе кратък вик в момента, в който Гриф бе съборен на земята. Мануело Руиз мина като неясно привидение покрай него и краят на лопата му изписа във въздуха една дъга, преди да се стовари върху черепа на Родарт, разсичайки го на две.

* * *

След като говори без спиране почти цял час, Гриф се отпусна уморено на болничната възглавница и впери очи в тавана. Новият му адвокат, който му беше препоръчан от Глен Хъникът, заговори.

— Господа, клиентът ми отговори на всичките ви въпроси. Предлагам сега да излезете и да го оставите да си почине.

Двамата даласки детективи игнорираха адвоката и останаха на местата си. Гриф предположи, че чакат да видят дали той има да каже още нещо. Единият от тях беше с побеляла коса, мълчалив и с изморен вид, ветеран. Другият бе по-млад от Гриф. По-агресивен и раздражителен от партньора си, той бе този, който говореше.

Гриф не можа да си спомни имената им. Не беше сигурен и за името на адвоката. Хъникът се бе свързал с него още докато Гриф бе в операционната заради раната в рамото си.

След дълга тишина той попита:

— Оправя ли се Руиз?

— Така изглежда — отвърна по-младият. — Жилав човек е той.

— Такъв е — Гриф си спомни какво чувстваше, когато животът изтичаше от него.

— Няма да бъде съден за убийството на Родарт, нали?

Детективите поклатиха глави едновременно и по-младият каза:

— Ако не го е направил, Родарт е щял да ви застреля.

Гриф кимна леко.

— Онзи стар хамбар е бил използван за нещо като междинна спирка за влизащите чужденци. Когато е влязъл в страната, Руиз е бил насочен натам, казали са му, че може да получи фалшиви документи от човек, който ще го посрещне на това място. Документите са му стрували всички пари, които е имал, но с тях е можел да получи веднага работа. Имиграционните власти издирват организаторите — той направи пауза, после добави: — Чрез преводач Руиз призна също убийството на Фостър Спийкман.

— Беше нещастно стечение на обстоятелствата — обясни Гриф.

— Същото каза и той.

— Това е истината.

— Каза ни, че двамата с него сте се били. Вярно ли е?

— Да.

Тъй като Гриф и Макалистър — това беше името му, Джим Макалистър — не бяха имали време да разговарят насаме преди този разпит, адвокатът го предупреди сега с леко покашляне. Не че Гриф нямаше да каже пълната истина.

По-младият детектив продължи:

— Руиз беше малко непълен относно причината за спора.

Мануело бе проявил лоялност към покойния си шеф. Не би обвинил Спийкман, като каже на полицията, че Спийкман му е наредил да убие Гриф. Нито пък Гриф виждаше смисъл да им го казва. Той запази невъзмутимото си изражение.

— Желаете ли да хвърлите малко светлина по въпроса, господин Бъркет? — подтикна го по-младият детектив.

— Не мога.

— Беше ли свързано по някакъв начин с нещо между вас и Спийкман?

— Преди онази вечер го бях срещал само веднъж и това беше приятелска среща.

— И не сте се карали тогава?

— Не.

— Вие ли провокирахте Руиз?

— Не. Във всеки случай не и умишлено. Той ме нападна изотзад.

— Призна го — промърмори по-възрастният. Беше се намръщил, изглеждаше объркан. Или доста скептичен. — Все още не е обяснил защо ви е нападнал.

— Не знам защо.

— Хайде, Бъркет — обади се по-младият. — Разбира се, че знаете. Какво правехте там?

Адвокатът го прекъсна:

— Искам да говоря насаме с клиента си, преди да отговори.

— Не, всичко е наред, господин Макалистър. Мога да отговоря — Гриф бе сигурен, че полицията не знае за отношенията му с Лора. Обзалагаше се, че Родарт е пазил тайната като фокус в ръкава си, за да го измъкне в момент, когато ще е най-изгодно за него и най-пагубно за Гриф и Лора. Той каза: — Срещата онази вечер представляваше второ по ред интервю за работа.

— Работа?

— Да участвам в реклами за „Сън Саут“ — това беше малко вероятно, но също така невъзможно за тях да го опровергаят.

— А всичките онези пари?

— Това не знам — излъга Гриф, заговаряйки преди Макалистър да може да го спре. — Кутията си стоеше на бюрото. Спийкман ми каза да я отворя и да погледна вътре. Направих го. Това беше моментът, в който Руиз ме нападна. Може би си е помислил, че се каня да открадна парите от шефа му. Както казах, не знам какво го е накарало. Каквото и да е било, ще съжалява през остатъка от живота си. Той боготвореше Спийкман.

Със сигурност детективите подозираха, че има нещо много повече, но това беше всичко, което щяха да получат от него.

Младият неохотно каза, че Руиз му е разказал почти същата версия.

— Призна, че е убил шефа си случайно, докато сте се карали, и че когато е избягал от къщата, вие сте се опитали да спасите живота на Спийкман. Всичко това ви оправдава.

Джим Макалистър седна отново в пластмасовия стол, изглеждаше доволен.

— Потвърди ли всичко, което ви казах за Родарт?

По-младият кимна.

— Не е разбрал що за разпра е имало между вас и Родарт, но всичко друго съвпада с онова, което казахте в онзи стар хамбар.

— А за убийството на Бил Бенди? — попита Макалистър.

— Какво за него? — вдигна вежди по-възрастният детектив.

— В течение на пет години върху клиента ми е тегнело подозрение. Той през цялото време е отказвал, че е замесен в нещо друго, освен в откриване на тялото.

Детективите се спогледаха, очевидно съгласувайки един с друг какво могат да кажат. Най-накрая се обади по-младият:

— Склонни сме да повярваме на изказванията на господин Бъркет срещу Родарт. Той е бил разследван от Министерството на вътрешните работи известно време. Имало е много оплаквания срещу него и някои от подчинените му в отдела. Прекалено много, за да бъдат игнорирани. Сериозни неща, като измъчване, проява на жестокост, корупция. Една жена се оплакала, че Родарт я опипвал, докато била в кабинета му, след което започнал да се държи грубо с нея, когато възроптала.

— Напълно в стила му — промърмори Гриф.

Беше се надявал името на Марша да не бъде замесвано в скандали и сега бе доволен, че е оставена на спокойствие.

По-младият детектив каза:

— При всички положения делото за убийството на Бенди ще бъде възобновено и разследвано от друга гледна точка.

— Под арест ли съм? — Гриф кимна към вратата на болничната стая, където стоеше униформен полицаи.

— За нападението над трима полицаи в хотела, както и за представянето ви за служител на реда.

— Имало е смекчаващи вината обстоятелства — каза Макалистър.

— Запазете ги за съдията, когато го призове — произнесе по-възрастният детектив. Той изглежда уважаваше адвокатите на защитата не повече от нарушителите на закона, които те представляваха.

— Бъдете доволен, че не сте обвинен за отвличане — обади се колегата му. — Според госпожа Спийкман, когато сте ѝ обяснили, че Родарт възпрепятства правосъдието, тя е тръгнала е вас доброволно да ви помогне да откриете Руиз.

Три чифта очи се впериха в Гриф, очакващи отговора му. Той каза:

— Без госпожа Спийкман никога нямаше да го намеря, а без него щях да бъда фалшиво обвинен за убийството на съпруга ѝ. Никога нямаше да мога да възвърна доверието ѝ към мен — той направи пауза, после попита какво ще правят с Мануело Руиз.

— Веднага щом приключим с него и той се възстанови до степен, че да може да пътува, ще бъде върнат в Ел Салвадор. Убил е човек, за когото се твърди, че е изнасилил сестра му. Ще го оставим на тамошните адвокати.

— Желая му късмет — каза Гриф повече на себе си.

— Великодушно от ваша страна — вдигна вежди по-възрастното ченге. — Ако не ви беше нападнал, нямаше да сте сега в тази бъркотия.

— Но спаси също така живота ми — като си пое дълбоко въздух, Гриф затвори очи и попита уморено: — Това ли е всичко?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Оттам новият му адвокат пое нещата. Макалистър изведе детективите навън. Той инструктира Гриф да държи връзка с него и да не отговаря на по-нататъшни въпроси в негово отсъствие, каза му да си почива, след което също излезе.

Гриф затвори очи, но сънят му се изплъзваше. Въпреки, че тялото му бе разбито и се чувстваше изтощен, съзнанието му не можеше да се изключи. Вчера той, заедно с Мануело, бе транспортиран с хеликоптер в травматичния център на „Паркланд хоспитал“, където двамата бяха претърпели операции.

Той имаше неясни спомени как го приготвят и как после лежи в залата за възстановяване. Тази сутрин се беше събудил в тази частна стая, малко повече от двадесет и четири часа след като бе видял как острия край на лопатата разпуква черепа на Родарт.

Джеймс Макалистър, адвокатът, се бе появил само минути преди даласките детективи. Едва бе успял да се представи и да каже на Гриф, че веднага щом Глен Хъникът чул за събитията в Итаска, му се обадил от името на Гриф.

Сега Гриф изпитваше облекчение, че разпитите са свършили. Но го бяха оставили по-изтощен от преди. Тялото го болеше. Рамото му пулсираше. Но умът му не спираше да се връща към Лора.

Като вдовица на Фостър Спийкман тя отново щеше да бъде в светлината на прожекторите, докато полицията и медиите се оправят в юридическата бъркотия, оставена от Бъркет, Руиз и Родарт. Спекулациите, които щяха да се завъртят около нея, бяха неизбежни. Той можеше само да се надява някоя по-голяма история да ги измести от водещото място във вечерната новинарска емисия.

Но междувременно как ли понасяше всичко? Дали беше добре? Освен очевидното, дали страдаше тайно за помятането?

Той се обвиняваше, че всичко, което бе понесла, беше станало заради него. Нещата можеха да са съвсем различни, цялата ѝ мъка можеше да бъде избегната, ако не беше онзи последен следобед, който

бяха прекарвали заедно. Ако не я беше спрял и си беше тръгнала, дали можеше да се предотврати всичко, което се бе случило?

Но — и сега беше време да си отговори честно — ако нещата се повтореха, дали би я оставил да си тръгне? Или, усещайки колебанието ѝ, щеше да я прегърне и да затвори вратата по същия начин, както го беше сторил? Запита се дали сега, след като знаеше как ще се развият нещата, би направил същото?

Затвори очи и остави съзнанието си да се върне отново към онзи следобед, към разочарованието, което бе изпитал, когато тя му каза, че си тръгва и никога повече няма да се върне. Той не се бе опитал да я убеди в обратното. Пък и как би могъл? Нямахше права над нея. Никакви.

Беше останал да стои безпомощно, безнадеждно и я гледаше как отваря вратата и казва:

— В зависимост от обстоятелствата, това може да се окаже последният път, в който те виждам.

— Може би.

— Не мога да измисля нищо подходящо, което да кажа.

— Незначителният разговор изглежда още по-незначителен — усмивката ѝ тогава го увери, че тя си спомня кога беше произнесла същите тези думи. — Не е нужно да казваш нищо, Лора.

— Тогава довиждане.

Бяха си стиснали ръцете и му се бе сторило, че тя, както и той, изпитваше неохота да се разделят. Но се беше обърнала към вратата. И когато не направи крачка, за да пристъпи прага, той бе отишъл и бе натиснал вратата да се затвори.

Ръцете му бяха останали върху нея няколко секунди, давайки ѝ възможност да възрази, да каже: Какво си мислиш, по дяволите, че правиш? Отвори вратата. Отивам си.

И когато тя не го направи, той свали ръцете си и хвана брадичката ѝ. Беше я обърнал към себе си. Погледна я дълбоко в очите и видя в тях същото неизречено, отчаяно желание, което изпитваше той, почувства същия неутолен глад на тялото ѝ, когато я притисна към вратата. Стоновете ѝ, когато се изви към него. Бяха се целували диво, безразсъдно, със страст. Бяха очаквали този момент в продължение на цял месец. Полата ѝ прилепваше плътно, но той успя да я вдигне над бедрата. Беше смъкнал бикините под коленете ѝ; после тя ги събу,

докато той сваляше колана и разкопчаваше ципа си. Хвана я с ръце отзад, вдигна я и намести разтворените ѝ бедра върху своите.

Тя обви ръцете си около главата му, хванала го здраво, докато той проникна в нея и започна да се движи ритмично, притискайки колкото се може по-силно. Като си мислеше какво правят, като знаеше, че е за последен път вътре в нея, се възпламеняваше още повече. Тъгълът беше идеален за нея. С всеки тласък докосваше ерогенните ѝ зони. В мига, в който стигна кулминацията, тя също беше готова. Беше зашеметяващо.

Няколко минути, които му се сториха безкрайни, продължиха да стоят плътно притиснати един към друг, шумното им дишане сякаш ехтеше в празната къща, телата им излъчваха горещина. Най-накрая той се измъкна и нежно я остави да стъпи. Ръцете ѝ останаха около главата му, а устните му — върху шията ѝ. Той леко се дръпна и устните му се плъзнаха нагоре към устните ѝ и останаха там няколко агонизиращи секунди, преди да ги притисне към нейните. След което устните ѝ се разтвориха и поеа езика му.

Това беше първата им истинска целувка. Беше идеална целувка. Копринена, влажна и сладка. Силна. Много секси. Когато най-накрая се дръпнаха един от друг, той опря дланите си на вратата от двете страни на главата ѝ и облегна горещото си чело в нейното.

— Изминалите трийсет дни бяха най-дългите в живота ми — каза той с дрезгав глас. — Живях в страх да не се обадиш и да кажеш, че не трябва да се виждаме повече. Страхувах се, че няма да мога никога отново да те целуна.

Тя сложи пръстите си върху устните му.

— Ако говорим, ще се наложи да тръгна — прошепна. — Не говори нищо. Не бива да слушам нищо.

Той понечи да възрази, но изражението ѝ молеше за разбиране. И той я разбра. Трябваше да се преструват, че няма нищо лично. Но всеки разбираше добре. Не се самозалъгваха. Случилото се току-що нямаше нищо общо с правенето на бебе или с нещо друго, освен с желанието. Но не можеха да си позволят да го изрекат гласно. Единственият начин тя да остане беше да се преструва, че го прави заради искането на мъжа си.

Без да казват нищо повече, двамата отидоха в спалнята и започнаха да събличат дрехите си. Докато събуе обувките си и съблече горнището си, той вече беше гол. Не искаше да чака повече, легна на

легло и я дръпна до себе си. Притисна я, обхвана нежно главата ѝ и я целува, докато и двамата останаха без дъх.

Разкопча предната закопчалка на сутиена ѝ. Гърдите ѝ бяха прекрасни, меки, истински. Обхвана ги с длани и разтърка нежно зърната ѝ с палци, докато станаха твърди, след което започна да ги милва с език. Тя се изви в дъга и простена от удоволствие.

Той сляпо затърси ръката ѝ и я смъкна надолу. Въздъхна накъсано, когато пръстите ѝ се свиха около него, след това палецът ѝ откри капчицата влага в цепнатинката и започна да прави бавни, кръгови движения, които го докараха до лудост.

Разкопча полата ѝ и я дръпна надолу по бедрата ѝ. Вече напълно гола, тя се отпусна по гръб с прибрани бедра, но той се наведе, притисна се в нея и зацелува настойчиво нежния триъгълник, докато бедрата ѝ се отпуснаха. Тогава бързо се спусна между тях и започна бавно да я люби с език.

Тя беше тази, която дръпна коленете си назад и зарови ръце в косите му, докато лежеше отново върху нея и членът му усещаше вътрешната ѝ топлина и стегнатост. Този път не бързаха, беше по-емоционално, не толкова страстно. Наслаждаваше на всяко усещане и знаеше, че е така и при нея. Когато почувства, че кулминацията приближава, взе лицето ѝ в ръце и я погледна в очите, за да е сигурен, че той, само той е този, с когото тя прави любов и причината е една-единствена.

Загуби чет на това колко пъти се любиха онзи следобед, защото то бе един безкраен акт, еротична обмяна, който преминаваше в следваща и в следваща... Макар и да не можеха да говорят свободно, всеки позволи на другия достъп до най-интимните кътчета.

Устните му докосваха чертите на красивото ѝ лице отново и отново. Изучаваше всеки сантиметър от кожата ѝ и го целуваше ненаситно. Тя триеше нос в косъмчетата на гърдите му и сумтеше нежно. Беше приятно да усеща дъха ѝ върху себе си, досега на тънките ѝ пръсти по корема си, влажната ѝ уста, когато си мислеше, че ще умре от удоволствие.

Лежаха тихо, милваха се и се целуваха лениво, като задоволени любовници, когато тя го погледна тъжно и го отблъсна. И той трябваше да я пусне да си отиде. Толкова неща искаше да ѝ каже, но

му беше забранено. Искаше да ѝ каже, че за първи път в целия си пропаднал живот, беше влюбен. Обичаше. Точка. Обичаше нея.

— Господи, помогни ми — прошепна той сега, обърнат към стената на болничната си стая. — Обичах я от самото начало.

* * *

Сигурно беше заспал. Събуди го леко раздвижване на въздуха. Отвори очи. Треньорът стоеше на прага. Каза:

— Спеше ли?

— Просто бях затворил очи.

Възрастният мъж се поколеба, после влезе, спря до леглото и очите му се спряха на превръзката около рамото на Гриф.

— Как е?

— Ще оживея. Адски боли.

— Не дават ли в тази болница болкоуспокояващи?

— Вливат ми — той вдигна ръката си със системата. — Но пак боли.

— Някакви дълговременни увреждания?

— Хирургът каза, че няма да има. Ако мина през физиотерапия.

— Да, ами... желая ти късмет. Винаги си гледал да му избягаш.

— На нея.

— А?

— Хирургът ортопед каза, че късметът е в женски род.

— А! — треньорът огледа стаята, забеляза телевизора, широкия прозорец. — Приятна стая.

— Не мога да се оплача.

— Храната как е?

— Единственото, което съм ял е говежди бульон и лимоново желе.

— Гладен ли си?

— Всъщност не.

Като изчерпаха темата, двамата известно време останаха мълчаливи. След което Гриф каза:

— Благодаря ти, че не каза за мен на ченгетата онази вечер.

— Направих го.

Гриф го погледна изненадано.

— Въпреки мърморенето на Ели, се обадох. Но не на Родарт. След като ме отпращаха от един детектив на друг, най-после попаднах на един, който ми се стори, че ще разбере. Казах му какво е станало, накъде си тръгнал и че ситуацията може да стане опасна, може би и смъртоносна за някого. Той влезе във връзка с полицията в Итаска и ги мобилизира незабавно.

— Значи си ми повярвал.

— Повярвах на нея.

— На Лора.

— Вярвах на всяка нейна дума. А ти, знам те, че си печен лъжец.

— Не съм лъгал! Аз не съм...

— По дяволите, знам, че не си убил Фостър Спийкман, нито пък онази жалка отрепка Бенди. Не ти говоря за това.

— Тогава ми кажи за какво.

— Излъга за онзи мач срещу Вашингтон.

Сърцето на Гриф пропусна един-два удара. Не го беше очаквал. Той гледа известно време треньора, след това извърна глава и промърмори:

— За какво говориш?

— По дяволите, знаеш много добре за какво говоря! — лицето му почервения от гняв, той се наведе и впи очи в Гриф. — Онзи пас към Уайтетхорн. Онзи пас, който обърна играта и те прати в затвора. — Треньорът почука с пръст по ръба на болничното легло. — Знам истината, Гриф, но искам да я чуя изречена от твоята уста, след което искам да разбере защо.

— Какво да изрека? И какво „защо“?

Треньорът се ядоса.

— Гледах видеото на онзи мач, докато станах кривоглед. От всеки възможен ъгъл. Забавено, и после бързо. Едно след друго. Сто пъти.

— Всички го правят.

— Но тези всички не познават играта така, както аз я познавам. Освен това не те познават като мен. Аз съм този, който те е учил и тренирал, Гриф — гласът му стана дрезгав и ако Гриф не го познаваше така добре, щеше да си помисли, че е видял сълзи в очите му. — Ти не

би могъл да подадеш по-добър, по-точен пас. Ти практически направо го сложи в ръцете на Уайтетхорн.

Той се изправи и се отдалечи за момент, след което се върна и каза просто:

— Той не го хвана.

Гриф продължи да мълчи и треньорът продължи:

— Уайтетхорн не го хвана, но не защото ти го подаде лошо. Той просто изпусна проклетата топка.

Гриф, усетил напора на собствените си емоции, кимна:

— Просто изпусна проклетата топка.

Треньорът издиша шумно; въздухът изсвистя от устата му като от надуваема играчка и Гриф си помисли, че изглежда като спукано гумено човече.

— Тогава защо, за бога, излъга, че си предал мача? Защо призна престъпление, което не си извършил?

— Защото бях виновен. Бях виновен, мамка му! Бях готов да прецакам мача и да го изгубим. За собствена печалба. За два милиона долара щях да гледам как губим. Но...

Гласът му секна и известно време той не можа да каже нищо повече. Когато се съвзе, звучеше дрезгаво:

— Но когато се стигна до този момент, не можах да го направя. Искях да спечели този мач. Трябваше да го спечеля — ръката му се сви в юмрук, сякаш се опитва да хване недостижимото. — Единствената надежда да спася себе си, беше да спечеля тази игра.

Той се отпусна назад и затвори очи, пренасяйки се на игрището. Чу ревовете на тълпата, усети мириса на потните екипи на съотборниците си, докато тичаха, почувства нагнетеното напрежение на стадиона, побрал седемдесет хиляди зрители.

— За да си оправя сметките с „Виста“ единственото, което трябваше да направя, беше да оставя минутите да си изтекат и Вашингтон щяха да имат каквото искат. Но, излизайки от онази блъсканица, си помислих: Да им го начукам, на онези мръсници от „Виста“! По дяволите доларите им! Може да ми счупят и двата крака, но ще спечеля този шампионат. Всичко опираше до онова единствено движение, тренер. Един пас. Един избор, който щеше да ме направи по-добър от тинята, от която произхождах. Движението, което щях да направя, щеше да определи характера ми. Всъщност, живота ми.

След малко той отвори очи и се засмя на иронията:

— И тогава Уайтетхорн изпусна паса. Изпусна го! — той почеса лицето си с ръка, сякаш да изстърже спомена от съзнанието си. — Но това наистина нямаше значение. Така или иначе си бях продал душата на дявола. След загубата разбрах, че могат все пак да ми платят за това. И когато Бенди се появи с парите, просто ги взех. Понякога си мисля, че може би онзи психиатър в Биг Спринг е бил прав: че може би съм искал да бъда хванат. Както и да е, след като ме арестуваха, хората предполагаха, че съм подал пас, който не е можел да бъде хванат. Уайтетхорн им позволи да мислят така. Аз също им позволих да го мислят. Бях виновен за всичко друго. Бях излъгал, залагах на комар, мамех, наруших закона, подиграх се с правилата и етиката на професионалните спортисти — той се усмихна слабо. — Но не съм предал онзи мач.

Треньорът притисна навлажнените си очи.

— От дълго време исках да го чуя.

— Чувствам се добре, че го казах. Защото най-лошото от всичко беше, че посрамах теб и Ели.

Треньорът прочисти гърлото си и каза хрипливо:

— Преживяхме го.

Каза го някак между другото, сякаш нямаше никакво значение. А значение имаше, и то голямо. Гриф не беше помолил за извинение и треньорът не му го беше дал. Не и с чак толкова много думи. Но това бе разбираемо между тях, и двамата не обичаха сантименталностите. Треньорът отново бе проявил благосклонност. Гриф имаше прошката му. Може би дори — дали беше прав да се надява? — обичта му.

— Ще означава много за Ели, ако се отбиваш по-често вкъщи и ѝ позволяваш да те гощава с манджите си, да се посуети около теб, да ти даде някой долар, като си мисли, че не знам.

Гриф се усмихна.

— Ще дойда. Обещавам. Ако не съм в затвора.

Възрастният мъж се намръщи.

— Затова, че си измъкнал Лора от Родарт?

— Тя разказа ли ти?

— Да, и навсякъде се говори за това. Но не мисля, че ще те обвинят в нападение. Не и след като се разбра какви заплахи е отправял Родарт, а тя ще направи и невъзможното да научат всички.

Сякаш само споменаването на името ѝ направи присъствието ѝ в стаята осезаемо. Гриф погледна твърдо тренъора, който прочете неизказания въпрос в очите му.

— Тя не може да дойде да те види, Гриф — произнесе го с възможно най-мекия глас. — Пресата ще я надуши. И без това вече има спекулации. Знаеш за какво говоря. Нищо специално, само предположението, че всичко между вас тримата било малко съмнително. Не забравяй, че от погребението на съпруга ѝ са минали само няколко дена. И медиите не знаят, че той не е бил в състояние да има деца; заради бъдещето на авиолинията тя го пази в тайна. И не би искала да се разчува, че си бил нает да свършиш работата вместо него.

— И това ли ти е казала?

— Всичко — тренъорът поклати глава объркано. — Дяволска работа. Не съм чувал за подобно нещо.

— Има нещо такова в Библията.

— Да, но Мойсей също така е носел брада до пъпа и е ядъл скакалци.

— Аврам.

— Е, както и да е, Лора каза, че ще разбереш защо не може да дойде да те посети сега.

— Наистина разбирам — след няколко секунди добави: — Обичам я, тренер.

— Знам — при изненадания поглед на Гриф възрастният мъж кимна. — Онази нощ, когато цялото ти бъдеще зависеше от това да заловиш Родарт и Руиз, ти остана при нея. Това не е по обичая ти — да сложиш благополучието на някого другото пред своето собствено. И сега трябва да направиш друга жертва, Гриф. Ако наистина те е грижа за тази жена, трябва да ѝ дадеш време. Да я оставиш. Да се отдалечиш.

Гриф го знаеше. Разбираше необходимостта. Но от това не му ставаше по-леко.

— Тя добре ли е?

— Преструва се, че е добре. Най-големият ѝ проблем е Ели.

— Ели?

— Бди над нея като квачка. Направо задушава бедното момиче.

Гриф се усмихна и затвори очи.

— В добри ръце е.

Сигурно беше задрямал, защото когато се събуди, треньорът го нямаше. Стаята беше празна. Той беше сам.

ЕПИЛОГ

Гриф отвори клетъчния телефон след второто позвъняване.

— Ало?

— В един часа днес?

Сърцето му спря, преди да запелтечи объркано.

— Можеш ли да дойдеш там?

— Тъъ..., да. Да. Да.

— Ще се видим тогава.

Той остана да държи телефона още трийсетина секунди, преди да се сети да го затвори. Стоеше неподвижно в магазина, забързаните купувачи го заобикаляха, докато най-накрая осъзна, че е буден, че не сънува, че наистина му се обажда Лора.

* * *

За пръв път пристигна в къщата сигурно с двацет минути порано. Обиколи квартала двацет и пет пъти. Когато стигна до задния двор, колата ѝ стоеше на алеята. Той паркира зад нея. Пътят до входната врата му се стори безкрайно дълъг. Пресягаше се към звънеца, когато вратата се отвори и тя застана на прага.

— Чух, че идваш.

Той не каза нищо, стоеше, без да говори и само я гледаше. Най-накрая дълго сдържаната в гърдите му радост изби в невярваща усмивка.

— Изглеждаш страхотно!

— Благодаря.

— Не, наистина го мисля — беше облечена в розов, обгръщащ тялото ѝ пуловер и черни панталони. Просто, елегантно, секси. — Наистина страхотно.

Тя се изчерви от комплимента и отстъпи встрани, като му направи знак да влезе. Той пристъпи в дневната, която му беше толкова

позната, и която сега изглеждаше напълно променена. Къщата беше превърната в привлекателен дом.

Позна гардероба, но диванът беше нов. Имаше няколко нови мебели, картини по стените, списания и книги, килим върху пода и тумбеста ваза с бели лалета на масичката за кафе. За пръв път жалузите бяха вдигнати и пропускаха слънчевата светлина. Навън не беше студено, така че слабият огън в камината бе по-скоро за атмосфера, отколкото за топлина.

Той се обърна към Лора — знаеше какво се кани да каже още преди да го е изрекла.

— Сега живея тук.

— Прочетох, че си продала имението. Харесва ли ти тук?

— Обичам това място.

Размениха си дълъг поглед. Откъснаха очи един от друг едва когато тя посочи дивана.

— Ще изпиеш ли един чай?

— Разбира се.

— Горещ или студен?

— Студен, ако обичаш.

Той се отпусна на меките възглавници, а тя изчезна в кухнята. Изпълнен с любопитство, той се наведе и отвори една от вратичките на шкафа. Имаше телевизор, някои неща за четене и последните филми на дивиди. Никакви порносписания. Затвори вратата и се облегна назад, като се надяваше да изглежда по-небрежно и отпуснато. За двата часа и осемнайсет минути между позвъняването ѝ и неговото пристигане, не беше успял веднъж да си поеме дъх докрай.

Тя се върна, носейки поднос с кана чай и две чаши. Остави го на масата и напълни чашите.

— Захар?

— Така е добре, няма нужда.

Тя му подаде чашата, после взе своята и я постави на дръжката на фотьойла, в който седна и впери поглед в него.

Гриф отпи глътка чай. Лора също отпи. Той се страхуваше да започне разговор, страхуваше се да не каже нещо погрешно. Не знаеше защо го е поканила днес. Познатият начин, по който му се обади, времето, което бе избрала, не можеха да бъдат случайни съвпадения. Но тя не правеше нищо, за да му помогне да предположи накъде биха

тръгнали отношенията им. Може би просто го бе поканила на чаша чай.

След малко той каза:

— Авиолинията ти ще разбие конкуренцията. Този нов „Селект“ звучи интересно.

— По график трябва да бъде пуснат след три месеца — тя се засмя и тръсна глава. — Истинска лудост. Има толкова неща да се правят. Да се вземат един милион решения. Да се гонят крайни срокове.

Той се усмихна на видимото повишаване на настроението ѝ.

— Но си доволна и се радваш.

— Всяка минута — призна тя. — Оптимистка съм за резултата. Вече сме продали седемдесет и осем процента от предвидената част. Чух, че конкурентите ни се боричкат да предлагат подобни услуги.

— Имитацията е най-чистата форма на ласкателството.

— Абсолютно. Но все пак е имитация. Ние ще сме първите.

Нейният ентузиазъм си личеше от начина, по който цялото ѝ лице грееше. Очите ѝ блестяха. Усмивката ѝ бе толкова красива и естествена, че сърцето го заболяваше. И внезапно осъзна, че това бе първият път, когато я виждаше щастлива.

Той вдигна чашата си за тост.

— Късмет на теб и на „Селект“! Не че имаш нужда от късмет. Акциите на „Сън Саут“ на борсата се продават най-високо.

— Следиш борсовите пазари?

— Инвеститор съм.

— Наистина ли?

— Да. Каквото правиш, се получава.

— Много съм заета и работя наистина здраво, но поддържам известен баланс в живота си. Давам си почивка в сряда следобед.

Това обясняваше неофициалното ѝ облекло. Явно нямаше да се връща после на работа. Той се опита да се въздържа от прекалени очаквания. Но не успя.

Тя го гледаше внимателно, когато каза:

— Тези следобеди ми позволяват да се посветя на други неща, които са важни за мен. Като например фондацията „Илейн Спийкман“.

Той се размърда на мястото си.

— Фондацията. Точно така. Видях снимката ти наскоро във вестника. На някакво официално събитие за набиране на капитали. Как мина?

— Много добре.

— Това е хубаво.

— Освен парите, събрани онази вечер, фондацията напоследък получи доста голямо дарение.

— О, сериозно?

— Сто хиляди долара.

— Нима?

— Хм, беше доста необичайно дарение.

— В какъв смисъл?

— Получихме парите в брой. Сто хиляди банкноти, депозирани директно в сметката на фондацията.

— О?

— Анонимно.

— Хм.

— И банковият служител, който се занимаваше с депозита, каза, че дарителят е настоял да остане анонимен.

Гриф запази неутралното си изражение.

— Уважих желанието му — каза Лора. — Надявам се само да знае, че дарението му е високо оценено.

— Сигурен съм, че го знае.

След прекъсването на разговора, което на Гриф се стори безкрайно, тя се усмихна и смени темата.

— Явно и ти си бил много зает.

— Чула си за програмата?

— Гледах те, докато даваше интервю по телевизията.

— Популяризира се, наистина става добре.

— Изглеждаш изненадан — отбеляза тя.

— Изненадан съм. Сякаш направо ми падна в ръцете.

След изписването му от болницата се беше явил в съда за обвинение в нападение. Джим Макалистър го освободи под гаранция и на изслушването на присъдата му го защити блестящо. Аргументите му бяха подкрепени от показанията на Лора Спийкман, представени в нейно отсъствие от адвоката ѝ, а така също от показанията на

служителите от Министерството на вътрешните работи, които бяха разследвали Стенли Родарт.

Гриф получи строго мъмрене от съдията и година пробация, добавена към вече получената. Джери Арнолд си остана неговият надзорник. Макалистър и Глен Хъникът, които доказаха, че са истински приятели, поканиха Гриф на вечеря, за да отпразнуват победата.

Малко след това Боли Рич го изненада, като го покани на обяд. Той се извини, че е отказал да го послуша, когато Гриф го бе предупреждавал за Родарт. Каза, че съжالياва, че е отказал помощ на Гриф в момент, когато му е била най-необходима.

— Минаха две седмици, преди Джейсън да ми проговори пак.

Гриф махна с ръка.

— Не се притеснявай, Боли.

— Много лесно ми прощаваш.

— И на мен ми се прощаваше лесно.

После Боли му разказа за една програма, която той и други спортни репортери от страната обсъждаха от дълго време. Беше дошло време да я осъществят.

— Изморихме се от негативността, заобикаляща спорта, колегите и играчите. Колкото и да пишем за прекрасните тъчдауни, принудени сме да пишем за злоупотребата с наркотици, използването на стероиди, насилието на игрището, изнасилването...

— Хазартът — каза Гриф.

— Хазартът. Наситихме се на глупости. Искаме да обърнем нещата, да върнем честта и идеалите на добрите спортисти. Но ние сме просто едни ковачи на думи, и аз съм най-колоритният в групата, ако това ти говори нещо. Това, от което се нуждаем, е говорител — той добави неспокойно: — А някой, който скърца от чистота, не би направил кой знае какво впечатление.

— Имате нужда от момче за плакат със запомнящ се девиз, като например: „Не се прецаквайте като мен!“

Боли се ухили.

— Именно.

— Нуждаеха се от лошо момче като мен, което да говори на младите спортисти — обясни той на Лора сега. — С гласа на опита, аз ги предпазвам от капаните. Боли и колегите му намериха някои

корпорации, които спонсорираха програмата. — Той вдигна рамене: — Може би разговорите, които провеждам, вършат полезна работа.

— Станал си скромен, Гриф. Четох тази седмица материала на господин Рич — събрал е подписи от спортисти, които отказват употребата на стероиди и т.н. Подписал се е и неговият син.

— Джейсън е добро момче. Сигурно никога не би посегнал към такова нещо.

— Но други биха го направили. Беседите ти впечатляват силно.

— Ще видим — той й се усмихна. — И най-накрая, спечелих дяволски много от честите полети на „Сън Саут“.

— Трябва да се абонираш за „Селект“.

— Не мога да си го позволя. Разходите ми се покриват и получавам повече от прилична заплата, но не съм забогатял, Лора. Изобщо — той никога нямаше да е богат колкото Фостър Спийкман. Колкото нея. Това й казваше сега. — Но работя в спорта, най-малкото — в периферията му. И правя нещо достойно — той се усмихна. — Понякога, след като съм държал реч, ме молят да хвърля топката един-два пъти. Да им дам указания. Ей такива работи.

— Сигурна съм, че тези млади спортисти са смаяни.

— Не знам. Но ми е приятно.

Те замълчаха за малко. Тя погледна през прозореца, после очите й се върнаха към камината и към вазата с лалета.

— Искаш ли още чай?

— Не, благодаря.

— Как е приятелката ти Марша?

Той се изненада, че тя още помни Марша.

— Добре е. Видях я миналата седмица.

— О!

При тези думи усмивката на Лора помрачня. Или може би така му се стори.

— Претърпя още една операция, но беше само за дооформяне.

— Значи операциите са били успешни.

— Изглежда фантастично. По-добре от всякога.

— Това е добре. Тя... тя върна ли се към... работата си?

— На пълно работно време.

— Наистина?

— Да. Много работа както винаги.

— Хм.

Ако я интересуваше характера на посещението му при Марша, защо не го попиташе направо? Надяваше се да го стори. Можеше да й каже, че сега са само приятели, но въпросът на Лора би бил индикация, че се интересува как удовлетворява сексуалните си нужди.

Вместо това тя произнесе:

— Как мина отпуската ти?

— В дебелеене. Ели готви като за световно. А твоята?

— Пътувах. Със закуска в леглото във Върмонт, минах по старите места, четох много.

— Приятно звучи — звучеше самотно.

— Искаш ли още малко чай?

— Вече ме попита и ти казах „не“.

— Съжалявам. Как е рамото ти?

— Добре.

— Напълно излекувано?

— Лора, защо ми се обади?

Резкостта му я изненада, тя за миг се показва огорчена, че я хващат в увъртане. Пое си дълбоко въздух и каза тихо:

— Исках да ти благодаря.

Сърцето му натежа. Наистина го беше поканила на чай.

— За какво?

— Че запази тайната ни. Имаше толкова много възможности да разкажеш цялата мръсна история. Но не го направи. Защити както Фостър, така и мен. Той определено не заслужаваше твоята конфиденциалност. Исках да ти кажа колко високо го оценявам.

— Ами, не исках цял свят да разбере, че са ме наели за разплоден бик.

— Каквато и да е причината, благодаря ти.

— Заповядай пак.

Не му трябваше проклетата й благодарност. Беше удържал обещанието, дадено на треньора и на себе си, че няма да я търси, въпреки че не минаваше и ден, в който да не го пожелае. И днес, след толкова месеци, когато му се беше обадила, той си помисли, че може би...

Но не. Докато си седеше тук и водеше любезни разговори, и примираше от желание да я докосне, да вкуси устните й, единственото,

което искаше тя, беше да му каже благодаря. Не издържаше повече.

Възбуден, той разтърка с длани бедрата си, после рязко се изправи.

— Виж, трябва да бягам. Имам... малко работа.

— О, съжалявам — тя също се изправи. — Не исках да те задържам.

— Не, всичко е наред. Беше хубаво, че се видяхме.

— Така е. И аз се радвам, че те видях.

— Благодаря за чая.

Когато се обърна към вратата, споменът изведнъж го връхлетя.

— А, без малко да забравя. Донесох ти нещо — той бръкна във външния джоб на спортното си сако и извади малка кутийка.

Тя я погледна учудено, когато ѝ я подаде:

— Какво е това?

— Има един начин да се разбере.

Лора я пое, поколеба се за миг, преди да издърпа панделката, с която беше вързана. Гриф осъзна, че е затаил дъх, докато тя отваряше капачето. Върху подложка от сатен лежеше малка златна звезда с един съвсем малък диамант в центъра. Тя наведе глава и той не можа да разбере реакцията ѝ.

Когато мина известно време, а никой от тях не казваше нищо, той се опита да се оправдае.

— Не беше много голям, знам. Може би не повече, отколкото този диамант. Но... — той прокара пръсти през косата си. — Но за него няма паметна плоча, сама разбираш. Няма нищо, което да покаже, че го е имало. А го имаше. Поне за няколко седмици.

Тя продължи да държи главата си наведена, не помръдваше. По дяволите! Идеята беше лоша. Наистина, наистина лоша. Можеше да мълчи за това и да си тръгне. Вместо това той каза:

— Помислих си, че може би ще искаш да имаш нещо, което да ти напомня.

Когато тя най-накрая го погледна, лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Винаги ще го помня. Ще пазя паметта за него в сърцето си, докато съм жива.

Те се раздвижиха едновременно. Ръцете му я обгърнаха и той я стисна така, като че ли никога нямаше да я пусне да си отиде. Можеше да се закълне в това. Не знаеше нито какво е казал, нито какво е правил

до момента, в който взе лицето ѝ в шепите си и го повдигна. Спомняше си как ѝ казва, че я обича, че непрекъснато целува устните, очите ѝ, бузите ѝ. Накрая устните им се срещнаха и те се целунаха дълбоко и страстно.

И когато следобедът премина във вечер, те продължаваха да седят на дивана заедно, наслаждаваха се на пропукващия огън в камината, държаха се за ръце и говореха. Не, не говореха за нещо сериозно — разказваха си анекдоти, забавни случки. Смееха се.

Това беше първата им любовна среща.

Издание:

Сандра Браун. Сделка за милиони

ИК „Ергон“, София, 2007

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-9625-05-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.